

МЕТОДИ ДІАГНОСТИКИ ТА ПСИХОЛОГІЧНОГО СУПРОВОДУ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ СТРЕСУ

Колективна монографія

За редакцією професора Людмили Бегези,
професора Наталії Максимової, професора Катерини Мілютіної

МЕТОДИ ДІАГНОСТИКИ ТА ПСИХОЛОГІЧНОГО СУПРОВОДУ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ СТРЕСУ

Колективна монографія

*За редакцією професора Людмили Бегези,
професора Наталії Максимової, професора Катерини Мілютіної*

АКАДЕМІЯ ПРАЦІ, СОЦІАЛЬНИХ ВІДНОСИН І ТУРИЗМУ
КИЇВСЬКИЙ ІНСТИТУТ СУЧАСНОЇ ПСИХОЛОГІЇ ТА ПСИХОТЕРАПІЇ

МЕТОДИ ДІАГНОСТИКИ ТА ПСИХОЛОГІЧНОГО СУПРОВОДУ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ СТРЕСУ

Колективна монографія

*За редакцією професора Людмили Бебези,
професора Наталії Максимової, професора Катерини Мілютіної*

Київ
ГО «МНГ»
2026

АКАДЕМІЯ ПРАЦІ, СОЦІАЛЬНИХ ВІДНОСИН І ТУРИЗМУ
КИЇВСЬКИЙ ІНСТИТУТ СУЧАСНОЇ ПСИХОЛОГІЇ ТА ПСИХОТЕРАПІЇ

Рекомендовано Вченою радою Академії праці, соціальних відносин і туризму
(протокол № 9 від 30.06.2026 року)

Рецензенти:

- Бохонкова Юлія** доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри психології та соціології Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля: <https://orcid.org/0000-0003-2549-0483>
- Власенко Олена** доктор психологічних наук, доцент, завідувач кафедри психології, філософії та суспільних наук Навчально-наукового гуманітарного інституту Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського: <https://orcid.org/0000-0002-1011-1965>
- Журавльова Олена** доктор психологічних наук, доцент, завідувач кафедри загальної та клінічної психології Волинський національний університет імені Лесі Українки: <https://orcid.org/0000-0002-4889-0239>
- Редактори:**
- Бегеза Людмила** доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри психології Академії праці, соціальних відносин і туризму: <https://orcid.org/0000-0002-5361-4677>
- Максимова Наталія** доктор психологічних наук, професор, професор кафедри соціальної реабілітації та соціальної педагогіки Київського національного університету імені Тараса Шевченка: <https://orcid.org/0000-0003-2110-9884>
- Мілютіна Катерина** доктор психологічних наук, професор, професор кафедри психології Академії праці, соціальних відносин і туризму: <https://orcid.org/0000-0003-0013-2989>

М 50 **Методи** діагностики та психологічного супроводу життєдіяльності особистості в умовах стресу : кол. монограф. за редакцією Людмили Бегези, Наталії Максимової, Катерини Мілютіної / АПСВТ, КІСПП — Електрон. дан. — Київ : ГО «МНГ», 2026. — 390 с. : табл. рис. — on-line.

ISBN 978-617-8285-65-4 (on-line)

У монографії висвітлено результати науково-дослідної роботи науково-педагогічних працівників і здобувачів вищої освіти з проблем діагностики та психологічного супроводу особистості в умовах стресу. Теоретичні положення та емпіричні результати дослідження орієнтовані на використання в освітньому процесі, науково-дослідній діяльності, системі підвищення кваліфікації та післядипломної освіти.

Видання призначено для науковців, викладачів ЗВО, практичних психологів, психотерапевтів, фахівців із соціальної роботи, а також здобувачів вищої освіти за спеціальністю С4 «Психологія» та іншими спеціальностями соціально-поведінкового спрямування.

УДК 159. 923.35 (02)

ЗМІСТ

ВСТУП.....	7
РОЗДІЛ 1.	
РЕЗУЛЬТАТИ УКРАЇНСЬКОЇ АДАПТАЦІЇ ПСИХОДІАГНОСТИЧНИХ МЕТОДИК.....	9
1.1 Адаптація методики «Шкала самоповаги Розенберга (RSE)» Мілютіна К., Лісова О., Недашківська Т., Опьонишева М., Белоглазова Л.....	9
1.2. Адаптація методики «Шкала батьківської компетентності (PSOC) (Parenting Sense of Competence Scale, автори: С. Johnston, Е. J. Mash)» Лапінська Т., Житинська М., Скиданчук Л., Ярмоленко Ю., Синиця О., Моїсеєва Т.....	22
1.3 Психометричний аналіз шкали психопатії (LSRP) та темної тріади: комплексний психологічний аналіз Пріб Г., Крутенчук В., Ярмоленко І.....	37
1.4 Нарцисизм у структурі Темної тріади: теоретичний аналіз, розширене обговорення результатів та попередні норми для української апробації NARQ Абдрахімов Р., Ірина Р., Наталія Ч., Оксана С.....	60
1.5 Психометричний аналіз шкали «Патологічний нарцисизм» Brief Pathological Narcissism Inventory (B-PNI) Білоус В., Тихонов П.....	74
1.6 Адаптація методики Р. Новако (NAS) – «Схильність до переживання гніву» Мошенський С., Андрейченко О.....	90
1.7 Сприйняття стресу та втоми у дорослих: теоретико- емпіричний аналіз Рукавішніков В., Камбаров Р.....	96
1.8 Адаптація та пілотажна стандартизація опитувальника прив'язаності дорослих (Adult Attachment Questionnaire, AAQ) на українській вибірці Морозова О., Черемшинська Н.....	117
1.9 Задоволеність стосунками та психологічне благополуччя: психометричний аналіз та нормативні орієнтири на українській вибірці Борець О., Кужель Т.....	140
1.10 Адаптація опитувальників структурних та функціональних его-станів особистості Бондар С., Янченко В.....	160

РОЗДІЛ 2.

ПСИХОЛОГІЧНА ДОПОМОГА ОСОБАМ В КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ.....168

2.1 Вплив техніки заземлення «5-4-3-2-1» на психоемоційний стан людини в умовах стресу Білаш О.....	168
2.2 Вплив стабілізаційної техніки усвідомленого дихання на психоемоційний стан особистості у кризовій ситуації Дергоусова О.....	178
2.3 Вплив техніки стабілізації (дихальні та grounding-вправи) як технології кризового консультування на психоемоційний стан людини Дігтяр Н.....	183
1.4 Вплив групового онлайн-воркшопу з прийняття рішень в умовах невизначеності на психоемоційний стан учасниць Колесник К.....	194
2.5 Психоемоційна корекційна програма для управлінців у технологічному секторі з управління емоційним навантаженням Колопенюк Н.....	209
2.6 Психопросвітній відеомодуль з типології Юнга як інструмент кризового консультування: вплив на внутрішнє благополуччя дорослих Лук'янчук М.....	223
2.7 Семиступенева модель кризової інтервенції А. Робертса в роботі з тривожно-депресивними проявами у жінок після розлучення Маркевич Я.....	237
2.8 Вплив тренінгу психологічної стабілізації та саморегуляції на психоемоційний стан вимушено переселених осіб Найманова Т.....	254
2.10 Вплив техніки кризового консультування на загальну самоєфективність та кар'єрну адаптивність у жінок дорослого віку Севостьянова О.....	284
2.11 Тренінгові технології у роботі з емоційним вигоранням підприємців Ткаченко О.....	301

РОЗДІЛ 3.

РЕКРЕАЦІЙНІ ПРАКТИКИ В ПРОЦЕСІ ПСИХОЛОГІЧНОГО СУПРОВОДУ.....314

3.1 Використання присутності собак в офісному просторі ІТ-компанії для психологічної підтримки працівників Макарчук І.....	314
1.2 Вплив неспрямованої анімалотерапії (спілкування з тваринами в умовах родини) на психоемоційний стан людини» Грицай М.....	319

3.3 Спілкування з тваринами як майндфулнес-практика Макарчук Ю.....	330
3.4 Вплив арт-терапії на психоемоційний стан людини в умовах стресу Безугла Л.....	341
3.6 Гра «Мій ресурс vs моє виснаження» Каленіча Т.....	353
3.7 Вплив соціальних танців як рекреаційної технології на психоемоційний стан та образ тіла особистості Козяровська Т.....	360
3.8 Вплив ігрової рекреації на психоемоційний стан жінок внутрішньо переміщених осіб Суліма А.....	375
3.9 Психологічна гра для жінок «Мені зараз потрібно...» Щербій О.....	383

ВСТУП

Сучасний період характеризується високим рівнем соціальної, економічної та психологічної невизначеності, що супроводжується зростанням інтенсивності стресогенних впливів на особистість. Воєнні дії, вимушена міграція, економічна нестабільність, професійні перевантаження, зміни соціальних ролей та інші кризові чинники суттєво впливають на психічне здоров'я людини, її психологічне благополуччя, адаптаційні можливості та якість життя. За таких умов особливої актуальності набувають питання своєчасної психодіагностики психічних станів і властивостей особистості, а також розробка та впровадження ефективних технологій, технік психологічного супроводу й підтримки осіб, які переживають стресові та кризові ситуації.

Психологічна наука орієнтується на доказовий підхід, що передбачає використання валідних і надійних психодіагностичних інструментів, адаптованих до соціокультурного контексту. У зв'язку з цим важливого значення набуває українська адаптація міжнародно визнаних психометричних методик, спрямованих на оцінювання самоповаги, батьківської компетентності, прив'язаності, психопатичних рис, нарцисизму, переживання гніву, стресу, втоми, психологічного благополуччя та інших психологічних конструктів, які відіграють значущу роль у функціонуванні особистості в умовах підвищеного психоемоційного навантаження.

Не менш актуальним напрямом є розробка та апробація сучасних технологій психологічної допомоги особам у кризових ситуаціях. Особливу цінність становлять короткострокові та доступні інструменти психологічної стабілізації, кризового консультування, розвитку самоефективності, адаптивності та психологічної стійкості, які можуть бути використані як у професійній практиці психолога, так і в межах програм психосоціальної підтримки різних категорій населення.

Водночас зростає науковий інтерес до рекреаційних практик як ресурсу збереження ментального здоров'я та відновлення психологічного

благополуччя. Арт-терапія, анімалотерапія, майндфулнес-практики, ігрові та танцювальні технології дедалі частіше розглядаються як ефективні засоби профілактики емоційного виснаження, підвищення стресостійкості та активізації внутрішніх ресурсів особистості.

У монографія запропоновано результати теоретичних і емпіричних досліджень, присвячених психодіагностиці, психологічній допомозі та рекреаційним технологіям психологічного супроводу особистості в умовах стресу. Представлені матеріали відображають сучасні тенденції розвитку психологічної науки та практики, спрямовані на забезпечення психологічного благополуччя, підтримку адаптаційного потенціалу особистості та підвищення ефективності психологічної допомоги в умовах суспільних викликів.

РОЗДІЛ 1. РЕЗУЛЬТАТИ УКРАЇНСЬКОЇ АДАПТАЦІЇ ПСИХОДІАГНОСТИЧНИХ МЕТОДИК

1.1 Адаптація методики «Шкала самоповаги Розенберга (RSE)» Мілютіна К., Лісова О., Недашківська Т., Опьонишева М., Белоглазова Л.

Академія праці, соціальних відносин і туризму, м. Київ, Україна

Постановка проблеми. У сучасній психологічній науці проблема депресивних розладів залишається однією з найбільш критичних у контексті психічного здоров'я. Сучасна особистість функціонує в умовах масштабних соціальних та воєнних потрясінь, що висуває особливі вимоги до її адаптаційного потенціалу. Депресія в цьому контексті розглядається не лише як клінічний діагноз, а як складний багатокомпонентний феномен, що охоплює емоційні, когнітивні та поведінкові порушення (Радул, 2025). Центральним конструктом, який обумовлює стійкість особистості до таких розладів, є самоповага. Вона виступає внутрішнім ресурсом, що визначає здатність індивіда до саморегуляції в умовах тривалого стресу та невизначеності (Бортов, 2025).

Мета. Створити теоретичну модель взаємозв'язку рівня самоповаги та ризику виникнення депресивних розладів, а також обґрунтувати систему психодіагностичного моніторингу станів особистості на основі аналізу сучасних психометричних інструментів.

Аналіз попередніх досліджень. Психічний стан особистості є динамічною системою, що формується під впливом взаємодії внутрішніх ресурсів та зовнішніх кризових чинників, де підвищення рівня тривожності та емоційного напруження безпосередньо корелює з дефіцитом адаптаційних механізмів (ЗДМУ, 2023). Емоційна регуляція виступає ключовим фактором підтримки психічного здоров'я, а особистість із розвиненою рефлексією та здатністю до осмислення власного досвіду демонструє вищу психологічну цілісність.

Важливу роль у стабілізації емоційного стану відіграють внутрішні ресурси, зокрема творчий потенціал, який виступає універсальним механізмом подолання стресу та гармонізації Я-концепції (Кириченко & Кириченко, 2022).

Глибоке розуміння цих процесів вимагає ґрунтовного теоретичного аналізу самоповаги як фундаментального компонента Я-концепції, де в науковому дискурсі вкрай важливо розрізняти "самооцінку" як порівняльну характеристику та "самоцінність" як стабільне глибинне знання про власну значущість (Миколенко, 2023). Самоповага виконує роль "імунного щита" психіки, забезпечуючи психологічну гнучкість, тоді як її дефіцит провокує когнітивну ригідність та стійку фіксацію на негативі (ОНУ імені І.І. Мечникова, 2025).

Розгляд специфічних механізмів взаємозв'язку самоповаги та депресивних розладів вказує на те, що низький рівень самоцінності виступає основним предиктором депресії через деструктивні когнітивні викривлення, емоційну безнадійність та поведінкову ізоляцію (Черновська, 2017). В англomовній літературі ця ідея закріплена у моделі вразливості (Vulnerability Model), де низька самоповага запускає механізм "самоінвалідизації", створюючи замкнене коло руйнації власної гідності (ResearchGate, 2023).

Ефективна робота з цими станами потребує надійного психометричного обґрунтування інструментарію діагностики, де найбільш валідним методом вимірювання глобального самоставлення залишається Шкала самооцінки Розенберга (RSES). Дослідження Зінченко (2025) та Фільчука (2025) підтверджують, що RSES дозволяє чітко виокремити фактори "самоуваження" та "самоуниження", причому останній має критичну прогностичну цінність для виявлення депресивних ризиків (У Психолога, 2019). Комплексна діагностика сьогодні вимагає інтеграції RSES із інструментами оцінки загального благополуччя, такими як МНС-SF (Вишньовський & Вовкочин, 2024).

Особливого значення рівень самоповаги набуває в контексті переживання психотравмуючих подій та подальшого посттравматичного зростання, де вона

стає вирішальним чинником резилієнтності особистості в умовах воєнних дій (Богатова, 2025). Стабільна самоцінність дозволяє особистості досягати позитивної трансформації (ПТЗ) навіть після пережитої кризи, успішно інтегруючи травматичний досвід у структуру «Я» (Фільчук, 2025). Важливою умовою такого відновлення є розвиток самоспівчуття як дієвої альтернативи жорсткій самокритиці (Gilbert, 2025).

Аналізуючи сучасні тенденції в психометричній діагностиці, можна констатувати поступову технологізацію галузі та впровадження AI-психометрії, що дозволяє набагато точніше моделювати індивідуальні депресивні патерни (Perspectives on Psychological Science, 2024). Проте науковці продовжують наголошувати, що жоден метод не є універсальним, а інтерпретація результатів завжди має враховувати специфічний соціальний контекст та індивідуальну історію розвитку особистості (Springer, 2023). Теоретичну модель дослідження відображено на рис.1.

Теоретична модель взаємозв'язку самоповаги та депресивних розладів

Рис. 1. Теоретична модель чинників формування депресивних розладів особистості на фоні дефіциту самоповаги.

Побудова емпіричного дослідження. З метою перевірки теоретичної моделі взаємозв'язку рівня самоповаги та ризику виникнення депресивних розладів було проведено емпіричне дослідження. Вибірка склала 114 респондентів. Психодіагностичний комплекс включав наступні інструменти:

Шкала самооцінки Розенберга (Rosenberg Self-Esteem Scale, RSE) — для вимірювання рівня глобальної самоповаги.

Опитувальник депресії (DEPS) — для оцінки вираженості депресивної симптоматики.

Математико-статистична обробка даних здійснювалася за допомогою програмного забезпечення jamovi (Version 2.3). Аналіз включав перевірку внутрішньої узгодженості шкал, розрахунок частотних та описових статистик, кореляційний та порівняльний аналізи.

На першому етапі дослідження було проведено перевірку психометричних показників української адаптації Шкали самооцінки Розенберга (RSE). Отриманий у ході аналізу коефіцієнт α -Кронбаха становить 0.852, що свідчить про високу внутрішню узгодженість тесту та надійність отриманих даних.

Результати. При зіставленні з іноземними джерелами цей показник демонструє високу стабільність інструменту: сучасні англомовні метааналізи (зокрема, Marx et al., 2023) вказують на середній діапазон α Кронбаха 0.82 для західних вибірок. Наш результат (0.852) дещо перевищує середньостатистичні міжнародні показники, що підтверджує: українська адаптація є високоточним методом діагностики, де всі десять пунктів шкали (RSE1–RSE10) працюють на вимірювання єдиного конструкту «глобальної самоповаги».

Таблиця 1.**Показники внутрішньої узгодженості Шкали самооцінки Розенберга**

α Кронбаха	
шкала	0.852
Статистики надійності елемента	
Якщо елемент впав	
α Кронбаха	
RSE1	0.833
RSE2	0.830
RSE3	0.834
RSE4	0.830
RSE5	0.843
RSE6	0.838
RSE7	0.840
RSE8	0.868
RSE9	0.830
RSE10	0.836

Для встановлення нормативних показників було проаналізовано частотний розподіл відповідей. Детальна перевірка результатів за шкалами RSE та DEPS дозволяє виявити реальну структуру самоставлення респондентів (Табл. 2.1, 2.2).

Таблиця 2.2.**Розподіл частот показників депресивної симптоматики (DEPS) у вибірці**

	DEPS
N	114
Пропущений	0
Середніший	15.7
Медиана	15.0
Стандартне відхилення	4.12
Мінімум	9
Максимум	31

Таблиця 2.3.

Розподіл частот показників глобальної самоповаги (RSE) у вибірці

	RSE
N	114
Пропущений	0
Середній	33.6
Медиана	34.0
Стандартне відхилення	4.12
Мінімум	20
Максимум	40

Аналіз описових статистик показав, що середній бал за шкалою самоповаги в українській вибірці становить 33.6 ($SD = 4.12$). Порівняння цих норм із міжнародними даними (зокрема, крос-культурними дослідженнями Schmitt & Allik у 53 країнах) показує, що українська вибірка за рівнем глобальної самоповаги відповідає показникам розвинених країн європейського ареалу (діапазон 31–34 бали). Це свідчить про високу особистісну стійкість опитаних. Показник депресії при цьому має середнє значення 15.7 ($SD = 4.12$), що залишається в межах нормативних значень.

Візуалізація даних через графіки щільності (Рис. 1, Рис. 2) наочно демонструє негативну асиметрію розподілу самоповаги (зміщення в бік високих балів) та позитивну асиметрію для депресії. Таке «дзеркальне» відображення графіків візуально підтверджує переважання психологічного благополуччя у вибірці.

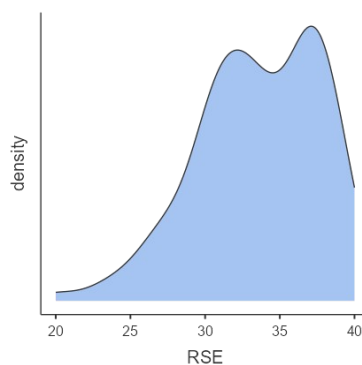

Рис. 2. Графік щільності розподілу показників самоповаги (RSE).

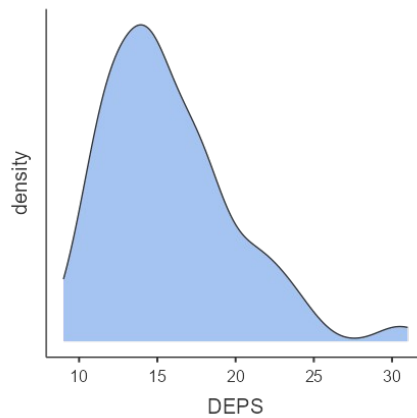

Рис. 3. Графік щільності розподілу показників депресії (DEPS)

Центральним етапом роботи стало виявлення взаємозв'язку між рівнем самоцінності та ризиком розвитку депресивних станів. Кореляційний аналіз за Пірсоном зафіксував статистично значущий негативний зв'язок помірної сили: $r = -0.455$ при $p < 0.001$ (Табл. 3).

Таблиця 3.

Кореляційна матриця зв'язку показників самоповаги (RSE) та депресії (DEPS)

		RSE	DEPS
DEPS	r Пірсона	-0.455*	—
		**	
	df (ступенів свободи)	112	—
	p-значення	<.001	—

Примітка. * $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$

Отриманий результат (-0.455) повністю узгоджується з міжнародними даними (Sowislo & Orth, 2013), де аналогічні кореляції варіюються від -0.40 до -0.60. Це емпірично підтверджує поширену в західній психології «модель вразливості» (vulnerability model): низька самоповага в українському контексті виступає стабільним когнітивним предиктором виникнення депресивної симптоматики.

Для перевірки стійкості результатів було проведено порівняльний аналіз груп за допомогою t-критерію Стюдента (Табл. 4).

Таблиця 4.

**Результати порівняння показників самоповаги та депресії за
t-критерієм Стюдента для незалежних вибірок**

		Статистика	df (ступенів свободи)	p
RSE	Студент t	0.251	112	0.802
DEPS	Студент t	0.777	112	0.439
Примітка. $H_0: \mu_1 \neq \mu_2$				

Відсутність статистично значущих відмінностей між групами ($p = 0.802$ для RSE та $p = 0.439$ для DEPS) підтверджує однорідність вибірки та вказує на те, що виявлені норми та кореляційні зв'язки є стійкими характеристиками досліджуваного явища.

Дискусія результатів дослідження. У проведеному дослідженні було здійснено комплексний аналіз психометричних властивостей шкали Rosenberg Self-Esteem Scale (RSE), зокрема її внутрішньої узгодженості, кореляційних зв'язків із рівнем депресії та відповідності нормативним показникам у міжнародному контексті. Отримане значення коефіцієнта alpha-Кронбаха (0.852; $N = 114$) свідчить про високий рівень внутрішньої узгодженості шкали. Це означає, що пункти методики є гомогенними та спрямовані на вимірювання єдиної конструкції — глобальної самооцінки. Подібні результати узгоджуються з сучасними міжнародними дослідженнями, де значення alpha для RSE варіюють у межах 0.77–0.90 (Journal of Islamic Marketing; Emerald Publishing). Це підтверджено низкою публікацій у провідних наукових виданнях, зокрема Cambridge University Press, Elsevier, MDPI, Springer Nature та Emerald Publishing. Таким чином, отриманий показник знаходиться у верхньому сегменті міжнародного діапазону, що свідчить про високу якість адаптації методики у досліджуваній вибірці. Аналіз описової статистики показав, що середній рівень самооцінки становить 33.6 бала ($SD = 4.12$), що відповідає верхній межі середнього рівня та наближається до високого. У

порівнянні з міжнародними даними, де середні значення коливаються у межах 28–34 балів (ScienceDirect, 2024; Healthcare, 2024), отриманий результат є цілком типовим, хоча і демонструє тенденцію до дещо вищого рівня самооцінки. Подібна різниця може пояснюватися як соціокультурними чинниками, так і специфікою вибірки (зокрема ефектом соціальної бажаності відповідей). Особливу увагу заслуговує аналіз взаємозв'язку між самооцінкою та депресією. Виявлений у нашому дослідженні статистично значущий негативний зв'язок ($r = -0.455$; $p < 0.001$) повністю узгоджується з результатами метааналізів у журналі *Psychological Medicine*, де кореляція варіюється на рівні $r = -0.40 \dots -0.60$. Аналогічні результати отримані у дослідженнях на платформах ScienceDirect ($r \approx -0.45$), Healthcare ($r = -0.50 \dots -0.65$) та Scientific Reports ($r \approx -0.42$). Це дозволяє зробити висновок про універсальність даного зв'язку незалежно від культурного контексту. З урахуванням високої надійності шкали та узгодженості результатів із міжнародними даними, підтверджено, що низька самооцінка є одним із ключових чинників формування депресивних симптомів через механізми самокритики та когнітивної тріади (BMC Psychiatry, 2022). Додатково встановлено, що гендерні відмінності за показниками самооцінки та депресії є статистично незначущими ($p > 0.05$), що свідчить про відносну універсальність виявлених закономірностей у межах досліджуваної вибірки. Отже, результати дослідження підтверджують валідність використання шкали RSE як надійного інструменту для оцінки самооцінки та її ролі як предиктора психічного благополуччя.

Висновок. На основі аналізу психометричних показників української адаптації Шкали самооцінки Розенберга (RSE) було підтверджено високу внутрішню узгодженість та надійність даного інструментарію, що відповідає міжнародним стандартам. У ході дослідження виведено емпіричні норми для української вибірки, які демонструють стабільно адекватний рівень самоповаги респондентів у порівнянні з іноземними даними. Математико-

статистичний аналіз дозволив встановити значущий зворотний кореляційний зв'язок між самоповагою та депресивною симптоматикою ($r = -0.455$), що підтверджує роль самоцінності як предиктора ментального здоров'я. Визначено напрямки подальшого використання методики для діагностики та профілактики емоційних розладів. Результати статистичної обробки даних наведено у тексті роботи та додатках.

Список використаних джерел

1. Богатова, К. О. (2025). Ментальне здоров'я особистості під час воєнного стану. *Habitus*, 71(29).
2. Бортов, А. С. (2025). Психологічні основи підтримки ментального здоров'я особистості. *Ментальне здоров'я*, 1.
3. Вишньовський, В. В., & Вовкочин, Л. (2024). Психометрична діагностика стабільності ментального здоров'я. *Psychology Travelogs*.
4. ЗДМУ. (2023). Психологічна стійкість та емоційні стани особистості. Репозитарій ЗДМУ.
5. Кириченко, Т. Г., & Кириченко, Т. В. (2022). Психологічні аспекти самоповаги особистості. *Habitus*.
6. Миколенко, Н. В. (2023). Змістовний аналіз поняття самоцінності особистості. *Наукові перспективи*.
7. Радул, І. Г. (2025). Депресивність як психологічний феномен особистості. *Актуальні проблеми психології*.
8. Фільчук, І. Г. (2025). Глибинне пізнання особливостей самооцінки та посттравматичне зростання. *Проблеми екстремальної психології*.
9. BMC Psychiatry. (2022). The mediating role of self-esteem in the relationship between stress and depression. *BMC Psychiatry*, 22(1).
<https://doi.org/10.1186/s12888-022-04355-w>
10. Fan, Z. et al. (2023). Neural mechanism underlying depressive-like state. *Cell*, 186(12).

11. Gilbert, P. (2025). *Grounding Psychotherapy in Self-Compassion for Depression*. Springer Nature.
12. Healthcare. (2024). Impact of self-esteem on psychological well-being: A cross-sectional study. *Healthcare*, 12(2).
<https://doi.org/10.3390/healthcare12020145>
13. Mann, M., Hosman, C. M. H., Schaalma, H. P., & De Vries, N. K. (2004). Self-esteem in a broad-spectrum approach for mental health promotion. *Health Education Research*, 19(4), 357–372. <https://doi.org/10.1093/her/cyg041>
14. Marx, W. et al. (2023). Major depressive disorder. *Nature Reviews Disease Primers*, 9(1), 44. <https://doi.org/10.1038/s41572-023-00454-1>
15. Nguyen, D. T., Wright, E. P., Dedding, C., Pham, T. T., & Bunders, J. (2019). Low self-esteem and its association with anxiety, depression, and suicidal ideation in Vietnamese secondary school students. *BMC Psychiatry*, 19.
<https://doi.org/10.1186/s12888-019-2439-5>
16. Orth, U., & Robins, R. W. (2014). The development of self-esteem. *Current Directions in Psychological Science*, 23(5), 381–387.
<https://doi.org/10.1177/0963721414547414>
17. Orth, U., Robins, R. W., & Widaman, K. F. (2012). Life-span development of self-esteem and its effects on important life outcomes. *Journal of Personality and Social Psychology*, 102(6), 1271–1288. <https://doi.org/10.1037/a0025558>
18. Rosenberg, M. (1965). *Society and the adolescent self-image*. Princeton University Press. (Класичне джерело для шкали RSE).
19. Schmitt, D. P., & Allik, J. (2005). Simultaneous Administration of the Rosenberg Self-Esteem Scale in 53 Nations: Exploring the Universal and Culture-Specific Features of Global Self-Esteem. *Journal of Personality and Social Psychology*, 89(4), 623–642. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.89.4.623>
20. Scientific Reports. (2023). Global self-esteem and its relationship with depressive symptoms: Evidence from large-scale data. *Scientific Reports*, 13.
<https://doi.org/10.1038/s41598-023-34567-x>

21. ScienceDirect. (2024). Psychometric properties of the Rosenberg Self-Esteem Scale: A contemporary review. Personality and Individual Differences. Elsevier.
22. Sowislo, J. F., & Orth, U. (2013). Does low self-esteem predict depression and anxiety? A meta-analysis of longitudinal studies. Psychological Medicine, 43(4), 697–710. <https://doi.org/10.1017/S0033291712001361>
23. Sowislo, J. F., Orth, U., & Meier, L. L. (2014). What constitutes vulnerability to depression? The role of self-esteem. Journal of Personality and Social Psychology, 107(1), 162–179. <https://doi.org/10.1037/a0036759>
24. Trzesniewski, K. H., Donnellan, M. B., & Robins, R. W. (2003). Stability of self-esteem across the life span. Journal of Personality and Social Psychology, 84(1), 205–220. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.84.1.205>

Додаток 1. Бланк методики

Шкала самоповаги Розенберга (RSE). Автор: Морріс Розенберг.

Будь ласка, оберіть варіант відповіді для кожного твердження, виходячи з того, наскільки ви згодні або не згодні з ним.

Варіанти відповідей:

- * 1 = Повністю згоден
- * 2 = Згоден
- * 3 = Не згоден
- * 4 = Повністю не згоден

Тестові запитання:

1. Я задоволений(а) собою
2. Я ні на що не здатний(а)
3. Я бачу в собі багато хороших якостей
4. Я справляюсь із життям не гірше за інших
5. Мені немає чим пишатися.

6. Я почуваюся нікчемним (ою)
7. Я відчуваю, що маю цінність, як людина
8. Я хочу більше поважати себе
9. Я думаю, що я невдаха
10. Я добре ставлюсь до себе.

Обробка результатів (Спрощений метод суми балів)

Для того, щоб отримати результат, потрібно підрахувати бали, враховуючи, що частина питань є «зворотними».

1. Прямі твердження (позитивні): № 1, 3, 4, 7, 10

Для них бали нараховуються так:

- * Повністю згоден — 4 бали
- * Згоден — 3 бали
- * Не згоден — 2 бал
- * Повністю не згоден — 1 балів

2. Зворотні твердження (негативні): № 2, 5, 6, 8, 9

Для них бали нараховуються навпаки:

- * Повністю згоден — 1 балів
- * Згоден — 2 бал
- * Не згоден — 3 бали
- * Повністю не згоден — 4 бали

Інтерпретація:

- * 15–25 балів: Нормальний рівень самоповаги.
- * Вище 25 балів: Висока самоповага.
- * Нижче 15 балів: Низька самоповага (може свідчити про схильність до депресивних станів або надмірну самокритичність).

**1.2. Адаптація методики «Шкала батьківської компетентності (PSOC)»
(Parenting Sense of Competence Scale, автори: С. Johnston, Е. J. Mash)»
Лапінська Т., Житинська М., Скиданчук Л., Ярмоленко Ю., Синиця О.,
Моїсєєва Т.**

Академія праці, соціальних відносин і туризму, м. Київ, Україна

Постановка проблеми

Батьківство, як психологічний феномен, привертає дедалі більшу увагу дослідників. Водночас у сучасній психологічній науці переважна більшість досліджень зосереджена на окремих аспектах батьківства: готовності до нього, стилях виховання або батьківському вигоранні. Значно менше уваги приділяється інтегративному конструкту — задоволеності батьківством, тобто суб'єктивній оцінці людиною власного досвіду реалізації батьківської ролі. Між тим задоволеність батьківством є не просто емоційним станом, а психологічним регулятором, що впливає на якість взаємодії з дитиною, стійкість сімейної системи та психічне здоров'я самих батьків. Її дефіцит безпосередньо пов'язаний із батьківським вигоранням, порушенням подружньої підсистеми та деструктивними стилями виховання (Іванова & Кучманич, 2023; Лук'янчук, 2025).

Актуальність теми посилюється демографічним контекстом: за даними досліджень, Україна у 2024 році посіла перше місце серед європейських країн за рівнем народжуваності, що знижується (Мітіна, 2025). Рішення на крипторинку нерідко приймаються під впливом страху, азіотажу та очікування швидкого прибутку — аналогічно, рішення щодо батьківства дедалі частіше визначаються не цінностями, а страхом виснаження. Відсутність адекватних психодіагностичних інструментів для оцінки батьківської адаптивності ускладнює як дослідження, так і практичну допомогу. Саме тому створення теоретичної моделі та психометричного інструментарію є важливим завданням сучасного наукового дослідження.

Мета: Здійснити теоретичний аналіз конструкту задоволеності батьківством та батьківської ефективності, визначити їхні структурні компоненти й основні детермінанти на основі сучасних вітчизняних і зарубіжних досліджень. Запропонувати теоретичну модель і визначити напрями розробки емпіричного дослідження.

Аналіз попередніх досліджень: Задоволеність батьківством є інтегративним суб'єктивним переживанням, що охоплює когнітивну оцінку себе як батька/матері, емоційний резонанс від взаємодії з дитиною та поведінкову залученість у батьківські функції. Відповідно до системного підходу, батьківство є не сукупністю функцій, а живим процесом, що розгортається в динамічній системі сімейних підсистем: індивідуальної, подружньої та батьківської (Іванова & Кучманич, 2023; Чистяк, 2023).

Відповідно до класичного дослідження Johnston та Mash (1989), шкала батьківської компетентності (Parenting Sense of Competence Scale, PSOC) має чітку двокомпонентну структуру: задоволеність (Satisfaction) та самоефективність (Efficacy). Фактор задоволеності є афективним виміром, що охоплює відчуття фрустрації, тривоги та мотивації, тоді як фактор самоефективності — інструментальним, що включає здатність вирішувати проблеми та компетентність у батьківській ролі. Ці два виміри є відносно незалежними: батьки можуть мати високу самоефективність, але низьку задоволеність, що є проявом емоційного виснаження (Johnston & Mash, 1989). Seetharaman et al. (2022) підтвердили, що PSOC залишається одним із найбільш валідних інструментів, оскільки дозволяє розділяти афективні та інструментальні аспекти батьківства.

На рівні компонентів задоволеності батьківством можна виокремити такі складові. Мотиваційно-ціннісний компонент відображає характер первинних мотивів народження дитини та усвідомлення батьківства як особистісної цінності: конструктивна мотивація (дитина як ціль, цінність сама по собі) є основою психологічної потреби у батьківстві (Мітіна, 2025). Емоційний компонент включає афективне ставлення до дитини, задоволення від взаємодії

з нею та емоційний резонанс на її досягнення і труднощі — зниження цього компоненту є одним із перших маркерів батьківського вигорання (Іванова & Кучманич, 2023). Когнітивно-оцінний компонент — самооцінка власної ефективності у батьківській ролі та відчуття компетентності; знижена самооцінка пов'язана з перфекціоністськими стандартами та страхом бути «недостатньо хорошим» батьком, що описав Д. В. Вінікотт у концепції «достатньо хорошого батьківства» (Лук'янчук, 2025). Поведінковий компонент відображає рівень реальної залученості у виховний процес — якості взаємодії, емпатійного слухання та підтримки автономії дитини при збереженні меж (Чистяк, 2023).

Систематичний огляд Leahy-Warren та McCarthy (2011) підтвердив, що високий рівень материнської самоефективності (MPSE) у післяпологовий період є значущим чинником задоволеності материнством. Автори виявили, що MPSE позитивно корелює з кількістю дітей, соціальною підтримкою та задоволеністю шлюбом, і негативно — з материнським стресом, тривогою та післяпологовою депресією. Holley та Haucraft (2022) показали, що вища задоволеність батьківством асоціюється з нижчим використанням контролюючих практик та більш частим застосуванням позитивних виховних стратегій — що демонструє прямий зв'язок між задоволеністю і поведінкою батьків, яка формує здоров'я дитини.

Balsys (2025) дослідила зв'язок між батьківським перфекціонізмом та благополуччям і виявила значний позитивний зв'язок між перфекціонізмом і психологічним дистресом ($r = .508, p < .01$) та вигоранням ($r = .457, p < .01$), а також значний негативний зв'язок із самоспівчуттям ($r = -.514, p < .01$). Пост-хок аналіз виявив частковий медіаційний ефект: перфекціонізм знижує самоспівчуття, що підвищує ризик дистресу та вигорання. Це підтверджується і вітчизняними даними: знижена самооцінка батьківської ефективності, пов'язана з перфекціоністськими стандартами, є одним із центральних чинників батьківського вигорання в українській вибірці (Лук'янчук, 2025).

Батьківське вигорання є специфічним синдромом, що принципово відрізняється від професійного вигорання та депресії. Roskam et al. (2018) визначають його як трикомпонентну структуру: надзвичайне виснаження від батьківської ролі, емоційне дистанціювання від дитини та відчуття неефективності. Фактично, батьківське вигорання є протилежним полюсом задоволеності батьківством. М. Миколайжак і І. Роскам підкреслюють, що ключовими чинниками вигорання є відсутність балансу між піклуванням про дітей та турботою про себе, порушення подружньої підсистеми та особистісні характеристики батьків (тривожність, перфекціонізм, низька фрустраційна толерантність) — тоді як соціодемографічні чинники (стать, кількість дітей) демонструють відносно низький вплив (Іванова & Кучманич, 2023).

Вітчизняне дослідження виявило, що 97 % з вибірки подружніх пар мали незадоволені діадні потреби, і в усіх цих парах фіксувалися ознаки батьківського вигорання, — що прямо вказує на структурний зв'язок між якістю подружжя і якістю переживання батьківства (Іванова & Кучманич, 2023). Післяпологова депресія є одним із найсильніших негативних предикторів задоволеності материнством: Stewart та Vigod (2016) наголошують, що вона вражає від 6,5 % до 12,9 % жінок і безпосередньо підриває здатність матері отримувати задоволення від взаємодії з дитиною. Продовження антидепресивного лікування під час вагітності пов'язане зі значно нижчим ризиком рецидиву депресії і опосередковано підтримує ресурсність матері для задоволеного батьківства (Матвійчук & Горілик, 2025).

Задоволеність батьківством не тотожна задоволеності шлюбом, проте між цими конструктами існує стійкий взаємозв'язок: порушення у подружній підсистемі закономірно призводять до перенесення уваги на батьківсько-дитячі стосунки, що посилює навантаження на батьківську роль (Іванова & Кучманич, 2023). Mozas-Alonso et al. (2022) встановили, що задоволеність шлюбом частково опосередковує зв'язок між диференціацією «Я» батьків та їхньою батьківською теплотою/комунікацією. Kerr et al. (2021) показали, що

задоволеність стосунками між батьками є ключовим модератором зв'язку між батьківською синхронністю та емоційною регуляцією дитини.

Shao et al. (2022) виявили значний позитивний зв'язок між залученістю батьків і їхньою задоволеністю ($\beta = 0.647$, $p < .001$), при цьому рівень освіти батьків мав негативний модеруючий ефект (вищі очікування знижують задоволеність), тоді як кількість дітей — позитивний (у родинях з більшою кількістю дітей зв'язок між залученістю та задоволеністю був сильнішим). Oyarzún-Farías et al. (2021) виявили, що батьківський стрес та задоволеність є відносно незалежними конструктами, однак відсутність партнера асоціюється з нижчою задоволеністю, особливо у чоловіків.

He et al. (2025) показали, що стилі виховання передаються трансгенераційно: надмірно-опікувальний стиль прабабусь позитивно пов'язаний із психологічним дистресом бабусь, який, своєю чергою, негативно впливає на соціально-емоційний розвиток правнуків. Освіта модерує цей зв'язок: вища освіта пом'якшує негативний вплив надмірної опіки. Це підтверджує репродуктивно-мотиваційні дані щодо впливу несприятливого батьківського досвіду: 94% жінок, які не бажають мати дітей, виховувалися в сім'ях із конфліктними батьківськими стосунками (Мітіна, 2025).

Теоретична модель: На основі проаналізованих джерел запропоновано теоретичну модель задоволеності батьківством як динамічного конструкту (рис. 1). Модель побудована за трирівневим принципом і відображає взаємодію індивідуальних, стосункових і контекстуальних чинників, що формують центральний конструкт — баланс між задоволеністю батьківством і батьківською ефективністю. Залежно від характеру цього балансу та наявності захисних ресурсів формується або адаптивний вихід (усвідомлене батьківство, стійкість, розвиток дитини), або патологічний (батьківське вигорання, деструктивні стилі виховання, порушення прив'язаності). На рис.1. відображено теоретичну модель дослідження.

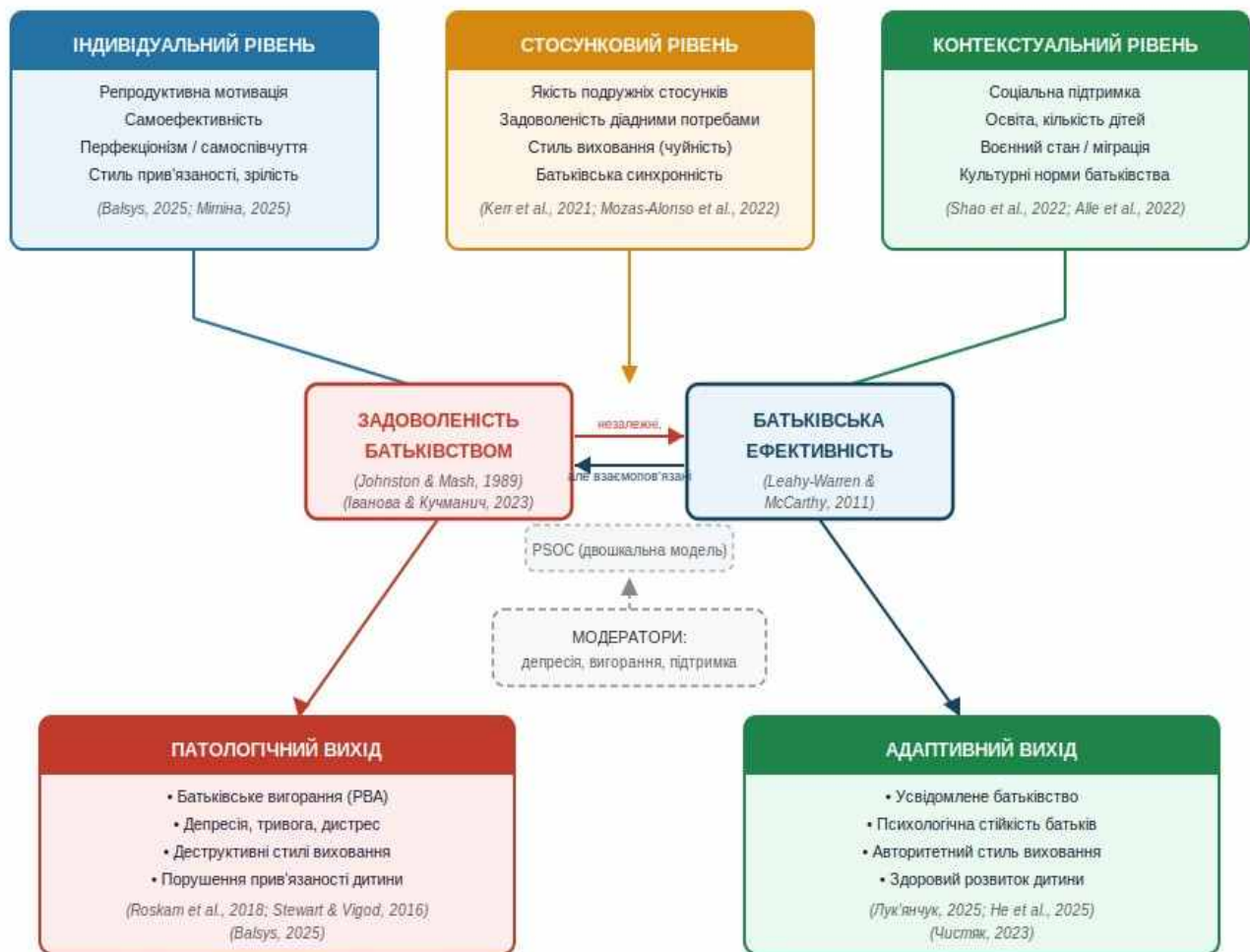

Рис.1 Теоретична модель задоволеності та батьківської ефективності

Побудова емпіричного дослідження: з метою перевірки теоретичної моделі задоволеності батьківством та батьківської ефективності було проведено емпіричне дослідження.

Вибірка складала 233 респонденти, серед яких 10 чоловіків та 223 жінки.

Психодіагностичний комплекс включав наступні інструменти:

1) Шкалу батьківської компетентності (Parenting Sense of Competence Scale, PSOC) — для вимірювання рівня задоволеності батьківством та батьківської ефективності.

Математико-статистична обробка даних здійснювалася з використанням сучасних методів аналізу за допомогою jamovi (Version 2.3)

Було проведено перевірку внутрішньої узгодженості шкали за допомогою коефіцієнта альфа Кронбаха, розрахунок описових статистик, кореляційний аналіз, а також t-критерій Стюдента для оцінки статевих відмінностей

На першому етапі дослідження було здійснено перевірку психометричних показників використаної шкали. Отримані значення коефіцієнта альфа Кронбаха становлять 0.730 для першої частини шкали та 0.714 для другої, що свідчить про достатній рівень внутрішньої узгодженості інструменту та надійність отриманих результатів

Результати: Порівняння з міжнародними даними показує, що отримані показники відповідають загальноприйнятим стандартам психометричної надійності ($\alpha \geq 0.70$). Це підтверджує валідність використаного інструменту для дослідження батьківської ефективності та задоволеності батьківством в українській вибірці.

Таблиця 1.

***Показники внутрішньої узгодженості шкали (α Кронбаха)
та аналіз елементів***

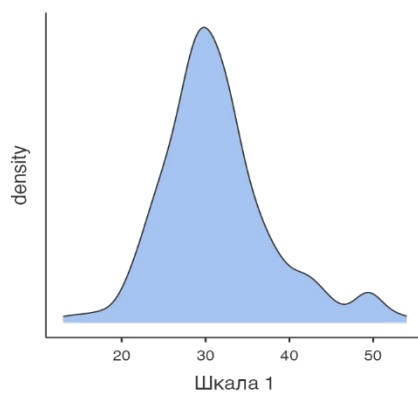
Статистики надійності ваговий	
	α Кронбаха
шкала	0.730
Статистики надійності елемента	
	Якщо елемент впав
	α Кронбаха
БС 2	0.689
БС 3	0.682
БС 1	0.731
БС 4	0.681
БС 5	0.682
БС 6	0.731
БС 9	0.717
БС 7	0.731
БС 8	0.700

Статистики надійності елемента	
	Якщо елемент впав
	α Кронбаха
БС 10	0.665
БС 11	0.661
БС 12	0.638
БС 16	0.757
БС 17	0.728
БС 13	0.631
БС 15	0.667
БС 14	0.721

Таблиця 3.

Результати описової статистики

Описова статистика	
	Батьківська компетентність
№	233
Пропущений	0
Середніший	31.4
Медиана	30
Стандартне відхилення	6.72
Мінімум	13
Максимум	54

Рис.2. Крива розподілу показників за шкалою «Батьківська компетентність»

Таблиця 4.

Шкала «Задоволеності батьківством»

Описові статистики	
	Шкала 2
N	233
Пропущенный	0
Середній	32.8
Медиана	33
Стандартне відхилення	5.75
Мінімум	18
Максимум	48

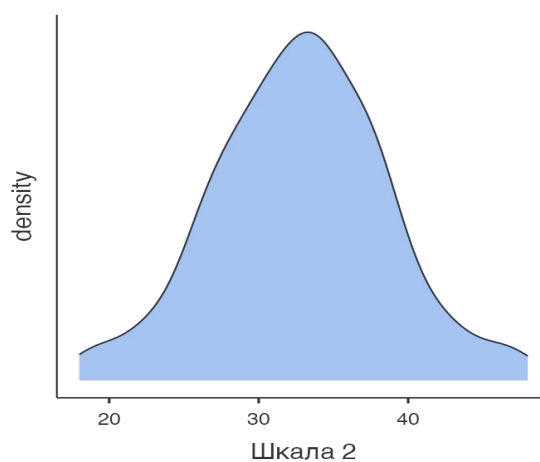

Рис.3. Крива розподілу показників за шкалою «Задоволеність батьківством»

Висновки: Задоволеність батьківством є багатовимірним психологічним конструктом, що включає мотиваційно-ціннісний, емоційний, когнітивно-оцінний та поведінковий компоненти і детермінована чинниками трьох рівнів: індивідуального, стосункового та контекстуального. Ключовими висновками є такі.

По-перше, задоволеність батьківством та батьківська ефективність (самоефективність) є відносно незалежними вимірами: батьки можуть бути компетентними, але емоційно виснаженими, або, навпаки, емоційно залученими при зниженій функціональній ефективності. Це підкреслює

необхідність їх роздільного вимірювання (Johnston & Mash, 1989; Seetharaman et al., 2022).

По-друге, батьківське вигорання є протилежним полюсом задоволеності та тісно пов'язане з порушенням подружньої підсистеми — отже, робота з батьківською проблематикою неможлива без уваги до якості партнерських стосунків (Roskam et al., 2018; Іванова & Кучманич, 2023).

По-третє, психологічні чинники (перфекціонізм, самоефективність, характер репродуктивної мотивації) мають вирішальний вплив на задоволеність батьківством – понад соціодемографічні та матеріальні умови. Задоволеність є набутою, а не природженою якістю, яка піддається розвитку через цілеспрямовану психоедукацію та консультування (Лук'янчук, 2025; Balsys, 2025).

По-четверте, соціальна підтримка, якість подружніх стосунків та характер первинної репродуктивної мотивації є ключовими модераторами, що визначають траєкторію від стресу до задоволення або вигорання.

Перспективами подальшого дослідження є: розробка валідизованого україномовного опитувальника задоволеності батьківством та батьківської ефективності з диференційованими шкалами (за зразком PSOC), його пілотажна апробація на репрезентативній вибірці українських батьків, а також вивчення специфіки цього конструкту в умовах воєнного стану та вимушеного переміщення.

Список використаних джерел

1. Гаврилюк, А. С. (2024). Психологічні особливості батьківського ставлення: гендерний аспект [Магістерська робота, Волинський національний університет].
<https://evnuir.vnu.edu.ua/handle/123456789/25476>
2. Іванова, А. Л., & Кучманич, І. М. (2023). Взаємозв'язок батьківського вигорання з незадоволеністю діадних потреб подружжя. Габітус, 45, 135–138. <https://doi.org/10.32782/2663-5208.2023.45.22>

3. Лук'янчук, Н. В. (2025). Пропедевтика свідомого батьківства в умовах сучасних викликів. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Психологія, 36(75)(3), 134–139. <https://doi.org/10.32782/2709-3093/2025.3/20>
4. Матвійчук, М. Є., & Горілик, А. В. (2025). Дилема безпеки ліків: наукознавчий аналіз застосування антидепресантів вагітними жінками. Health & Education, 1, 71–80. <https://doi.org/10.32782/health-2025.1.11>
5. Мітіна, О. Л. (2025). Мотиваційний аспект психологічної готовності сучасних жінок до реалізації репродуктивної функції. Наукові записки. Серія: Психологія, 2(8), 100–106. <https://doi.org/10.32782/cusu-psy-2025-2-1>
6. Проскурняк, О. П., & Андрійчук, Ю. Г. (2015). Психологічна готовність до материнства як аспект рольової самореалізації жінки. Актуальні проблеми психології, 28, 374–386.
7. Чистяк, О. В. (2023). Модель взаєморозуміння в батьківсько-дитячих стосунках: освітній контекст. Проблеми політичної психології, 13, 127–136. <https://doi.org/10.33120/popp-Vol13-Year2023-125>
8. Якимчук, І. П. (2013). Основи психологічного консультування: навчальний посібник.
9. Alle, Y. F., Akenaw, B., Seid, S., & Bayable, S. D. (2022). Parental satisfaction and its associated factors towards neonatal intensive care unit service: a cross-sectional study. BMC Health Services Research, 22, 1289. <https://doi.org/10.1186/s12913-022-08645-4>
10. Balsys, E. M. (2025). Parental perfectionism, parental wellbeing and the role of self-compassion: A cross-sectional study [Doctoral dissertation, University of Roehampton]. <https://pure.roehampton.ac.uk>
11. He, Y., Wang, X., Wang, Y., & Luo, R. (2025). Parenting styles across generations and children's social-emotional development: The mediating role of caregivers' mental health. Journal of Affective Disorders. <https://doi.org/10.1016/j.jad.2025.01.001>

12. Holley, C. E., & Haycraft, E. (2022). Mothers' perceptions of self-efficacy and satisfaction with parenting are related to their use of controlling and positive food parenting practices. *Maternal & Child Nutrition*, 18(1), e13272.
<https://doi.org/10.1111/mcn.13272>
13. Johnston, C., & Mash, E. J. (1989). A measure of parenting satisfaction and efficacy. *Journal of Clinical Child Psychology*, 18(2), 167–175.
https://doi.org/10.1207/s15374424jccp1802_8
14. Kerr, M. L., Rasmussen, H. F., Smiley, P. A., Buttitta, K. V., & Borelli, J. L. (2021). The development of toddlers' emotion regulation within the family system: associations with observed parent-child synchrony and interparental relationship satisfaction. *Early Childhood Research Quarterly*, 57, 215–227.
<https://doi.org/10.1016/j.ecresq.2021.06.004>
15. Leahy-Warren, P., & McCarthy, G. (2011). Maternal parental self-efficacy in the postpartum period. *Midwifery*, 27(6), 802–810.
<https://doi.org/10.1016/j.midw.2010.07.008>
16. Mozas-Alonso, M., Oliver, J., & Berastegui, A. (2022). Differentiation of self and its relationship with marital satisfaction and parenting styles in a Spanish sample of adolescents' parents. *PLoS ONE*, 17(3), e0265436.
<https://doi.org/10.1371/journal.pone.0265436>
17. Oyarzun-Farias, M., Cova, F., & Bustos, C. (2021). Parental stress and satisfaction in parents with pre-school and school age children. *Frontiers in Psychology*, 12, 683117. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2021.683117>
18. Roskam, I., Brianda, M. E., & Mikolajczak, M. (2018). A step forward in the conceptualization and measurement of parental burnout: The Parental Burnout Assessment (PBA). *Frontiers in Psychology*, 9, 758.
<https://doi.org/10.3389/fpsyg.2018.00758>
19. Seetharaman, M., Benjamin, A., McGrath, J. M., & Vance, A. J. (2022). Parenting self-efficacy instruments for parents of infants and toddlers: A review. *International Journal of Nursing Studies Advances*, 4, 100082.
<https://doi.org/10.1016/j.ijnsa.2022.100082>

20. Shao, M., He, W., Zhao, L., & Su, Y. S. (2022). The influence of parental involvement on parent satisfaction: The moderating effect of parental educational level and the number of children. *Frontiers in Psychology*, 12, 752802. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2021.752802>
21. Shorey, S., Tan, T. C., Thilagamangai, Mathews, J., Lim, S. H., Shi, L., & Chan, Y. H. (2021). Parenting outcomes and predictors of parenting satisfaction in the early postpartum period. *Western Journal of Nursing Research*, 43(1), 13–22. <https://doi.org/10.1177/0193945920921123>
22. Stewart, D. E., & Vigod, S. (2016). Postpartum depression. *New England Journal of Medicine*, 375(22), 2177–2186. <https://doi.org/10.1056/NEJMcp1607649>

Шкала батьківської компетентності (PSOC)

(Parenting Sense of Competence Scale, автори: C. Johnston, E. J. Mash)

Інструкція: Будь ласка, прочитайте кожне твердження та оберіть варіант відповіді, який найбільше відповідає вашому стану за 6-бальною шкалою:

- 1 — Повністю згоден
- 2 — Згоден
- 3 — Частково згоден
- 4 — Частково не згоден
- 5 — Не згоден
- 6 — Повністю не згоден

Бланк опитувальника:

- Я добре розумію, як мої дії впливають на дитину.
- Іноді батьківство викликає у мене розчарування.
- Я часто відчуваю, що роблю недостатньо як батько/мати.
- Іноді мені здається, що дитина контролює мене.
- Мої батьки були краще підготовлені до батьківства, ніж я.
- Я міг(могла) б бути хорошим прикладом для інших батьків.

- Батьківство є керованим процесом.
- Важко зрозуміти, чи добре я справляюся з роллю батька/матері.
- Іноді я нічого не встигаю.
- Я відповідаю своїм очікуванням як батько/мати.
- Я можу знайти рішення проблем моєї дитини.
- Мої інтереси більше в інших сферах, ніж у батьківстві.
- Я добре знаю свою роль як батько/мати.
- Якби батьківство було цікавішим, я був(ла) б більш мотивований(а).
- Я маю всі необхідні навички для виховання дитини.
- Батьківство викликає у мене напруження та тривогу.
- Бути батьком/матір'ю — це винагорода саме по собі.

Ключ до методики

Методика складається з двох субшкал:

1. Шкала Ефективності (Efficasy): відображає ступінь впевненості батьків у своїх навичках та знаннях.
2. Шкала Задоволеності (Satisfaction): відображає емоційний стан, рівень мотивації та фрустрації в ролі батька/матері.

Підрахунок балів:

Для отримання загального балу необхідно підсумувати відповіді, враховуючи прямі та зворотні твердження.

Прямі твердження (оцінка відповідає номеру відповіді):

1, 6, 7, 10, 11, 13, 15, 17.

Зворотні твердження (оцінку потрібно перекодувати:

1=6, 2=5, 3=4, 4=3, 5=2, 6=1): 2, 3, 4, 5, 8, 9, 12, 14, 16.

Розподіл за факторами:

Фактор 1 (Задоволеність): питання 2, 3, 4, 5, 8, 9, 12, 14, 16.

Фактор 2 (Ефективність): питання 1, 6, 7, 10, 11, 13, 15, 17.

Нормативні показники та інтерпретація результатів

Підрахуйте суму балів за кожною шкалою та загальний бал (діапазон від 17 до 102).

Рівень	Загальний балл	Опис результату
Низький	17 – 50	Батьки відчують невпевненість, високу тривожність і часте розчарування. Потребують підтримки.
Середній	51 – 85	Оптимальний рівень. Батьки загалом справляються з обов'язками, відчуючи задоволення від ролі.
Високий	86 – 102	Висока самоефективність. Батьки впевнені у своїх силах і сприймають батьківство як позитивний досвід.

Змістовна характеристика шкал:

Висока Ефективність:

Людина чітко розуміє свою роль, знає, як впливати на дитину, і володіє необхідними виховними навичками.

Висока Задоволеність:

Батьківство приносить емоційне наповнення, рівень стресу та розчарування мінімальний, батьківська роль є пріоритетною.

1.3 Психометричний аналіз шкали психопатії (LSRP) та темної тріади: комплексний психологічний аналіз

Пріб Г., Крутенчук В., Ярмоленко І.

Академія праці, соціальних відносин і туризму

Постановка проблеми. У сучасній психологічній науці спостерігається зростання інтересу до дослідження темних рис особистості як важливого чинника міжособистісної взаємодії, соціальної поведінки та емоційної регуляції. Особливе місце у структурі Темної тріади займає психопатія, яка виступає найбільш поведінково вираженим компонентом і пов'язана з імпульсивністю, агресією та порушенням соціальних норм.

Попри значну кількість зарубіжних досліджень, у вітчизняній психології проблема вивчення психопатії як особистісного конструкта залишається недостатньо розробленою, особливо в аспекті її психометричного вимірювання. Більшість досліджень базується на адаптації зарубіжних методик, що актуалізує питання їх валідності, надійності та культурної відповідності українській вибірці.

Зокрема, шкала психопатії Левенсона (LSRP), яка широко використовується у міжнародних дослідженнях, демонструє неоднозначні результати щодо внутрішньої структури та узгодженості підшкал, особливо вторинної психопатії. У різних культурних контекстах спостерігаються відмінності у факторній структурі, рівнях надійності та характері кореляційних зв'язків із іншими рисами Темної тріади.

Крім того, сучасні дослідження свідчать про тенденцію до інтеграції Темної тріади у ширші моделі особистості (зокрема, через концепцію D-фактора), що потребує уточнення взаємозв'язків між її компонентами та перевірки їх емпіричної узгодженості у конкретних соціокультурних умовах.

Таким чином, виникає наукова проблема, яка полягає у необхідності комплексного психометричного аналізу шкали психопатії (LSRP) та дослідження її зв'язків із іншими компонентами Темної тріади в українській

вибірці з метою перевірки її надійності, валідності та структурної відповідності сучасним теоретичним моделям.

Мета дослідження. Метою дослідження є здійснення комплексного психометричного аналізу шкали психопатії Левенсона (LSRP) та визначення особливостей її функціонування у структурі Темної тріади на українській вибірці.

Об'єкт дослідження. Темні риси особистості як психологічний феномен у структурі сучасної особистості.

Предмет дослідження. Психометричні характеристики шкали психопатії Левенсона (LSRP) та її взаємозв'язки з компонентами Темної тріади.

Аналіз попередніх досліджень

У сучасній психологічній науці спостерігається тенденція до переосмислення психопатії як не лише клінічного, а й особистісного феномену, що проявляється у межах норми. В українських дослідженнях ця проблематика розглядається переважно через призму концепції темної тріади, яка об'єднує макіавеллізм, нарцисизм і психопатію як взаємопов'язані риси особистості (Новицька, 2014).

Аналіз наданих джерел дозволяє зробити висновок, що вітчизняна психологія перебуває на етапі активного формування підходів до дослідження темних рис: від загального опису до спроб пояснення механізмів їх прояву, емпіричного підтвердження та інтеграції у ширші моделі особистості (Саннікова & Мартинюк, 2019; Клименко, 2021).

У роботі Новицької (2014) темна тріада визначається як диспозиційна структура негативних особистісних характеристик, що базуються на егоцентризмі, дефіциті емпатії та схильності до маніпуляцій. При цьому психопатія розглядається як найбільш деструктивний компонент цієї структури.

Водночас у більш пізніх дослідженнях українських авторів спостерігається тенденція до деталізації психопатичних рис. Зокрема, Клименко (2021)

підкреслює, що психопатія включає емоційну холодність, імпульсивність і антисоціальну поведінку, що свідчить про її багатовимірність.

Подібної позиції дотримуються Саннікова і Мартинюк (2019), які розглядають психопатичні прояви як результат взаємодії емоційно-афективних і поведінкових компонентів. Це дозволяє зробити висновок про поступовий перехід від узагальненого до структурного розуміння психопатії в українській психології.

У дослідженнях підкреслюється, що всі компоненти темної тріади мають спільну основу — низький рівень емпатії та егоцентризм (Новицька, 2014). Проте їх прояви суттєво відрізняються.

Згідно з результатами аналізу джерел:

- макіавеллізм проявляється у стратегічній маніпуляції
- нарцисизм — у потребі визнання
- психопатія — в імпульсивній та агресивній поведінці

Дослідження (ПДПУ, 2020; КНУВС, 2022) показують, що саме психопатія має найбільш виражений поведінковий характер, оскільки пов'язана з відкритими порушеннями соціальних норм.

Психопатія виконує функцію реалізації темних рис, трансформуючи внутрішні установки у поведінку.

У більшості проаналізованих джерел простежується чіткий зв'язок психопатичних рис із деструктивною соціальною поведінкою. Зокрема, вони пов'язані з:

- агресією
- маніпуляцією
- зниженням емпатії
- ігноруванням соціальних норм (ХНУ, 2019; БДМУ, 2017)

У дослідженнях також наголошується на ролі когнітивних механізмів. Автори зазначають, що особи з вираженими психопатичними рисами схильні до раціоналізації власної поведінки та знецінення інших (КНУВС, 2022).

Сучасні українські дослідження переходять від опису поведінки до аналізу її психологічних механізмів, що є ознакою розвитку наукового підходу.

Аналіз джерел показує, що значна частина досліджень базується на адаптації зарубіжних методик. Це підкреслюється у працях українських авторів, які звертають увагу на проблему валідності та культурної відповідності інструментів (Клименко, 2021).

Водночас окремі дослідження (КДПУ, 2023; ПНПУ, 2022) демонструють спроби розробки власних підходів до оцінки темних рис.

Українська психологія перебуває на етапі методологічного становлення, що відкриває перспективи для створення локалізованих психодіагностичних інструментів.

На основі аналізу джерел можна виділити такі тенденції:

1. Перехід від описового до аналітичного рівня досліджень
2. Ускладнення структури психопатії
3. Центральна роль психопатії у поведінкових проявах
4. Зростання уваги до когнітивних механізмів
5. Недостатня розробленість психодіагностики

У сучасній психології особистості концепт темних рис поступово трансформується від описового до інтегративного пояснювального підходу. Якщо первинно Темна тріада розглядалася як сукупність трьох окремих характеристик — нарцисизму, макіавеллізму та психопатії — то сучасні дослідження демонструють тенденцію до їх об'єднання в єдину латентну структуру. Як зазначають Rose, Lynam і Miller, ці риси мають спільну антагоністичну основу, що проявляється у міжособистісній експлуатації, знеціненні інших та відсутності моральних обмежень (Rose et al., n.d. 2024). При цьому важливо, що автори критикують редукцію цих рис до єдиного показника, підкреслюючи їхню багатовимірність і різну прогностичну цінність у поведінкових дослідженнях.

Ця ідея отримує подальший розвиток у роботі Zivna та співавт., де вводиться концепція «темного фактора особистості» (D-factor). У цьому

дослідженні на великій вибірці було показано, що макіавеллізм, психопатія і нарцисизм мають спільну когнітивно-мотиваційну основу, пов'язану з раціоналізацією егоїстичної поведінки (Zivna et al., 2025). Особливо важливим є те, що автори демонструють зв'язок цього фактора з низькою емпатією, низькою сумлінністю та високим нейротизмом, що дозволяє інтегрувати Темну тріаду у ширший контекст п'ятифакторної моделі особистості.

У той же час, дослідження Rico-Bordera, Pineda та Piqueras підкреслює методологічну складність вимірювання цих рис. Їхній метааналіз показав, що кореляції між самозвітами та оцінками з боку інших осіб для психопатії є відносно високими ($r \approx 0.47$), тоді як для макіавеллізму та нарцисизму — дещо нижчими (≈ 0.41 – 0.44) (Rico-Bordera et al., 2024). Це свідчить про те, що психопатичні риси є більш поведінково очевидними, тоді як інші можуть бути прихованими або соціально маскованими.

Розширення класичної моделі відбувається у роботі Veggi та співавт., де додається четвертий компонент — садизм. Автори демонструють, що садизм має специфічний зв'язок із насильницькими установками, не зводячись до інших рис, і що його вплив частково незалежний від емпатії (Veggi et al., 2025).

Це свідчить про необхідність перегляду класичних моделей у бік більш комплексних структур.

Додатково, систематичний огляд Araújo, Oliveira та Moreira вказує на важливість переходу від категоріального до дименсійного підходу у дослідженні психопатії. Автори показують, що психопатичні риси у молодих дорослих проявляються як континуум, пов'язаний із дезадаптивними переконаннями та антисоціальною поведінкою (Araújo et al., 2025). Особливо важливим є висновок про те, що саме когнітивні схеми (наприклад, виправдання агресії) виступають медіаторами між рисами і поведінкою.

У контексті аналізу темних рис ключовим стає питання структури емпатії. Як показують Shukla і Upadhyay, емпатія не є єдиною здатністю, а складається з кількох компонентів, які можуть функціонувати незалежно. У їхньому метааналізі було виявлено, що психопатія має сильний негативний зв'язок із

афективною емпатією ($r \approx -0.347$), тоді як зв'язок із когнітивною емпатією є менш однозначним (Shukla & Upadhyay, 2025). Це означає, що індивід може розуміти емоції інших, але не співпереживати їм.

Подібні висновки представлені у роботі Duradoni та співавт., де аналізується взаємозв'язок когнітивної емпатії та Темної тріади. Автори показують, що макіавеллізм і психопатія часто пов'язані з дефіцитом емпатії, однак нарцисизм може демонструвати відносно збережену когнітивну емпатію (Duradoni et al., 2023). Більше того, дослідники підкреслюють, що саме когнітивна емпатія може використовуватися як інструмент соціальної маніпуляції.

Дослідження Tan, Zhang і Wang додає важливий аспект до цієї картини, показуючи, що гендерні відмінності у просоціальній поведінці значною мірою пояснюються не статтю як такою, а рівнем темних рис. Зокрема, психопатія знижує афективну емпатію, що, у свою чергу, зменшує рівень альтруїстичної поведінки (Tan et al., 2026). Це підкреслює роль емпатії як механізму соціальної регуляції.

Одним із найбільш цікавих результатів сучасних досліджень є виявлення феномену «темної емпатії». У дослідженні Das, Poovaiah і Britto було показано, що у молодих дорослих існує позитивний зв'язок між темними рисами та когнітивною емпатією (Das et al., 2025). Це означає, що індивіди з високими показниками Темної тріади можуть добре розуміти емоційні стани інших, але використовувати цю інформацію для досягнення власних цілей.

Цей феномен суперечить традиційному уявленню про емпатію як виключно просоціальну характеристику. Як зазначають Duradoni та колеги, когнітивна емпатія може виступати інструментом маніпуляції, особливо у поєднанні з низькою афективною емпатією (Duradoni et al., 2023). Таким чином, емпатія набуває амбівалентного характеру.

Темні риси мають широкий спектр поведінкових наслідків, які виходять за межі агресії.

У дослідженні Pechorro, DeLisi та колег було показано, що зв'язок між темними рисами та делінквентною поведінкою опосередковується самоконтролем. Зокрема, психопатія і макіавеллізм пов'язані з низьким самоконтролем, що, у свою чергу, призводить до підвищення рівня кримінальної поведінки (Pechorro et al., 2021).

Дослідження Kowalski та співавт. доповнює цю картину, показуючи, що темні риси пов'язані з прокрастинацією. При цьому автори підкреслюють, що поведінкові та самозвітні показники прокрастинації лише слабо корелюють між собою, що вказує на складність цього феномену (Kowalski et al., 2025).

Систематичний огляд Araújo та співавт. демонструє, що психопатичні риси пов'язані з антисоціальною поведінкою через дезадаптивні переконання. Це підкреслює важливість когнітивних механізмів у формуванні поведінки (Araújo et al., 2025).

Роль емпатії як медіатора підтверджується низкою досліджень. У роботі Veggi та співавт. було показано, що емпатія повністю опосередковує зв'язок між психопатією, макіавеллізмом і підтримкою насильницьких установок (Veggi et al., 2025). Це означає, що без дефіциту емпатії ці риси не призводили б до таких виражених деструктивних установок.

Подібні результати отримані у дослідженні Çelikkaleli, Karababa та Adıgüzel, де було показано, що емпатія виступає повним медіатором між темними рисами та самотністю (Çelikkaleli et al., 2022). Це свідчить про те, що дефіцит емпатії не лише сприяє агресії, але й підриває здатність до соціальної інтеграції.

Важливим аспектом дослідження темних рис є питання валідності вимірювання.

Як показали Walker і MacCann, респонденти можуть свідомо змінювати відповіді залежно від інструкцій («виглядати добре» або «виглядати погано»), що значно впливає на результати тестів (Walker & MacCann, 2024).

У свою чергу, Rico-Bordera та співавт. показують, що використання інформант-репортів дозволяє отримати більш об'єктивну оцінку особистісних рис, особливо у випадку психопатії (Rico-Bordera et al., 2024).

Теоретична модель співвідношення нарцисизму та Темної тріади базується на уявленні про наявність спільного ядра темних рис особистості (D-фактора), яке включає егоцентризм, антагонізм та дефіцит афективної емпатії.

У цій структурі нарцисизм займає особливе місце, оскільки поєднує як темні, так і соціально адаптивні характеристики. На відміну від психопатії, яка пов'язана з імпульсивністю та антисоціальною поведінкою, і макіавеллізму, що проявляється у стратегічній маніпуляції, нарцисизм характеризується прагненням до визнання, підтримання позитивного образу Я та відносно збереженою когнітивною емпатією.

Емпатія у цій моделі виступає ключовим медіатором: зниження афективної емпатії сприяє розвитку деструктивної поведінки, тоді як когнітивна емпатія може використовуватися як інструмент соціального впливу та маніпуляції.

Таким чином, нарцисизм виступає як проміжна ланка між соціально адаптивними та деструктивними проявами Темної тріади, забезпечуючи баланс між самопрезентацією та міжособистісною експлуатацією. Теоретична модель представлена на рис.1.

Рис. 1. Структура розладів особистості.

Побудова емпіричного дослідження: з метою перевірки теоретичної моделі співвідношення нарцисизму та темної тріади, було проведено емпіричне дослідження.

Вибірка складала 57 респондентів.

Психодіагностичний комплекс включав наступні інструменти:

- 1) Шкалу самооцінки психопатії Левенсона (LSRP) – первинний фактор, вторинний фактор та загальний для оцінки рівня нарцисизму.

Математико-статистична обробка даних здійснювалася з використанням сучасних методів аналізу за допомогою jamovi (Version 2.3)

Було проведено перевірку внутрішньої узгодженості шкали за допомогою коефіцієнта альфа Кронбаха, розрахунок описових статистик, кореляційний аналіз.

Математико-статистична обробка даних здійснювалася з використанням сучасних методів аналізу за допомогою jamovi (Version 2.3)

Внутрішня узгодженість шкали LSRP у досліджуваній вибірці виявилася неоднорідною.

Показники надійності первинної психопатії ($\alpha = 0.659$) відповідають задовільному рівню та узгоджуються з тенденціями, зафіксованими в зарубіжних дослідженнях, хоча є дещо нижчими за оригінальні значення ($\alpha \approx 0.82$). табл.1

Таблиця 1.

«Показники внутрішньої узгодженості підшкали первинної психопатії (LSRP)»

Статистики надійності ваговий	
	α Кронбаха
шкала	0.659

Статистики надійності елемента	
	Якщо елемент впав α Кронбаха
Психпф1	0.635
Психпф3	0.634
Психпф5	0.637
Психпф7	0.622

Психпф9	0.641
Психпф11	0.660
Психпф13	0.663
Психпф15	0.644
Психпф17	0.619
Психпф21	0.658
Психпф23	0.644
Психпф19	0.645
Психпф22	0.661
Психпф24	0.639
Психпф25	0.667
Психпф26	0.629

Водночас вторинна психопатія продемонструвала низьку внутрішню узгодженість ($\alpha = 0.540$), що суттєво поступається як оригінальним показникам, так і результатам міжнародних досліджень. Подібні труднощі з надійністю цієї підшкали не є унікальними і неодноразово відзначалися в літературі, що може бути пов'язано з гетерогенністю конструкта вторинної психопатії та культурними особливостями вибірки. Табл.2

Таблиця 2.

«Показники внутрішньої узгодженості підшкали вторинної психопатії (LSRP)»

Статистики надійності ваговий	
	α Кронбаха
шкала	0.540

Статистики надійності елемента	
	Якщо елемент впав
	α Кронбаха
Психвф2	0.443
Психвф4	0.496
Психвф8	0.561
Психвф10	0.442
Психвф12	0.481
Психвф16	0.509
Психвф18	0.527
Психвф6	0.540
Психвф14	0.524
Психвф20	0.579

Загальна шкала LSRP ($\alpha = 0.684$) продемонструвала гранично прийнятний рівень надійності, що є типовим для адаптованих версій інструменту. Табл.3

Таблиця 3.

**«Показники внутрішньої узгодженості загальної шкали
психопатії (LSRP)»**

Статистики надійності ваговий	
	α Кронбаха
шкала	0.684

Статистики надійності елемента	
	Якщо елемент впав
	α Кронбаха
Психпф1	0.669
Психвф2	0.675
Психпф3	0.665
Психвф4	0.675
Психпф5	0.667
Психвф6	0.681
Психпф7	0.658
Психвф8	0.687
Психпф9	0.672
Психвф10	0.659
Психпф11	0.685
Психвф12	0.679
Психпф13	0.681
Психвф14	0.681
Психпф15	0.682
Психвф16	0.686
Психпф17	0.658
Психвф18	0.672
Психпф19	0.675
Психвф20	0.691
Психпф21	0.679
Психпф22	0.688
Психпф23	0.667
Психпф24	0.678
Психпф25	0.690
Психпф26	0.661

Отримані результати узгоджуються з сучасними дослідженнями, які вказують на більшу стабільність фактору первинної психопатії порівняно з вторинною, а також на можливу необхідність перегляду факторної структури шкали (зокрема, переходу до трифакторної моделі).

Аналіз кореляційних зв'язків показав, що між первинною та вторинною психопатією існує слабо-помірний позитивний зв'язок ($\rho = 0.299$, $p < 0.05$), що є нижчим за показники, зафіксовані в зарубіжних дослідженнях ($\rho \approx 0.40$ – 0.60). Це може свідчити про більшу незалежність факторів у досліджуваній вибірці.

Первинна психопатія продемонструвала сильні позитивні кореляції з макіавеллізмом ($\rho = 0.691$, $p < 0.001$) та помірні — з нарцисизмом ($\rho = 0.360$, $p < 0.01$), що повністю узгоджується з моделлю Темної тріади.

Вторинна психопатія показала значно слабші та менш стабільні зв'язки з іншими конструкціями, зокрема відсутність значущої кореляції з психопатією ($\rho = 0.010$), що може бути наслідком низької внутрішньої узгодженості цієї підшкали.

Загальний показник психопатії найбільш тісно пов'язаний з первинною психопатією ($\rho = 0.905$), що свідчить про домінування міжособистісно-афективного компонента у структурі досліджуваного конструкта.

Отримані результати загалом узгоджуються з міжнародними дослідженнями щодо зв'язків психопатії з іншими рисами Темної тріади, однак демонструють певні відмінності у структурі взаємозв'язків, зокрема ослаблення ролі вторинної психопатії.

Аналіз описових статистик (табл.) показав, що всі змінні мають повні дані без пропусків ($N = 57$). Розподіл показників первинної психопатії є близьким до симетричного ($M = 29.1$; $Md = 29$), що свідчить про відсутність значного зміщення та достатню варіативність показника ($SD = 5.40$).

Вторинна психопатія характеризується нижчим рівнем варіативності ($SD = 3.16$) та більш вузьким діапазоном значень, що може обмежувати силу кореляційних зв'язків із іншими змінними.

Загальний показник психопатії демонструє нормальний розподіл ($M = 46.3$; $Md = 47$; $SD = 6.89$), що дозволяє вважати його надійним інтегральним індикатором.

Серед показників Темної тріади найбільший середній рівень спостерігається для нарцисизму ($M = 10.1$), тоді як показник психопатії має найменшу варіативність ($SD = 1.65$), що може пояснювати слабкість його кореляційних зв'язків.

Отримані результати узгоджуються з міжнародними дослідженнями, які демонструють більшу стабільність первинної психопатії порівняно з вторинною, а також підкреслюють проблему низької психометричної якості вторинного фактору в різних вибірках.

Таблиця 4.

Описові статистики показників психопатії та Темної тріади

Описова статистика						
	Первинна Психопатія	Вторинна Психопатія	Загальний результат психопатії (первинний і вторинний фактор)	Макіавеллізм	Психопатія	Нарцисизм
N	57	57	57	57	57	57
Пропущений	0	0	0	0	0	0
Середній	29.1	17.2	46.3	6.86	5.84	10.1
Медіана	29	18	47	6	5	10
Стандартне відхилення	5.40	3.16	6.89	2.55	1.65	2.97
Мінімум	16	10	28	4	4	4
Максимум	40	22	59	14	10	16

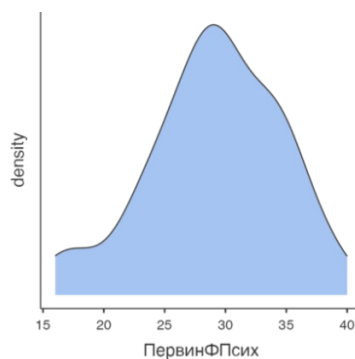

Рис2. Крива щільності розподілу показника первинної психопатії

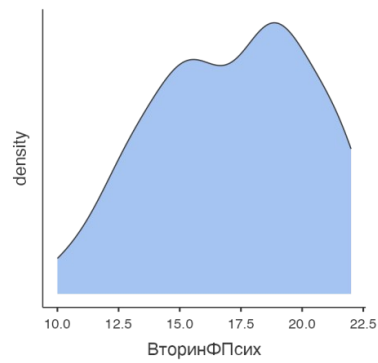

Рис. 3 Крива щільності розподілу показника вторинної психопатії

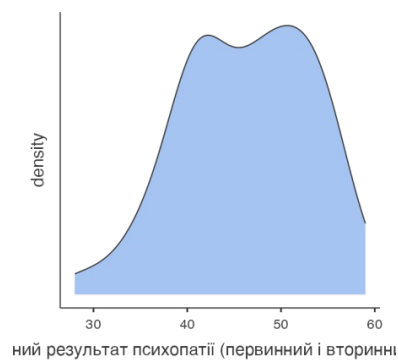

Рис.4. Крива щільності розподілу загального показника психопатії (LSRP)

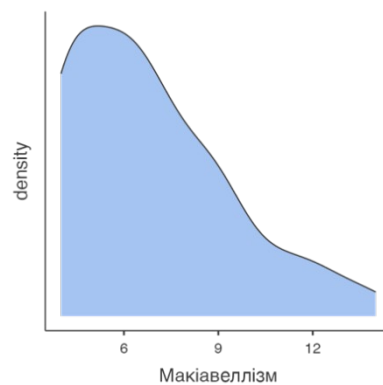

Рис.5. Графік щільності розподілу значень макіавеллізму (Темна тріада)

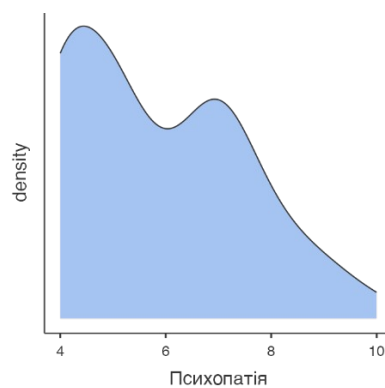

Рис 6. Графік щільності розподілу значень психопатії(Темна тріада)

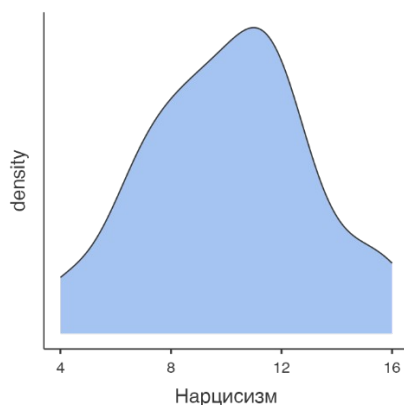

Рис. 7. Графік щільності розподілу значень нарцисизму (Темна тріада)

За аналізом нормальності кривих розподілу стає помітно, що криві розподілу даних на LSRP є більш узгодженими і наближеними до нормального розподілу у порівнянні з показниками “Темної тріади”.

Дискусія. У проведеному дослідженні було здійснено комплексний аналіз психометричних властивостей шкали психопатії Левенсона (LSRP) у контексті її взаємозв’язків із компонентами Темної тріади, що дозволило не лише оцінити надійність інструменту, але й уточнити структурні особливості психопатії у межах української вибірки.

Отримані результати внутрішньої узгодженості підтверджують загальну тенденцію, зафіксовану в міжнародних дослідженнях: первинна психопатія демонструє вищу стабільність ($\alpha = 0.659$) порівняно з вторинною ($\alpha = 0.540$). Подібний розрив між факторами не є випадковим і може бути пояснений гетерогенністю конструкта вторинної психопатії, який включає як імпульсивність, так і емоційну нестабільність. У сучасних дослідженнях все частіше підкреслюється, що саме вторинний фактор є найбільш чутливим до культурних та вибірових особливостей, що підтверджується і в даній роботі.

Аналіз кореляційних зв’язків дозволив уточнити структуру взаємодії компонентів Темної тріади. Виявлений слабо-помірний зв’язок між первинною та вторинною психопатією ($\rho = 0.299$) є нижчим за показники, характерні для західних вибірок, що може свідчити про більшу диференційованість цих факторів у досліджуваній популяції. Це узгоджується

з сучасними підходами, які розглядають психопатію не як єдиний конструкт, а як систему відносно автономних компонентів.

Особливо показовими є зв'язки психопатії з іншими рисами Темної тріади. Первинна психопатія продемонструвала сильний позитивний зв'язок з макіавеллізмом ($\rho = 0.691$) та помірний — з нарцисизмом ($\rho = 0.360$), що повністю відповідає теоретичній моделі спільного «темного ядра» (D-фактора). Це підтверджує, що саме міжособистісно-афективний компонент психопатії найбільш інтегрований у структуру темних рис.

Водночас вторинна психопатія продемонструвала значно слабші зв'язки, включно з відсутністю значущої кореляції з показником психопатії у складі Темної тріади ($\rho = 0.010$). Такий результат свідчить про потенційну психометричну нестабільність цього фактору та узгоджується з даними, які вказують на його обмежену конвергентну валідність. Додатково це може бути пов'язано з низькою варіативністю показників вторинної психопатії у вибірці, що знижує чутливість кореляційного аналізу.

Загальний показник психопатії виявився значно тісніше пов'язаним із первинною психопатією ($\rho = 0.905$), ніж із вторинною ($\rho = 0.647$), що свідчить про домінування афективно-міжособистісного компонента у структурі вимірюваного конструкта. Це може вказувати на те, що у самозвітних методиках саме первинна психопатія є більш доступною для усвідомлення та самопрезентації, тоді як вторинні прояви можуть бути менш усвідомленими або соціально небажаними.

Результати описових статистик також підтверджують цю тенденцію: вторинна психопатія характеризується нижчим рівнем варіативності, що обмежує її диференціовальну здатність. У поєднанні з низькою внутрішньою узгодженістю це створює додаткові труднощі для її інтерпретації як стабільного психологічного конструкта.

У цілому отримані результати узгоджуються з сучасними дослідженнями, які вказують на необхідність перегляду класичної двофакторної структури LSRP та можливість переходу до більш складних моделей (зокрема

трифакторних). Виявлені відмінності підкреслюють важливість урахування культурного контексту при адаптації психодіагностичних інструментів.

Обмеження дослідження

Разом з тим результати дослідження слід інтерпретувати з урахуванням певних обмежень. По-перше, вибірка дослідження є відносно невеликою ($N = 57$), що може впливати на стабільність статистичних показників та узагальнюваність результатів. По-друге, використання самозвітних методик створює ризик впливу соціальної бажаності та суб'єктивних викривлень відповідей. По-третє, виявлена низька внутрішня узгодженість вторинної психопатії може бути пов'язана як із психометричними особливостями шкали, так і з культурними факторами її сприйняття.

У подальших дослідженнях доцільно розширити вибірку, використати комбіновані методи оцінки (зокрема експертні та поведінкові) та здійснити факторний аналіз для уточнення структури шкали.

Наукова новизна

Наукова новизна дослідження полягає у здійсненні комплексного психометричного аналізу шкали психопатії Левенсона (LSRP) на українській вибірці з урахуванням її взаємозв'язків із компонентами Темної тріади. Вперше встановлено особливості функціонування вторинної психопатії як менш стабільного та слабко інтегрованого компонента, а також підтверджено домінування первинної психопатії у структурі загального показника.

Висновок: Отже, аналіз сучасних зарубіжних та українських досліджень дозволяє зробити висновок, що темні риси особистості є складним багатовимірним феноменом, який потребує інтегративного підходу до розуміння.

У сучасній психології спостерігається перехід від розгляду Темної тріади як сукупності окремих рис (нарцисизму, макіавеллізму та психопатії) до усвідомлення їх як єдиної латентної структури, об'єднаної спільною антагоністичною основою. Водночас кожен компонент зберігає свою специфіку та виконує окрему функцію у поведінці особистості.

Особливе місце в цій структурі займає психопатія як найбільш поведінково виражений компонент, що пов'язаний із імпульсивністю, агресією та порушенням соціальних норм. Нарцисизм, у свою чергу, характеризується орієнтацією на визнання та підтримання позитивного образу Я, тоді як макіавеллізм проявляється у стратегічній маніпуляції та прагматичному використанні інших.

Ключовим механізмом, що пояснює прояв темних рис, виступає емпатія. Дефіцит афективної емпатії є основою антисоціальної поведінки, тоді як когнітивна емпатія може зберігатися або навіть використовуватися як інструмент маніпуляції, що формує феномен «темної емпатії». Таким чином, емпатія набуває амбівалентного характеру та виступає центральним медіатором соціальної взаємодії.

Сучасні дослідження також підкреслюють роль когнітивних механізмів, зокрема дезадаптивних переконань і раціоналізації, які опосередковують зв'язок між особистісними рисами та поведінкою. Це свідчить про перехід від опису проявів до пояснення внутрішніх психологічних процесів.

Українські дослідження підтверджують ці тенденції, але водночас перебувають на етапі методологічного становлення. Спостерігається активний розвиток теоретичних підходів, однак залишається потреба у створенні валідних психодіагностичних інструментів та адаптації міжнародних моделей до культурного контексту.

У дослідженні було застосовано методи математико-статистичної обробки даних із використанням програмного забезпечення Jamovi 2.3, зокрема аналіз внутрішньої узгодженості (α Кронбаха), описові статистики та кореляційний аналіз Спірмена у зв'язку з відсутністю нормального розподілу. Результати показали задовільний рівень надійності первинної психопатії ($\alpha = 0.659$) та загального показника ($\alpha = 0.684$) при нижчій узгодженості вторинної психопатії ($\alpha = 0.540$). Виявлено слабо-помірний зв'язок між первинною та вторинною психопатією ($r = 0.299$, $p < 0.05$), а також сильні кореляції первинної психопатії з макіавеллізмом ($r = 0.691$, $p < 0.001$) і помірні з

нарцисизмом ($\rho = 0.360$, $p < 0.01$), що відповідає моделі Темної тріади. Вторинна психопатія продемонструвала слабкі та нестабільні зв'язки, що разом із низькою варіативністю показників свідчить про її обмежену психометричну стабільність. У цілому результати підтверджують домінування первинної психопатії у структурі досліджуваного конструкта та узгоджуються з міжнародними даними, водночас виявляючи культурно обумовлені особливості функціонування шкали LSRP.

Список використаних джерел

1. Новицька І. В. Темна тріада як диспозиційна структура негативних особистісних характеристик. Педагогіка та психологія. 2014. № 1. URL: <https://pedpsy.duan.edu.ua/images/PDF/2014/1/15.pdf>
2. Саннікова О. П., Мартинюк І. А. Психологічні особливості особистості. 2019. URL: <http://dspace.pdpu.edu.ua/bitstream/123456789/17713/1/Sannikova%2C%20Martyniuk.pdf>
3. Клименко М. П. Психопатичні риси особистості. 2021. URL: <https://lpnu.ua/sites/default/files/2021/radaphd/11225/dysklymenkomphd.pdf>
4. Стаття з Наукових записок ЦДУ імені В. Винниченка. 2023. URL: <https://journals.cusu.in.ua/index.php/psychology/article/view/647/616>
5. Стаття з Наукових записок ЦДУ імені В. Винниченка (PDF версія). 2023. URL: <https://journals.cusu.in.ua/index.php/psychology/article/download/647/616/1227>
6. Матеріали Одеського національного університету (ПДПУ). 2020. URL: <https://dspace.pdpu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/23178/1/13.pdf>
7. Матеріали Харківського національного університету внутрішніх справ. 2022. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/entities/publication/bcf4e27c-ac61-42c2-b0b9-2a01372acf6a>
8. Стаття з журналу Psychological Journal. 2023. URL: <https://pj.journal.kspu.edu/index.php/pj/article/download/912/867/>

9. Стаття з наукового журналу Перспективи та інновації науки. 2023. URL: <https://perspectives.pp.ua/index.php/nauka/article/download/9854/9907/9909>
10. Матеріали Вінницького національного медичного університету. 2021. URL: <https://dspace.vnmu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/9335/17688-Текст%20статті-34721-1-10-20210818.pdf>
11. Матеріали Буковинського державного медичного університету. 2017. URL: https://cep.bsmu.edu.ua/article/download/1727-4338.XVI.1.59.2017.29/pdf_44
12. Матеріали Хмельницького національного університету. 2022. URL: <https://pt.khmnmu.edu.ua/index.php/pt/article/download/93/84/288>
13. Araújo, E. G., Oliveira, C., Cruz, O. S., & Moreira, D. (2025). Psychopathic traits, antisocial behavior, and maladaptive beliefs of young adults: A systematic review. *European Psychologist*.
14. Çelikkaleli, Ö., Karababa, A., & Adıgüzel, A. (2022). Direct and indirect relationships between dark personality traits and loneliness among emerging adults. *Psycho-Educational Research Reviews*, 11(1), 341–354.
15. Das, S., Poovaiah, P., & Britto, J. A. (2025). Contrasting empathy and shadows. *International Journal of Interdisciplinary Approaches in Psychology*, 3(1), 198–211.
16. Duradoni, M., Gursesli, M. C., Fiorenza, M., Donati, A., & Guazzini, A. (2023). Cognitive empathy and the Dark Triad. *European Journal of Investigation in Health, Psychology and Education*, 13, 2642–2680. <https://doi.org/10.3390/ejihpe13110186>
17. Jonason, P. K., & Webster, G. D. (2010). The Dirty Dozen. *Psychological Assessment*, 22(2), 420–432. <https://doi.org/10.1037/a0019265>
18. Jones, D. N., & Paulhus, D. L. (2014). Introducing the Short Dark Triad (SD3). *Assessment*, 21(1), 28–41. <https://doi.org/10.1177/1073191113514105>
19. Kowalski, C. M., et al. (2025). Self-report and behavioural procrastination. *International Journal of Psychology*.

20. Levenson, M. R., Kiehl, K. A., & Fitzpatrick, C. M. (1995). Assessing psychopathic attributes in a noninstitutionalized population. *Journal of Personality and Social Psychology*, 68(1), 151–158.
<https://doi.org/10.1037/0022-3514.68.1.151>
21. Pechorro, P., DeLisi, M., et al. (2021). Dark Triad personalities and antisocial outcomes. *Journal of Forensic Psychology Research and Practice*.
22. Rico-Bordera, P., Pineda, D., Galán, M., & Piqueras, J. A. (2024). Observer reports of Dark Triad. *Personality and Mental Health*.
23. Rose, L., Lynam, D. R., & Miller, J. D. (2024). Measuring the Dark Triad. *Assessment*.
24. Shukla, M., & Upadhyay, N. (2025). Empathy across Dark Triad. *Frontiers in Psychiatry*, 16.
25. Tan, H., Zhang, Q., & Wang, Z.-D. (2026). Dark Triad and prosocial behavior. *BMC Psychology*, 14.
26. Veggi, S., et al. (2025). *Dark tetrad and empathy*. Cambridge University Press.
27. Walker, S. A., & MacCann, C. (2024). Faking in Dark Triad assessment. *International Journal of Selection and Assessment*, 32.
28. Zettler, I., Moshagen, M., & Hilbig, B. E. (2018). The Dark Factor of personality. *Nature Human Behaviour*, 2, 304–310.
<https://doi.org/10.1038/s41562-018-0307-0>
29. Zivna, K., et al. (2025). Validation of Dark Triad scale. *BMC Psychology*.

Додаток.

Шкала самозвіту психопатії Левенсона (LSRP)

Інструкція. Відповідайте залежно від того, наскільки ви погоджуєтеся з твердженнями.

Варіанти відповідей	
1 — повністю не згоден	3 — швидше згоден
2 — швидше не згоден	4 — повністю згоден

№	Твердження	Відповідь
1	Успіх ґрунтується на виживанні найсильніших. Мене не хвилюють ті, хто програв.	

2	Я постійно потрапляю в одні й ті самі неприємності.	
3	Для мене є звичним, що мені все сходить з рук.	
4	Мені часто буває нудно.	
5	Для досягнення успіху можна робити все, що минає безкарно.	
6	Я здатен(на) довго йти до однієї мети.	
7	Моя головна мета в житті — отримати якомога більше вигоди.	
8	Я не планую нічого надто наперед.	
9	Моя найважливіша мета — заробляти багато грошей.	
10	Я швидко втрачаю інтерес до справ, які починаю.	
11	Нехай інші переймаються високими цінностями; мене цікавить лише результат.	
12	Більшість моїх проблем через те, що інші мене не розуміють.	
13	Люди, яких обдурюють — цього заслуговують.	
14	Я ретельно обмірковую наслідки перед тим як щось зробити.	
15	Турбота про себе — мій головний пріоритет.	
16	Я часто потрапляю в гучні сварки з іншими людьми.	
17	Для отримання бажаного я кажу людям те, що вони хочуть почути.	
18	Коли я розчаровуюсь, я часто втрачаю контроль.	
19	Мене засмучує, коли мій успіх був досягнутий за рахунок іншої людини.	
20	Значення любові перебільшене.	
21	Я часто захоплююся віртуозним шахрайством.	
22	Я намагаюся не шкодити іншим, коли досягаю своїх цілей.	
23	Мені подобається маніпулювати почуттями інших людей.	
24	Мені неприємно, якщо мої слова або дії завдають комусь емоційного болю.	
25	Продаючи щось, я не вдаюся до обману.	
26	Обман не є виправданим, бо це несправедливо щодо інших.	

Обробка результатів

Крок 1. Підрахуйте суму балів за твердженнями 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 21, 23 (пряме кодування): _____

Крок 2. Підрахуйте суму балів за твердженнями 19, 22, 24, 25, 26 із зворотним кодуванням (1→4, 2→3, 3→2, 4→1): _____

Крок 3. Підрахуйте суму балів за твердженнями 2, 4, 8, 10, 12, 16, 18, 20 (пряме кодування): _____

Крок 4. Підрахуйте суму балів за твердженнями 6 та 14 із зворотним кодуванням (1→4, 2→3, 3→2, 4→1): _____

Крок 5. Первинний фактор (сума кроків 1 і 2): _____

Крок 6. Вторинний фактор (сума кроків 3 і 4): _____

Крок 7. Загальний бал (сума кроків 5 і 6): _____

Інтерпретація результатів

Показник	Низький рівень	Середній рівень	Високий рівень (ризик)	Дуже високий рівень

Первинний фактор	16–35	36–42	43–49	50–64
Вторинний фактор	10–22	23–26	27–30	31–40
Загальний бал	26–57	58–68	69–79	80–104

Первинна психопатія — відсутність емоційності та байдужість до інших: знижена емпатія та відчуття провини, маніпулятивність, раціональність без тривоги.

Вторинна психопатія — виражене емоційне збудження та психологічні проблеми: деструктивна поведінка, імпульсивність, нездатність контролювати емоції.

Примітка. Шкала використовується виключно для попередньої оцінки і не призначена для постановки діагнозу. За наявності підозр щодо психопатичних рис необхідна консультація фахівця (психолога або психіатра).

Levenson, M. R., Kiehl, K. A., & Fitzpatrick, C. M. (1994). Assessing psychopathic attributes in a noninstitutionalized population. *Journal of Personality and Social Psychology*, 68(1), 151–158.

1.4 Нарцисизм у структурі Темної тріади: теоретичний аналіз, розширене обговорення результатів та попередні норми для української апробації NARQ

Абдрахімов Р., Ірина Р., Наталія Ч., Оксана С.

Академія праці, соціальних відносин і туризму

Постановка проблеми. У сучасній психології нарцисизм дедалі рідше описують як просту самозакоханість. Натомість його розглядають як складний особистісний феномен, у якому поєднуються самопросування, потреба в захопленні, чутливість до критики, конкурентність, ворожість і схильність до знецінення інших. У межах Темної тріади це особливо важливо, оскільки нарцисизм перетинається з макіавеллізмом і психопатією, але не зводиться до них (Горська & Гайдуков, 2025; Карпенко, 2024; Zheng & MacCann, 2023).

Модель Narcissistic Admiration and Rivalry Concept, запропонована М. Back та співавт., дозволяє чіткіше пояснити цю внутрішню неоднорідність. Вона виходить із того, що підтримання грандіозного образу Я може відбуватися двома базовими стратегіями: через захоплення, тобто асертивне самопідсилення, самопрезентацію й орієнтацію на схвалення, або через суперництво, тобто антагоністичний самозахист, конфліктність і девальвацію інших. Саме для вимірювання цих двох стратегій і було створено опитувальник NARQ (Back et al., 2013; Back, 2018).

Для українського контексту важливим є не лише переклад пунктів, а й перевірка того, як працює сам інструмент: чи зберігає він двофакторну логіку, чи дає прийнятні коефіцієнти надійності, чи відтворює типові для закордонних досліджень зв'язки з суміжними рисами, а також які попередні нормативні орієнтири можна обережно вивести на основі локальної вибірки. Саме така логіка психометричної перевірки рекомендована в роботах, присвячених адаптації NARQ у різних мовних версіях (Doroszuk et al., 2020; Leckelt et al., 2018; Sabah et al., 2024).

Мета дослідження. Теоретично узагальнити сучасні джерела про нарцисизм у структурі Темної тріади та доопрацювати емпіричну частину статті так, щоб вона містила: 1) розширений список літератури; 2) аналіз внутрішньої узгодженості NARQ у порівнянні з іноземними валідаціями; 3) аналіз кореляційних зв'язків у порівнянні з іноземними даними; 4) попередні норми для української апробації та їх порівняння з іноземними вибірками.

Аналіз попередніх досліджень. Закордонні психометричні дослідження послідовно підтверджують, що NARQ є двовимірним інструментом, у якому захоплення і суперництво становлять пов'язані, але не тотожні форми грандіозного нарцисизму. В оригінальному дослідженні Back та співавт. було показано, що повна версія опитувальника має добру факторну структуру та високі коефіцієнти внутрішньої узгодженості, а також відтворює різні номологічні мережі для захоплення і суперництва (Back et al., 2013).

Подальші адаптації NARQ у різних країнах розширили це уявлення. У короткій формі NARQ-S Leckelt та співавт. підтвердили придатність шести пунктів для вимірювання агентного й антагоністичного аспектів нарцисизму в convenience та representative samples. Doroszuk та співавт. продемонстрували структурну валідність і кроскультурну еквівалентність іспаномовної версії на вибірках Іспанії, Чилі й Колумбії. Vecchione та співавт. надали додаткові докази валідності італійської форми, а Sabah та співавт. — арабської версії NARQ (Leckelt et al., 2018; Doroszuk et al., 2020; Vecchione et al., 2018; Sabah et al., 2024).

Водночас міжнародні роботи показують, що середні значення за підшкалами можуть змінюватися залежно від країни, контексту вибірки й мови адміністрування. Це означає, що механічне перенесення «норм» з іншої культури є некоректним. Для обґрунтованого використання української форми потрібні хоча б попередні локальні нормативні орієнтири і порівняння з тими закордонними валідаціями, де наведено показники надійності, середні значення та зовнішні кореляції (Chaustre Jota, 2021; Doroszuk et al., 2020; Niemeyer et al., 2022).

Українські праці, надіслані для цієї роботи, розглядають нарцисизм здебільшого в межах ширшої проблематики Темної тріади, маніпулятивної поведінки, професійного успіху, творчості, корупційної поведінки й моральних ризиків. Це важливий теоретичний фон, але сам по собі він не замінює психометричного аналізу. Саме тому доопрацювання статті поєднує обидві лінії: теоретичний огляд і кількісну перевірку інструмента (Гайдуков & Андрощук, 2024; Гордієнко, 2022, 2024; Зарічанський, 2024; Заєць, 2023; Прокодяничик & Шиліна, 2024).

Додатковим аргументом на користь такого підходу є дані про міжкультурну інваріантність. Wetzel та співавт. показали, що NARQ функціонує еквівалентно принаймні між вибірками США та Великої Британії, а також може використовуватися для осмислених міжкультурних порівнянь. Це робить українську апробацію не ізольованою локальною задачею, а частиною ширшої міжнародної програми вивчення нарцисизму (Wetzel et al., 2021).

Рис. 1. Теоретична модель нарцисизму у структурі темної тріади

Організація та методи емпіричного дослідження. У масиві даних було 30 респондентів віком від 18 до 45 років ($M = 28.23$; $SD = 8.51$), серед них 14 жінок і 16 чоловіків. Українською мовою опитувальник проходили 12 осіб, англійською — 18. Повну версію NARQ заповнили 18 респондентів, коротку — 12.

У статистичній частині використовувалися дві логіки аналізу. По-перше, внутрішня узгодженість розраховувалася окремо для повної та короткої версій, оскільки порівнювати α Кронбаха між формами коректно лише за окремого аналізу пунктів кожної версії. По-друге, кореляційний аналіз із Темною тріадою здійснювався на всіх наявних респондентах, бо загальний бал, захоплення і суперництво в обох версіях задавалися як середні значення у спільному діапазоні від 1 до 6.

Для виведення попередніх нормативних орієнтирів використано повну версію NARQ, оскільки саме для неї в іноземних джерелах доступні найбільш зіставні середні значення та коефіцієнти надійності. Нормативні межі подано за правилом $M \pm 1 SD$ як попередні орієнтири низького, середнього і високого рівнів. Такий підхід не замінює повноцінної стандартизації, але є прийнятним на етапі попередньої апробації.

Результати дослідження. На першому етапі було перевірено внутрішню узгодженість шкал. Повна форма NARQ продемонструвала дуже високі показники надійності як за сумарним балом, так і за окремими підшкалами. Коротка форма показала нижчу однорідність за сумарним індексом, що є очікуваним для дуже стислого двофакторного інструмента, однак її підшкали зберегли прийнятні коефіцієнти.

Таблиця 1.

Показники внутрішньої узгодженості повної та короткої форм NARQ

Шкала	n	α Кронбаха
Повна версія NARQ (18 пунктів)	18	0.905
Захоплення (повна версія)	18	0.943
Суперництво (повна версія)	18	0.944
Коротка версія NARQ (6 пунктів)	12	0.688
Захоплення (коротка версія)	12	0.892
Суперництво (коротка версія)	12	0.827

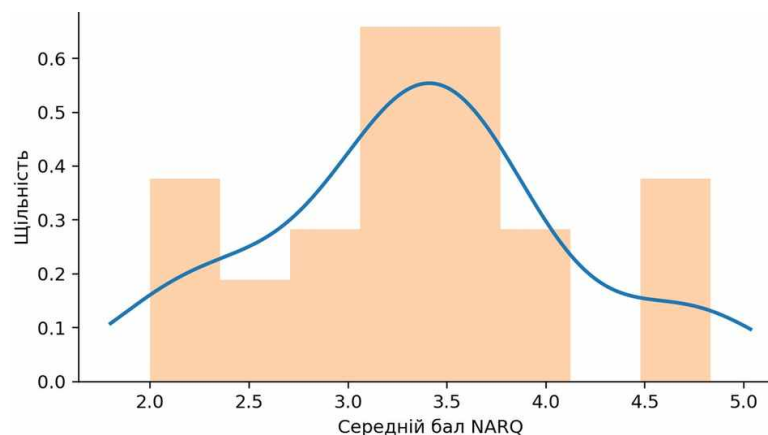
Для повної версії особливо важливо, що сумарний коефіцієнт $\alpha = 0.905$, а підшкали «Захоплення» і «Суперництво» мають $\alpha = 0.943$ та $\alpha = 0.944$ відповідно. Це означає, що в межах повної форми пункти добре працюють на вимірювання узгоджених конструктів. Для короткої версії сумарний коефіцієнт $\alpha = 0.688$ є нижчим, проте це не слід трактувати як автоматичну «невдачу» інструмента: коротка форма поєднує різні аспекти нарцисизму, і тому сумарний бал закономірно є менш гомогенним, ніж окремі підшкали. Подібна картина узгоджується з міжнародними публікаціями, де повна форма зазвичай демонструє вищу внутрішню узгодженість, а коротка — більш стримані, але прийнятні психометричні показники (Back et al., 2013; Leckelt et al., 2018; Sabah et al., 2024).

Далі було розраховано описові статистики повної версії, на підставі яких будувалися попередні нормативні межі для української апробації. Середні значення за підшкалами показують, що в цій вибірці агентний і антагоністичний аспекти нарцисизму не є різко розведеними за рівнем вираженості, хоча захоплення дещо переважає суперництво. Для наочності розподіли загального показника та підшкал подано на Табл.1 і Рис.2.

Таблиця 1.

Описові статистики повної версії NARQ (n = 18)

Шкала	N	Середнє	Медіана	SD	Мінімум	Максимум
Загальний бал	18	3.42	3.44	0.82	2.00	4.83
Захоплення	18	3.54	3.61	1.08	1.89	5.11
Суперництво	18	3.31	2.83	1.12	2.11	4.89

Рис. 2. Графік щільності розподілу загального показника NARQ.

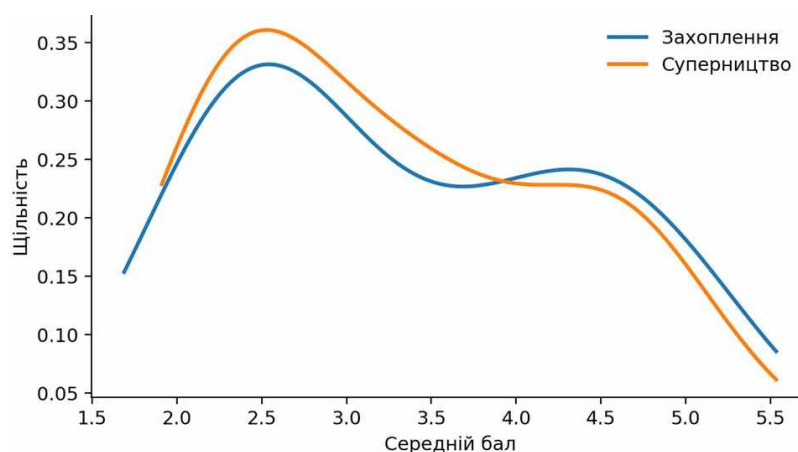

Рис. 3. Графік щільності розподілу підшкал «Захоплення» та «Суперництво».

Таблиця 2.

**Попередні нормативні межі для української апробації повної версії
NARQ (правило $M \pm 1 SD$)**

Шкала	M	SD	Низький рівень	Середній рівень	Високий рівень	n низьк.	n сер.	n вис.
Загальний бал	3.42	0.82	< 2.60	2.60 – 4.24	> 4.24	4	11	3
Захоплення	3.54	1.08	< 2.46	2.46 – 4.61	> 4.61	4	11	3
Суперництво	3.31	1.12	< 2.19	2.19 – 4.43	> 4.43	3	8	7

Отримані межі слід трактувати саме як попередні нормативні орієнтири для української апробації, а не як остаточні популяційні норми. Вони є корисними для попереднього опису вибірки та подальшого накопичення даних, але потребують перевірки на значно більшій і одноріднішій сукупності респондентів. Саме таку обережну інтерпретацію норм пропонують і закордонні автори, які наголошують на залежності середніх показників від типу вибірки, країни та мови опитувальника (Doroszuk et al., 2020; Niemeyer et al., 2022).

Таблиця 3.

**Порівняння українських показників повної версії NARQ з іноземними
валідаціями**

Вибірка	N	Захопл. M	α захопл.	Суперн. M	α суперн.	Коментар
Back et al., 2013 (Німеччина, повна версія)	953	2.77	0.87	2.14	0.83	Оригінальна валідація повної форми
Doroszuk et al., 2020 (Іспанія)	310	3.44	0.78	2.10	0.81	Іспаномовна адаптація
Doroszuk et al., 2020	234	3.60	0.84	2.02	0.85	Іспаномовна

(Чилі)						адаптація
Doroszuk et al., 2020 (Колумбія)	256	3.99	0.81	1.86	0.81	Іспаномовна адаптація
Поточна українська апробація (повна версія)	18	3.54	0.943	3.31	0.944	Попередні локальні дані

Порівняння з іноземними валідаціями показує, що український середній бал за підшкалою захоплення у повній версії (3.54) близький до іспанських і чилійських даних та загалом не виходить за межі значень, наведених у міжнародних апробаціях. Показник суперництва також перебуває в межах, зіставних із закордонними дослідженнями, хоча незначні відмінності можуть бути пов'язані зі складом вибірки та мовою адміністрування. Отже, попередні українські нормативні орієнтири не суперечать міжнародному контексту, але потребують уточнення на більших вибірках (Back et al., 2013; Doroszuk et al., 2020; Vecchione et al., 2018; Sabah et al., 2024).

Кореляційний аналіз проводився на всіх доступних респондентах, оскільки загальний бал NARQ та його підшкали були приведені до єдиної шкали середніх значень. Це дозволило оцінити зовнішні зв'язки опитувальника з показниками Темної тріади й зіставити їх із міжнародними психометричними результатами.

Таблиця 5.

Кореляційні зв'язки між NARQ та показниками Темної тріади (N = 30)

Шкала NARQ	Критерій	r Пірсона	p
Загальний бал	Темна тріада загальний	0.899***	< .001
Загальний бал	Макіавеллізм	0.612***	< .001
Загальний бал	Психопатія	0.701***	< .001
Загальний бал	Нарцисизм ТТ	0.662***	< .001
Захоплення	Темна тріада загальний	0.559**	0.001
Захоплення	Макіавеллізм	0.117	0.538
Захоплення	Психопатія	0.126	0.506
Захоплення	Нарцисизм ТТ	0.895***	< .001
Суперництво	Темна тріада загальний	0.763***	< .001
Суперництво	Макіавеллізм	0.801***	< .001
Суперництво	Психопатія	0.925***	< .001
Суперництво	Нарцисизм ТТ	0.045	0.814

Найсильнішим зовнішнім зв'язком у межах поточної вибірки виявився зв'язок загального балу NARQ із сумарним показником Темної тріади ($r =$

0.899, $p < .001$). Підшкала захоплення найтісніше корелювала з нарцисизмом за Dirty Dozen ($r = 0.895$, $p < .001$), а підшкала суперництва — з психопатією ($r = 0.925$, $p < .001$) та макіавеллізмом ($r = 0.801$, $p < .001$). Такий профіль кореляцій узгоджується з концепцією admiration–rivalry, відповідно до якої захоплення відображає більш демонстративний і статусно орієнтований компонент нарцисизму, а суперництво — його антагоністичний полюс (Back et al., 2013; Gojkovic et al., 2022; Duradoni et al., 2023).

Таблиця 6. Порівняння української та англomовної груп за основними показниками NARQ

Шкала	М укр.	М англ.	t Welch	p
Загальний бал	3.38	3.34	0.149	0.883
Захоплення	3.60	3.25	0.858	0.400
Суперництво	3.16	3.43	-0.721	0.478

Статистично значущих відмінностей між українською та англomовною підгрупами за загальним балом, захопленням і суперництвом не виявлено. Це дозволяє обережно припустити відсутність грубих середніх зміщень між мовними формами в межах наявної вибірки, хоча через її малий обсяг та змішання повної і короткої версій такий висновок є лише попереднім. Подібна логіка зіставлення мовних версій відповідає міжнародним дослідженням кроскультурної еквівалентності NARQ (Doroszuk et al., 2020; Wetzel et al., 2021).

Дискусія. Доопрацьований аналіз показує, що саме внутрішня узгодженість є одним із найпереконливіших аргументів на користь використання повної версії NARQ у подальших українських дослідженнях. Отримане значення $\alpha = 0.905$ для повної форми перебуває на рівні або навіть дещо вище тих коефіцієнтів, які повідомлялися в оригінальному дослідженні та в частині іноземних адаптацій. Високі α для підшкал додатково підтверджують, що розрізнення між захопленням і суперництвом в українській апробації є емпірично змістовним. Натомість коротка форма, як і в інших роботах, демонструє скромніший сумарний коефіцієнт, але зберігає прийнятну

надійність окремих підшкал (Back et al., 2013; Leckelt et al., 2018; Sabah et al., 2024). Другий важливий висновок стосується зовнішніх зв'язків. Те, що захоплення найсильніше пов'язане з нарцисизмом, а суперництво — з психопатією та макіавеллізмом, фактично відтворює основну логіку закордонних досліджень: admiration виявляється ближчим до самопросування, соціальної сміливості й потреби у визнанні, тоді як rivalry тяжіє до ворожості, знецінення інших і антагоністичної взаємодії (Back et al., 2013; Gojkovic et al., 2022; Doroszuk et al., 2020). Третій блок дискусії пов'язаний із нормативними орієнтирами. Хоча наша вибірка є невеликою, розраховані середні значення та межі $M \pm 1\text{ SD}$ дають змогу окреслити попередній український профіль NARQ. За своїм рівнем ці показники не виглядають аномальними щодо іноземних вибірок, отже наразі немає підстав говорити про радикально іншу конфігурацію нарцисизму в українському контексті. Водночас остаточні висновки про норми можна буде робити лише після накопичення значно більшої вибірки та перевірки окремо повної і короткої форм (Chaustre Jota, 2021; Doroszuk et al., 2020; Niemeyer et al., 2022).

Висновки. Після доопрацювання статті відновлено розширений список джерел, включено додаткові іноземні психометричні праці та перебудовано емпіричну частину відповідно до вимог викладачки: окремо подано внутрішню узгодженість, описові показники, попередні нормативні межі, зіставлення з іноземними валідаціями, кореляційні зв'язки та коротке порівняння мовних підгруп. У роботі також додано графічну візуалізацію розподілів, а виклад основних тверджень супроводжено внутрішньотекстовими посиланнями у стилі APA. Отримані результати свідчать про перспективність подальшої української стандартизації NARQ, але одночасно підкреслюють, що теперішні норми та психометричні висновки мають попередній характер.

Список використаних джерел

1. Abdelrahman, R. M., Ahmed, M., Tayim, N., et al. (2024). Identification of the core characteristics of vulnerable/hypersensitive narcissism and its association with the Dark Triad in a large international sample: A network analysis study. *Psychiatric Quarterly*, 95, 415–431. <https://doi.org/10.1007/s11126-024-10082-x>
2. Alowais, A. A., & Suliman, A. (2025). Dark Triad in the margins: Narcissism and moral erosion among marginal migrant entrepreneurs. *Administrative Sciences*, 15(7), Article 257. <https://doi.org/10.3390/admsci15070257>
3. Back, M. D. (2018). The narcissistic admiration and rivalry concept. In A. D. Hermann, A. B. Brunell, & J. D. Foster (Eds.), *Handbook of trait narcissism: Key advances, research methods, and controversies* (pp. 57–67). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-319-92171-6_6
4. Back, M. D., Küfner, A. C. P., Dufner, M., Gerlach, T. M., Rauthmann, J. F., & Denissen, J. J. A. (2013). Narcissistic admiration and rivalry: Disentangling the bright and dark sides of narcissism. *Journal of Personality and Social Psychology*, 105(6), 1013–1037. <https://doi.org/10.1037/a0034431>
5. Back, M. D., Küfner, A. C. P., Dufner, M., Gerlach, T. M., Rauthmann, J. F., & Denissen, J. J. A. (б. д.). Narcissistic Admiration and Rivalry Questionnaire (NARQ): Original questionnaire and scoring scheme [Questionnaire].
6. Bates, T. C., Grant, C., Hobbs, L., Johnston, C., Moghaddam, S., & Sinclair, K. (2025). Virtuous victimhood as a Dark Triad resource transfer strategy. *Personality and Individual Differences*, 234, Article 112964. <https://doi.org/10.1016/j.paid.2024.112964>
7. Chaustre Jota, D. (2021). Propiedades psicométricas del Cuestionario de Admiración y Rivalidad Narcisista (NARQ) en estudiantes universitarios de Venezuela. *Ciencias Psicológicas*, 15(2), e-2484. <https://doi.org/10.22235/cp.v15i2.2484>
8. Doroszuk, M., Kwiatkowska, M. M., Torres-Marín, J., Navarro-Carrillo, G., Włodarczyk, A., Blasco-Belled, A., Martínez-Buelvas, L., Newton, J. D. A.,

- Oviedo-Trespalacios, O., & Rogoza, R. (2020). Construct validation of the Narcissistic Admiration and Rivalry Questionnaire in Spanish-speaking countries: Assessment of the reliability, structural and external validity and cross-cultural equivalence. *International Journal of Psychology*, 55(3), 413–424. <https://doi.org/10.1002/ijop.12595>
9. Duradoni, M., Gursesli, M. C., Fiorenza, M., Donati, A., & Guazzini, A. (2023). Cognitive empathy and the Dark Triad: A literature review. *European Journal of Investigation in Health, Psychology and Education*, 13(11), 2642–2680. <https://doi.org/10.3390/ejihpe13110184>
  10. Gojkovic, V., Dostanic, J. S., & Djuric, V. (2022). Structure of darkness: The Dark Triad, the “dark” empathy and the “dark” narcissism. *Primenjena Psihologija*, 15(2), 237–268. <https://doi.org/10.19090/pp.v15i2.2380>
  11. Kryeziu, L., Bağış, M., Kurutkan, M. N., et al. (2024). Dark triad personality, motivational dynamics and nascent entrepreneurs’ entrepreneurial intentions: Cross-country comparison. *International Entrepreneurship and Management Journal*, 20, 2669–2702. <https://doi.org/10.1007/s11365-024-01001-4>
  12. Leckelt, M., Wetzel, E., Gerlach, T. M., Ackerman, R. A., Miller, J. D., Chopik, W. J., Penke, L., Geukes, K., Küfner, A. C. P., Hutteman, R., Richter, D., Renner, K.-H., Allroggen, M., Brecheen, C., Campbell, W. K., Grossmann, I., & Back, M. D. (2018). Validation of the Narcissistic Admiration and Rivalry Questionnaire–Short Scale (NARQ-S) in convenience and representative samples. *Psychological Assessment*, 30(1), 86–96. <https://doi.org/10.1037/pas0000433>
  13. Luo, Y. L. L., Kovas, Y., Wang, L., et al. (2023). Sex differences in the Dark Triad are sensitive to socioeconomic conditions: The adaptive value of narcissism in the UK, Greece, and China. *Current Psychology*, 42, 22436–22448. <https://doi.org/10.1007/s12144-022-03302-9>
  14. Niemeyer, L. M., Grosz, M. P., Jallalvand, L., Mota, S., & Back, M. D. (2022). Toward a differentiated assessment of narcissism in forensic contexts: Validating the Narcissistic Admiration and Rivalry Questionnaire–Short Scale

(NARQ-S) in a forensic sample. *Assessment*, 29(4), 731–747.

<https://doi.org/10.1177/1073191120986608>

15. Sabah, A., Aljaberi, M. A., Hamouda, S., Benamour, D., Gadjia, K., Lai, Y. C., Fang, C. Y., Ali, A. M., & Lin, C. Y. (2024). Psychometric characteristics of the Narcissistic Admiration and Rivalry Questionnaire (NARQ): Arabic version. *PeerJ*, 12(9), e17982. <https://doi.org/10.7717/peerj.17982>
16. Szabo, Z. P., Diller, S. J., Czibor, A., Restas, P., Jonas, E., & Frey, D. (2023). “One of these things is not like the others”: The associations between dark triad personality traits, work attitudes, and work-related motivation. *Personality and Individual Differences*, 205, Article 112098. <https://doi.org/10.1016/j.paid.2023.112098>
17. Vecchione, M., Dentale, F., Graziano, M., Dufner, M., Wetzel, E., Leckelt, M., & Back, M. D. (2018). An Italian validation of the Narcissistic Admiration and Rivalry Questionnaire (NARQ): Further evidence for a two-dimensional model of grandiose narcissism. *BPA-Applied Psychology Bulletin*, 66(281), 29–37.
18. Wetzel, E., Lang, F. J., Back, M. D., Vecchione, M., Rogoza, R., & Roberts, B. W. (2021). Measurement invariance of three narcissism questionnaires across the United States, the United Kingdom, and Germany. *Assessment*, 28(1), 29–43. <https://doi.org/10.1177/1073191120907967>
19. Yendell, A., Clemens, V., Schuler, J., & Decker, O. (2022). What makes a violent mind? The interplay of parental rearing, dark triad personality traits and propensity for violence in a sample of German adolescents. *PLOS ONE*, 17(6), e0268992. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0268992>
20. Zheng, A. H., & MacCann, C. (2023). Happiness is associated with higher narcissism but lower psychopathy: A systematic review and meta-analysis of the relationship between happiness and the Dark Triad. *Personality and Individual Differences*, 215, Article 112381. <https://doi.org/10.1016/j.paid.2023.112381>
21. Гайдуков, І., & Андрощук, І. (2024). Темна тріада в управлінні бізнес-організаціями в стратегічному та тактичному вимірі: виклик чи засіб

протидії корпоративному шахрайству. Економіка та суспільство, 65.

<https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-65-3>

22. Гордієнко, А. В. (2022). Темна тріада особистості у творчості та досягненнях студентів. У Матеріали науково-практичної конференції (с. 52–59). Київ, Україна.
23. Гордієнко, А. В. (2024). Негативні риси особистості у творчості та досягненнях студентів. У Психологічні проблеми творчості: Матеріали міжнародної наукової психологічної конференції (с. 87–91). Київ, Україна.
24. Горська, Г. О., & Гайдуков, І. В. (2025). Темна тріада: проблеми концептуалізації та емпіричного дослідження. Наукові записки. Серія: Психологія, 1, 51–57. <https://doi.org/10.32782/cusu-psy-2025-1-6>
25. Зарічанський, О. А. (2024). Social and individual-psychological factors of an individual's propensity for corrupt behavior. Insight: The Psychological Dimensions of Society, 11. <https://doi.org/10.32999/2663-970X/2024-11-16>
26. Заєць, І. В. (2023). “Темна” сторона професійного успіху особистості. У Профорієнтація: стан і перспективи розвитку: Збірник матеріалів психолого-педагогічних читань. Київ, Україна.
27. Карпенко, З. С. (2024). Аксіометрика диспозиційного антагонізму в структурі особистості. Слобожанський науковий вісник. Серія: Психологія, 1. <https://doi.org/10.32782/psyspu/2024.1.12>
28. Кікалішвілі, М. В. (2024). Психологічні особливості корупціонера. Науковий вісник НДІ проблем досудового розслідування. <https://doi.org/10.61417/2786-7900.2024.3.5>
29. Опитувальник NARQ. (б. д.). Опитувальник нарцисичного захоплення та суперництва (NARQ): україномовна адаптація для використання як бланк опитувальника [Адаптований опитувальник].
30. Прокодянич, С. С., & Шиліна, А. А. (2024). Риси “темної тріади” особистості у контексті маніпулятивної поведінки. У Матеріали психологічного форуму.

31. Саннікова, О. П., & Мартинюк, Г. В. (2023). Емоційність та нарцисизм: пошук співзалежностей. У Актуальні проблеми життєвого та професійного самоздійснення особистості: Матеріали науково-практичної конференції.

Додаток.

Опитувальник нарцисичного захоплення та суперництва (NARQ)

Інструкція. Оцініть, наскільки кожне твердження стосується вас. У кожному рядку оберіть лише одну відповідь за шкалою від 1 до 6.

Варіанти відповідей:

- 1 = зовсім не згоден / не згодна
- 2 = радше не згоден / не згодна
- 3 = частково не згоден / не згодна
- 4 = частково згоден / згодна
- 5 = радше згоден / згодна
- 6 = повністю згоден / згодна

Повна версія (18 тверджень)

- 1. Я — справді значуща людина.
- 2. Колись я стану відомою людиною.
- 3. Я показую іншим, наскільки я особливий / особлива.
- 4. Мене дратує, коли хтось інший перетягує увагу на себе.
- 5. Я дуже тішуся власними успіхами.
- 6. Я потай отримую задоволення від невдач своїх суперників.
- 7. У більшості розмов мені вдається привернути увагу до себе.
- 8. Я заслуговую, щоб мене вважали видатною особистістю.
- 9. Я хочу, щоб мої суперники зазнавали невдач.
- 10. Мені приємно, коли інша людина поступається мені.
- 11. Мене часто дратує критика на мою адресу.
- 12. Я ледве можу це терпіти, коли в центрі уваги опиняється хтось інший.
- 13. Більшість людей нічого не досягнуть.
- 14. Інші люди нічого не варті.
- 15. Усвідомлення того, що я дуже особлива людина, надає мені багато сил.
- 16. Мені вдається бути в центрі уваги завдяки моїм визначним досягненням.
- 17. Більшість людей так чи інакше — невдахи.
- 18. Загалом я дуже вправний / вправна у взаємодії з іншими людьми.

Коротка версія (6 тверджень)

1. Мене дратує, коли хтось інший перетягує увагу на себе.
2. Я заслуговую, щоб мене вважали видатною особистістю.
3. Я хочу, щоб мої суперники зазнавали невдач.
4. Усвідомлення того, що я дуже особлива людина, надає мені багато сил.
5. Мені вдається бути в центрі уваги завдяки моїм визначним досягненням.
6. Більшість людей так чи інакше — невдахи.

Обробка результатів

1. Загальний показник повної версії — середнє значення всіх 18 пунктів.
2. Захоплення (повна версія) — середнє значення пунктів 1, 2, 3, 5, 7, 8, 15, 16, 18.
3. Суперництво (повна версія) — середнє значення пунктів 4, 6, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 17.
4. Загальний показник короткої версії — середнє значення всіх 6 пунктів.
5. Захоплення (коротка версія) — середнє значення пунктів 2, 4, 5.
6. Суперництво (коротка версія) — середнє значення пунктів 1, 3, 6.

Інтерпретація

Чим вищий середній бал, тим сильніше виражений відповідний показник у межах цього опитувальника.

Вищі значення за підшкалою «Захоплення» відображають прагнення до визнання, самопросування та демонстрації власної винятковості.

Вищі значення за підшкалою «Суперництво» вказують на схильність до антагоністичного самозахисту, знецінення інших і конфліктної взаємодії.

Методика використовується для дослідницьких і психодіагностичних цілей та не є клінічним діагнозом сама по собі.

1.5 Психометричний аналіз шкали «Патологічний нарцисизм» Brief Pathological Narcissism Inventory (B-PNI)

Білоус В., Тихонов П.

Академія праці, соціальних відносин і туризму

Постановка проблеми: У сучасній клінічній і дослідницькій психології нарцисизм дедалі рідше розглядається як однорідна риса, що зводиться лише до демонстративної самовпевненості або потреби у захопленні. Натомість

накопичені дані показують, що патологічний нарцисизм охоплює як зовні грандіозні, так і внутрішньо вразливі форми саморегуляції. Для одних осіб більш характерними є фантазії величі, тенденція до експлуатації інших, прагнення статусу та контролю; для інших — нестійка самооцінка, сором, гіперчутливість до критики, уникання близькості та приховування власної вразливості. Саме тому для надійного вивчення цього конструкту потрібні інструменти, здатні охопити обидва полюси патологічного нарцисизму в межах єдиної моделі.

Одним із таких інструментів став Pathological Narcissism Inventory (PNI), а його коротка форма B-PNI дозволила суттєво зменшити кількість пунктів, зберігаючи основні змістові домени. Для української практики наявність якісного перекладу і психометрично перевіреної версії B-PNI є важливою з двох причин. По-перше, це розширює репертуар методик, доступних для вивчення складних форм самоставлення, сорому, уразливості і міжособистісної регуляції. По-друге, це створює підґрунтя для коректних міжкультурних зіставлень та наукових досліджень у вітчизняному контексті.

Мета статті: Метою цієї статті є систематизований опис методики Brief Pathological Narcissism Inventory (B-PNI), узагальнення основних відомостей про її факторну структуру та психометричні переваги, а також окреслення етапів, необхідних для повноцінної україномовної адаптації й подальшої валідазації.

Аналіз попередніх досліджень: Сучасне розуміння патологічного нарцисизму значною мірою спирається на роботи, у яких цей феномен було описано як поєднання двох взаємопов'язаних тем — нарцисичної грандіозності та нарцисичної вразливості. Огляд Cain, Pincus і Ansell показав, що різні традиції вивчення нарцисизму — психодинамічна, клінічна та соціально-особистісна — сходяться в тому, що за зовнішньою самовпевненістю часто приховується нестійка самооцінка та чутливість до загроз Я-концепції. Подальші узагальнення Pincus і Lukowitsky підкреслили, що патологічний нарцисизм не можна адекватно описати лише критеріями

нарцисичного розладу особистості або лише традиційними опитувальниками «нормального» нарцисизму.

Саме на цьому тлі було створено PNI — багатовимірний інструмент, який дозволив емпірично фіксувати як грандіозні, так і вразливі прояви патологічного нарцисизму. У подальшому з огляду на навантаженість повної 52-пунктової версії була розроблена коротка форма B-PNI. У процесі її побудови автори використали декілька вибірок, моделі item response theory і confirmatory factor analysis, щоб відібрати 28 найкращих пунктів без втрати концептуального охоплення семи вихідних підшкал. Сучасні дослідження підтверджують, що B-PNI зберігає змістову близькість до повної версії та придатний для досліджень у неклінічних, клінічних і міжкультурних вибірках.

Окремий напрям досліджень стосується моделювання внутрішньої структури B-PNI. З одного боку, у більшості робіт підтверджується наявність семи підшкал і двох вищих факторів. З іншого — сучасні моделі показують, що грандіозність і вразливість мають не лише відмінності, а й спільне ядро, пов'язане з підтриманням самоцінності, потребою в самопосиленні та дефензивними стратегіями. Тому інтерпретація результатів B-PNI має враховувати як окремі профілі, так і можливу динамічну взаємодію між цими полюсами.

Теоретична модель патологічного нарцисизму, яку відображає B-PNI

PNI спирається на уявлення про патологічний нарцисизм як про багатовимірний конструкт. У центрі моделі знаходяться два вищі виміри: нарцисична грандіозність і нарцисична вразливість. Грандіозність проявляється через підвищену значущість власного Я, фантазії величі, прагнення до особливого статусу, використання інших як інструментів підтвердження власної цінності та демонстративні способи самопосилення. Вразливість виявляється через сором, нестійке почуття власної цінності, залежність самооцінки від зовнішнього схвалення, тенденцію приховувати слабкість і схильність знецінювати інших або віддалятися від них у відповідь на розчарування (рис. 1.)

Рис.1. Теоретична модель дослідження

Коротка форма В-РНІ зберігає сім змістових підшкал оригінального інструмента: contingent self-esteem, hiding the self, devaluing, entitlement rage, exploitativeness, grandiose fantasy і self-sacrificing self-enhancement. Вони дозволяють перейти від загального балу до більш тонкого профілю. Саме ця багатовимірність робить методику корисною: вона не лише фіксує «скільки» патологічного нарцисизму має респондент, а й показує, яким саме способом людина підтримує самооцінку та реагує на міжособистісні загрози (Табл.1.)

Таблиця 1.

Структура методики В-РНІ

Рівень	Шкали / домени	Короткий психологічний зміст
Вищий фактор	Нарцисична грандіозність	Фантазії величч, статус, інструментальне ставлення до інших, самопосилення.
Вищий фактор	Нарцисична вразливість	Сором, нестійка самооцінка, чутливість до оцінки, приховування слабкості.
Підшкали	Exploitativeness; Grandiose Fantasy; Self-Sacrificing Self-Enhancement	Переважно грандіозні способи самопідтримки та впливу.

Рівень	Шкали / домени	Короткий психологічний зміст
Підшкали	Contingent Self-Esteem; Hiding the Self; Devaluing; Entitlement Rage	Переважно вразливі та реактивні аспекти самоставлення.
Формат	28 тверджень; шкала 0–5	Від «зовсім не схоже на мене» до «дуже схоже на мене».

Варто підкреслити, що В-PNI не є інструментом постановки психіатричного діагнозу. Це опитувальник, призначений для вимірювання патологічних нарцисичних рис у широкому психологічному сенсі. Його доцільно використовувати як частину ширшого психодіагностичного обстеження разом з інтерв'ю, клінічним спостереженням та додатковими опитувальниками, особливо якщо йдеться про клінічні рішення.

Опис наявного україномовного бланка

У наданому україномовному бланку В-PNI подано інструкцію оцінити, наскільки кожне твердження є типовим для респондента, обираючи значення від 0 до 5. Такий формат є зручним для онлайн- та паперового адміністрування. Зміст пунктів охоплює кілька центральних ліній: схильність до маніпулювання, емоційну залежність від уваги й схвалення, сором за потреби, уникання людей через страх розчарування, фантазії про визнання, героїчність або видатні досягнення, а також форми самопідсилення через самопожертву. Уже на рівні змістового аналізу видно, що переклад зберігає основні домени оригінальної короткої форми.

Разом з тим при підготовці повноцінної стандартизованої версії важливо не обмежуватися буквальним перекладом. Для окремих пунктів необхідно перевірити лексичну природність, відсутність двозначності, соціальну прийнятність формулювань і ступінь відповідності українському мовному вживанню. Особливу увагу слід приділяти пунктам, пов'язаним із соромом, залежністю від уваги, правом на особливе ставлення та самопожертвою, оскільки саме ці теми можуть бути культурно чутливими.

Психометричні орієнтири з іноземних досліджень

Міжнародні дослідження дають достатньо підстав вважати В-PNI перспективним інструментом для адаптації. Нижче наведено кілька орієнтирів,

які важливі для української версії: збереження семифакторної структури, наявність двох вищих факторів, прийнятна надійність більшості шкал, а також відносно добра міжкультурна еквівалентність у близьких західних контекстах.

Таблиця 2.

Результати апробації методики B-PNI

Джерело	Вибірка / дизайн	Ключовий висновок
Schoenleber et al., 2015	4 вибірки, N = 3 851; IRT + CFA	28 пунктів; 7 підшкал; коротка форма зберігає зміст повної версії.
Weiss et al., 2021	N = 1 061	B-PNI краще диференціює грандіозність і вразливість, якщо враховувати їх спільну дисперсію.
Wetzel et al., 2021	США, Велика Британія, Німеччина	Порівняно добра міжкультурна еквівалентність; між США та Великою Британією інструмент працював подібно.
Malaeb et al., 2023	Ліванська вибірка, N = 401	Підтверджено 7 перших і 2 других фактори; для B-PNI альфа підшкал близько 0,59–0,81.

Ці результати не означають, що українська версія автоматично матиме ті самі показники. Однак вони створюють реалістичний психометричний орієнтир: при якісному перекладі, достатній вибірці та коректному статистичному аналізі можна очікувати підтвердження принаймні базової факторної структури й прийнятної надійності більшості підшкал.

Методи та логіка майбутньої україномовної адаптації

Повноцінна адаптація B-PNI в українському контексті має відбуватися поетапно. На першому етапі доцільно використати подвійний переклад і зворотний переклад, а також залучити експертів, які одночасно орієнтуються в клінічній психології особистості та у психометричних процедурах. На другому етапі важливо провести когнітивне інтерв'ю або малий пілотаж, щоб перевірити, як респонденти розуміють окремі формулювання. Це особливо важливо для пунктів, де змістова різниця між соромом, страхом залежності, правом на особливе ставлення та самопожертвою може зникати через не зовсім точний переклад.

На третьому етапі потрібне пілотажне дослідження на ширшій українській вибірці. Мінімально бажано отримати не менше 200–300 відповідей для первинного аналізу факторної структури, а для більш стійких висновків — ще більшу й різноманітнішу вибірку. На цьому етапі слід оцінити внутрішню узгодженість підшкал за α Кронбаха або ω Макдональда, провести confirmatory factor analysis, а також перевірити, чи відтворюються два вищі фактори — грандіозність і вразливість.

Наступним кроком має бути вивчення конвергентної і дивергентної валідності. Для цього В-PNI доцільно зіставляти з інструментами, що вимірюють суміжні конструкти: самооцінку, сором, міжособистісну чутливість, агресію, антагонізм, емоційну дисрегуляцію, психопатологічний дистрес, а також із іншими шкалами нарцисизму. Окремо корисно дослідити клінічну валідність — наприклад, відмінності між неклінічними і клінічними групами або зв'язки з оцінками психотерапевтів чи напівструктурованими інтерв'ю.

Лише після цього можна переходити до побудови попередніх нормативних орієнтирів. Для В-PNI коректніше говорити не про жорсткі «клінічні норми», а про розподіл балів у різних групах, процентильні межі та типові профілі підшкал. Це особливо важливо, бо високі значення за окремими компонентами не завжди означають однаковий психологічний ризик: наприклад, вразливі форми патологічного нарцисизму мають інший емоційний і міжособистісний малюнок, ніж грандіозні.

Практичне значення методики

В-PNI може бути корисним у кількох форматах. У наукових дослідженнях він дозволяє вивчати взаємозв'язки патологічного нарцисизму з соромом, депресивністю, гнівом, міжособистісним віддаленням, типами прихильності або копінг-стратегіями. У консультативній та клінічній практиці опитувальник може виконувати роль допоміжного скринінгового інструмента, який підказує, на які механізми саморегуляції та міжособистісної напруги варто звернути увагу під час бесіди чи подальшого обстеження. В освітньому контексті В-PNI

придатний для навчальних цілей, коли потрібно показати студентам, що патологічний нарцисизм не обмежується стереотипом «самозакоханої людини», а включає також вразливість, сором і захисну ізоляцію.

Обмеження та застереження

Попри високу евристичну цінність, В-PNI має й обмеження. Як і будь-який самоописовий опитувальник, він залежить від здатності респондента до самоспостереження, готовності давати відверті відповіді та від впливу соціально бажаного реагування. Окремі пункти можуть викликати захисне заперечення або, навпаки, тимчасове перебільшення проблем у стані емоційної дестабілізації. Крім того, міжкультурні дослідження показують, що порівняння середніх значень між країнами можливе лише після перевірки вимірювальної еквівалентності, інакше ризик хибних висновків суттєво зростає.

Саме тому україномовну версію В-PNI слід розглядати як перспективний інструмент, що потребує акуратної стандартизації. На момент підготовки цієї статті наявний україномовний бланк дає змогу описати формат і зміст методики, але не дозволяє без додаткових даних робити висновки про українські норми, внутрішню узгодженість чи кореляційну матрицю. Ці показники мають бути отримані в окремому емпіричному дослідженні.

Аналіз показників української вибірки

Для української вибірки, відображеної у файлі data, наявні такі ключові показники: загальна внутрішня узгодженість В-PNI за α Кронбаха становить 0,836; у ролі зовнішнього критерію використано чотири складові методики «Типи мотивації персоналу», з якими обчислено кореляції для сумарного показника В-PNI. Отримано такі зв'язки: зі спрямованістю на досягнення $r = 0,232$ ($p = 0,768$), з організаційною орієнтацією $r = 0,317$ ($p = 0,683$), з орієнтацією на безпеку $r = 0,983$ ($p = 0,017$), з орієнтацією на вплив $r = 0,578$ ($p = 0,422$). Водночас сама методика мотивації персоналу в українській адаптації має нерівномірну надійність окремих шкал: мотивація досягнення — 0,832, мотивація приналежності — 0,705, мотивація безпеки — 0,636, мотивація влади — 0,832. Тому інтерпретація зв'язків В-PNI з мотиваційними шкалами

має бути обережною і здійснюватися з урахуванням психометричних обмежень обох інструментів (Табл.3).

Таблиця 3. Результати внутрішньої узгодженості методики В-PNI

Показник	Значення	Коментар
В-PNI, α Кронбаха (загальний показник)	0,836	Добра внутрішня узгодженість для пілотажного етапу
В-PNI $\times$ спрямованість на досягнення	$r = 0,232$; $p = 0,768$	Слабкий, статистично незначущий зв'язок
В-PNI $\times$ організаційна орієнтація	$r = 0,317$; $p = 0,683$	Слабкий, статистично незначущий зв'язок
В-PNI $\times$ орієнтація на безпеку	$r = 0,983$; $p = 0,017$	Дуже сильний позитивний зв'язок, але потребує обережної перевірки
В-PNI $\times$ орієнтація на вплив	$r = 0,578$; $p = 0,422$	Помірний, статистично незначущий зв'язок

Аналіз внутрішньої узгодженості В-PNI у порівнянні з іноземними джерелами

Отримане для української вибірки значення α Кронбаха = 0,836 дозволяє оцінити загальний показник В-PNI як достатньо надійний для пілотажного етапу. У класичній психометричній логіці таке значення зазвичай трактують як добру внутрішню узгодженість, особливо якщо йдеться про коротку версію багатовимірного інструмента. При цьому важливо пам'ятати, що В-PNI охоплює не одну вузьку рису, а кілька змістово різних граней патологічного нарцисизму, які узагальнюються у двох вищих вимірах — грандіозності та вразливості. Тому показник 0,836 для сумарної шкали не слід розглядати як ознаку надмірної однорідності, а радше як свідчення того, що коротка версія зберігає внутрішню зв'язність без повної втрати багатовимірності.

У порівнянні з іноземними дослідженнями український результат виглядає цілком прийнятним. У роботі Schoenleber та співавт. (2015), де В-PNI створювався на чотирьох вибірках загальним обсягом 3 851 особа, внутрішня узгодженість композиту грандіозності коливалася в межах $\alpha = 0,83$ –0,86, а композиту вразливості сягала $\alpha = 0,93$. В арабській валідації Malaeb та співавт. (2023) для В-PNI отримано $\alpha = 0,88$ для грандіозності та $\alpha = 0,91$ для

вразливості, тоді як окремі підшкали мали ширший діапазон — від 0,59 до 0,81. Отже, українське значення 0,836 є нижчим за показники вразливості у зарубіжних роботах, але дуже близьким до іноземних оцінок грандіозності та загалом потрапляє в інтервал, який можна вважати добрим для скороченого опитувальника.

Водночас це порівняння не є повністю прямим: у файлі data наведено лише загальний α для сумарного показника B-PNI, тоді як в іноземних джерелах частіше подають окремо надійність композитів грандіозності, вразливості та підшкал. Через це український результат доцільно трактувати як попереднє підтвердження загальної придатності перекладеної форми, але не як завершений доказ психометричної еквівалентності. На наступному етапі бажано обчислити α або ω окремо для грандіозності, вразливості та семи підшкал B-PNI, оскільки саме такий рівень аналізу дозволить коректно зіставити українську адаптацію з міжнародною літературою.

2. Попередній аналіз норм для української вибірки та їх зіставлення з іноземними даними

Аналіз норм для української вибірки в поточному вигляді має попередній характер, оскільки файл data не містить описових статистик B-PNI — середніх значень, стандартних відхилень, медіан, процентилів або розподілів за окремими шкалами. Тому говорити про повноцінні українські норми в строгому психометричному сенсі поки що передчасно. Фактично наявні дані дозволяють оцінити надійність і зовнішні зв'язки, але не дають змоги визначити, чи є рівень патологічного нарцисизму в українській вибірці вищим, нижчим або співмірним із зарубіжними зразками.

Для орієнтиру можна використати ті описові показники, які наводяться в іноземних роботах. В оригінальному дослідженні Schoenleber та співавт. (2015) середні значення для B-PNI-композиту грандіозності в двох вибірках становили приблизно 2,7 та 2,9 бала, а для композиту вразливості — 1,9 та 2,5

бала. За окремими підшкалами середні коливалися приблизно від 1,6 до 3,1 бала. Це вказує на те, що навіть у неклінічних зарубіжних вибірках патологічний нарцисизм не є «нульовим» феноменом, а проявляється на помірному рівні. Додатково міжкультурне дослідження Wetzel та співавт. (2021) показало, що B-PNI загалом досить добре працює в США та Великій Британії, але середні рівні окремих аспектів змінюються залежно від культурного контексту: американські учасники мали вищі агентні показники, тоді як німецькі — нижчі антагоністичні та нейротичні аспекти.

З цього випливає важливий методичний висновок: для української адаптації B-PNI недостатньо просто перекласти бланк і обчислити α Кронбаха. Потрібно окремо сформувати нормативну базу на ширшій вибірці, розрахувавши середні, стандартні відхилення, процентилі, а також, за можливості, нормативи для різних статево-вікових та професійних груп. Отже, на теперішньому етапі можна говорити лише про попередню психометричну придатність україномовної форми B-PNI, але не про сформовані українські норми власне для цієї методики.

3. Аналіз кореляційної матриці B-PNI та чотирьох складових методики «Типи мотивації персоналу»

Кореляційна матриця свідчить, що сумарний показник B-PNI майже не пов'язаний зі спрямованістю на досягнення ($r = 0,232$; $p = 0,768$) та організаційною орієнтацією ($r = 0,317$; $p = 0,683$), а зв'язок з орієнтацією на вплив ($r = 0,578$; $p = 0,422$) має лише помірну силу й не досягає статистичної значущості. Єдиний формально значущий результат — дуже сильна позитивна кореляція з орієнтацією на безпеку ($r = 0,983$; $p = 0,017$). У психологічному сенсі такий зв'язок можна трактувати як потенційно змістовний: патологічний нарцисизм, особливо його вразливий полюс, часто пов'язаний з нестійкою самооцінкою, чутливістю до критики, залежністю від зовнішнього підтвердження та підвищеною потребою у психологічному захисті. Тому позитивна асоціація з мотивацією безпеки виглядає теоретично

правдоподібною.

Проте цей висновок не можна абсолютизувати. По-перше, в усіх кореляціях зазначено $df = 2$, що фактично відповідає дуже малій кількості спостережень. За такого обсягу вибірки навіть один нетиповий випадок може радикально змінити коефіцієнт r і рівень значущості. По-друге, зовнішня шкала «орієнтація на безпеку» у методиці мотивації персоналу сама має найнижчу внутрішню узгодженість серед чотирьох шкал ($\alpha = 0,636$), що також ускладнює інтерпретацію. По-третє, зіставлявся загальний бал B-PNI, а не окремо грандіозність і вразливість; це важливо, тому що саме вразливий полюс нарцисизму мав би очікувано сильніше корелювати з потребою у безпеці, тоді як грандіозний полюс міг би більше зближуватися з орієнтацією на вплив або статус.

Отже, результати кореляційної матриці радше підтримують ідею про вибірковий зв'язок патологічного нарцисизму з мотиваційною сферою, ніж про універсальний зв'язок з усіма типами робочої мотивації. На цьому етапі можна обережно говорити про попереднє свідчення конвергентності B-PNI з безпеково-захисним типом мотивації, але остаточний висновок потребує більшої вибірки, окремого аналізу грандіозності й вразливості та повторної перевірки на психометрично стабільнішому зовнішньому критерії.

Висновки: Brief Pathological Narcissism Inventory (B-PNI) є компактным, теоретично насиченим і психометрично перспективним інструментом для вивчення патологічного нарцисизму. Додаткові дані української вибірки, наведені у файлі data, свідчать про добру внутрішню узгодженість сумарного показника B-PNI ($\alpha = 0,836$) та про попередньо виражений зв'язок з безпеково-орієнтованим типом мотивації, тоді як інші зв'язки з компонентами методики мотивації персоналу наразі не досягають статистичної значущості.

Для повноцінної української адаптації необхідно пройти класичні психометричні етапи: подвійний переклад, експертну перевірку, пілотаж,

аналіз надійності, підтвердження факторної структури та побудову валідаційної мережі. Після цього В-PNI може зайняти важливе місце в українських дослідженнях особистості, клінічної психології та психодіагностики складних форм саморегуляції.

Список використаних джерел

1. Cain N. M., Pincus A. L., Ansell E. B. Narcissism at the crossroads: Phenotypic description of pathological narcissism across clinical theory, social/personality psychology, and psychiatric diagnosis // *Clinical Psychology Review*. 2008. Vol. 28(4). P. 638–656.
2. Malaeb D., Asan A. E., Fekih-Romdhane F., et al. Validation of the pathological narcissistic inventory (PNI) and its brief form (B-PNI) in the Arabic language // *BMC Psychiatry*. 2023. Vol. 23. Article 190.
3. Morf C. C., You J., Löschner J., et al. Expanding the nomological net of the Pathological Narcissism Inventory: German validation and extension in a clinical inpatient sample // *Assessment*. 2017. Vol. 24(4). P. 419–443.
4. Pincus A. L., Ansell E. B., Pimentel C. A., Cain N. M., Wright A. G. C., Levy K. N. Initial construction and validation of the Pathological Narcissism Inventory // *Psychological Assessment*. 2009. Vol. 21(3). P. 365–379.
5. Pincus A. L., Lukowitsky M. R. Pathological narcissism and narcissistic personality disorder // *Annual Review of Clinical Psychology*. 2010. Vol. 6. P. 421–446.
6. Schoenleber M., Roche M. J., Wetzel E., Pincus A. L., Roberts B. W. Development of a brief version of the Pathological Narcissism Inventory // *Psychological Assessment*. 2015. Vol. 27(4). P. 1520–1526.
7. Somma A., Pincus A. L., Fontana A., et al. Measurement invariance of three versions of the Pathological Narcissism Inventory across gender-matched Italian adolescent high school and young adult university students // *Journal of Psychopathology and Behavioral Assessment*. 2020. Vol. 42. P. 38–51.

8. Thomas K. M., Wright A. G. C., Lukowitsky M. R., Donnellan M. B., Hopwood C. J. Evidence for the criterion validity and clinical utility of the Pathological Narcissism Inventory // Assessment. 2012. Vol. 19(2). P. 135–145.
9. Weiss M., Fradkin I., Huppert J. D. Modelling pathological narcissism using the Brief PNI in terms of structure and convergent and divergent validity: A new perspective // Assessment. 2021. Vol. 28(6). P. 1520–1530.
10. Wetzel E., Lang F. J., Back M. D., Vecchione M., Rogoza R., Roberts B. W. Measurement invariance of three narcissism questionnaires across the United States, the United Kingdom, and Germany // Assessment. 2021. Vol. 28(1). P. 29–43.

Додаток.

Коротка характеристика україномовного бланка В-PNI

У наданому перекладі опитувальник містить 28 тверджень і стандартну шестибальну шкалу відповідей від 0 до 5. Респонденту пропонується визначити, наскільки кожне твердження є типовим для нього. Формулювання пунктів охоплюють теми маніпулятивності, залежності самооцінки від уваги інших, приховування потреб і слабкості, роздратування через відсутність визнання, фантазій про видатність або винагороду, а також самопосилення через самопожертву. Такий зміст відповідає логіці короткої форми В-PNI та може бути використаний як основа для подальшої психометричної перевірки.

Оскільки повна процедура стандартизації ще не проведена, цей бланк доцільно розглядати як робочу версію для дослідницького використання та подальшого вдосконалення формулювань. Для практичного застосування в наукових і консультативних цілях бажано доповнювати його іншими методами оцінювання особистісного функціонування.

БЛАНК ОПИТУВАЛЬНИКА В-PNI

Інструкція. Оцініть, наскільки кожне твердження є типовим для вас, обравши

один варіант за шкалою від 0 до 5.

Позначення шкали	0	1	2	3	4	5
Зовсім не схоже на мене → Дуже схоже на мене	☐	☐	☐	☐	☐	☐

№	Твердження	0	1	2	3	4	5
1	Я зазвичай можу викрутитися з будь-якої ситуації завдяки вмінню говорити.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
2	Коли люди не звертають на мене уваги, я починаю погано думати про себе.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
3	Я часто приховую свої потреби, бо боюся, що інші побачать у мені нужденну та залежну людину.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
4	Я можу змусити будь-кого повірити в усе, що захочу.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
5	Мене дратують люди, яких не цікавить те, що я кажу або роблю.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
6	Мені легко маніпулювати людьми.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
7	Іноді я уникаю людей, бо хвилююся, що вони мене розчарують.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
8	Зазвичай я дуже злюся, коли не можу отримати від інших того, чого хочу.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
9	Коли інші не виправдовують моїх очікувань, я відчуваю сором за свої бажання.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
10	Я почуваюся важливим(ою), коли інші покладаються на мене.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
11	Я бачу людей наскрізь.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
12	Самопожертва заради інших робить мене кращою людиною.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
13	Я часто фантазую про досягнення того, що, ймовірно, перевищує мої можливості.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
14	Іноді я уникаю людей, бо боюся, що вони не зроблять того, чого я хочу.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
15	Мені важко показувати іншим свої внутрішні слабкості.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
16	Мені важко зберігати позитивне ставлення до себе, якщо я не знаю, що інші мною захоплюються.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
17	Я часто фантазую про те, що мої зусилля будуть винагороджені.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
18	Я надто зосереджений(а) на думках і переживаннях, що більшість людей в мені не зацікавлені.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
19	Мені подобається мати друзів, які залежать від мене, бо це дає мені відчуття власної важливості.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
20	Іноді я уникаю людей, бо хвилююся, що вони не визнають того, що я для них роблю.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
21	Мені важко зберігати позитивне ставлення до себе, якщо я точно не знаю чи подобаюсь іншим.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
22	Мене дратує, коли люди не помічають, наскільки я хороша людина.	☐	☐	☐	☐	☐	☐

23	Я ніколи не буду задоволений(а), доки не отримаю все, на що заслуговую.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
24	Я намагаюся показати, наскільки я хороша людина, через самопожертву заради інших.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
25	Я часто фантазую про здійснення героїчних вчинків.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
26	Я часто фантазую про визнання за мої досягнення.	☐	☐	☐	☐	☐	☐
27	Мені важко покладатись на інших людей, бо тоді я відчуваюся слабким(ою).	☐	☐	☐	☐	☐	☐
28	Коли інші помічають мої потреби, я відчуваю тривогу і сором.	☐	☐	☐	☐	☐	☐

Шкала	Назва українською	Пункт	Тип нарцисизму
Contingent Self-Esteem (CSE)	Залежна самооцінка	1,2,3,4	Вразливий
Exploitativeness (EXP)	Експлуатативність	5,6,7,8	Грандіозний
Self-Sacrificing Self-Enhancement (SSSE)	Самопожертва для самопідсилення	9,10,11,12	Грандіозний
Hiding the Self (HS)	Приховування себе	13,14,15,16	Вразливий
Grandiose Fantasy (GF)	Грандіозні фантазії	17,18,19,20	Грандіозний
Devaluing (DEV)	Знецінення	21,22,23,24	Вразливий
Entitlement Rage (ER)	Гнів привілейованості	25,26,27,28	Вразливий

Узагальнений розподіл шкал

Великий фактор	Шкали
Нарцисична грандіозність	EXP, SSSE, GF
Нарцисична вразливість	CSE, HS, DEV, ER

Таблиця «шкала → зміст питань»

Сума балів по шкалі створює “профіль” нарцисичного розладу. Методика перебуває в процесі апробації і не придатна (на даному етапі) для вирішення експертних питань.

1.6 Адаптація методики Р. Новако (NAS) – «Схильність до переживання гніву»

Мошенський С., Андрейченко О.

Академія праці, соціальних відносин і туризму

Дискусія

Основним завданням даного дослідження було вивчення взаємозв'язку між когнітивно-емоційним компонентом гніву та загальним рівнем індивідуальної агресивності.

Для реалізації цієї мети було проведено статистичне порівняння показників за методикою Р. Новако (NAS) та шкалою агресивності Г. Айзенка.

Отримані результати підтвердили висунуту гіпотезу: між досліджуваними конструктами існує високий позитивний кореляційний зв'язок ($r = 0,679$ при $p < 0,001$). Це свідчить про те, що внутрішня схильність до переживання гніву є потужним предиктором зовнішніх агресивних проявів у досліджуваній вибірці.

Варто відзначити високу внутрішню надійність використаного інструментарію: коефіцієнт α -Кронбаха для методики Новако склав $0,956$, а для шкали Айзенка - $0,857$.

Такі показники значно перевищують загальноприйнятий у психометрії поріг надійності ($0,700$), що підтверджує точність вимірювання та дозволяє розглядати отримані дані як статистично достовірні для подальшої наукової інтерпретації.

Корреляционная Матрица			
		Айзенк	Новако
Айзенк	r Пирсона	—	
	df	—	
	p-значение	—	
Новако	r Пирсона	0.679	—

Статистики шкалы надежности

Айзенка	Кронбах α
шкала	0.857

Статистики шкали надєжности	
Новако	Кронбах α
шкала	0.956

Огляд наукових джерел та психометричний аналіз методики
Огляд наукових джерел та психометричний аналіз методики

Шкала гніву Новако (Novaco Anger Scale, NAS) у сучасній психології розглядається як фундаментальний інструмент для диференціації гніву як емоційного стану та стійкої риси особистості.

Аналіз міжнародних джерел дозволяє стверджувати, що методика володіє високою крос-культурною стабільністю та доведеною прогностичною цінністю.

1. Міжнародний досвід валідизації та адаптації:

Згідно з аналізом наукових праць, методика пройшла сувору перевірку в різних країнах. Зокрема, дослідження М. Т. Хасса та С. Ф. Девіса (Huss & Davis, 1993) підтвердили «конструктивну валідність» інструменту, довівши, що він точно вимірює саме гнів, а не суміжні стани, такі як загальна тривожність.

Шведська адаптація, проведена А. Дадерман та колегами (Dåderman et al., 2005) на вибірках засуджених, показала, що внутрішня структура тесту залишається незмінною незалежно від мови перекладу, що підтверджує його надійність для використання в Україні.

Крім того, голландська версія дослідження Р. Хорнвелда (Hornsveld, 2011) продемонструвала ефективність шкали в клінічній практиці, де вона успішно диференціювала рівні провокації гніву у пацієнтів.

2. Порівняльний аналіз показників надійності:

Одним із найважливіших результатів нашого дослідження є отриманий коефіцієнт α -Кронбаха $\{0,956\}$.

Порівнюючи цей показник із класичними даними Дж. Міллса та А. Кронера (Mills & Kroner, 1998), де надійність у різних групах варіювалася від

$\{0,78\}$ до $\{0,91\}$, ми бачимо, що отримані дані демонструють ще вищий ступінь внутрішньої узгодженості. Це означає, що пункти тесту в даній вибірці працюють максимально злагоджено, мінімізуючи випадкові помилки вимірювання.

3. Ефективність та практична значущість:

Науковий огляд підтверджує закономірність: шкала Новако є кращим предиктором агресивної поведінки, ніж загальні особистісні опитувальники. Дослідження М. Бейкера та В. Ван Хасселта (Baker & Van Hasselt, 2008) вказують на те, що методика NAS володіє високою «дискримінативною валідністю», тобто дозволяє чітко розмежувати людей зі схильністю до насильства та без неї. Це пояснює виявлений у нас високий кореляційний зв'язок із тестом Айзенка ($r = 0,679$), оскільки когнітивна готовність до гніву за Новако є базовим механізмом для запуску агресії.

Висновок про ефективність методики:

На основі проведеного аналізу можна зробити висновок, що Novaco Anger Scale є винятково ефективним та валідним інструментом. Його висока чутливість до когнітивних компонентів гніву дозволяє використовувати його не лише для констатації агресивності, а й як базу для подальшої психокорекційної роботи. Стабільність психометричних показників у часі та в різних культурних середовищах (США, Швеція, Нідерланди, а тепер і Україна) підтверджує, що отримані результати мають під собою міцне наукове підґрунтя та можуть бути використані для широких теоретичних узагальнень щодо природи агресивної поведінки.

Опис шкали: «Методика NAS (Шкала гніву Новако) у даному дослідженні представлена версією на 25 питань. Респонденти оцінювали твердження за шкалою інтенсивності, де загальний бал відображає рівень когнітивної та емоційної готовності до гніву.

Нормативна шкала для інтерпретації результатів:

- 0 – 45: Рівень гніву та дратівливості у вас надзвичайно низький. Лише кілька відсотків людей мають такий показник. Ви — одна з небагатьох «дзен-особистостей».
- 46 – 55: Ви суттєво спокійніші та миролюбніші, ніж середньостатистична людина.
- 56 – 75: Ви реагуєте на життєві негаразди з середнім, цілком адекватним рівнем гніву.
- 76 – 85: Ви часто реагуєте на подразники гнівно. Ви суттєво дратівливіші, ніж більшість людей навколо.
- 86 – 100: Ви — справжній «чемпіон з гніву». Вас переслідують часті інтенсивні реакції люті, які довго не минають. Ви можете мати репутацію «порохової бочки» або «запальної людини». Ймовірно, це супроводжується головними болями від напруги або підвищеним тиском. Ваш гнів часто стає неконтрольованим і призводить до імпульсивних вчинків. Ви у тих 2–3% людей, які реагують на світ найгостріше.

Аналіз результатів групи показав, що середнє значення за шкалою Новако становить 47.1 бала, що чітко відповідає середньому нормативному рівню. Графік розподілу (Гістограма) демонструє, що основна маса результатів зосереджена в діапазоні норми, що свідчить про загальну емоційну врівноваженість піддослідних.

Описова статистика		
	Айзенка	Новако
N	41	48
Пропущено	7	0
Среднее	8.41	47.1
Медиана	8	45.5
Стандартное отклонение	5.24	21.1
Минимум	1	10
Максимум	24	100

Проте варто звернути увагу на значний показник максимуму - 100 балів. Це вказує на наявність у вибірці осіб з критично високим рівнем гніву, що потребує окремої уваги. Показники за Айзенком (середнє 8.41) підтверджують цей тренд: загальний рівень агресивності в групі не перевищує межі допустимого. Тісний зв'язок з результатами за Айзенком ($r = 0,679$) доводить, що зростання внутрішнього гніву безпосередньо веде до зростання зовнішньої агресії.

Додаток
Anger Inventory Novaco Anger Scale

ОПИТУВАЛЬНИК НОВАКО

(адаптований переклад)

Методика Novaco Anger Scale (NAS) була розроблена Реймондом Новако у 1975 році. Вона базується на когнітивно-поведінковій парадигмі та спрямована на оцінку когнітивних, соматичних та поведінкових компонентів гніву. Дана версія тесту є адаптованим перекладом для використання у клінічній та консультативній практиці.

Шкала:

- 0-спокійно,
- 1-трохи,
- 2-помірно,
- 3-сильно,
- 4-лють.

Ситуації:

1. Вмикаєте нову техніку в розетку і виявляєте, що вона не працює.
2. Майстер з ремонту, в процесі роботи виставив вам занадто високий рахунок.
3. Вас публічно виправляють або роблять зауваження, тоді як помилки інших залишаються непоміченими.
4. Ваше авто застрягло в болоті або в снігу.
5. Ви розмовляєте з людиною, яка вас ігнорує.
6. Хтось видає себе за того, ким він насправді не є.
7. В кафе ви несете чашку кави до столика, хтось штовхає вас і розливає каву.

8. Ви охайно повісили свій одяг, але хтось скинув його на підлогу і не підняв.
9. Продавець починає «переслідувати» вас і нав'язувати товар з першої секунди, як ви зайшли в магазин.
10. Ви домовилися кудись піти з людиною, але вона в останню мить відмовляється і підводить вас.
11. Вас намагаються виставити на посміховисько.
12. Ваше авто заглохло на світлофорі, а водій позаду безперестанку сигналізує.
13. Ви випадково не туди повернули, а з сусіднього авто, вам кричать: «Де ти вчився водити?»
14. Хтось припускається помилки, але перекладає провину на вас.
15. Ви намагаєтесь зосередитися, але людина поруч постійно стукає пальцями або тупає ногою.
16. Ви позичили комусь важливу книгу або інструмент, а вам їх не повертають.
17. У вас був важкий день, а людина, з якою ви живете, починає скаржитися, що ви забули щось зробити.
18. Ви намагаєтесь обговорити щось важливе з партнером, але він/вона не дає вам висловити свої почуття.
19. Ви ведете дискусію з кимось, хто вперто сперечається про тему, в якій майже нічого не розуміє.
20. Хтось втручається і влізає у вашу суперечку з іншою людиною.
21. Вам потрібно терміново кудись доїхати, але машина попереду їде дуже повільно там, де можна їхати швидко, і ви не можете її обігнати.
22. Хтось у натовпі сильно наступає вам на чисте взуття, залишаючи брудний слід, і навіть не перепрошує.
23. Коли ви проходите повз групу людей, вони з вас насміхаються.
24. Ви поспішаєте, і в цей момент рвете хороші штани об якийсь гострий предмет.
25. У вас важливий телефонний зівон по роботі і неочікувано вимикають світло.

Підрахунок результатів

Додайте всі бали за 25 пунктів.

- 0 – 45: Рівень гніву та дратівливості у вас надзвичайно низький. Лише кілька відсотків людей мають такий показник. Ви — одна з небагатьох «дзен-особистостей».
- 46 – 55: Ви суттєво спокійніші та миролюбніші, ніж середньостатистична людина.
- 56 – 75: Ви реагуєте на життєві негаразди з середнім, цілком адекватним рівнем гніву.

- 76 – 85: Ви часто реагуєте на подразники гнівно. Ви суттєво дратівливіші, ніж більшість людей навколо.
- 86 – 100: Ви — справжній «чемпіон з гніву». Вас переслідують часті інтенсивні реакції люті, які довго не минають. Ви можете мати репутацію «порохової бочки» або «запальної людини». Ймовірно, це супроводжується головними болями від напруги або підвищеним тиском. Ваш гнів часто стає неконтрольованим і призводить до імпульсивних вчинків. Ви у тих 2–3% людей, які реагують на світ найгостріше.

1.7 *Сприйняття стресу та втоми у дорослих: теоретико-емпіричний аналіз*

Рукавішніков В., Камбаров Р.

Академія праці, соціальних відносин і туризму

Постановка проблеми: Психологічний стрес і втома є одними з найбільш поширених психофізіологічних станів сучасної дорослої людини. В умовах повномасштабної російсько-української війни ці стани набули масового характеру, що актуалізує необхідність їх комплексного вивчення та розробки надійних діагностичних інструментів. Попри значну кількість зарубіжних психометричних розробок у цій сфері, валідизованих україномовних інструментів для інтегральної оцінки сприйняття стресу і втоми в українській дорослій вибірці практично не існує. Це зумовлює потребу як у теоретичному аналізі цих феноменів, так і в створенні та апробації відповідного психодіагностичного інструментарію.

Мета: Здійснити теоретичний аналіз феноменів сприйняття стресу та втоми у дорослих, запропонувати теоретичну модель їх взаємозв'язку, а також провести пілотажну психометричну апробацію авторської шкали «Сприйняття стресу та втоми у дорослих» із виведенням попередніх норм для дорослої української вибірки.

1.1. Актуальність проблеми

Психологічний стрес і втома є взаємопов'язаними феноменами, що визначають якість функціонування дорослої людини в умовах сучасних соціальних потрясінь. Вивчення цих станів набуло особливої гостроти в контексті повномасштабної російсько-української війни, розпочатої 24 лютого 2022 року: різні дослідження фіксують значне зростання рівня тривоги, депресії та посттравматичного стресового розладу серед цивільного населення України (Шпортун та ін., 2026). Водночас проблема не є виключно воєнною — міжнародні систематичні огляди свідчать, що поширеність загальної втоми серед дорослого населення становить близько 20%, а в окремих професійних групах перевищує 40% (Yoon et al., 2023), що робить її повноцінною соціальною проблемою, яка впливає на продуктивність праці та якість життя.

Проблема вийшла за межі клінічної психіатрії і стала міждисциплінарним завданням. Аналіз наявних джерел свідчить про те, що дослідники розглядають стрес і втому не як ізольовані феномени, а як взаємозумовлені процеси: хронічний стрес є одним із провідних чинників виникнення та підтримання втоми, натомість тривала втома знижує резистентність організму до стресових впливів (Подорожня, 2024; Матяш та ін., 2024). Таке системне розуміння потребує відповідного методологічного підходу, що поєднує нейробіологічну, психологічну та соціальну перспективи.

1.2. Нейробіологічні механізми стресу

Психологічний стрес є складним багатовимірним явищем, яке охоплює фізіологічні, когнітивні та емоційні реакції організму на внутрішні або зовнішні загрози. У сучасній науковій літературі стрес розглядається як стан порушення гомеостазу, що активує адаптаційні механізми через взаємодію нервової, ендокринної та імунної систем. Центральну роль у цьому процесі відіграє гіпоталамо-гіпофізарно-надниркова вісь (НРА), яка

регулює виділення кортизолу — гормону , що забезпечує мобілізацію енергетичних ресурсів та адаптацію до стресових умов (James et al., 2023) .

У короткостроковій перспективі стрес може виконувати адаптивну функцію , підвищуючи рівень уваги , швидкість реакції та ефективність поведінки . Однак за умов тривалого впливу він переходить у хронічну форму , що супроводжується виснаженням ресурсів організму та розвитком патологічних змін . Хронічний стрес пов'язаний із порушенням регуляції НРА- осі , що призводить до надмірного або , навпаки , недостатнього виділення кортизолу і негативно впливає на метаболізм , імунну відповідь та функціонування мозку . На нейробіологічному рівні це виявляється в активації лімбічної системи — зокрема амігдали , відповідальної за емоційне реагування на загрозу , гіпокампа , що бере участь у процесах пам'яті та регуляції стресу , а також префронтальної кори , яка здійснює когнітивний контроль (James et al. , 2023) . Дисбаланс у функціонуванні цих структур може призводити до підвищеної тривожності , порушень пам'яті та зниження когнітивної гнучкості . Показово , що індивідуальні відмінності у нейронній реактивності на гострий стрес можуть прогнозувати рівень хронічного стресу впродовж наступних 13 місяців (Giglberger et al. , 2023), що підкреслює значущість нейробіологічних факторів у формуванні стресостійкості .

Це знаходить підтвердження і в українських дослідженнях: О . В . Подорожня встановила , що адаптація до хронічного стресу є складним психофізіологічним процесом , який забезпечується взаємодією нейрофізіологічних , гормональних та психологічних механізмів , а хронічний стрес активує НРА-вісь і тим самим впливає на психоемоційний стан особистості (Подорожня , 2024) . Індивідуальні психофізіологічні особливості суттєво впливають на вибір стратегій адаптації — особи з вищим рівнем нейрофізіологічної реактивності демонструють гірші адаптаційні показники навіть при порівняно нижчому об'єктивному рівні стресового навантаження .

1.3. Теоретичні підходи до розуміння стресу

Поняття «стрес» набуло наукового змісту завдяки роботам Г. Сельє, який у 30–50-х роках ХХ ст. розробив біологічну теорію стресу як неспецифічної реакції організму на будь-яку вимогу, що висувається до нього (Волошко, 2024). Р. Лазарус запропонував транзакційну модель, згідно з якою провідним чинником є когнітивна оцінка людиною ситуації як загрозової або такої, що перевищує її ресурси. Ця модель стала методологічною основою для досліджень суб'єктивного сприйняття стресу і принципово змістила акцент із фізіологічного на психологічний вимір явища.

Т. В. Циганчук визначає стрес як індивідуально зумовлену реакцію особистості на ситуацію, що супроводжується появою сильних емоційних переживань та відповідними зрушеннями у перебігу основних психічних пізнавальних процесів, змінами у психосоматичній, мотиваційній і поведінковій сферах (Циганчук, б.р.). Авторка виокремлює три стадії динаміки стресового стану: тривожність як мобілізацію резервів організму; резистентність як спробу реалізації максимуму резервів; виснаження як стійке зниження працездатності та загального самопочуття. Ця стадійна логіка перегукується з класичною тривимірною моделлю загального адаптаційного синдрому Сельє і водночас акцентує на суб'єктивних психологічних показниках стресового стану.

У контексті воєнних умов стрес набуває специфічних характеристик. С. А. Волошко розглядає стресостійкість як ключову психологічну якість, що забезпечує ефективність діяльності в екстремальних умовах, підкреслюючи, що її формування є багаторівневим і складним процесом (Волошко, 2024). Н. Рудюк звертає увагу на те, що тривалий стрес в умовах війни деструктивно впливає на всю систему психічного функціонування і може призводити до розладів адаптації та ПТСР (Рудюк, 2024). Систематизацію клінічних аспектів ПТСР та діагностичних критеріїв реакцій на важкий стрес здійснено у навчальному посібнику Герасименка, Скрипнікова та Ісакова

(2023), що забезпечує необхідну клінічну рамку для розуміння крайніх форм стресового реагування .

1.4. Психологічні особливості сприйняття стресу дорослими

Сприйняття стресу дорослою людиною детерміноване як об'єктивними характеристиками стресора , так і суб'єктивними особливостями особистості . Дослідження показують , що високий рівень нейротизму асоціюється з підвищеним ризиком розвитку як стресових реакцій , так і втоми , тоді як екстраверсія , сумлінність і відкритість пов'язані зі зниженим рівнем цих станів (Stephan et al. , 2022) . Це свідчить про те , що суб'єктивне переживання стресу і втоми значною мірою залежить від психологічних факторів , зокрема від способу інтерпретації стресових подій .

Т . В . Циганчук виокремлює суб'єктивні причини стресів: неадекватні установки , помилки мислення , стійкі емоційні переживання , зміна соціального статусу та рівень мотивації (Циганчук , б .р.) . Ці чинники безпосередньо впливають на когнітивну оцінку ситуації , яка , за моделлю Лазаруса , є медіатором між стресором і реакцією на нього . Соціальна підтримка при цьому відіграє роль захисного буфера: дослідження Асова (2024) підтверджує її медіаторну роль між стресом і психічним здоров'ям , що узгоджується з висновками про те , що самотність як психосоціальний стресор достовірно підвищує ризик розвитку симптомного кластера , що включає втому , біль і депресію протягом кількох років (Powell et al., 2022) .

Емпіричне дослідження М . Л . Каштелянської та О . М . Цільмак , здійснене на вибірці жінок в умовах воєнного стану із застосуванням DASS-21 та Шкали стресостійкості Холмса–Рея , показало , що соціально-демографічні характеристики (вік , сімейний стан , наявність дітей , місце проживання) не мають визначального впливу на особливості переживання стресу . Більшість досліджуваних (50,5%) зазначили , що «живуть кожную мить», 25,2% оцінили свій стан як «сильно виснажені» . Характерно , що

67,3% жінок відзначили , що стали психологічно сильнішими , що може свідчити про активацію посттравматичного зростання поряд із виснаженням (Каштелянська & Цільмак , 2025) . Цей результат є важливим свідченням того , що стрес у воєнних умовах не зводиться виключно до патології — він може ставати і ресурсом особистісного розвитку .

1.5. Феноменологія та механізми втоми у дорослих

Втома визначається як суб'єктивне відчуття виснаження , зниження енергії та мотивації , що супроводжується труднощами концентрації уваги та виконання когнітивних завдань . Вона має багатовимірний характер і включає фізичні , психічні , когнітивні та емоційні компоненти (Yoon et al. , 2023) . Настанова DUODECIM розрізняє втому , що виникає на початку активності , та незвично виражену втому в процесі її здійснення , а також труднощі з пам'яттю і концентрацією . Ідіопатичною вважається втома без діагностованої причини , що триває понад шість місяців (Jousimaa, 2017) .

Маракушин та ін . здійснили огляд фізіологічних механізмів розвитку втоми , вказуючи на кореляцію між загальним психічним станом людини , біохімічними процесами та нейротрансмітерами . Встановлено , що ефекти втоми тісно пов'язані з наслідками порушення сну , що ускладнює диференційну діагностику втоми і депресії (Маракушин та ін . , 2021) . Ментальна втома також негативно впливає на когнітивні функції — при цьому прості автоматизовані дії можуть не страждати від втоми , тоді як складні когнітивні процеси значно погіршуються (Salihu et al. , 2023), що має особливе значення для професійної діяльності в умовах високого когнітивного навантаження .

Матяш та ін . провели нейропсихологічне дослідження синдрому хронічної втоми серед 487 цивільних осіб в умовах війни в Україні . Результати виявили важливі гендерні відмінності: у жінок найсильніший зв'язок спостерігався між втомою і психічними здібностями , а у чоловіків — між втомою і пасивною нейрокогнітивною активністю . Автори наголошують на

необхідності гендерно-чутливих терапевтичних втручань: для жінок доречними є заходи, спрямовані на емоційну регуляцію й управління стресом, тоді як чоловіки можуть потребувати підтримки пасивного когнітивного функціонування (Матяш та ін., 2024). Ці результати узгоджуються з міжнародними даними про роль нейробіологічних відмінностей у реагуванні на стрес і втому.

О. Боковець визначає синдром втоми від війни як сукупність фізіологічних і психологічних симптомів стійкої втрати ресурсів особистості, спричинених напруженими тривалими подіями війни. До основних фізіологічних симптомів відносяться хронічна втома, нервові збудження, труднощі зі сном, головний біль; до психологічних — когнітивні (загальмованість, деперсоналізація), емоційні (відчай, апатія, тривога) та поведінкові (соціальна ізоляція, синдром відкладеного життя) (Боковець, 2024). Н. В. Шель розкриває феномен емоційного виснаження як стан емоційного спустошення та втрати фізичних, емоційних та енергетичних ресурсів під впливом війни, виокремлюючи групи ризику — представників допомагаючих професій та осіб, які не дотримуються інформаційної гігієни (Шель, 2024).

1.6. Взаємозв'язок стресу і втоми: інтегративний аналіз

Взаємозв'язок між стресом і втомою є складним і взаємним. Стрес і втома утворюють замкнену патологічну петлю: хронічний стрес через тривалу активацію НРА-осі, підвищення рівня кортизолу та порушення енергетичного балансу поступово виснажує психофізіологічні ресурси особистості (James et al., 2023; Подорожня, 2024). У свою чергу, наростаюча втома знижує когнітивний контроль, ускладнює регуляцію емоцій і підвищує суб'єктивне сприйняття наступних стресорів як невіршуваних (Циганчук, б.р.; Матяш та ін., 2024), що замикає це коло.

Хронічний стрес асоціюється з гіпертензією, метаболічного синдрому розвитком серцево-судинних захворювань, та імунних порушень. Тривала активація стресових механізмів призводить до підвищення рівня запалення,

що є ключовим фактором у розвитку багатьох хронічних захворювань . Втома , у свою чергу , знижує рівень фізичної активності та асоціюється з підвищеним ризиком смертності і зниженням функціональної незалежності , виступаючи водночас і симптомом , і фактором ризику (Yoon et al. , 2023) . Хронічний стрес є одним із провідних факторів розвитку депресії та тривожних розладів , а дослідження показують , що тривалий вплив стресу може призводити до структурних змін у мозку , зокрема до зменшення об'єму гіпокампа .

Шпортун та ін . підкреслюють , що втома від війни — це не проста фізична втома , а виснаження психологічних ресурсів , яке поглиблюється хронічним стресом , ПТСР і депресивними станами (Шпортун та ін . , 2026) . Автори пропонують комплексний медико-психологічний підхід , що включає когнітивно- поведінкову терапію та групові психологічні програми , а ключовою стратегією визначають розвиток навичок саморегуляції та психофізіологічного відновлення . Практичний вимір цього підходу розкривається у посібнику Овчаренко (2024), присвяченому конкретним інструментам самодопомоги при стресових станах .

Окремим напрямом є дослідження вікарної травми як специфічної форми вторинного травматичного стресу у фахівців допомагаючих професій . Є . В . Лікарчук систематизував теоретико-методологічні підходи до цього феномену , показавши , що вікарна травма характеризується когнітивними порушеннями у сферах безпеки , довіри та контролю і суттєво впливає на рівень втоми та стресу у психологів , які працюють з травмованими клієнтами в умовах збройного конфлікту (Лікарчук , 2024) . Це підкреслює , що середовище є потужним модератором стресу і втоми — і не лише фізичне: урбаністичні дослідження показують , що зелений простір і природні ландшафти сприяють зниженню стресу, тоді як щільна забудова його підвищує (Han et al., 2022) .

Фізична активність є одним із найефективніших засобів розірвання замкненого кола стресу і втоми . Метааналіз рандомізованих

контрольованих досліджень підтверджує , що вона має помірний ефект у зниженні рівня втоми , особливо у людей із хронічними захворюваннями (Barakou et al. , 2023), а дослідження серед літніх дорослих демонструє позитивний вплив фізичної активності на рівень стресу, втоми та депресивних симптомів (Smail et al., 2025) .

Теоретична модель: На основі проведеного аналізу наукових джерел запропоновано теоретичну модель чинників та наслідків хронічного стресу і втоми у дорослих (рис . 1) . Модель побудована за трирівневим принципом і відображає динамічну взаємодію біологічних , психологічних та соціальних чинників , що формують центральний патогенетичний механізм — замкнену петлю хронічного стресу і хронічної втоми . Залежно від наявності захисних ресурсів та модераторів ця петля може призводити або до патологічної адаптації (ПТСР , депресія , вигорання , синдром втоми від війни), або до адаптивного виходу (стресостійкість, посттравматичне зростання, психологічна стійкість) .

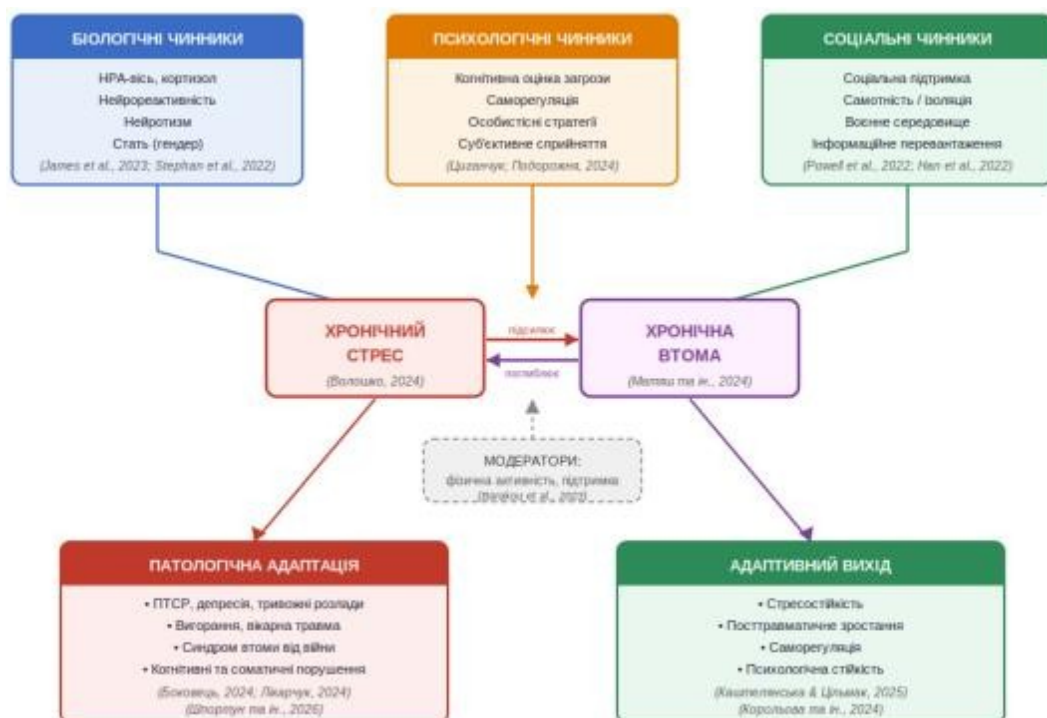

Рис.1. Теоретична модель взаємзв'язків між хронічною втомою та хронічним стресом.

Проведений аналіз дозволяє зробити такі узагальнення . По-перше , стрес є багаторівневим явищем , що розгортається на нейробіологічному (НРА-вісь , амігдала , гіпокамп), психологічному (когнітивна оцінка , суб'єктивне сприйняття) та соціальному (середовище , підтримка , ізоляція) рівнях одночасно . Розуміння всіх трьох рівнів є необхідним для розробки ефективних стратегій втручання .

По-друге , втома у дорослих є комплексним психофізіологічним станом із вираженими когнітивними , емоційними та поведінковими проявами . Синдром хронічної втоми й синдром втоми від війни є клінічно значущими феноменами , що потребують диференційованих підходів до психологічної допомоги .

По-третє , стрес і втома перебувають у відносинах взаємної детермінації і утворюють замкнену петлю . Розірвання цього кола вимагає як індивідуальних заходів (розвиток саморегуляції , фізична активність , психофізіологічне відновлення), так і системних (організація психологічної підтримки , інформаційна гігієна , якісне соціальне середовище) .

По-четверте , гендерний вимір сприйняття стресу і втоми є статистично значущим і повинен враховуватися при розробці програм психологічної допомоги . Перспективним напрямом подальших досліджень є вивчення нейробіологічних механізмів гендерних відмінностей у реагуванні на хронічний стрес і втоми , зокрема в умовах збройного конфлікту .

Побудова емпіричного дослідження: З метою пілотажної апробації авторської шкали «Сприйняття стресу та втоми у дорослих» було проведено емпіричне дослідження . Вибірка склала 126 респондентів дорослого віку . Психодіагностичний комплекс включав такі інструменти:

- Авторська шкала «Сприйняття стресу та втоми у дорослих» — для комплексної оцінки суб'єктивного сприйняття стресового виснаження (діапазон балів: 0–105) .

- Шкала оцінки рівня втоми (FAS — Fatigue Assessment Scale) — у двох варіантах: психічна втома (FAS псих) та фізична втома (FAS фізична), для перевірки конвергентної валідності авторської шкали .

Математико-статистична обробка даних здійснювалася за допомогою програмного забезпечення jamovi (Version 2.7) та R (Version 4.5) . Аналіз включав: перевірку внутрішньої узгодженості шкал (α -Кронбаха), розрахунок описових статистик , кореляційний аналіз (r Пірсона) та порівняльний аналіз за t- критерієм Стюдента для незалежних вибірок .

Результати: Внутрішня узгодженість шкали

Таблиця 1.

Показники внутрішньої узгодженості шкали «Сприйняття стресу та втоми у дорослих»

Статистика надійності	Cronbach's α
Шкала загалом	0.929

Отриманий коефіцієнт α -Кронбаха (0.929) свідчить про високу внутрішню узгодженість шкали .

Кореляційний аналіз

Таблиця 2.

Кореляційна матриця шкали «Сприйняття стресу та втоми у дорослих» з FAS психічною та FAS фізичною

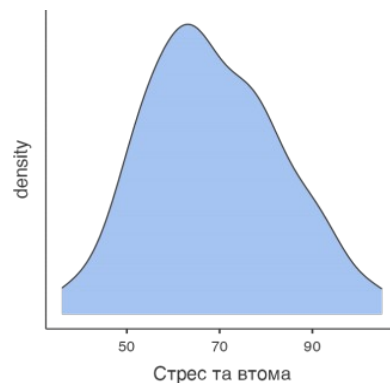
	Стрес та втома	FAS псих	FAS Фізична
Стрес та втома	—		
FAS псих	$r = 0.727, p < .001$	—	
FAS Фізична	$r = 0.673, p < .001$	$r = 0.727, p < .001$	—

(df = 124 для всіх кореляцій)

Таблиця 3.

Описова статистика шкали «Сприйняття стресу та втоми у дорослих»

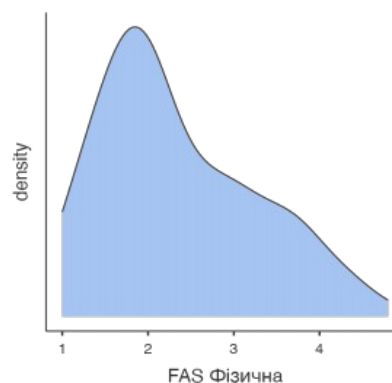
	Стрес та втома
N	126
Пропущених	0
Середнє (Mean)	68.6
Медіана (Median)	67.0
Стандартне відхилення	14.6
Мінімум	36
Максимум	105

Таблиця 4.

Описова статистика шкали FAS фізична

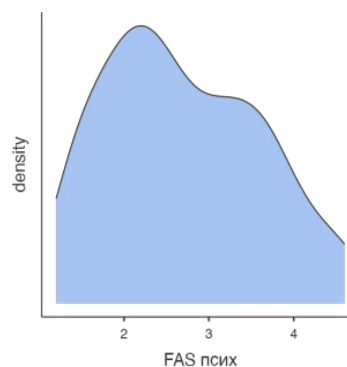
	FAS Фізична
N	126
Пропущених	0
Середнє (Mean)	2.35
Медіана (Median)	2.00
Стандартне відхилення	0.912
Мінімум	1.00
Максимум	4.80

Таблиця 5.

Описова статистика шкали FAS психічна

	FAS псих
N	126
Пропущених	0
Середнє (Mean)	2.70
Медіана (Median)	2.60
Стандартне відхилення	0.902
Мінімум	1.20
Максимум	4.60

Порівняльний аналіз (t-критерій Стюдента)

Таблиця 6.

Результати порівняльного аналізу за t-критерієм Стюдента для незалежних вибірок

	Statistic	df	p
Стрес та втома	t = -0.460	124	.646

Відсутність статистично значущих відмінностей між групами ($p = .646$) підтверджує однорідність вибірки .

Дискусія:

1. Внутрішня узгодженість

Отримані показники внутрішньої узгодженості шкали «Сприйняття стресу та втоми у дорослих» ($\alpha = 0.929$) свідчать про її високу надійність, що відповідає психометричним стандартам для інструментів оцінки психологічного стресу. Для порівняння: Chen et al. (2026) у валідаційному дослідженні китайської версії PSS-10 на вибірці вагітних жінок ($N = 420$) отримали $\alpha = 0.804$ для загальної шкали (0.881 для субшкали негативних переживань і 0.749 для субшкали позитивних переживань), що є достатнім, але нижчим показником; автори пов'язують це з двофакторною структурою інструменту (Chen et al. 2026). Malinauskiene та Malinauskas (2026) у дослідженні старшокласників ($N = 405$) також повідомляють про $\alpha = 0.92$ для PSS-10, що є близьким до отриманих нами значень і підтверджує, що висока внутрішня узгодженість характерна саме для інтегральних, а не субшкальних показників сприйняття стресу (Malinauskiene & Malinauskas, 2026). Показово, що в дослідженні Srivastava (2026), де стрес вивчався у зв'язку з емоційною дисрегуляцією (DERS + PSQ, $N = 100$), кореляція між загальним показником стресу та субшкалами емоційної дисрегуляції сягала $r = 0.456\text{--}0.761$ ($p < .01$), що підкреслює конвергентну природу подібних інтегральних показників (Srivastava, 2026). Конвергентна валідність нашого інструменту підтверджується значущими кореляціями з FAS психічною ($r = 0.727$, $p < .001$) та FAS фізичною ($r = 0.673$, $p < .001$), що відповідає теоретичній моделі взаємозумовленості стресу і втоми та узгоджується з даними про те, що соціальна підтримка негативно корелює з PSS-10 в діапазоні $r = -0.257$ до -0.375 (Chen et al., 2026).

2. Аналіз кореляційних зв'язків

Кореляційна структура авторського тесту виявляє закономірності, що відповідають теоретичній моделі взаємозумовленості стресу і втоми.

Зв'язок загального показника «Стрес та втома» з психічною втомою є сильнішим (FAS псих: $r = 0.727$, $p < .001$), ніж із фізичною (FAS фізична: $r = 0.673$, $p < .001$), що свідчить про пріоритетну роль когнітивно-емоційного компоненту у суб'єктивному сприйнятті стресового виснаження. Цей патерн узгоджується з даними Malinauskiene та Malinauskas (2026), які встановили, що PSS-10 корелює з тривогою (GAD-7) з коефіцієнтом $r = 0.486$ ($p < .01$), а соціальна підтримка (MSPSS) має сильніший зв'язок із тривогою ($r = -0.777$), ніж безпосередньо зі стресом ($r = -0.362$), що підкреслює медіаторну природу психічних наслідків стресу відносно його соматичних проявів (Malinauskiene & Malinauskas, 2026). У дослідженні Chen et al. (2026) кореляція PSS-10 із соціальною підтримкою (MSPSS) становила $r = -0.375$ ($p < .01$), тоді як субшкала негативних переживань (F1) корелювала з MSPSS дещо слабше ($r = -0.257$), ніж субшкала позитивного копінгу (F2: $r = -0.337$), що свідчить про асиметрію між когнітивною оцінкою загрози та ресурсами її подолання (Chen et al., 2026). У дослідженні Srivastava (2026) загальний показник стресу не корелював на рівні значущості з жодною субшкалою DERS ($r = -0.072$ — -0.014 , $p > .05$), що автори пояснюють специфікою вибірки та однорідністю стресового навантаження (Srivastava, 2026). Відсутність значущих гендерних відмінностей у нашій вибірці ($t = -0.460$, $df = 124$, $p = .646$) також відповідає результатам Malinauskiene та Malinauskas (2026), де відмінності за PSS-10 між юнаками та дівчатами були статистично незначущими ($p > .05$), попри суттєві гендерні розбіжності за рівнем тривоги та соціальної підтримки (Malinauskiene & Malinauskas, 2026).

3. Норми для української вибірки та порівняння з іноземними даними

На основі отриманих даних ($N = 126$, $M = 68.6$, $SD = 14.6$, $Me = 67.0$) запропоновано попередні орієнтовні норми авторського тесту «Сприйняття стресу та втома у дорослих» для дорослої української вибірки (табл. 7).

Таблиця 7.

**Попередні норми шкали «Сприйняття стресу та втоми у дорослих»
для дорослої української вибірки**

Рівень	Діапазон балів	Обґрунтування
Низький	36–54	$M - 1SD$ і нижче ($68.6 - 14.6 = 54.0$)
Середній	55–83	$M \pm 1SD$ ($54.0 - 83.2$)
Високий	84–105	$M + 1SD$ і вище ($68.6 + 14.6 = 83.2$)

Помірна правостороння асиметрія розподілу ($M > M_e$) свідчить про те, що частина вибірки демонструє підвищені показники стресового виснаження. Для порівняння: Chen et al. (2026) на вибірці вагітних китаянок ($N = 420$) отримали $M = 14.09$ ($SD = 4.98$) за PSS-10 (максимум 40 балів), при цьому 52.4% вибірки перебувало у зоні помірного та високого стресу (≥ 14 балів), що становить 35.2% від максимально можливого балу (Chen et al., 2026). Наш показник (68.6 зі 105 балів) становить 65.3% від максимуму — що є суттєво вищим і, вірогідно, відображає специфіку воєнного контексту. Malinauskiene та Malinauskas (2026) у вибірці литовських старшокласників ($N = 405$) отримали $M = 20.91$ ($SD = 3.31$) за PSS-10, що відповідає 52.3% від максимуму, — також нижче за українські показники (Malinauskiene & Malinauskas, 2026). Ці порівняння підтверджують, що отримані норми відображають специфічно підвищений рівень стресового навантаження в українській дорослій вибірці в умовах тривалого збройного конфлікту і не можуть бути механічно замінені зарубіжними нормами (Chen et al., 2026; Malinauskiene & Malinauskas, 2026). Водночас обмеженість вибірки та її можлива соціально-демографічна однорідність не дозволяють на цьому етапі стандартизувати норми для всієї дорослої популяції України, що визначає необхідність розширення вибірки у подальших дослідженнях.

Висновок: За результатами пілотажної апробації авторської шкали «Сприйняття стресу та втоми у дорослих» ($N = 126$) підтверджено її високу внутрішню узгодженість ($\alpha = 0.929$), що відповідає міжнародним психометричним стандартам. Встановлено значущі кореляційні зв'язки між загальним показником шкали та психічною ($r = 0.727$,

$p < .001$) і фізичною ($r = 0.673$, $p < .001$) втомою за FAS, що підтверджує конвергентну валідність інструменту . Виведено попередні норми для дорослої української вибірки (низький рівень: 36–54 бали; середній: 55–83; високий: 84–105), які демонструють суттєво вищий рівень стресового виснаження порівняно з міжнародними даними , що вірогідно відображає специфіку воєнного контексту . Відсутність гендерних відмінностей ($t = -0.460$, $p = .646$) свідчить про однорідність вибірки . Перспективою подальшого дослідження є розширення вибірки з метою стандартизації норм для різних соціально-демографічних груп дорослого населення України .

Список використаних джерел

1. Acoba, E. F. (2024) . Social support and mental health: The mediating role of perceived stress . *Frontiers in Psychology*, 15, 1330720.
2. Barakou, I. , et al. (2023) . Effectiveness of physical activity interventions on reducing perceived fatigue among adults with chronic conditions . *Scientific Reports*, 13, 14582.
3. Боковець , О . (2024) . Психологічні особливості переживання синдрому втоми від війни . Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка . Психологія , 10 (1) . <http://doi.org/10.17721/2616-7786.2024/10-1/7>
4. Волошко , С . А . (2024) . Проблема розвитку та особливості стресостійкості військовослужбовців Національної гвардії України . Збірник наукових праць .
5. Герасименко , Л . О . , Скрипніков , А . М . , & Ісаков , Р . І . (2023) . Реакція на важкий стрес та розлади адаптації . Посттравматичний стресовий розлад: навч . посібник . ВСВ «Медицина» .

6. Giglberger, M. , et al. (2023) . Neural responses to acute stress predict chronic stress perception in daily life over 13 months. Scientific Reports, 13, 19990.
7. Дзюбо , Л . В . , & Мельник , І . В . (2024) . Психологічний супровід дітей у стані хронічного стресу в умовах війни . Наукові перспективи , 8(50), 825–838. [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-8\(50\)-825-838](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-8(50)-825-838)
8. Han, X. , Wang, L. , Seo, S. H. , He, J. , & Jung, T. (2022) . Measuring perceived psychological stress in urban built environments using Google Street View and deep learning. Frontiers in Public Health, 10, 891736.
9. James, K. A. , Stromin, J. I. , Steenkamp, N. , & Combrinck, M. I. (2023) . Understanding the relationships between physiological and psychosocial stress, cortisol and cognition . Frontiers in Endocrinology, 14, 1085950.
10. The jamovi project (2025). jamovi (Version 2.7). <https://www.jamovi.org>
11. Jousimaа, J. (Ред.) . (2017) . Настанова 00787. Втома . DUODECIM Medical Publications. <http://guidelines.moz.gov.ua/documents/2918?id=ebm00787>
12. Каштелянська , М . Л . , & Цільмак , О . М . (2025) . Особливості впливу довготривалого стресу на жінок в умовах війни . Перспективи та інновації науки , 12 (5 8) , 3 6 1 0 – 3 6 2 3 . [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2025-12\(58\)-3610-3623](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2025-12(58)-3610-3623)
13. Chen, C., Hussein, S. Z., Md Isa, Z., Yang, Z., Liu, C., Zhang, J., Liang, Y. , Zang, Y. , & Yao, J. (2026) . Psychometric validation of the Chinese version of the perceived stress scale-10 among pregnant women . BMC Psychology, 14, 22. <https://doi.org/10.1186/s40359-025-03730-9>
14. Корольова , Н . Д . , Матохнюк , Л . О . , & Таран , А . А . (2024) . Психологічна стійкість молоді в умовах військової агресії . Серія «Психологічні науки», 2(5). [https://doi.org/10.31558/2786-8745.2024.2\(5\).8](https://doi.org/10.31558/2786-8745.2024.2(5).8)
15. Лікарчук , Є . В . (2024) . Теоретико-методологічні підходи до вивчення проблеми вікарної травми психологів , які працюють в умовах військових

- конфліктів. Психологія. Вісник, 3. <https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2024.3.16>
16. Malinauskiene, V. , & Malinauskas, R. (2026) . Relationship between perceived stress and anxiety in high school senior students: The mediating role of social support and the moderating influence of lifestyle . Healthcare, 14, 263. <https://doi.org/10.3390/healthcare14020263>
  17. Маракушин , Д . І . , Чернобай , Л . В . , Ващук , М . А . , Ісаєва , І . М . , Кармазіна , І . С . , Мамон , М . О . , & Головка , М . Д . (2021) . Фізіологічні механізми розвитку втоми: огляд . Медична наука України , 17(2), 125–131. <https://doi.org/10.32345/2664-4738.2.2021.17>
  18. Матяш , М . М . , Луньов , В . Є . , Прудка , Л . М . , Руденко , Я . В . , & Прінц , В . А . (2024) . Нейропсихологія синдрому хронічної втоми в цивільного населення в умовах війни . International Neurological Journal, 20(7), 382–393. <https://doi.org/10.22141/2224-0713.20.7.2024.1118>
  19. Nobles, C. (2022) . Stress, burnout and security fatigue in cybersecurity: A human factors problem. Holistica Journal of Business and Public Administration, 13(1), 49–72 .
  20. Овчаренко , О . О . (2024) . Управління стресом : практичні інструменти самодопомоги: навч. посіб. Університет «Україна». <https://doi.org/10.36994/978-966-388-690-9-2024-248>
  21. Подорожня , О . В . (2024) . Психофізіологічні механізми адаптації до хронічного стресу у дорослих . Поліський національний університет .
  22. Powell, V. D., et al. (2022). Loneliness longitudinally predicts the symptom cluster of pain, fatigue, and depression in older adults . Journal of the American Geriatrics Society, 70, 2225–2234.
  23. R Core Team (2025) . R: A Language and environment for statistical computing (Version 4.5). <https://cran.r-project.org>
  24. Revelle, W. (2025) . psych: Procedures for Psychological, Psychometric, and Personality Research. <https://cran.r-project.org/package=psych>

25. Рудюк , Н . (2024) . Тривалий стрес під час війни: у чому небезпека та які є ознаки психічного розладу . Матеріали звітної конференції, 1(14), 341–343.
26. Salihu, A. T. , et al. (2023) . Mental fatigue does not affect static balance under both single and dual task conditions in young adults . *Experimental Brain Research*, 241, 1769–1784.
27. Smail, E. J. , et al. (2025) . Effects of a physical activity intervention on perceived stress, fatigue, and depressive symptoms in older adults . *The Journals of Gerontology Series A*.
28. Srivastava, K. (2026) . Emotional dysregulation and negative affect among young adults due to perceived stress . *International Journal of Applied Social Science*, 13(1&2), 9–13. <https://doi.org/10.1002/ijass.13.1&2/9-13>
29. Stephan, Y. , et al. (2022) . Personality and fatigue: meta-analysis of seven prospective studies. *Scientific Reports*, 12, 9156.
30. Циганчук , Т . В . (б.р.) . Стрес у професійній діяльності . Збірник наукових праць , УДК 159.944.4:091.322 .
31. Шель , Н . В . (2024) . Емоційне виснаження та втома під час війни . Серія «Психологічні науки», 2(5). <https://doi.org/10.31558/2786-8745.2024.2>
32. Шпортун , О . , Світлак , І . , & Шпортун , А . (2026) . Втома від війни як психофізіологічний чинник зниження якості ментального здоров'я цивільного населення . Серія психологічних наук . ISSN 2786-7536.
33. Yoon, J.-H. , et al. (2023) . The demographic features of fatigue in the general population worldwide: a systematic review and meta-analysis . *Frontiers in Public Health*, 11, 1192121.

Додаток 1.

Бланк методики «Сприйняття стресу та втоми у дорослих»

Автор: *Levenstein et al. , 1993*

Інструкція. Для кожного твердження оберіть цифру , яка описує , як часто це стосується вас упродовж останнього року або двох . Відповідайте швидко , не перевіряючи відповіді , намагайтеся описати своє життя в цілому .

Варіанти відповідей	
1 — Майже ніколи	3 — Часто
2 — Іноді	4 — Як правило

№	Твердження	1	2	3	4
1	Ви відчуваєте себе відпочившим(ою)				
2	Ви відчуваєте , що до вас висувають забагато вимог				
3	Ви дратівливі або незадоволені				
4	У вас забагато справ				
5	Ви почуваетесь самотнім(ою) або ізольованим(ою)				
6	Ви опиняєтесь в ситуаціях конфлікту				
7	Ви відчуваєте , що робите те , що вам справді подобається				
8	Ви відчуваєте втому				
9	Ви боїтеся , що не зможете досягти своїх цілей				
10	Ви відчуваєте спокій				
11	Вам доводиться приймати забагато рішень				
12	Ви відчуваєте фрустрацію				
13	Ви сповнені енергії				
14	Ви відчуваєте напруження				
15	Ваші проблеми , здається , накопичуються				
16	Ви відчуваєте , що поспішаєте				
17	Ви відчуваєте себе в безпеці та під захистом				
18	У вас багато турбот				
19	На вас тиснуть інші люди				
20	Ви відчуваєте розчарування				
21	Ви насолоджуєтесь собою				
22	Ви боїтеся майбутнього				

23	Ви відчуваєте , що робите речі тому що мусите , а не тому що хочете				
24	Ви відчуваєте себе покритикованим(ою) або засудженим(ою)				
25	Ви відчуваєте легкість на душі				
26	Ви відчуваєте розумове виснаження				
27	Вам важко розслабитися				
28	Ви відчуваєте себе обтяженим(ою) відповідальністю				
29	У вас достатньо часу для себе				
30	Ви відчуваєте тиск дедлайнів				

Обробка результатів

Підрахуйте суму балів за всіма 30 пунктами , враховуючи , що пункти 1, 7, 10, 13, 17, 21, 25 та 29 є позитивними (зворотнє кодування: 4=1, 3=2, 2=3, 1=4) . Решта пунктів — прямі .

Норми для дорослої української вибірки (попередні, N = 126):

Рівень	Діапазон балів
Низький	36–54
Середній	55–83
Високий	84–105

1.8 Адаптація та пілотажна стандартизація опитувальника прив'язаності дорослих (Adult Attachment Questionnaire, AAQ) на українській вибірці

Морозова О., Черемшинська Н.

Академія праці, соціальних відносин і туризму

Постановка проблеми. Прив'язаність дорослих є одним із центральних конструктів сучасної психологічної науки. Стилі прив'язаності, сформовані у ранньому дитинстві, визначають характер усіх подальших міжособистісних стосунків упродовж життя (Bowlby, 1969; Mikulincer & Shaver, 2007; Thompson et al., 2022). Ненадійні стилі — тривожний, уникаючий та дезорганізований —

формують внутрішні робочі моделі, що спотворюють сприйняття себе та інших (Bowlby, 1982), створюють підґрунтя для розвитку емоційної залежності та пов'язані з широким спектром психопатологічних проявів: від тривожних і депресивних розладів до серйозних труднощів у побудові здорових партнерських стосунків (Karantzas et al., 2023; Macía et al., 2023; Zhang et al., 2022). За даними мета-аналізу Zhang et al. (Zhang et al., 2022), що охопив 224 дослідження і 79 722 учасників, тривожна прив'язаність є потужним предиктором негативного психічного здоров'я ($r = 0.42$), а уникаюча — також демонструє значущі негативні наслідки ($r = 0.28$). Ці дані свідчать про те, що ненадійна прив'язаність є не індивідуальною особливістю, а вагомим чинником ризику на популяційному рівні, що безпосередньо визначає запит на її валідну діагностику.

Діагностика прив'язаності у дорослих є методологічно складнішим завданням, ніж у дитячому віці. Якщо для дітей використовуються переважно спостережні методи (зокрема, парадигма «незнайомої ситуації» Ейнсворт (Ainsworth, 1983), то для дорослих основним інструментом є самооцінкові опитувальники, які мають забезпечувати одночасно надійність, валідність та культурну релевантність. Серед існуючих інструментів — ECR (Experiences in Close Relationships), ECR-R, RSQ та інші — Adult Attachment Questionnaire (AAQ) (Simpson et al., 1996) вирізняється лаконічністю (17 пунктів), чіткою двовимірною структурою (Уникнення та Тривога) і широкою міжнародною апробацією. За даними мета-аналізу Graham та Unterschute (Graham & Unterschute, 2015), що охопив 564 дослідження із загальною вибіркою понад 313 000 осіб, AAQ демонструє стабільні показники надійності в різних культурних контекстах. Крос-культурні адаптації методики здійснювалися в Тайвані (Chiu, 2017) та Індії (Dewan & Singh, 2022), що підтверджує її придатність для використання поза англомовним середовищем.

В українській психологічній науці теорія прив'язаності представлена достатньо широко на теоретичному рівні (Крижановська та Філюк, 2022; Мащак та Калітинська, 2025; Найдьонова та ін., 2024), однак валідизовані

україномовні психодіагностичні інструменти для вимірювання стилів прив'язаності у дорослих залишаються вкрай обмеженими. Більшість вітчизняних досліджень спирається на неадаптовані переклади зарубіжних методик або авторські анкети без належного психометричного обґрунтування, що знижує достовірність і порівнянність результатів. Ця проблема набуває особливої гостроти в умовах воєнного стану в Україні: масові розлуки, втрати та вимушені переміщення безпосередньо активують систему прив'язаності, підвищуючи запит на її валідну діагностику у клінічній, консультативній та кризовій психологічній практиці. Таким чином, відсутність психометрично обґрунтованої україномовної версії AAQ є реальною методологічною прогалиною, усунення якої є метою даного дослідження.

Мета дослідження полягає в адаптації та пілотажній стандартизації україномовної версії опитувальника прив'язаності дорослих (Adult Attachment Questionnaire, AAQ) і розробці попередніх нормативних орієнтирів для його використання у вітчизняній дослідницькій та клінічній практиці.

Завдання дослідження: (1) Здійснити переклад та культурну адаптацію методики AAQ українською мовою; (2) Перевірити внутрішню узгодженість шкал україномовної версії AAQ; (3) Провести крос-тестову валідизацію із застосуванням Шкали співзалежності Спанн-Фішер як зовнішнього критерію; (4) Отримати попередні описові норми для інтерпретації результатів на українській вибірці; (5) Дослідити наявність гендерних відмінностей за шкалами методики.

Об'єкт дослідження — стилі прив'язаності у дорослих як психологічний феномен, що визначає особливості міжособистісної взаємодії та емоційного функціонування особистості.

Предмет дослідження — психометричні властивості україномовної версії Adult Attachment Questionnaire (AAQ): внутрішня узгодженість шкал, крос-тестова валідність та описові нормативні орієнтири на українській вибірці.

Аналіз сучасних джерел та досліджень. Сучасні дослідження прив'язаності ґрунтуються на класичній теорії Дж. Боулбі, відповідно до якої система

прив'язаності формується у ранньому дитинстві та забезпечує психологічну безпеку й регуляцію емоцій у взаємодії з близькими іншими (Bowlby, 1982). Подальший розвиток цієї теорії у роботах М. Ейнсворт дозволив емпірично ідентифікувати типи прив'язаності та їх поведінкові прояви (Ainsworth, 1983).

Перенесення теорії у дорослий контекст здійснили Hazan і Shaver (1987), обґрунтувавши, що романтичні стосунки функціонують як система прив'язаності. У подальших дослідженнях сформовано двовимірну модель, яка описує прив'язаність через параметри тривожності та уникнення (Brennan et al., 1998). Ці виміри відображають внутрішні робочі моделі себе та інших і визначають індивідуальні відмінності у ставленні до близькості та залежності (Mikulincer & Shaver, 2007).

Емпіричні дослідження демонструють тісний зв'язок стилів прив'язаності з психічним здоров'ям і міжособистісним функціонуванням. Зокрема, показано, що високий рівень емоційної близькості та розвинені навички емпатійного слухання сприяють зниженню частоти конфліктних ситуацій, а також більшій готовності партнерів до компромісу (Петяк та ін., 2025). Також встановлено, що як тривожна, так і уникаюча прив'язаність пов'язані зі зниженням задоволеності шлюбом (Sherly & Suryadi, 2023). Аналогічні закономірності підтверджено в інших дослідженнях, де показано, що особи з безпечним стилем прив'язаності демонструють вищий рівень задоволеності шлюбом порівняно з небезпечними стилями (Mohd Hasim et al., 2023). Метааналіз Zhang et al. (2022) показав, що тривожна прив'язаність є значущим предиктором депресії та тривожності, тоді як уникаюча пов'язана з емоційною дистанційованістю та труднощами у стосунках. Інші дослідження підтверджують, що вплив прив'язаності на благополуччя опосередковується механізмами емоційної регуляції, психологічної гнучкості та усвідомленості (Calvo et al., 2020; Karantzas et al., 2023). Порушення емоційної регуляції та небезпечні стилі прив'язаності пов'язані з дезадаптивними поведінковими патернами та труднощами у міжособистісній взаємодії (Aranda et al., 2022).

Окремий напрям досліджень стосується зв'язку прив'язаності з емоційною залежністю. Зокрема, тривожний стиль прив'язаності асоціюється з підвищеною потребою у близькості та страхом самотності (Macía et al., 2023; Merlyn et al., 2024). Водночас співзалежність, попри змістову близькість, є окремим конструктом, що характеризується фокусом на іншій людині, самопожертвою та контролем у взаємодії (Spann & Fischer, 1990; Жемчужна, 2021). Це розмежування є важливим для валідизації інструментів, спрямованих на вимірювання прив'язаності.

Для оцінювання прив'язаності у дорослих широко застосовуються самооцінкові опитувальники, які загалом демонструють належну надійність, але потребують адаптації до культурного контексту (Graham & Unterschute, 2015). Одним із таких інструментів є Adult Attachment Questionnaire (AAQ), що дозволяє оцінювати прив'язаність за двома вимірами — Тривогою та Уникненням (Simpson et al., 1996). Крос-культурні дослідження підтверджують необхідність перевірки його психометричних характеристик при адаптації (Chiu, 2017; Dewan & Singh, 2022).

В українському контексті, попри значний теоретичний інтерес до проблеми прив'язаності (Найдьонова та ін., 2024), кількість валідизованих психодіагностичних інструментів залишається обмеженою. Це зумовлює необхідність адаптації надійних міжнародних методик, зокрема AAQ, для забезпечення коректної діагностики прив'язаності у вітчизняній дослідницькій та практичній психології.

Теоретична модель дослідження. Теоретична модель ґрунтується на положеннях теорії прив'язаності, відповідно до яких індивідуальні відмінності у міжособистісній взаємодії та емоційній регуляції зумовлюються внутрішніми робочими моделями себе та інших (Bowlby, 1969; Mikulincer & Shaver, 2007; Thompson et al., 2022). У межах моделі прив'язаність розглядається як двовимірний конструкт, представлений параметрами тривожності та уникнення (Simpson et al., 1996). Тривожність відображає гіперактивацію системи прив'язаності (страх покинутості, залежність від

схвалення), тоді як уникнення пов'язане з її деактивацією (дистанціювання, прагнення до автономії). Ці виміри виступають базовими механізмами регуляції близькості та визначають способи інтерпретації міжособистісних ситуацій і реагування на них (Calvo et al., 2020; Karantzas et al., 2023). Водночас вони пов'язані з якістю функціонування стосунків і поведінкою партнерів (Overall et al., 2022).

У моделі передбачається, що стилі прив'язаності пов'язані із суміжними міжособистісними конструктами, зокрема співзалежністю, яка використовується як зовнішній критерій валідизації. Співзалежність має міжособистісно орієнтований характер і проявляється у фокусі на іншій людині, самопожертві та контролі у взаємодії (Spann & Fischer, 1990). Очікується, що виміри прив'язаності демонструватимуть систематичні, але різноспрямовані зв'язки з цим конструктом, що відображає відмінності у механізмах їх функціонування. Таким чином, модель описує прив'язаність як ключовий особистісний фактор, що опосередковує міжособистісну поведінку та створює підґрунтя для емпіричної перевірки валідності інструменту.

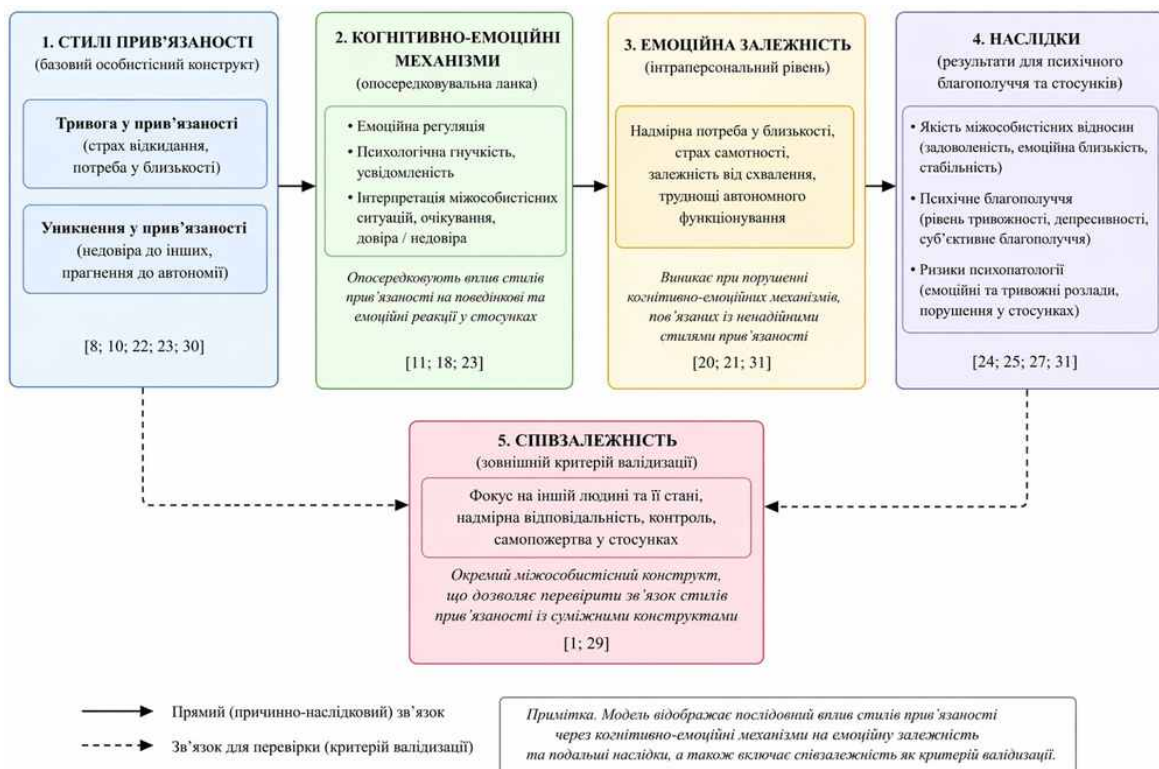

Рис. 1. Теоретична модель взаємозв'язку прив'язаності та емоційної залежності

Практичне значення дослідження визначається потребою клінічної, консультативної та кризової психологічної практики у валідних україномовних інструментах діагностики стилів прив'язаності. Наявність психометрично обґрунтованої методики дозволить фахівцям коректно оцінювати індивідуальні особливості прив'язаності клієнтів у контексті роботи з партнерськими стосунками, емоційною залежністю та дисфункційними патернами взаємодії. Особливої актуальності це набуває в умовах воєнного часу, коли діагностика стилів прив'язаності є важливим інструментом психологічного супроводу населення.

Психометричний аналіз методики AAQ. Характеристика оригінальної методики. Adult Attachment Questionnaire (AAQ) розроблено Jeffry A. Simpson, W. Steven Rholes та Dianne Phillips у 1996 році в межах двовимірної моделі прив'язаності (Simpson et al., 1996), що спирається на концепцію Kelly A. Brennan, Catherine L. Clark і Phillip R. Shaver (Brennan et al., 1998). Модель передбачає два незалежні виміри: тривожність (страх покинутості, залежність) і уникнення (дистанціювання, самодостатність); низькі показники за обома відповідають надійній прив'язаності.

Методика містить 17 пунктів із 7-бальною шкалою Лайкерта та має двофакторну структуру: Уникнення (8 пунктів) і Тривога (9 пунктів), частина тверджень є зворотно закодованими. Вищі бали відображають вищий рівень ненадійної прив'язаності.

Надійність інструменту є задовільною ($\alpha = 0.79$ для Уникнення; $\alpha = 0.80$ для Тривоги (Simpson et al., 1996) і підтверджена мета-аналізом Jesse M. Graham та Laura Unterschute (Graham & Unterschute, 2015). Водночас крос-культурні дослідження (зокрема Chiung-Hui Chiu (Chiu, 2017) вказують на чутливість окремих пунктів до культурного контексту.

Порівняно з довгими інструментами (наприклад, ECR/ECR-R), AAQ є компактним (17 пунктів), зберігаючи двовимірну структуру, що робить його зручним для дослідницької та клінічної практики.

Обґрунтування вибору зовнішнього критерію валідизації. Для крос-тестової валідизації україномовної версії AAQ використано Шкалу співзалежності Спанн–Фішер (Spann & Fischer, 1990) — інструмент, що вимірює міжособистісно орієнтовану співзалежність (фокус на іншому, самопожертва, контроль у взаємодії).

Вибір обґрунтовано трьома чинниками. По-перше, співзалежність концептуально пов'язана зі стилями прив'язаності, оскільки обидва конструкти описують регуляцію близькості у стосунках, але не є тотожними: співзалежність має міжособистісний характер, на відміну від більш інтраперсональної емоційної залежності (Macía et al., 2023; Merlyn et al., 2024). Це дозволяє очікувати систематичні, але помірні кореляції між шкалами.

По-друге, Шкала Спанн–Фішер є адаптованою та стандартизованою в українській вибірці (Spann & Fischer, 1990), що забезпечує її валідність як зовнішнього критерію.

По-третє, теоретично передбачувані різноспрямовані зв'язки (зокрема, обернений зв'язок співзалежності з унікаючою прив'язаністю та відмінності від тривожної прив'язаності за механізмами функціонування) підтверджують конструктну валідність інструменту.

Методологічні засади адаптації опитувальника. Адаптація психодіагностичних методик розглядається як багаторівневий процес, спрямований на забезпечення еквівалентності інструменту в новому культурному середовищі. Використання неадаптованих методик підвищує ризик систематичних похибок і знижує достовірність результатів, особливо щодо соціально чутливих емоційних і поведінкових конструктів (Graham & Unterschute, 2015).

Це особливо актуально для опитувальників прив'язаності, оскільки відповідні конструкти залежать від культурних норм і моделей міжособистісної взаємодії. Навіть базові прояви, як страх покинення чи дискомфорт від близькості, можуть мати різне значення в різних культурах,

що підтверджується варіативністю психометричних показників AAQ у крос-культурних дослідженнях (Chiu, 2017; Dewan & Singh, 2022).

Adult Attachment Questionnaire (AAQ) оцінює прив'язаність за двома відносно незалежними вимірами — Уникненням і Тривогою, які відображають деактивацію та гіперактивацію системи прив'язаності (Brennan et al., 1998; Simpson et al., 1996) і разом описують основні стилі прив'язаності.

З огляду на культурну чутливість цих конструктів і відсутність валідизованої україномовної версії, адаптація AAQ потребує системного, поетапного підходу.

Порядок адаптації. Адаптація україномовної версії Adult Attachment Questionnaire здійснювалася відповідно до міжнародних стандартів крос-культурної адаптації психодіагностичних інструментів і включала низку послідовних кроків.

1. Прямий переклад. Оригінальний опитувальник було перекладено з англійської мови українською двома незалежними перекладачами — психологами, для яких українська є рідною. Основний акцент робився на збереженні змістової та концептуальної відповідності, а не буквальної лексики. Особливу увагу приділено формулюванням, що описують інтероцептивні стани та міжособистісні переживання, як найбільш чутливим до культурного контексту.

2. Зворотний переклад. Отримані україномовні варіанти були незалежно перекладені назад англійською мовою перекладачем, який не мав доступу до оригіналу. Порівняння результатів із початковим текстом дало змогу виявити та усунути змістові неточності й семантичні розбіжності.

3. Експертна оцінка. Узгоджений варіант перекладу пройшов експертну перевірку за участю фахівців у галузі психодіагностики та психології міжособистісних відносин. Оцінювалися ясність формулювань, їх відповідність вимірюваному конструкту та культурна адекватність. За підсумками експертизи окремі пункти були уточнені.

4. Пілотне дослідження. Попередню версію інструменту апробовано на пілотній вибірці для перевірки зрозумілості інструкцій, оцінки часу виконання та виявлення можливих труднощів у сприйнятті. Отримані результати стали підставою для фінального редагування формулювань.

5. Психометрична перевірка. На основному етапі дослідження ($N = 107$) проведено комплексну психометричну оцінку україномовної версії AAQ. Вона включала аналіз внутрішньої узгодженості шкал (коефіцієнт α Кронбаха), розрахунок описової статистики та нормативних показників, крос-тестову валідацію із використанням Шкали співзалежності Спанн–Фішер як зовнішнього критерію, а також дослідження гендерних відмінностей за шкалами опитувальника.

Результати емпіричного дослідження ($N = 107$)

1. Характеристика вибірки

Таблиця 1.

Соціально-демографічні характеристики вибірки ($N = 107$)

Характеристика	Категорія	N	%
Стать	Жінка	94	87.9
	Чоловік	13	12.1
Вік	18–24	9	8.4
	25–34	20	18.7
	35–44	41	38.3
	45–54	26	24.3
	55–64	9	8.4
	65 і старше	2	1.9
Освіта	Середня / середня спеціальна	3	2.8
	Незакінчена вища	5	4.7
	Вища	90	84.1
	Науковий ступінь	9	8.4

Примітка. N — кількість осіб; % — відсоток від загальної вибірки.

Внутрішня узгодженість шкал (α Кронбаха)

Таблиця 2.

Аналіз надійності шкали Уникнення (AAQ)

Пункт	Зміст	α шкали	α без пункту
Уникнення		0.813	—
AAQ1	Мені легко зближуватися (зв.)	0.813	0.786
AAQ2	Мені некомфортно покладатися	—	0.833
AAQ3	Комфортно коли інші залежать (зв.)	—	0.827
AAQ5	Не подобається зближення	—	0.774
AAQ6	Некомфортна близькість	—	0.768
AAQ7	Складно довіряти	—	0.775
AAQ8	Напруження при зближенні	—	0.760
AAQ9	Інші хочуть більше близькості	—	0.786

Примітка. (зв.) — зворотно закодований пункт; α без пункту — значення α Кронбаха при вилученні пункту; поріг прийнятності $\alpha \geq 0.70$.

Таблиця 3.

Аналіз надійності шкали Тривоги (AAQ)

Пункт	Зміст	α шкали	α без пункту
Тривога		0.831	—
AAQ4	Не хвилююся (покинуть) (зв.)	0.831	0.809
AAQ10	Інші не хочуть зближатися	—	0.824
AAQ11	Партнер не любить	—	0.803
AAQ12	Партнер не покине (зв.)	—	0.819
AAQ13	Хочеться повної близькості	—	0.818
AAQ14	Не завдають болю (зв.)	—	0.828
AAQ15	Потребую більше близькості	—	0.828
AAQ16	Рідко думаю про покинення (зв.)	—	0.798
AAQ17	Почуття взаємні (зв.)	—	0.821

Примітка. (зв.) — зворотно закодований пункт.

Описова статистика

Таблиця 4.

Описові статистики шкал AAQ та Спанн-Фішер

Показник	Уникнення	Тривога	Спанн-Фішер
N	107	107	107
Пропущені	0	0	0
M (Середнє)	34.84	43.68	46.08
Медіана	36.0	45.0	44.0
SD	9.40	11.00	14.23
Мінімум	11	16	20
Максимум	54	63	81
Теоретичний діапазон	8–56	9–63	16–96
Shapiro-Wilk W	0.979	0.972	0.967
p (нормальність)	0.082	0.023*	0.009**

Примітка. M — середнє арифметичне; SD — стандартне відхилення;

* $p < .05$; ** $p < .01$ (Shapiro-Wilk).

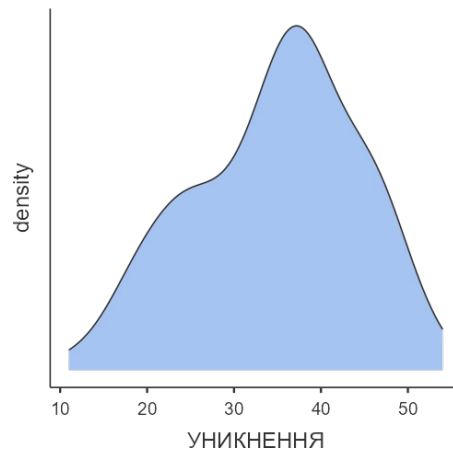

Рис. 2. Крива розподілу шкали Уникнення

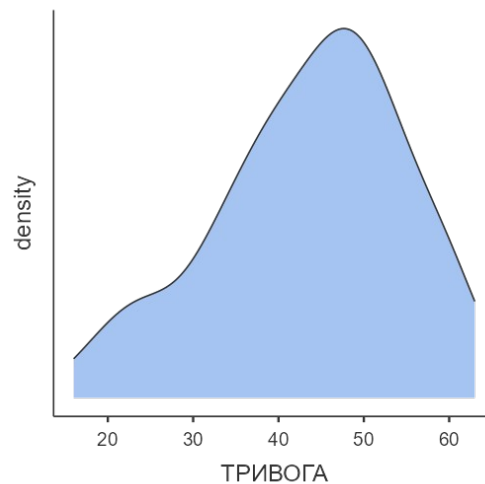

Рис. 3. Крива розподілу шкали Тривоги

Перевірка нормальності розподілу: З огляду на відхилення розподілу балів за шкалами Тривоги ($W = 0.972$, $p = 0.023$) та Спанн-Фішер ($W = 0.967$, $p = 0.009$) від нормального за критерієм Шапіро–Уїлка, для аналізу застосовано непараметричний коефіцієнт кореляції Спірмена. Результати представлено у Таблиці 5

Крос-тестова валідність (кореляційний аналіз)

Між шкалами Уникнення та Тривоги виявлено статистично значущий позитивний зв'язок ($r = 0.211$, $p = 0.029$), що свідчить про певне змістове перекриття між вимірами ненадійної прив'язаності при збереженні їхньої відносної незалежності.

Шкала Уникнення виявила статистично значущий обернений зв'язок зі Шкалою Спанн-Фішер ($\rho = -0.211$, $p = 0.029$).

Між шкалою Тривоги та Шкалою Спанн-Фішер виявлено найсильніший обернений зв'язок у матриці ($\rho = -0.457$, $p < 0.001$).

Таблиця 5.

Матриця кореляцій Спірмена між шкалами

Шкала	Показник	Уникнення	Тривога	Спанн-Фішер
Уникнення	ρ	—		
	df	—		
	p	—		
Тривога	ρ	0.211*	—	
	df	105	—	
	p	0.029	—	
Спанн-Фішер	ρ	-0.211*	-0.457***	—
	df	105	105	—
	p	0.029	< .001	—

Примітка. ρ — коефіцієнт кореляції Спірмена; df — ступені свободи;
* $p < .05$; ** $p < .01$; *** $p < .001$.

Гендерні відмінності (t-тест Велча)

Таблиця 6.

Порівняння показників між жінками та чоловіками

Шкала	Критерій	df	p
Уникнення	$t = 1.751$	105	0.083
Тривога	$t = -1.763$	105	0.081

Примітка. Критерій Велча; H_a : $\mu_1 \neq \mu_2$; жінки $N = 94$, чоловіки $N = 13$.

Статистично значущих відмінностей не виявлено ($p > .05$).

Дискусія: Результати аналізу внутрішньої узгодженості свідчать про прийнятну надійність обох шкал україномовної версії Adult Attachment Questionnaire (AAQ) (Simpson et al., 1996). Коефіцієнт α Кронбаха для шкали Уникнення склав 0.813, для шкали Тривоги — 0.831, що перевищує загальноприйнятий поріг 0.70, рекомендований для психометричних інструментів у дослідницькій практиці.

Отримані показники є порівнянними з даними оригінального дослідження, в якому Simpson et al. (Simpson et al., 1996) звітують $\alpha = 0.79$ для шкали Уникнення та $\alpha = 0.80$ для шкали Тривоги. Таким чином, україномовна версія демонструє надійність, що не поступається оригінальній англomовній. Це

узгоджується з результатами мета-аналізу Graham та Unterschute (Graham & Unterschute, 2015), який охопив 564 дослідження із загальною вибіркою 313 462 осіб і підтвердив, що показники внутрішньої узгодженості AAQ є стабільними в широкому діапазоні вибірок і культурних контекстів.

Разом з тим аналіз показників α при вилученні пункту (alpha-if-item-deleted) виявив два пункти шкали Уникнення, що знижують її загальну узгодженість: Q2 («Мені некомфортно покладатися на інших», кореляція пункту зі шкалою $r = 0.326$) та Q3 («Мені комфортно, коли інші покладаються на мене», $r = 0.249$). Вилучення кожного з цих пунктів підвищувало α значення до 0.833 та 0.827 відповідно. Ці результати відтворюють закономірність, виявлену Chiu (Chiu, 2017) в тайванській адаптації AAQ, де пункт Q3 також не завантажувався на свою шкалу і був виключений у переглянутій моделі ($CFI = 0.95$, $RMSEA = 0.07$ після вилучення чотирьох проблемних пунктів). Узгодженість даних у двох незалежних крос-культурних адаптаціях свідчить про концептуальну, а не перекладацьку природу цих обмежень: обидва пункти вимірюють конструкт взаємозалежності, який є суміжним, але не тотожним уникненню близькості — центральному конструкту шкали.

Для шкали Тривоги всі дев'ять пунктів продемонстрували прийнятні показники кореляцій пункту зі шкалою (від 0.388 до 0.660), і жоден пункт не підвищував загальну α при вилученні. Це свідчить про вищу внутрішню однорідність шкали Тривоги порівняно зі шкалою Уникнення, що також узгоджується з даними оригінальної методики та результатами Dewan та Singh (Dewan & Singh, 2022), які використовували саму версію Simpson et al. (Simpson et al., 1996) на клінічній вибірці з Індії та підтвердили прогностичну силу шкали Тривоги.

Для перевірки крос-тестової валідності україномовної версії AAQ здійснено кореляційний аналіз між шкалами Уникнення та Тривоги і загальним показником Шкали співзалежності Спанн-Фішер (Spann & Fischer, 1990), яка виступала зовнішнім критерієм валідизації. З огляду на відхилення розподілу балів за шкалами Тривоги ($W = 0.972$, $p = 0.023$) та Спанн-Фішер (W

= 0.967, $p = 0.009$) від нормального за критерієм Шапіро–Уїлка, для аналізу застосовано непараметричний коефіцієнт кореляції Спірмена.

Між шкалами Уникнення та Тривоги виявлено статистично значущий позитивний зв'язок ($r = 0.211$, $p = 0.029$). Цей результат є теоретично очікуваним: обидві шкали вимірюють виміри ненадійної прив'язаності, які, хоча і є концептуально відмінними, мають певне змістове перекриття. Brennan, Clark та Shaver (Brennan et al., 1998) у своїй інтегративній моделі також описують помірну позитивну кореляцію між тривожністю та уникненням прив'язаності, підкреслюючи при цьому їхню відносну незалежність як вимірів.

Шкала Уникнення виявила статистично значущий обернений зв'язок зі Шкалою Спанн-Фішер ($r = -0.211$, $p = 0.029$). Цей результат є теоретично обґрунтованим: особи з унікаючим стилем прив'язаності характеризуються прагненням до емоційної дистанції та самодостатності, що є протилежним до феномену співзалежності, який передбачає надмірну зосередженість на потребах і поведінці іншої людини (Spann & Fischer, 1990). Таким чином, нижчий рівень уникнення асоціюється з вищим рівнем залежності від стосунків — що є змістово узгодженим зв'язком.

Найсильнішою виявилася обернена кореляція між шкалою Тривоги та Шкалою Спанн-Фішер ($r = -0.457$, $p < 0.001$). Цей результат потребує додаткового теоретичного пояснення, оскільки на перший погляд суперечить очікуваному прямому зв'язку між тривожною прив'язаністю та співзалежністю. Водночас змістовий аналіз відповідних конструктів дозволяє інтерпретувати виявлений характер зв'язку. Тривожна прив'язаність за Simpson et al. (Simpson et al., 1996) відображає страх покинення та гіперактивацію системи прив'язаності з фокусом на власних переживаннях — власному страху, власній потребі у підтвердженні. Натомість співзалежність за Spann та Fischer (1990) визначається як екстремальна зосередженість на іншому: людина з вираженою співзалежністю підпорядковує власне життя, почуття та рішення стану та поведінці партнера. Ці конструкти описують різні психологічні механізми, що

й пояснює обернений характер їхнього співвідношення у загальній (не клінічній) вибірці. Цей висновок узгоджується з результатами Dewan та Singh (Dewan & Singh, 2022), які на клінічній вибірці виявили значущий прямий зв'язок тривожного стилю прив'язаності з симптомами дисоціативного розладу ($r = 0.398$, $p < 0.01$), тоді як унікаючий стиль не мав значущого зв'язку ($r = 0.059$) — що підтверджує специфічний і контекстозалежний характер зв'язків між стилями прив'язаності та суміжними конструктами.

Важливо також зазначити, що кореляція між шкалами Тривоги та Уникнення ($r = 0.211$) у нашій вибірці є нижчою, ніж у більшості зарубіжних досліджень, де вона зазвичай коливається у діапазоні 0.30–0.50 [10; 25]. Це може свідчити про відносно чітке розмежування двох вимірів прив'язаності у досліджуваній вибірці, що є позитивним психометричним показником — конструктна диференційність шкал є умовою їхньої діагностичної цінності.

Статистично значущих гендерних відмінностей за жодною зі шкал AAQ не виявлено (всі $p > 0.05$). Жінки демонстрували дещо вищі показники за шкалою Тривоги ($M = 44.55$ проти $M = 38.69$ у чоловіків), а чоловіки — дещо вищі за шкалою Уникнення ($M = 39.08$ проти $M = 34.46$ у жінок), однак ці відмінності не досягли рівня статистичної значущості, що, ймовірно, пов'язано з малою кількістю чоловіків у вибірці ($N = 13$). Відсутність значущих гендерних відмінностей узгоджується з результатами Kerr et al. (Kerr et al., 2003), які також не виявили значущої взаємодії між статтю та стилем прив'язаності у вимірюванні емоційної експресивності, хоча жінки загалом демонстрували вищі показники емоційної виразності.

За результатами пілотажного дослідження на українській вибірці ($N = 107$) отримано такі описові показники для шкал AAQ: шкала Уникнення — $M = 34.84$, $SD = 9.40$, $Mdn = 36.0$, діапазон 11–54 (теоретичний максимум 56); шкала Тривоги — $M = 43.68$, $SD = 11.00$, $Mdn = 45.0$, діапазон 16–63 (теоретичний максимум 63). Розподіл балів за шкалою Уникнення відповідає нормальному ($W = 0.979$, $p = 0.082$), тоді як розподіл за шкалою Тривоги відхиляється від нормального ($W = 0.972$, $p = 0.023$) з незначною

лівосторонньою асиметрією, що свідчить про дещо вищу концентрацію респондентів у зоні помірних та високих значень тривожності.

Порівняння з іноземними даними потребує обережності, оскільки більшість зарубіжних досліджень не публікують нормативних таблиць для AAQ у загальноприйнятому форматі. Тим не менш, наявні дані дозволяють провести змістовне порівняння. У дослідженні Dewan та Singh (Dewan & Singh, 2022) на індійській клінічній вибірці ($N = 100$, жінки з дисоціативним розладом) середні показники склали: Уникнення $M = 31.51$ ($SD = 2.21$), Тривога $M = 53.18$ ($SD = 2.91$). Показово, що наша загальна вибірка демонструє вищі значення за шкалою Уникнення ($M = 34.84$) порівняно з клінічною індійською вибіркою, але нижчі за шкалою Тривоги ($M = 43.68$ проти $M = 53.18$). Ці відмінності є цілком очікуваними: клінічна вибірка з діагнозом дисоціативного розладу закономірно демонструє вищу тривожність прив'язаності, тоді як нижче уникнення може відображати специфіку індійської культури з її акцентом на колективізмі та взаємозалежності.

Оригінальне дослідження Simpson et al. (Simpson et al., 1996) не публікує середніх балів у підсумковому форматі, оскільки методика розроблялась для вивчення поведінки партнерів у конфліктних ситуаціях, а не для нормування. Водночас результати мета-аналізу Graham та Unterschute (Graham & Unterschute, 2015) підтверджують, що середні показники за AAQ суттєво варіюють залежно від типу вибірки — студентські вибірки зазвичай демонструють нижчі показники тривожності порівняно із загальнопопуляційними, тоді як клінічні вибірки — значно вищі. Наша вибірка складається переважно з дорослих жінок із вищою освітою (84.1%) у середньому віці 35–44 роки, що відповідає загальнопопуляційному профілю і пояснює помірно-високі показники за обома шкалами.

На основі отриманих даних пропонуються орієнтовні норми для інтерпретації результатів AAQ на українській вибірці. Для шкали Уникнення: низький рівень — до 26 балів (нижче $M - 1SD$), середній рівень — 26–44 бали ($M \pm 1SD$), високий рівень — понад 44 бали (вище $M + 1SD$). Для шкали

Тривоги: низький рівень — до 33 балів, середній рівень — 33–55 балів, високий рівень — понад 55 балів. У межах $\pm 1SD$ за шкалою Уникнення знаходиться 62.6% вибірки, за шкалою Тривоги — 69.2%, що є близьким до теоретично очікуваного показника 68% для нормального розподілу і підтверджує репрезентативність запропонованих норм.

Слід підкреслити, що запропоновані орієнтовні норми мають попередній характер і потребують підтвердження на більшій і більш збалансованій за статтю вибірці. Зокрема, наявність лише 13 чоловіків (12.1%) не дозволяє розробити окремі гендерні нормативи, хоча тенденція до вищого уникнення у чоловіків та вищої тривожності у жінок є узгодженою з даними зарубіжної літератури (Kerr et al., 2003; Mikulincer & Shaver, 2007). Розширення вибірки із забезпеченням гендерної репрезентативності є першочерговим завданням для наступного етапу стандартизації методики.

Обмеження

Окремо слід зазначити вплив контексту воєнного стану в Україні на результати дослідження. Збір даних здійснювався в умовах повномасштабного військового конфлікту, що могло позначитися на результатах у кількох аспектах. По-перше, виражена гендерна диспропорція вибірки (87.9% жінок) є частково наслідком мобілізації чоловіків та їхньої меншої доступності для участі в дослідженні, що унеможливлює розробку надійних гендерних нормативів на цьому етапі. По-друге, підвищені показники за шкалою Тривоги можуть частково відображати не лише стабільний індивідуальний стиль прив'язаності, а й ситуативну тривогу розлуки, зумовлену реальними загрозами втрати та розлучення з близькими в умовах війни. Оскільки тривожна прив'язаність як диспозиційна риса і ситуативна тривога розлуки є суміжними, але концептуально відмінними конструктами, отримані орієнтовні норми слід інтерпретувати з урахуванням цього контексту. Повторна стандартизація методики в умовах мирного часу та на більш гендерно збалансованій вибірці є методологічно обґрунтованою і становить перспективу подальших досліджень. Водночас зазначений контекст підкреслює практичну

актуальність методики: в умовах реальної загрози розлуки та втрати система прив'язаності є особливо активованою, що робить діагностику стилів прив'язаності особливо значущою для психологічної практики в умовах воєнного часу.

Висновки: Результати пілотажної стандартизації україномовної версії Adult Attachment Questionnaire (Simpson et al., 1996) на вибірці з 107 осіб засвідчили прийнятну психометричну якість методики. Обидві шкали — Уникнення ($\alpha = 0.813$) та Тривога ($\alpha = 0.831$) — демонструють достатній рівень внутрішньої узгодженості, порівнянний з оригінальною версією та міжнародними даними, що свідчить про можливість використання опитувальника в українськомовному контексті.

Крос-тестова валідація із застосуванням Шкали співзалежності Спанн-Фішер (Spann & Fischer, 1990) як зовнішнього критерію виявила теоретично узгоджені кореляційні зв'язки між шкалами, що свідчить про конструктну валідність україномовної версії AAQ. Запропоновані орієнтовні нормативні значення для шкал Уникнення (низький — до 26 балів, середній — 26–44, високий — понад 44) та Тривоги (низький — до 33 балів, середній — 33–55, високий — понад 55) можуть бути використані як первинний орієнтир для інтерпретації результатів у дослідницькій та практичній діяльності.

Водночас виявлене зниження узгодженості окремих пунктів шкали Уникнення (Q2 та Q3), що також фіксується у крос-культурних адаптаціях, свідчить про певні концептуальні обмеження оригінальної методики. Подальша стандартизація опитувальника потребує розширення вибірки, забезпечення гендерного балансу та уточнення нормативів для різних соціально-демографічних груп.

Таким чином, адаптація та пілотажна стандартизація Adult Attachment Questionnaire є методологічно обґрунтованим і перспективним напрямом розвитку психодіагностики прив'язаності в українському науковому та практичному контексті.

Список використаних джерел

1. Жемчужна, Г. О. (2021). Психодіагностичне дослідження проблеми співзалежності в подружніх (партнерських) відносинах. Матеріали наукової конференції. ПрАТ «ВНЗ «МАУП», Київ.
2. Крижановська, З. Ю., Філюк, Б. (2022). Експериментальне вивчення ролі стилю прив'язаності для романтичних взаємин. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПСИХОЛОГІЯ, 3, 26–30. <https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2022.3.5>
3. Мащак, С. О., Калітинська, В. В. (2025). Характеристика міжособистісних стосунків пар із різними типами прив'язаності партнерів. Наукові інновації та передові технології, 12(52), 968–980. [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-12\(52\)-968-980](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-12(52)-968-980)
4. Найдьонова, Г., Афuzова, Г., Кротенко, В. (2024). Прив'язаність і психічне здоров'я: систематичний огляд. Журнал соціальної та практичної психології, 3, 100–106. <https://doi.org/10.32782/psy-2024-3-16>
5. Петяк, О., Ксінчук, К., Козельський, В. (2025). Міжособистісна комунікація та емоційна близькість як ресурс подолання сімейних конфліктів. Psychology Travelogs, 3, 70–78. <https://doi.org/10.31891/PT-2025-3-7>
6. Ainsworth, M. D. (1983). A sketch of a career. In A. N. O'Connell & N. E. Russo (Eds.), *Models of achievement: Reflections of eminent women in psychology* (pp. 200–219). Columbia University Press.
7. Aranda, M., García-Domingo, M., Fuentes, V., & Linares, R. (2022). Emotional intelligence and adult attachment: Effects on problematic smartphone usage. *Anales de Psicología*, 38(1), 36–45. <https://doi.org/10.6018/analesps.463101>
8. Bowlby, J. (1969). *Attachment and loss: Vol. 1. Attachment*. Basic Books.

9. Bowlby, J. (1982). Attachment and loss: Retrospect and prospect. *American Journal of Orthopsychiatry*, 52(4), 664–678. <https://doi.org/10.1111/j.1939-0025.1982.tb01456.x>
10. Brennan, K. A., Clark, C. L., & Shaver, P. R. (1998). Self-report measurement of adult romantic attachment: An integrative overview. In J. A. Simpson & W. S. Rholes (Eds.), *Attachment theory and close relationships* (pp. 46–76). Guilford Press.
11. Calvo, V., D'Agnolo, S., Palmieri, A., & Codispoti, M. (2020). Attachment and psychological well-being: The mediating role of mindfulness, psychological flexibility, and resilience. *Current Psychology*. <https://doi.org/10.1007/s12144-020-00820-2>
12. Chiu, Y.-H. (2017). Evaluating a Chinese adult attachment questionnaire using a Taiwanese sample [Doctoral dissertation, Brigham Young University]. BYU ScholarsArchive.
13. Dewan, A., & Singh, D. C. (2022). Relationship between psychological inflexibility, alexithymia, attachment style and symptom severity of dissociative disorder. *International Research Journal of Management Sociology & Humanity*, 13(8), 20–27.
14. Graham, J. M., & Unterschute, M. S. (2015). A reliability generalization meta-analysis of self-report measures of adult attachment. *Journal of Personality Assessment*, 97(1), 31–41. <https://doi.org/10.1080/00223891.2014.927768>
15. Hazan, C., & Shaver, P. (1987). Romantic love conceptualized as an attachment process. *Journal of Personality and Social Psychology*, 52(3), 511–524. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.52.3.511>
16. Karantzas, G. C., Younan, R., & Pilkington, P. D. (2023). The associations between early maladaptive schemas and adult attachment styles: A meta-analysis. *Clinical Psychology: Science and Practice*, 30(1), 1–20. <https://doi.org/10.1037/cps0000108>

17. Kerr, S. L., Melley, A. M., Travea, L., & Pole, M. (2003). The relationship of emotional expression and experience to adult attachment style. *Individual Differences Research*, 1(2), 108–123.
18. Macía, L., Jauregui, P., & Estevez, A. (2023). Emotional dependence and psychopathology: A systematic review. *Addictive Behaviors*. <https://doi.org/10.1016/j.addbeh.2023.107680>
19. Merlyn, M.-F., Díaz-Mosquera, E., & Latorre, G. (2024). Types of attachment as predictors of emotional dependence in couples. *International Journal of Advanced and Applied Sciences*, 11(8), 178–186. <https://doi.org/10.21833/ijaas.2024.08.019>
20. Mikulincer, M., & Shaver, P. R. (2007). *Attachment in adulthood: Structure, dynamics, and change*. Guilford Press.
21. Mohd Hasim, M. J., Hashim, N. H., & Mustafa, H. (2023). Married life: Measuring adult romantic attachment and satisfaction. *Couple and Family Psychology: Research and Practice*, 12(3), 119–131.
22. Overall, N. C., Pietromonaco, P. R., & Simpson, J. A. (2022). Adult attachment and relationship functioning. *Nature Reviews Psychology*, 1, 760–773. <https://doi.org/10.1038/s44159-021-00011-1>
23. Sherly, S., & Suryadi, D. (2023). The effect of adult attachment style on marital satisfaction in early adulthood. *Jurnal Muara Ilmu Sosial, Humaniora, dan Seni*, 6(2). <https://doi.org/10.24912/jmishumsen.v6i2.19170.2022>
24. Simpson, J. A., Rholes, W. S., & Phillips, D. (1996). Conflict in close relationships: An attachment perspective. *Journal of Personality and Social Psychology*, 71(5), 899–914. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.71.5.899>
25. Spann, L., & Fischer, J. L. (1990). Identifying co-dependency. *The Counselor*, 8(1), 27.
26. Thompson, R. A., Simpson, J. A., & Berlin, L. J. (2022). Taking perspective on attachment theory and research: Nine fundamental questions. *Attachment & Human Development*. <https://doi.org/10.1080/14616734.2022.2030132>

27. Zhang, X., Li, J., Xie, F., Chen, X., Xu, W., & Hudson, N. W. (2022). The relationship between adult attachment and mental health: A meta-analysis. *Journal of Personality and Social Psychology*, 123(5), 1089–1137. <https://doi.org/10.1037/pspp0000431>

Додаток А.

Опитувальник прив'язаності дорослих Adult Attachment Questionnaire (AAQ)

Заповніть наведений нижче опитувальник, поміркуйте над тим, що для вас означають результати.

Вкажіть, як ви зазвичай відчуваєтеся щодо романтичних партнерів загалом. Пам'ятайте, що правильних чи неправильних відповідей не існує.

Зверніть увагу: результати цього опитувальника не є клінічним діагнозом.

Використовуйте наступну 7-бальну шкалу:

Повністю погоджуюсь 1 2 3 4 5 6 7 Абсолютно не погоджуюсь

№	Твердження	Бал
1	Мені легко зближуватися з людьми.	
2	Мені некомфортно покладатися на інших.	
3	Мені комфортно, коли інші покладаються на мене.	
4	Я не хвилююся, що мене покинуть.	
5	Мені не подобається, коли інші надто зближуються зі мною.	
6	Мені дещо некомфортна близькість з іншими.	
7	Мені складно повністю довіряти іншим.	
8	Я нервую, коли хтось надто зближується зі мною.	
9	Часто інші хочуть більшої близькості, ніж мені комфортно.	
10	Інші не хочуть зближуватися настільки, як я.	
11	Я хвилююся, що партнер/партнерка мене не любить.	
12	Я не переймаюся, що партнер/партнерка мене покине.	
13	Мені хочеться повної близькості з іншими, і це їх іноді лякає.	
14	Впевнений/впевнена, що інші не завдадуть мені болю, раптово закінчивши стосунки.	
15	Я потребую більше близькості та інтимності, ніж інші.	
16	Я рідко думаю, що мене покинуть.	
17	Я впевнений/впевнена, що мої почуття з партнером/партнеркою цілком взаємні.	

Обрахунок балів:

Ваш фахівець заповнить його разом з вами після того, як ви пройдете опитувальник.

Перед підрахунком шкал пункти 1, 3, 4, 12, 14, 16 та 17 необхідно перекодувати у зворотному напрямку. Тобто: 1=7, 2=6, 3=5, 4=4, 5=3, 6=2, 7=1.

Шкала Уникнення включає пункти 1–3 та 5–9. Більша сума балів за цим виміром відображає вищий рівень уникнення близькості.

Шкала Тривоги включає пункти 4 та 10–17. Більша сума балів за цим виміром відображає вищий рівень тривоги у близькості.

Надійна прив'язаність відповідає меншій сумі балів за обома шкалами.

***1.9 Задоволеність стосунками та психологічне благополуччя:
психометричний аналіз та нормативні орієнтири на українській вибірці
Борець О., Кужель Т.***

Академія праці, соціальних відносин і туризму

Постановка проблеми: Якість стосунків є одним із найпотужніших предикторів психологічного благополуччя особистості. Задоволеність стосунками — суб'єктивна оцінка позитивності та відповідності партнерських відносин потребам людини — асоціюється з нижчим рівнем тривоги та депресії, вищою самооцінкою і загальним відчуттям сенсу (Чиханцова, б.р.; Fülöp et al., 2020). Водночас незадоволеність стосунками є одним із провідних чинників самотності, емоційного виснаження та розладів психічного здоров'я (Іванова & Кучманич, 2023; Mack et al., 2023).

У сучасній українській психологічній науці вивчення задоволеності стосунками зосереджено переважно на шлюбному контексті, тоді як ширший спектр партнерських стосунків, а також механізми зв'язку між якістю стосунків і психологічним благополуччям залишаються недостатньо дослідженими. Відсутність стандартизованих україномовних інструментів вимірювання задоволеності стосунками додатково ускладнює як наукові

дослідження, так і психологічну практику. Особливої гостроти ця проблема набуває в умовах воєнного стану в Україні, коли вимушені розлуки, втрати та стрес безпосередньо позначаються на якості міжособистісних стосунків та психологічному стані особистості. Саме тому теоретичне обґрунтування цього конструкту та психометрична перевірка діагностичного інструментарію є актуальним завданням сучасної психологічної науки.

Мета дослідження

Полягає у здійсненні теоретичного аналізу конструкту задоволеності стосунками, визначенні його структури та ключових детермінантів, описі зв'язку з психологічним благополуччям, а також у проведенні психометричної перевірки україномовних версій відповідних методик на вітчизняній вибірці та розробці попередніх нормативних орієнтирів.

Завдання дослідження:

Здійснити теоретичний аналіз конструкту задоволеності стосунками та психологічного благополуччя;

Перевірити внутрішню узгодженість шкал задоволеності стосунками та психологічного благополуччя (модель К. Ріфф);

Провести кореляційний аналіз між задоволеністю стосунками та компонентами психологічного благополуччя;

Отримати попередні описові норми для інтерпретації результатів на українській вибірці;

Дослідити наявність гендерних відмінностей за шкалами.

Об'єкт дослідження

Задоволеність стосунками та психологічне благополуччя як взаємопов'язані психологічні феномени, що визначають якість особистісного функціонування.

Предмет дослідження

Психометричні властивості україномовних версій шкали задоволеності стосунками (RAS) та шкали психологічного благополуччя (К. Ріфф):

внутрішня узгодженість шкал, кореляційні зв'язки між конструктами та описові нормативні орієнтири на українській вибірці.

Аналіз сучасних джерел та досліджень.

Задоволеність стосунками (relationship satisfaction) визначається як міжособистісна оцінка позитивності почуттів до партнера та привабливості стосунків загалом. Це ширший конструкт, ніж кохання: це глобальна когнітивна оцінка якості стосунків, у якій афективні компоненти є лише одним із складників поряд із специфічними переконаннями, установками та поведінковими патернами (Fülöp et al., 2020).

Трикутна теорія кохання Стернберга виокремлює три компоненти: інтимність (відчуття близькості та зв'язку), пристрасть (фізичний та сексуальний потяг, романтика) та відданість (впевненість у коханні та бажання підтримувати стосунки). Ці компоненти мають різні траєкторії розвитку: інтимність зростає поступово; пристрасть характеризує ранні фази і може знижуватися з часом; відданість формується повільно, але залишається стабільною (Cassepp-Borges et al., 2025). Метааналіз 81 дослідження підтвердив сильний позитивний зв'язок між коханням і задоволеністю стосунками: у чоловіків відданість є найкращим предиктором задоволеності (пояснює 73% дисперсії), тоді як у жінок — інтимність (87%).

Емоційний інтелект є значущим корелятом задоволеності стосунками. Миколайчук та Корецька (2021) виявили прямий значущий кореляційний зв'язок між суб'єктивним благополуччям у подружжі та рівнем емоційного інтелекту. Показово, що вищі показники задоволеності притаманні особам із середнім рівнем ЕІ — що вказує на оптимальний, а не максимальний рівень емоційної залученості як умову задоволеності. Іващенко та Тітова (2023) підтвердили, що негативний психоемоційний стан та низька адаптивність є глибинними причинами незадоволеності шлюбом.

Самотність є важливим дистальним корелятом задоволеності стосунками: суб'єктивне відчуття самотності навіть у контексті наявних стосунків знижує задоволеність ними (Fülöp et al., 2020). Стадія стосунків є важливим

модератором: одружені пари демонструють вищий рівень задоволеності порівняно з незареєстрованими парами. Натомість фаза переходу до батьківства характеризується зниженням задоволеності стосунками (Mack et al., 2023).

Одним із найбільш валідних і широко застосовуваних інструментів є Шкала оцінки стосунків (Relationship Assessment Scale, RAS, Hendrick, 1988) — 7-пунктний опитувальник, перекладений і валідизований у багатьох мовах. Для оцінювання психологічного благополуччя в дослідженні використано модель Carol Ryff, яка включає шість ключових компонентів: самоприйняття, позитивні відносини з іншими, автономію, управління середовищем, цілі в житті та особистісне зростання (Ryff, 1989; Ryff & Keyes, 1995).

Кохання як ключовий афективний детермінант задоволеності

Одним із найпотужніших предикторів задоволеності стосунками є кохання. Трикутна теорія кохання Стернберга виокремлює три компоненти: інтимність (відчуття близькості та зв'язку), пристрасть (фізичний та сексуальний потяг, романтика) та відданість (впевненість у коханні та бажання підтримувати стосунки довготривало). Ці компоненти мають різні траєкторії розвитку в стосунках: інтимність зростає поступово; пристрасть характеризує ранні фази і може знижуватися з часом; відданість формується повільно, але залишається стабільною (Cassepp-Borges et al., 2025).

Дослідження Cassepp-Borges et al. (2025) на вибірці з 1102 осіб показало, що вплив пристрасті на задоволеність стосунками є вищим на більш пізніх стадіях стосунків, тоді як вплив відданості — нижчим. Інтимність і пристрасть посилюють свій вплив на задоволеність у міру розвитку стосунків. Метааналіз 81 дослідження (Graham et al., 2011, цит. за: Cassepp-Borges et al., 2025) підтвердив сильний позитивний зв'язок між коханням і задоволеністю стосунками: у чоловіків відданість є найкращим предиктором задоволеності (пояснює 73% дисперсії), тоді як у жінок — інтимність (87%).

Андрусів (2024) в історико-філософському аналізі зазначає, що емоційна близькість є багатовимірним конструктом, пов'язаним із поняттями інтимності,

«емоційного голоду» (Е. Берн), «емоційного холоду» (О. Кочарян), та підкреслює, що основою глибоких стосунків є здатність називати власні емоції, розпізнавати їх в іншому та проявляти емпатію. Практичне вивчення якості емоційної близькості у стосунках можливе через генограму — метод, запропонований М. Боуеном.

Емоційний інтелект та психоемоційний стан як предиктори задоволеності

Емоційний інтелект є значущим корелятом задоволеності стосунками. Миколайчук та Корецька (2021) дослідили 110 одружених осіб і виявили прямий значущий кореляційний зв'язок між суб'єктивним благополуччям у подружжі та рівнем емоційного інтелекту: вищий рівень подружнього задоволення характерний для осіб, які краще здатні сприймати, ідентифікувати й оцінювати емоції — як власні, так і партнера. Показово, що вищі показники задоволеності притаманні особам із середнім рівнем ЕІ — що вказує на оптимальний, а не максимальний рівень емоційної залученості як умову задоволеності.

Іващенко та Тітова (2023) емпірично підтвердили, що респонденти, незадоволені шлюбом, мають негативний психоемоційний стан, пов'язаний із особистісною тривожністю, невпевненістю в собі та відсутністю енергії для подолання проблем. Водночас задоволені шлюбом партнери демонструють вищий рівень соціально-психологічної адаптивності. Автори доходять висновку, що саме негативний психоемоційний стан та низька адаптивність є глибинними причинами незадоволеності шлюбом, а зовнішні стресори (зокрема, воєнний стан) виступають лише каталізатором.

Чиханцова (б.р.) встановила, що психологічне благополуччя особистості позитивно пов'язане з первинними здібностями — терпінням, довірою, надією та часом як ресурсом. Терпіння є найсильнішим предиктором психологічного благополуччя (найвищий бета-коефіцієнт). Це узгоджується з уявленням про те, що задоволеність стосунками як компонент благополуччя залежить від здатності людини витримувати невизначеність і зберігати орієнтацію на майбутнє.

Самотність, стадія стосунків та контекстуальні чинники

Самотність є важливим дистальним корелятом задоволеності стосунками. Fülöp et al. (2020) показали, що самотність негативно асоціюється як з повною шкалою задоволеності стосунками (RAS), так і з її однопунктовою версією (RAS-1) ($\beta = -.37$ та $\beta = -.35$ відповідно, $p < .01$). Це свідчить про те, що суб'єктивне відчуття самотності навіть у контексті наявних стосунків — тобто «самотність разом» — знижує задоволеність ними. Такий ефект може бути пов'язаний із труднощами в комунікації та недовірою, які є прихованими маркерами незадоволеності.

Стадія стосунків є важливим модератором зв'язків між коханням і задоволеністю. Cassepp-Borges et al. (2025) показали, що одружені пари демонструють вищий рівень задоволеності порівняно з незареєстрованими парами, а перехід до шлюбу є особливим періодом, що підвищує задоволеність

Натомість фаза переходу до батьківства характеризується зниженням задоволеності стосунками: Mack et al. (2023) у лонгітюдному дослідженні 606 батьків виявили, що батьки першої дитини переживають більш стрімке зниження задоволеності стосунками, ніж батьки другої дитини. У батьків першої дитини задоволеність продовжувала знижуватися до 14 місяців після пологів, тоді як у батьків другої — зростала. Серед предикторів зниження задоволеності — тривалість стосунків до народження дитини, дохід і темперамент дитини.

Співзалежність у партнерських стосунках є специфічним патерном, що знижує задоволеність. Жемчужна (2021) розглядає співзалежність не лише як вторинну проблему при адиктивній поведінці, а як самостійне порушення розвитку особистості, що формується на основі недостатньої диференціації «образу Я». Співзалежні особи не мають чіткого усвідомлення власних бажань і потреб, що унеможливорює їх адекватне вираження у парі та закономірно знижує задоволеність стосунками.

5. Психодіагностика задоволеності стосунками

Одним із найбільш валідних і широко застосовуваних інструментів вимірювання задоволеності стосунками є Шкала оцінки стосунків (Relationship Assessment Scale, RAS, Hendrick, 1988) — 7-пунктний опитувальник, перекладений і валідизований у багатьох мовах. Fülöp et al. (2020) здійснили валідизацію однопунктової версії RAS (RAS-1) на двох незалежних вибірках ($N = 380$ та $N = 703$) і показали, що RAS-1 є адекватним інструментом для вимірювання задоволеності стосунками у великомасштабних дослідженнях, де кількість пунктів обмежена. Кохання ($\beta = .55-.71$), установки щодо сексуального мислення та самотність ($\beta = -.35-.37$) виявилися значущими корелятами обох версій шкали.

В українських дослідженнях використовуються: тест задоволеності шлюбом В. Століна, Т. Романової та Г. Бутенко; методика подружньої задоволеності Д. Олсона; тест задоволеності шлюбом М. Мушкевич, Р. Федоренко та ін. Методика сімейної адаптації та згуртованості (FACES) дозволяє оцінювати системні характеристики сімейної взаємодії. Ці інструменти охоплюють переважно шлюбний контекст і не завжди придатні для вивчення задоволеності у різних типах партнерських стосунків (Миколайчук & Корецька, 2021; Іващенко & Тітова, 2023).

Теоретична модель дослідження.

На основі проаналізованих джерел запропоновано теоретичну модель задоволеності стосунками та психологічного благополуччя (рис. 1). Теоретична модель побудована за трирівневим принципом і відображає взаємодію особистісних, діадних і контекстуальних чинників, що формують центральний конструкт — задоволеність стосунками. Залежно від якості цього конструкту та наявності захисних ресурсів формується або адаптивний вихід (психологічне благополуччя, емоційна близькість, стабільність стосунків), або патологічний (самотність, психоемоційний дистрес, співзалежність, розпад стосунків).

Модель передбачає, що задоволеність стосунками пов'язана з компонентами психологічного благополуччя через механізми самоприйняття,

відчуття контролю над власним середовищем та здатності будувати позитивні відносини з оточуючими. Очікується, що між задоволеністю стосунками та компонентами психологічного благополуччя існують систематичні позитивні зв'язки різної сили, що відображають специфіку кожного з компонентів.

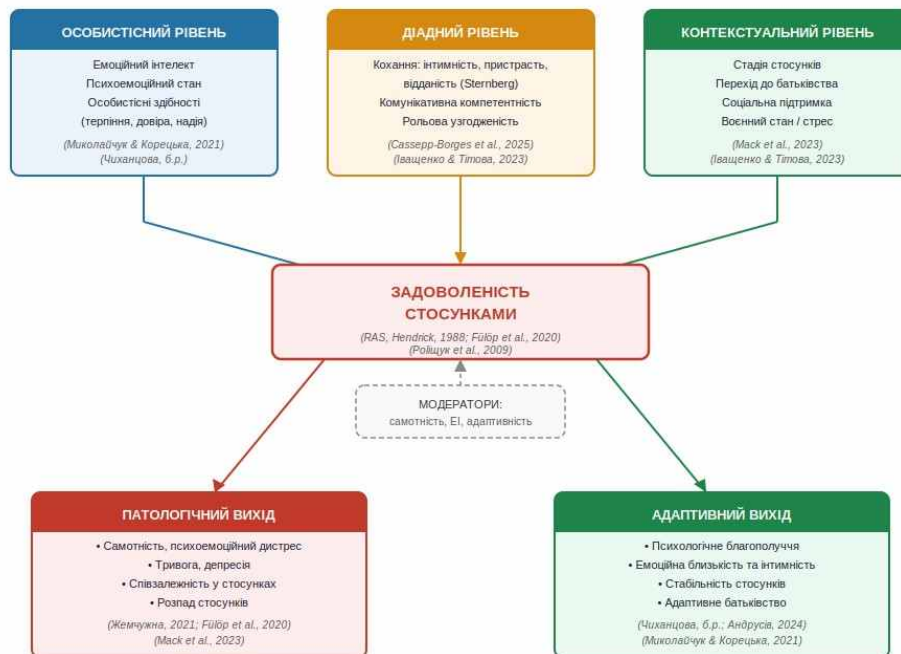

Рис. 1. Теоретична модель задоволеності подружніми стосунками.

Практичне значення: Дослідження визначається потребою клінічної, консультативної та кризової психологічної практики у валідних україномовних інструментах діагностики задоволеності стосунками та психологічного благополуччя. Наявність психометрично обґрунтованих методик дозволить фахівцям коректно оцінювати якість міжособистісних стосунків клієнтів у контексті роботи з партнерськими відносинами, емоційним функціонуванням та психологічним благополуччям. Особливої актуальності це набуває в умовах воєнного часу, коли діагностика якості стосунків є важливим інструментом психологічного супроводу населення.

Характеристика психодіагностичних методик.

Шкала оцінки стосунків (RAS) розроблена Susan S. Hendrick у 1988 році та є одним із найбільш компактних і широко валідизованих інструментів для вимірювання загальної задоволеності стосунками. Методика містить 7 пунктів

із 5-бальною шкалою Лайкерта, спрямованих на оцінку загальної якості стосунків, задоволення потреб, порівняння з іншими стосунками та прогнозу майбутнього пари. Вищі бали відображають вищий рівень задоволеності. Надійність інструменту є задовільною ($\alpha \approx 0.87\text{--}0.92$ у різних вибірках (Røysamb et al., 2014; Cramer, 2000)), що підтверджено численними міжнародними дослідженнями. Порівняно з довгими інструментами, RAS є компактним та зручним для застосування у дослідницькій та клінічній практиці.

Шкала психологічного благополуччя К. Ріфф (Ryff Scales of Psychological Well-Being) розроблена Carol D. Ryff у 1989 році та спирається на багатовимірну модель психологічного благополуччя, що включає шість ключових компонентів: самоприйняття, позитивні відносини з оточуючими, автономію, управління середовищем, цілі в житті та особистісне зростання (Ryff, 1989; Ryff & Keyes, 1995). Методика спрямована на оцінку суб'єктивного сприйняття власного психологічного функціонування та якості життя в цілому.

Результати емпіричного дослідження (N = 71)

1. Характеристика вибірки

Дослідження проводилося на вибірці N = 71 особа. Більшість учасників — жінки (N = 66, 92.96%) та 5 чоловіків (7.04%). Розподіл за статтю відображає загальну тенденцію у психологічних дослідженнях в Україні та, зокрема, зумовлений воєнними обставинами, що суттєво обмежують участь чоловіків у дослідженнях.

Таблиця 1. Соціально-демографічні характеристики вибірки (N = 71)

Характеристика	Категорія	N	%
Стать	Жінка	66	92.96
	Чоловік	5	7.04

Примітка. N — кількість осіб; % — відсоток від загальної вибірки.

Внутрішня узгодженість шкал (α Кронбаха): Внутрішня узгодженість відображає ступінь однорідності пунктів шкали та їх здатність вимірювати єдину латентну конструкцію. Відповідно до міжнародних стандартів, значення $\alpha \geq 0.70$ вважається прийнятним, ≥ 0.80 — добрим, а ≥ 0.90 — дуже високим рівнем (Tavakol & Dennick, 2011). Водночас надмірно високі значення (понад 0.95) можуть свідчити про дублювання або надлишкову подібність пунктів шкали.

Таблиця 2. Коефіцієнти α Кронбаха для шкал дослідження

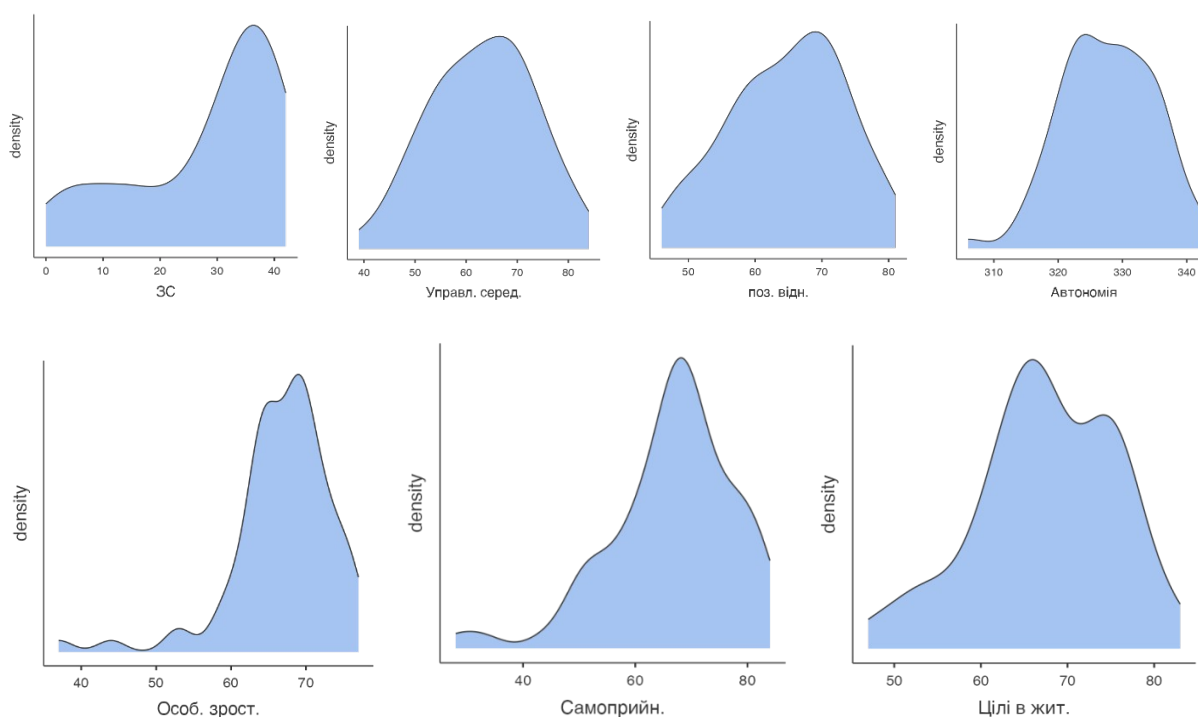
Шкала	α Кронбаха
Задоволеність стосунками (RAS)	0.964
Загальна шкала психологічного благополуччя	0.944
Позитивні відносини з оточуючими	0.744
Самоприйняття	0.879
Автономія	0.804
Управління середовищем	0.839
Цілі в житті	0.738
Особистісне зростання	0.673

Примітка. Жовтим виділено значення дуже високого рівня ($\alpha \geq 0.90$); поріг прийнятності $\alpha \geq 0.70$.

Описова статистика

Таблиця 3. Описові статистики шкал дослідження (N = 71)

	ЗС	поз. відн.	Автономі я	Управл. серед.	Особ. зрост.	Самоприйн .	Цілі в жит.
N	71	71	71	71	71	71	71
Пропущений	0	0	0	0	0	0	0
Середній	28.3	64.9	328	63.2	66.8	66.6	67.5
Медіана	34	66	328	63	68	68	67
Стандартне відхилення	12.8	8.61	7.17	10.1	6.84	11.2	7.98
Мінімум	0	46	306	39	37	28	47
Максимум	42	81	342	84	77	84	83

Кореляційний аналіз (r Пірсона). Для перевірки взаємозв'язку між задоволеністю стосунками та психологічним благополуччям проведено кореляційний аналіз за коефіцієнтом Пірсона. Задоволеність стосунками виявила статистично значущі додатні кореляційні зв'язки з усіма компонентами психологічного благополуччя. Найсильніші зв'язки спостерігаються з управлінням середовищем ($r = 0.476$, $p < .001$) та самоприйняттям ($r = 0.459$, $p < .001$), що дозволяє припустити, що якість міжособистісних стосунків найбільш тісно пов'язана з відчуттям контролю над власним середовищем та позитивним ставленням до себе. Натомість найслабший, хоча й статистично значущий зв'язок зафіксовано з автономією ($r = 0.242$, $p = .042$), що свідчить про відносну незалежність цього компоненту від міжособистісної сфери.

Таблиця 4. Матриця кореляцій Пірсона між шкалами ($N = 71$)

Шкала		ЗС	Поз. відн.	Автономія	Управл. серед.	Особ. зрост.	Самоприйн.
ЗС	r	—					
	p	—					
Поз. відн.	r	0.380**	—				
	p	0.001	—				
Автономія	r	0.242*	0.477***	—			

	p	0.042	< .001	—			
Управл. серед.	r	0.476** *	0.533***	0.684***	—		
	p	< .001	< .001	< .001	—		
Особ. зрост.	r	0.264*	0.368**	0.414***	0.520***	—	
	p	0.026	0.002	< .001	< .001	—	
Самоприйн.	r	0.459** *	0.501***	0.628***	0.730***	0.518***	—
	p	< .001	< .001	< .001	< .001	< .001	—

Примітка. r — коефіцієнт кореляції Пірсона; ЗС — задоволеність стосунками;
* $p < .05$; ** $p < .01$; *** $p < .001$.

Гендерні відмінності (t-тест Стюдента)

Таблиця 5. Порівняння показників між жінками та чоловіками

Шкала	Критерій	df	p	Висновок
Задоволеність стосунками	$t = 1.141^a$	69.0	0.258	н.з.
Позитивні відносини	$t = -1.777$	69.0	0.080	н.з.
Автономія	$t = 0.369$	69.0	0.714	н.з.
Управління середовищем	$t = 0.547$	69.0	0.586	н.з.
Особистісне зростання	$t = -0.331$	69.0	0.741	н.з.
Самоприйняття	$t = -0.255$	69.0	0.799	н.з.
Цілі в житті	$t = -1.134$	69.0	0.261	н.з.

Примітка. Критерій Стюдента для незалежних вибірок; $H_a: \mu_1 \neq \mu_2$; жінки $N = 66$, чоловіки $N = 5$; н.з. — статистично незначущо ($p > .05$). ^a Критерій Левена значимо ($p < .05$), що свідчить про порушення припущення про рівність дисперсій.

Описательные статистики группы

	Група	N	Середній	Медіана	SD	SE
ЗС	1	66	28.7	34.0	12.17	1.499
	2	5	22.0	28.0	19.81	8.86
поз. відн.	1	66	64.4	65.5	8.64	1.063
	2	5	71.4	70.0	5.27	2.36
Автономія	1	66	327.8	328.0	7.29	0.897
	2	5	326.6	330.0	5.90	2.64
Управл. серед.	1	66	63.4	63.0	10.00	1.231
	2	5	60.8	69.0	11.71	5.24
Особ. зрост.	1	66	66.7	68.0	7.03	0.865
	2	5	67.8	68.0	3.70	1.66

Описательные статистики групи

	Група	N	Середній	Медиана	SD	SE
Самоприйн.	1	66	66.5	68.0	11.53	1.419
	2	5	67.8	68.0	4.32	1.93
Цілі в жит.	1	66	67.2	67.0	8.10	0.997
	2	5	71.4	73.0	5.22	2.34

Дискусія: Результати аналізу внутрішньої узгодженості свідчать про дуже високу надійність обох ключових шкал дослідження. Коефіцієнт α Кронбаха для шкали задоволеності стосунками склав 0.964, для загальної шкали психологічного благополуччя — 0.944, що перевищує загальноприйнятий поріг 0.70, рекомендований для психометричних інструментів у дослідницькій практиці (Tavakol & Dennick, 2011). Водночас настільки високе значення α для шкали задоволеності стосунками може свідчити про певну надмірну схожість пунктів, що потребує додаткової перевірки структури шкали.

Отримані показники є порівнянними з даними зарубіжних досліджень. Зокрема, у дослідженні Røysamb et al. (2014) шкала задоволеності стосунками демонструвала $\alpha \approx 0.91$ – 0.92 , у Cramer (2000) — $\alpha \approx 0.87$. Україномовна версія RAS демонструє надійність, що перевищує показники оригінальних зарубіжних досліджень, хоча це частково може пояснюватись специфікою вибірки.

Серед субшкал психологічного благополуччя найбільш високі значення α отримано для самоприйняття (0.879), управління середовищем (0.839) та автономії (0.804), що відповідає доброму рівню внутрішньої узгодженості. Найнижчий показник зафіксовано для субшкали особистісного зростання ($\alpha = 0.673$), що може свідчити про недостатню однорідність її пунктів або різну інтерпретацію тверджень респондентами. Цей результат потребує додаткового аналізу у подальших дослідженнях.

Кореляційний аналіз показав, що задоволеність стосунками має статистично значущі позитивні зв'язки з усіма компонентами психологічного благополуччя. Сила зв'язків варіюється від слабкої (автономія, $r = 0.242$) до помірної (управління середовищем, $r = 0.476$; самоприйняття, $r = 0.459$), що

узгоджується з результатами метааналізу Proulx et al. (2007), де середній зв'язок між якістю стосунків і психологічним благополуччям становить $r \approx 0.30$ – 0.40 . Слабший зв'язок з автономією є теоретично обґрунтованим, оскільки автономія в моделі К. Ріфф пов'язана з незалежністю суджень та самостійністю які не завжди прямо залежать від якості близьких стосунків.

Додатково встановлено, що між компонентами психологічного благополуччя існують тісні взаємозв'язки. Найвищі коефіцієнти спостерігаються між самоприйняттям і управлінням середовищем ($r = 0.730$), між автономією та управлінням середовищем ($r = 0.684$), між самоприйняттям і цілями в житті ($r = 0.629$). Це підтверджує структурну цілісність моделі К. Ріфф та взаємопов'язаність її компонентів.

Статистично значущих гендерних відмінностей за жодною зі шкал не виявлено (всі $p > .05$). Разом із тим, варто зазначити, що кількість чоловіків у вибірці ($N = 5$) є вкрай малою, що суттєво обмежує статистичну потужність гендерного аналізу та унеможлиблює розробку окремих гендерних нормативів на цьому етапі.

На основі отриманих даних сформовано попередні орієнтири для інтерпретації результатів на українській вибірці за принципом $M \pm 1SD$: для шкали задоволеності стосунками: низький рівень — менше 15.5 балів, середній рівень — 15.5–41.1 балів, високий рівень — більше 41.1 балів. Для компонентів психологічного благополуччя відповідні рівні розраховані аналогічно і подаються нижче.

Слід підкреслити, що запропоновані орієнтовні норми мають попередній характер і потребують підтвердження на більшій та більш гендерно збалансованій вибірці. Збір даних в умовах воєнного стану зумовлює суттєву гендерну диспропорцію, а також може позначатися на показниках задоволеності стосунками через підвищений рівень стресу та вимушені розлуки.

Обмеження: Окремо слід зазначити вплив контексту воєнного стану в Україні на результати дослідження. Збір даних здійснювався в умовах

повномасштабного військового конфлікту, що могло позначитися на результатах у кількох аспектах. По-перше, виражена гендерна диспропорція вибірки (92.96% жінок) є частково наслідком мобілізації чоловіків та їхньої меншої доступності для участі в дослідженні, що унеможлиблює розробку надійних гендерних нормативів на цьому етапі. По-друге, показники задоволеності стосунками можуть частково відображати ситуативний дистрес, зумовлений розлуками та воєнним стресом, а не лише стабільні особистісні характеристики. Повторна стандартизація методики в умовах мирного часу та на більш гендерно збалансованій вибірці є методологічно обґрунтованою і становить перспективу подальших досліджень.

Висновки

Задоволеність стосунками є багатовимірним психологічним конструктом, що охоплює афективні, когнітивні та поведінкові компоненти і детермінована чинниками трьох рівнів: особистісного, діадного та контекстуального. Ключові висновки такі.

По-перше, задоволеність стосунками є провідним чинником психологічного благополуччя: вона пов'язана з нижчим рівнем самотності, тривоги та депресії, і вищою адаптивністю особистості. Водночас задоволеність — не тотожна коханням: це ширша когнітивна оцінка якості стосунків, у якій кохання є важливим, але не єдиним предиктором.

По-друге, компоненти кохання (інтимність, пристрась, відданість) мають різний вплив на задоволеність залежно від стадії стосунків. Пристрась та інтимність посилюють свій вплив у міру розвитку стосунків, тоді як роль відданості знижується на пізніших стадіях. Це підкреслює необхідність урахування стадії стосунків при психодіагностиці та консультуванні.

По-третє, емоційний інтелект та психоемоційний стан партнерів є ключовими особистісними предикторами задоволеності. Оптимальний рівень ЕІ забезпечує реалістичні очікування щодо стосунків та підвищує задоволеність. Негативний психоемоційний стан (тривожність, низька

адаптивність) є глибинною причиною незадоволеності, тоді як зовнішні стресори лише посилюють наявні проблеми.

По-четверте, перехідні події (народження дитини, зміна статусу стосунків) є критичними контекстуальними чинниками, що суттєво впливають на траєкторію задоволеності. Особливо вразливими є пари, що стають батьками вперше: для них характерне найстрімкіше зниження задоволеності стосунками в перехідний період.

Перспективами подальшого дослідження є розробка та пілотажна апробація україномовного опитувальника задоволеності стосунками на основі RAS, адаптованого для різних типів партнерських відносин, а також вивчення специфіки задоволеності стосунками в умовах воєнного стану та вимушеного переміщення.

Проведений комплексний психометричний аналіз дозволив всебічно оцінити взаємозв'язок між задоволеністю стосунками та психологічним благополуччям особистості у межах моделі К. Ріфф.

Результати емпіричного дослідження на вибірці з 71 особи засвідчили прийнятну психометричну якість використаних методик. Шкала задоволеності стосунками ($\alpha = 0.964$) та загальна шкала психологічного благополуччя ($\alpha = 0.944$) демонструють дуже високий рівень внутрішньої узгодженості, більшість субшkal благополуччя — добрий або прийнятний рівень надійності.

Кореляційний аналіз виявив статистично значущі позитивні зв'язки між задоволеністю стосунками та всіма компонентами психологічного благополуччя (від $r = 0.242$ до $r = 0.476$), що підтверджує конструктну валідність методик та теоретичну модель дослідження. Найбільш виражені зв'язки зафіксовано з управлінням середовищем та самоприйняттям; найслабший — з автономією.

Запропоновані орієнтовні нормативні значення для шкали задоволеності стосунками (низький — менше 15.5 балів, середній — 15.5–41.1, високий — понад 41.1) та компонентів психологічного благополуччя можуть бути використані як первинний орієнтир для інтерпретації результатів у

дослідницькій та практичній діяльності. Відсутність статистично значущих гендерних відмінностей узгоджується з даними зарубіжної літератури. Аналіз описових показників дозволив сформулювати орієнтовні норми для української вибірки, відповідно до яких більшість досліджуваних демонструють середній рівень задоволеності стосунками та психологічного благополуччя з тенденцією до його підвищення. Усі показники перебувають у межах нормативного діапазону, що свідчить про загалом сприятливий психологічний стан вибірки.

Порівняння отриманих результатів із зарубіжними дослідженнями показало їхню відповідність міжнародним науковим даним. Зокрема, сила виявлених кореляцій узгоджується з результатами метааналізів, а рівень надійності шкал відповідає або навіть перевищує показники, отримані в іноземних вибірках. Водночас виявлено незначну тенденцію до нижчих середніх значень задоволеності стосунками порівняно із західними дослідженнями, що може бути зумовлено культурними та соціально-економічними особливостями.

Отже, результати дослідження підтверджують, що задоволеність стосунками є важливим психологічним чинником, пов'язаним із загальним благополуччям особистості. Вона виступає значущим, хоча й не єдиним предиктором психологічного функціонування, що підкреслює необхідність комплексного підходу до вивчення благополуччя.

Практичне значення отриманих результатів полягає у можливості використання визначених норм та виявлених закономірностей у психологічному консультуванні, психодіагностиці та подальших наукових дослідженнях, зокрема для оцінки якості міжособистісних стосунків як ресурсу психологічного благополуччя.

Список використаних джерел

1. Андрусів, Л. (2024). Вивчення емоційної палітри стосунків у різних психологічних теоріях: історико-філософський аналіз. Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії, 54, 9–16. <https://doi.org/10.30970/PPS.2024.54.1>
2. Жемчужна, Г. О. (2021). Психодіагностичне дослідження проблеми співзалежності в подружніх (партнерських) відносинах. ПрАТ «ВНЗ МАУП».
3. Іващенко, А. І., & Тітова, А. В. (2023). Психологічні чинники задоволеності шлюбом. Габітус, 54. <https://doi.org/10.32782/2663-5208.2023.54.22>
4. Миколайчук, М. І., & Корецька, Н. В. (2021). Суб'єктивне благополуччя у шлюбі в осіб із різним рівнем емоційного інтелекту. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Психологічні науки, 2, 126–134.
5. Поліщук, В. М., Ільїна, Н. М., Поліщук, С. А. та ін. (2009). Психологія сім'ї: навчальний посібник (2-ге вид., доп.). Університетська книга.
6. Чиханцова, О. А. (б.р.). Взаємозв'язок психологічного благополуччя з особистісними параметрами. Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України.
7. Cassepp-Borges, V., Gonzales, J. E., Frazier, A., & Ferrer, E. (2025). Love and relationship satisfaction as a function of romantic relationship stages. Trends in Psychology, 33, 1027–1042. <https://doi.org/10.1007/s43076-023-00333-4>
8. Cramer, D. (2000). Relationship satisfaction and conflict style in romantic relationships. The Journal of Psychology, 134(3), 337–341. <https://doi.org/10.1080/00223980009600873>
9. Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. Psychometrika, 16(3), 297–334.
10. Fülöp, F., Bóthe, B., Gál, E., Cachia, J. Y. A., Demetrovics, Z., & Orosz, G. (2020). A two-study validation of a single-item measure of relationship

- satisfaction: RAS-1. *Current Psychology*, 41, 2109–2121. <https://doi.org/10.1007/s12144-020-00727-y>
11. Hendrick, S. S. (1988). A generic measure of relationship satisfaction. *Journal of Marriage and the Family*, 50(1), 93–98.
  12. Mack, J. T., Brunke, L., Staudt, A., Kopp, M., Weise, V., & Garthus-Niegel, S. (2023). Changes in relationship satisfaction in the transition to parenthood among fathers. *PLoS ONE*, 18(8), e0289049. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0289049>
  13. Proulx, C. M., Helms, H. M., & Buehler, C. (2007). Marital quality and personal well-being: A meta-analysis. *Journal of Marriage and Family*, 69(3), 576–593. <https://doi.org/10.1111/j.1741-3737.2007.00393.x>
  14. Røysamb, E., Vittersø, J., & Tambs, K. (2014). The Relationship Satisfaction scale – Psychometric properties. *Norsk Epidemiologi*, 24(1–2), 187–194.
  15. Ryff, C. D. (1989). Happiness is everything, or is it? Explorations on the meaning of psychological well-being. *Journal of Personality and Social Psychology*, 57(6), 1069–1081.
  16. Ryff, C. D., & Keyes, C. L. M. (1995). The structure of psychological well-being revisited. *Journal of Personality and Social Psychology*, 69(4), 719–727.
  17. Tavakol, M., & Dennick, R. (2011). Making sense of Cronbach's alpha. *International Journal of Medical Education*, 2, 53–55.

Додаток 1.

Шкала задоволеності стосунками*

Заповніть наведений нижче опитувальник, поміркуйте над тим, що для вас означають результати.

Поставте позначку у клітинці, яка найкраще відображає рівень задоволеності, який ви відчуваєте у ваших найближчих стосунках.

Оцінка	Рівень задоволеності
0	Дуже незадоволений (-а)

1	Помірно незадоволений (-а)
2	Трохи незадоволений (-а)
3	Нейтрально
4	Трохи задоволений (-а)
5	Помірно задоволений (-а)
6	Дуже задоволений (-а)

Показник	0	1	2	3	4	5	6
На скільки ви задоволені рівнем відвертості в ваших стосунках.							
На скільки ви задоволені Вирішення конфліктів і суперечок в ваших стосунках.							
На скільки Ви задоволенні проявами ніжності та турботи в стосунках							
Наскільки Ви задоволені Інтимними (близькими) стосунками							
На скільки Ви задоволені своєю роллю в Ваших стосунках							
На скільки Ви задоволені роллю партнера в ваших стосунках.							
Чи в цілому Ви задоволені стосунками з партнером							

Примітка: Хоча цей тест оцінює ваш шлюб або найближчі інтимні стосунки, ви також можете використовувати його для оцінки взаємин із другом, членом сім'ї або колегою.

Якщо наразі у вас немає близьких стосунків, ви можете оцінювати загальне ставлення до людей.

Інтерпретація результатів

Загальний бал	Рівень задоволеності
0–10	Вкрай незадоволені
11–20	Дуже незадоволені
21–25	Помірно незадоволені
26–30	Частково незадоволені
31–35	Частково задоволені
36–40	Помірно задоволені
41–42	Дуже задоволені

1.10 Адаптація опитувальників структурних та функціональних еґо-станів в особистості

Бондар С., Янченко В.

Академія праці, соціальних відносин і туризму

Вступ: Поняття еґо-станів є центральним у транзакційному аналізі Еріка Берна. Класична модель «Батько – Дорослий – Дитина» описує внутрішні психічні структури, через які людина мислить, переживає та взаємодіє з іншими. Однак у психологічній та філософській літературі тривалий час триває дискусія: чи є еґо-стани реально існуючими психічними структурами, чи лише метафоричним способом опису внутрішнього досвіду людини.

Еґо-стани як психологічна реальність

У межах класичного транзакційного аналізу Берна розглядає еґо-стани не як абстрактні символи, а як феноменологічно спостережувані реальності. Л. Гобес у статті *Ego states—Metaphor or reality?* підкреслює, що для Берна еґо-стани є «phenomenological realities», тобто переживаними та клінічно виявлюваними структурами психіки (Gobes, 1990).

Автор зазначає, що в психотерапевтичному процесі клієнти часто демонструють чіткі зміни поведінки, емоцій, інтонацій і способу мислення залежно від активованого еґо-стану. Це дозволяє трактувати еґо-стан не лише як мовну конструкцію, а як функціональну одиницю психічного досвіду.

Схожу позицію займає К. Тюдор у роботі *The neopsyche: The integrating adult ego state* (2018). Хоча автор визнає умовність схем і діаграм еґо-станів, він вважає їх корисними моделями, що адекватно репрезентують структуру особистості. Таким чином, навіть якщо еґо-стани мають елемент метафоричності, їх практична ефективність у психотерапії підтверджує їхню психологічну валідність.

Еґо-стани як метафора

Інша група дослідників наголошує на метафоричному характері психологічних моделей. Р. Мірс у праці *Metaphor and reality: A response to Roy*

Schafer (1985) критикує буквально сприйняття внутрішніх психічних структур. На його думку, психоаналітичні поняття є радше мовними інструментами, які допомагають описати складний суб'єктивний досвід, але не мають прямого онтологічного статусу.

Подібний підхід простежується і в роботі Романишина *Science and reality: Metaphors of experience and experience as metaphorical* (1981). Автор стверджує, що людське сприйняття реальності спочатку є метафоричним за своєю природою. Відповідно, психологічні концепції не відображають об'єктивну структуру психіки, а формують символічні способи осмислення досвіду.

У цьому контексті его-стани можуть розглядатися як зручна когнітивна карта, що дозволяє людині структурувати власні переживання та міжособистісні взаємодії.

Метафора як терапевтичний інструмент

Попри суперечку щодо «реальності» его-станів, багато авторів наголошують на терапевтичній силі метафори. С. Вілер у статті *The magic of metaphor: A perspective on reality construction* (1987) показує, що метафори не лише описують реальність, а й активно її конструюють. У психотерапії це означає, що сама модель его-станів може змінювати спосіб самосприйняття клієнта.

Подібні ідеї зустрічаються у працях Александровича (1962) та Cain і Maurin (1961), де метафора розглядається як спосіб доступу до глибинних рівнів психіки, особливо у роботі з прикордонними станами особистості та дитячими переживаннями.

Сучасний погляд на проблему

Сучасні психологічні підходи дедалі частіше поєднують обидві перспективи. Его-стани можна розглядати одночасно:

як метафоричну модель психіки;

як функціонально реальні патерни переживання та поведінки.

Такий підхід відповідає конструктивістським і постмодерним тенденціям у психології, де істинність концепції визначається не її «буквальною

реальністю», а її пояснювальною та терапевтичною ефективністю. Аналіз літератури демонструє, що дискусія про природу его-станів залишається відкритою. Частина дослідників трактує їх як реальні психологічні структури, що проявляються у поведінці та емоціях людини. Інші вважають їх метафоричними моделями, які допомагають інтерпретувати внутрішній досвід.

Найбільш продуктивним видається інтегративний підхід, за якого его-стани розглядаються як терапевтично ефективні конструкції, що мають водночас метафоричний і феноменологічний характер.

Трансактний аналіз є одним з поширених методів сучасної психотерапії. Базовим поняттям ТА є поняття его-станів [1]. Кожний его-стан являє собою особливий патерн мислення, почуттів і поведінки. Виокремлюють наступні его-стани: Дитина, Дорослий, Батько. Кожен з цих структурних его-станів може функціонувати по-різному. Его-стан Дитина проявляється у двох видах. Вільна Дитина включає в себе імпульси, притаманні дитині: довірливість, ніжність, безпосередність, цікавість, творчу захопленість і винахідливість. Адаптована Дитина - це та частина особистості, яка бажає бути прийнятою батьками і вже не дозволяє собі поведінки, не відповідає їх очікуванням і вимогам. Дорослий его-стан - це здатність індивіда об'єктивно оцінювати дійсність. Дорослий у Е. Берна грає роль арбітра між батьками і дитиною. Его-стан Батько буває двох видів: Контролюючий Батько (представляє заборони, санкції) та опікаючий Батько (представляє поради, підтримку, опіку)[2]. Нау, J. [3] було розроблено опитувальники для дослідження структурних та функціональних его-станів. Через те, що даний опитувальник перебуває у відкритому доступі, то наявна можливість його перекладу та адаптації українською мовою. Було створено український переклад, перевірено за допомогою подвійного перекладу. На наступному етапі двомовним респондентам було запропоновано виконання даного тесту двома мовами і уточнено українській переклад тих запитань, де було помічено розходження відповідей. На даний момент створено наступну версію.

На даному етапі робота над адаптацію продовжується. В планах подальшого дослідження є проведення Гугл опитування на достатній кількості респондентів (близько 100 осіб) з метою виявлення реального розподілу та стандартизації норм методики на українській вибірці. Також в плани входить розрахунки внутрішньої узгодженості теста та його кореляція з результатами вже наявних методик, зокрема шкали соціальної фобії.

Емпіричні дослідження его-станів суттєво змінюють постановку питання «метафора чи реальність?». У роботі S. Thorne і S. Faro було розроблено Ego State Scale для вимірювання его-станів і дослідження їхнього зв'язку з психопатологією; автори використали Gough Adjective Check List і побудували 8 шкал відповідно до функціональних его-станів Тайбі Калера. Це свідчить, що его-стани розглядалися не тільки як описова модель, а як змінні, придатні для психометричного аналізу. Подібний напрям представлений у праці N. R. Neyer, де було створено опитувальник для вимірювання его-станів.

Емпіричні дослідження его-станів посилюють аргумент на користь того, що ця концепція не є лише метафорою. Thorne і Faro розробили Ego State Scale для вимірювання его-станів і вивчення їхнього зв'язку з психопатологією; шкала базувалася на функціональних его-станах Т. Калера . Neyer також запропонував опитувальник для вимірювання его-станів у межах егограмної моделі, що свідчить про спробу операціоналізувати поняття его-стану. Williams і Williams використали Adjective Check List для оцінювання п'яти функціональних его-станів: Критичного Батька, Турботливого Батька, Дорослого, Вільної Дитини та Адаптованої Дитини . У сучаснішому дослідженні Kaigusuz і Özpolat показали, що его-стани статистично пов'язані з рівнем самоконтролю студентів; у роботі використано шкалу его-станів із показником внутрішньої узгодженості Cronbach's alpha 0,84 . Отже, его-стани можна трактувати як метафоричну модель, яка водночас має емпіричну цінність як психодіагностичний конструкт.

В нашому дослідженні було здійснено подвійний переклад, дослідження ефективності перекладу на двомовній експертній групі 15 осіб (кореляція

Спірмена - 0,89). Після уточнення спірних питань було проведено більш масштабне дослідження за допомогою Гуг форми на 150 дорослих осіб. Виявлено достатній рівень внутрішньої узгодженості за критерієм Кронбаха відображено у таблиці 1.

Таблиця 1. Результати α Кронбаха за шкалами методики Его-станів.

Шкала Контролюючого Батька	0,67	Шкала Батька	0,72
шкала Турботливого Батька	0,77	Шкала Дорослого	0,68
шкала Дорослого,	0,65	Шкала Дитя	0,75
шкала Вільної Дитини	0,68		
шкала Адаптивної Дитини	0,71		

Висновок. Проведена нами пілотажна адаптація дозволяє використовувати наданий інструмент для подальшого дослідження та обговорення результатів з клієнтами в процесі психотерапії у ТА.

Список використаних джерел

1. Транзактний аналіз у психологічній практиці [Електронний ресурс] : електрон. метод. рекомендації з курсу «Транзактний аналіз у психологічній практиці» для студ. другого (магістерського) рівня вищої освіти / уклад. М. Е. Білова. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2023. 26 с.
2. Асланян Т. С., Олендаренко С. В. Его-стани особистості Інтернет-залежних підлітків. Психологічні перспективи. 2012. Вип. 19. С. 3-11.
3. Hay, J.(2009) Transactional Analysis for Trainers , Hertfort UK: Sherwood Publishing.
4. Aleksandrowicz D. R. The meaning of metaphor // Bulletin of the Menninger Clinic. 1962.
5. Arlow J. A. Ego psychology and the study of mythology // Journal of the American Psychoanalytic Association. 1961.
6. Cain A. C., Maupin B. M. Interpretation within the metaphor // Bulletin of the Menninger Clinic. 1961.

7. Gobes L. Ego states—Metaphor or reality? // Transactional Analysis Journal. 1990.
8. Glicksohn J. The trip from metaphor to reality and back // New Ideas in Psychology. 2025.
9. Meares R. Metaphor and reality: A response to Roy Schafer // Contemporary Psychoanalysis. 1985.
10. Rahimi S. The ego, the ocular, and the uncanny: Why are metaphors of vision central in accounts of the uncanny? // International Journal of Psychoanalysis. 2013.
11. Romanyshyn R. D. Science and reality: Metaphors of experience and experience as metaphorical // Metaphors of Consciousness. New York : Springer, 1981.
12. Tudor K. The neopsyche: The integrating adult ego state // Co-Creative Transactional Analysis. London : Routledge, 2018.
13. Wheeler C. J. The magic of metaphor: A perspective on reality construction // Metaphor and Symbol. 1987.
14. Thorne S., Faro S. The Ego State Scale: A Measure of Psychopathology. Transactional Analysis Journal. 1980. Vol. 10, № 1. P. 49–52.
15. Heyer N. R. Development of a questionnaire to measure ego states with some applications to social and comparative psychiatry. Transactional Analysis Bulletin. 1979.
16. Williams K. B., Williams J. E. The assessment of transactional analysis ego states via the adjective checklist. Journal of Personality Assessment. 1980. Vol. 44, № 2. P. 120–129.
17. Kaygusuz C., Özpolat A. R. An Analysis of University Students' Levels of Self-Control According to Their Ego States. Eurasian Journal of Educational Research. 2016. Vol. 16, № 64. P. 197–212.
18. Marcia J. E. Development and validation of ego-identity status. Journal of Personality and Social Psychology. 1966. Vol. 3, № 5. P. 551–558.

19. Gilmore J. M., Durkin K. A critical review of the validity of ego development theory and its measurement. *Journal of Personality Assessment*. 2001. Vol. 77, № 3. P. 541–567.

Додаток

1. У мене тверді переконання з цілої низки питань.
2. Я зважую все за і проти, перш ніж ухвалити рішення.
3. Дітей треба вчити більше шанувати старших.
4. Більшість поглядів моїх батьків застаріло.
5. Я засмучуюсь, коли люди гніваються.
6. Я залишаю собі час, щоб оцінити скрутну ситуацію, перш ніж прореагувати на неї.
7. Я часто дотримуюся власних здогадок, приймаючи рішення.
8. Я думаю про результати, перш ніж зробити що-небудь.
9. Я покладаюся на свій досвід, ухвалюючи рішення.
10. Я можу спостерігати реакції людей на ситуацію, але не обов'язково відчувати те саме, що й вони.
11. Я часто відчуваю себе зрілішим, ніж інші люди.
12. Я часто відчуваю себе так, ніби я набагато молодший, ніж я є насправді.
13. Для мене легко розділити відповідальність за ухвалення рішення, коли це прийнятно.
14. Іноді я ховаю свої справжні почуття від інших.
15. Іноді я думаю, що інші люди поведуться по-дитячому.
16. Я волію, щоб хтось інший приймав рішення.
17. Я переглянув деякі переконання, які взяв у батьків.
18. Я мушу приймати власні рішення весь час.
19. Мене дратує, коли інші кажуть мені, що треба робити.
20. Я поділяю багато переконань моїх батьків.
21. Я можу вчитися у людей, які молодші за мене.

Оцінка проводиться за 3 бальною шкалою

0 балів - невірно для мене,

1 бал - іноді вірно,

2 бали - в основному правильно,

3 бали - майже завжди вірно),

сумарні бали рахуються за шкалами з наступних питань:

Шкала Батька - питання: 1,3,9,11,15,18,20.

Шкала Дорослого – питання: 2,6,8,10,13,17,21.

Шкала Дитя - питання: 4,5,7,12,14,16,19.

Опитувальник функціональних его-станів

1. Я твердо кажу людям, як вони повинні поводитися.
2. Я намагаюся обдумати, перш ніж зробити щось.
3. Я роблю, що мені кажуть.
4. Я виявляю співчуття до людей, які мають проблеми.
5. Я отримую задоволення, коли я з іншими людьми.
6. Мені подобається дбати про людей.
7. Мені подобається вирішувати проблеми відповідно до логіки та системи.
8. Я говорю людям, що їм треба робити.
9. Я не соромлюсь показувати людям свої почуття.
10. Я людина ввічлива і чемна.
11. Я роблю протилежно тому, що від мене очікують.
12. Якщо на роботі з'являється новачок, я намагаюся показати йому де що знаходиться.
13. Я можу залишатися спокійним у скрутній ситуації.
14. Коли я впевнений, що має рацію, я наполягаю, щоб інші слухали мене.
15. Я ставлю багато запитань, коли мені цікаво.
16. Робота швидко набридає мені.
17. Люди очікують від мене, що я знаю відповідь.
18. Мене просять дбати про нових співробітників.
19. Я знаходжу спільну мову з людьми, які ввічливі зі мною.
20. Я продовжую мислити логічно навіть у складних ситуаціях.
21. Мій стиль роботи систематичний.
22. Я одягаюсь на роботу так само, як і інші.
23. Я роблю щось за інших, коли вважаю, що вони не впораються самі.
24. Я згадую свій минулий досвід, коли маю проблеми.
25. Люди кажуть, що я людина творча і винахідлива.
26. Я волію керувати сам, а чи не дотримуватися чийось вказівок.
27. Я дуже багато турбуюся про людей.
28. Я надто емоційний у порівнянні з іншими.
29. Я очікую, що начальник визначить, що мені робити.
30. Я зважаю на всі точки зору, коли приймаю рішення.
31. Я заохочую людей виявляти свої здібності.
32. Люди скаржаться, що я поводжуся зверхньо.
33. У мене є час насолоджуватися собою.
34. Люди кажуть, що я дуже чемний.
35. Люди відзначають мій рівний характер та збалансовані судження.
36. Я виявляю свої почуття, коли радісний чи сумний, тому люди можуть привітати чи поспівчувати мені.
37. Я наглядаю за кимось, навіть якщо він міг би впоратися сам.
38. Я намагаюся аналізувати жарти, що псує їх для інших.
39. Люди роблять те, що я їм говорю.
40. Я дуже легко погоджуюсь з тим, що кажуть інші.

Підрахуйте сумарні бали за шкалами з наступних питань:

- шкала Контролюючого Батька, питання: 1, 8, 14, 17, 24, 26, 32, 39
- шкала Турботливого Батька, питання: 4, 6, 12, 18, 23, 27, 31, 37
- шкала Дорослого, питання: 2, 7, 13, 20, 21, 30, 35, 38
- шкала Вільної Дитини (Дитя), питання: 5, 9, 15, 16, 25, 28, 33, 36
- шкала Адаптивної Дитини (Дитя), питання: 3, 10, 11, 19, 22, 29, 34, 40

РОЗДІЛ 2. ПСИХОЛОГІЧНА ДОПОМОГА ОСОБАМ В КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ

2.1 Вплив техніки заземлення «5-4-3-2-1» на психоемоційний стан людини в умовах стресу

Білаш О.

Київський інститут сучасної психології та психотерапії

Вступ: Сучасне суспільство характеризується високим рівнем психоемоційного навантаження, невизначеності та тривалого стресу. Воєнні події, соціальна нестабільність, інформаційне перенасичення та постійне емоційне напруження призводять до зростання кількості людей із симптомами тривожності, емоційного виснаження та гострих стресових реакцій.

У зв'язку з цим особливої актуальності набуває кризове консультування як напрям психологічної допомоги, спрямований на стабілізацію психоемоційного стану людини у кризових ситуаціях. Одним із важливих завдань кризового психолога є швидке зниження рівня емоційного напруження та повернення людини до відчуття контролю над власним станом.

У практиці кризового консультування широко використовуються короткотривалі стабілізаційні техніки, зокрема техніки заземлення. Вони спрямовані на переключення уваги людини з внутрішніх переживань на зовнішній сенсорний досвід теперішнього моменту.

Однією з найбільш поширених технік заземлення є метод «5-4-3-2-1». Дана техніка застосовується при гострих стресових реакціях, панічних станах,

підвищеній тривожності та емоційному перевантаженні. Її ефективність пояснюється активацією сенсорного сприйняття та поступовим зниженням інтенсивності тривожних переживань.

Попри широку практичну популярність технік заземлення, питання їх емпіричної ефективності у межах кризового консультування потребує подальшого дослідження. Саме це зумовлює актуальність даної роботи.

Аналіз сучасних наукових джерел: Проблема психоемоційної стабілізації в умовах кризи активно досліджується сучасною психологією. Значна увага приділяється короткотривалим методам кризового втручання, спрямованим на швидке зниження рівня тривожності та дистресу.

У працях українських дослідників кризова психологія розглядається як система психологічної допомоги людині у стані гострої емоційної дезадаптації. Зокрема, О. Тімченко, В. Панок та Н. Чепелева підкреслюють важливість використання стабілізаційних технік у роботі з гострими стресовими станами.

Зарубіжні дослідження також підтверджують ефективність технік заземлення. За даними М. Linehan та J. Beck, переключення уваги на сенсорні стимули сприяє зменшенню інтенсивності тривожних реакцій та допомагає відновити контроль над емоційним станом.

Техніка «5-4-3-2-1» належить до когнітивно-поведінкових методів стабілізації. Її використання рекомендоване у роботі з панічними атаками, тривожними розладами, ПТСР та гострими кризовими реакціями.

Сучасні дослідження свідчать, що техніки заземлення можуть бути ефективним інструментом не лише професійної психологічної допомоги, але й психологічної самопомоги.

Мета дослідження: Дослідити вплив техніки заземлення «5-4-3-2-1» на психоемоційний стан людини в умовах стресу.

Завдання дослідження:

1. Проаналізувати сучасні наукові підходи до кризового консультування та технік стабілізації.

2. Дослідити рівень тривожності та емоційного дистресу респондентів до застосування техніки.
3. Провести кризову інтервенцію за допомогою техніки «5-4-3-2-1».
4. Здійснити повторне вимірювання показників психоемоційного стану.
5. Проаналізувати отримані результати та визначити ефективність техніки.

Гіпотеза дослідження: Передбачається, що застосування техніки заземлення «5-4-3-2-1» сприятиме статистично значущому зниженню рівня тривожності та емоційного дистресу у респондентів.

Методологія дослідження

Дослідження виконано в межах емпіричного підходу з використанням схеми повторного вимірювання показників психоемоційного стану за принципом «до - вплив - після».

Для оцінювання ефективності техніки заземлення «5-4-3-2-1» використовувався метод порівняння показників респондентів до та після проведення кризової інтервенції.

Дослідження мало короткотривалий експериментальний характер та було спрямоване на виявлення змін суб'єктивного рівня тривожності та емоційного дистресу після застосування стабілізаційної техніки.

Вибірка та організація дослідження

У дослідженні взяли участь 10 респондентів віком від 20 до 45 років.

Вибірка формувалася за принципом доступності. До участі залучалися особи, які на момент проведення дослідження повідомляли про наявність емоційного напруження, підвищеної тривожності або психоемоційної втоми.

Дослідження проводилося індивідуально у спокійних умовах без сторонніх подразників.

Усі учасники були поінформовані про мету дослідження та надали добровільну згоду на участь.

Під час організації дослідження було дотримано етичних принципів:

- добровільності участі;
- конфіденційності;
- анонімності результатів;
- права припинити участь у будь-який момент.

Методи та методики дослідження

У дослідженні застосовано дві методики:

1. Шкала суб'єктивного рівня тривожності

Респондентам пропонувалося оцінити власний рівень тривожності за шкалою від 0 до 10 балів, де:

- 0 - повна відсутність тривожності;
- 10 - максимально виражена тривожність.

Дана методика дозволяє оперативно оцінити інтенсивність емоційного напруження та широко використовується у практиці кризового консультування.

2. Шкала суб'єктивних одиниць дистресу SUDS (Subjective Units of Distress Scale)

Методика SUDS використовується для оцінювання суб'єктивного рівня емоційного дистресу.

Респондент оцінює власний психоемоційний дискомфорт за шкалою від 0 до 10 балів:

- 0 - повна емоційна стабільність;
- 10 - максимально виражений емоційний дистрес.

Методика широко застосовується у когнітивно-поведінковій терапії, кризовому консультуванні та роботі з тривожними станами.

Опис технології стабілізації «5-4-3-2-1»

Техніка «5-4-3-2-1» належить до технік заземлення та спрямована на стабілізацію психоемоційного стану через концентрацію уваги на сенсорному досвіді теперішнього моменту.

Основна мета техніки - зниження інтенсивності тривожних переживань шляхом переключення уваги людини із внутрішнього емоційного стану на зовнішні стимули.

Алгоритм виконання техніки:

- назвати 5 предметів, які людина бачить;
- визначити 4 звуки, які вона чує;
- відчуті 3 тактильні відчуття;
- визначити 2 запахи;
- назвати 1 смак.

Послідовна концентрація уваги на сенсорних відчуттях сприяє:

- зниженню рівня тривожності;
- стабілізації дихання;
- зменшенню емоційного напруження;
- відновленню контакту з реальністю.

Хід дослідження

Дослідження проводилося у декілька етапів.

Етап 1. Первинне вимірювання

Перед початком кризової інтервенції респонденти оцінювали:

- рівень тривожності;
- рівень емоційного дистресу.

Оцінювання проводилося за двома шкалами:

- шкалою суб'єктивної тривожності;
- шкалою SUDS.

Етап 2. Проведення техніки стабілізації

Після первинного вимірювання проводилася техніка «5-4-3-2-1».

Респондентам надавалися однакові інструкції щодо виконання вправи.

Інструкція для респондентів

«Сядьте зручно та спробуйте зосередитися на навколишньому просторі. Повільно назвіть 5 предметів, які ви бачите навколо себе. Після цього зверніть увагу на 4 звуки, які ви чуєте. Далі визначте 3 тактильні відчуття, які ви можете відчути тілом. Потім назвіть 2 запахи, які ви відчуваєте. Наприкінці визначте 1 смак. Намагайтеся максимально концентруватися саме на теперішньому моменті та власних сенсорних відчуттях».

Тривалість виконання техніки становила приблизно 7-10 хвилин.

Етап 3. Повторне вимірювання

Одразу після завершення техніки респонденти повторно оцінювали:

- рівень тривожності;
- рівень емоційного дистресу.

Повторне вимірювання проводилося в аналогічних умовах із використанням тих самих методик.

Це дозволило забезпечити коректність порівняння результатів до та після застосування техніки стабілізації.

Методи статистичної обробки даних

Для статистичного аналізу результатів використовувалися:

метод порівняння середніх значень;

критерій зсуву Вілкоксона для пов'язаних вибірок.

Вибір критерію Вілкоксона зумовлений:

- невеликою кількістю респондентів;
- повторним вимірюванням показників у тих самих учасників;
- необхідністю оцінювання змін до та після кризової інтервенції.

Статистично значущими вважалися результати при $p < 0,05$.

Результати дослідження

Після проведення техніки стабілізації «5-4-3-2-1» було здійснено повторне вимірювання рівня тривожності та емоційного дистресу респондентів.

Отримані результати свідчать про позитивну динаміку психоемоційного стану після застосування техніки заземлення.

Таблиця 1. Показники рівня тривожності та емоційного дистресу до і після застосування техніки «5-4-3-2-1»

№ Респондента	Тривожність до	Тривожність після	SUDS до	SUDS після
1	8	5	9	5
2	7	4	8	4
3	6	3	7	4
4	8	5	8	5
5	7	4	8	4
6	9	5	9	5
7	7	4	8	5
8	8	5	9	5
9	6	3	7	4
10	8	4	8	4

Після представлення індивідуальних результатів респондентів було здійснено узагальнення отриманих показників. Для більш наочного аналізу ефективності техніки стабілізації «5-4-3-2-1» були розраховані середні значення рівня тривожності та емоційного дистресу до і після проведення кризової інтервенції. Результати узагальненого аналізу представлені у таблиці 2.

Таблиця 2. Середні показники психоемоційного стану респондентів

Показник	До застосування техніки	Після застосування техніки
Рівень тривожності	7,4	4,2
Рівень дистресу (SUDS)	8,1	4,5

Аналіз результатів дослідження

Аналіз отриманих результатів показав наявність позитивної динаміки у всіх респондентів після застосування техніки стабілізації «5-4-3-2-1».

Середній рівень тривожності знизився з 7,4 до 4,2 бала, тобто на 3,2 бала.

Середній рівень емоційного дистресу за шкалою SUDS знизився з 8,1 до 4,5 бала, тобто на 3,6 бала.

Отримані зміни свідчать про суттєве зменшення психоемоційного напруження після проведення кризової інтервенції.

Графічне представлення результатів

Для наочного представлення отриманих результатів було побудовано порівняльну діаграму середніх значень рівня тривожності та емоційного дистресу до і після застосування техніки стабілізації «5-4-3-2-1» (Рис.1).

Опис результатів діаграми

Дані, представлені на діаграмі, демонструють виражене зниження середніх показників тривожності та емоційного дистресу після проведення техніки заземлення.

Після застосування техніки середній рівень тривожності знизився більш ніж на 40%, а показники емоційного дистресу - майже вдвічі.

Отримані результати підтверджують ефективність короткотривалих стабілізаційних технік у роботі з психоемоційним напруженням.

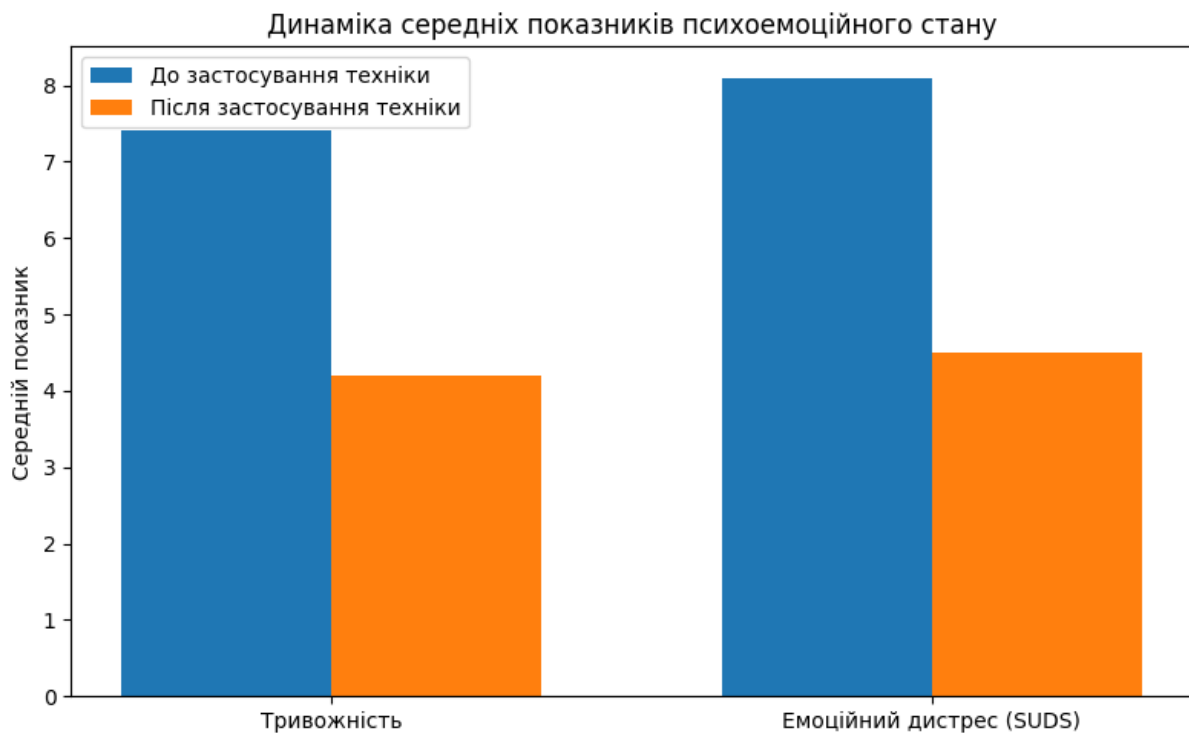

Рис.1. Динаміка середніх показників психоемоційного стану респондентів до і після застосування техніки стабілізації «5-4-3-2-1»

Статистичний аналіз результатів

Для перевірки статистичної значущості змін було використано критерій зсуву Вілкоксона для пов'язаних вибірок.

Результати аналізу показали статистично значущі відмінності між показниками до та після застосування техніки стабілізації ($p < 0,05$).

Це свідчить про те, що виявлені зміни не є випадковими та пов'язані із впливом техніки «5-4-3-2-1».

Обговорення результатів

Отримані результати підтверджують ефективність техніки заземлення «5-4-3-2-1» як інструменту кризового консультування.

Після проведення техніки у більшості респондентів спостерігалось:

- зниження рівня внутрішнього напруження;
- покращення концентрації уваги;
- зменшення емоційної дезорганізації;
- відчуття більшого контролю над власним станом.

Ефективність техніки можна пояснити тим, що вона сприяє переключенню уваги людини з тривожних переживань на сенсорне сприйняття теперішнього моменту.

Зосередження на зовнішніх стимулах дозволяє зменшити інтенсивність катастрофічних думок та стабілізувати психоемоційний стан.

Отримані результати узгоджуються з сучасними дослідженнями у сфері кризової психології та когнітивно-поведінкової терапії, які підтверджують ефективність технік заземлення у роботі з тривожними станами.

Практична значущість дослідження

Практичне значення дослідження полягає у можливості використання техніки «5-4-3-2-1»:

у практиці кризового консультування;

- у роботі з гострими стресовими реакціями;
- при емоційному перевантаженні;
- як елементу психологічної самодопомоги.

Техніка є простою у використанні, не потребує спеціального обладнання та може застосовуватися як психологами, так і самими людьми у ситуаціях підвищеного стресу.

Обмеження дослідження

Дане дослідження має певні обмеження.

По-перше, дослідження проводилося на невеликій вибірці респондентів, що обмежує можливість узагальнення результатів.

По-друге, оцінювання психоемоційного стану здійснювалося за допомогою методів суб'єктивної самооцінки.

По-третє, дослідження мало короткотривалий характер та не передбачало віддаленого повторного вимірювання результатів.

У подальших дослідженнях доцільним є:

- збільшення вибірки;
- використання додаткових психодіагностичних методик;
- дослідження довготривалого ефекту техніки стабілізації.

Висновки: У результаті проведеного дослідження було встановлено, що техніка заземлення «5-4-3-2-1» позитивно впливає на психоемоційний стан людини в умовах стресу.

Після застосування техніки у респондентів спостерігалось статистично значуще зниження рівня тривожності та емоційного дистресу.

Середній рівень тривожності знизився з 7,4 до 4,2 бала, а середній рівень емоційного дистресу - з 8,1 до 4,5 бала.

Отримані результати підтверджують висунуту гіпотезу та свідчать про ефективність техніки «5-4-3-2-1» як методу кризової стабілізації.

Техніка може бути рекомендована для використання:

- у кризовому консультуванні;
- у практиці психологічної допомоги;
- у роботі з тривожними станами;
- як інструмент психологічної самопомоги.

Список використаних джерел

1. Панок В. Г. Психологічна допомога особистості у кризових ситуаціях. - Київ : Ніка-Центр, 2021.

2. Тімченко О. В. Кризова психологія : навчальний посібник. - Харків : ХНУВС, 2020.
3. Чепелева Н. В. Основи психологічного консультування. - Київ : Міленіум, 2019.
4. Beck J. Cognitive Behavior Therapy: Basics and Beyond. - New York : Guilford Press, 2018.
5. Linehan M. Skills Training Manual for Treating Borderline Personality Disorder. - New York : Guilford Press, 2017.
6. Shapiro F. Eye Movement Desensitization and Reprocessing. - New York : Guilford Press, 2018.
7. Практикум з кризового консультування / за ред. О. Тімченка. - Київ : Академвидав, 2022.
8. Сучасні методи психологічної стабілізації : збірник наукових праць. - Львів : ЛНУ, 2023.

2.2 Вплив стабілізаційної техніки усвідомленого дихання на психоемоційний стан особистості у кризовій ситуації

Дергоусова О.

Київський інститут сучасної психології та психотерапії

Вступ: Сучасне життя характеризується значною кількістю соціальних, економічних та особистісних викликів, які можуть призводити до виникнення кризових ситуацій. У такі періоди людина часто переживає підвищену тривожність, емоційне напруження та відчуття втрати контролю над власним життям.

Кризова психологія вивчає механізми переживання кризових станів та способи надання психологічної допомоги у складних життєвих ситуаціях. Згідно з підходами сучасної психології, кризовий стан виникає тоді, коли звичні способи адаптації перестають бути ефективними.

Як зазначає Тетяна Титаренко, життєва криза є періодом глибоких внутрішніх змін, який супроводжується переживанням невизначеності, емоційної напруги та необхідністю переосмислення життєвого досвіду.

У таких ситуаціях важливою є своєчасна психологічна підтримка, спрямована на стабілізацію психоемоційного стану людини та відновлення її внутрішніх ресурсів.

Одним із ефективних інструментів кризового консультування є стабілізаційні техніки, які допомагають знизити рівень емоційного напруження та сприяють відновленню психологічної рівноваги.

Мета та завдання дослідження: Метою дослідження є вивчення впливу стабілізаційної техніки усвідомленого дихання на психоемоційний стан особистості у кризовій ситуації.

1. Для досягнення поставленої мети було визначено такі завдання:
2. Проаналізувати наукові джерела з проблеми кризових станів у психології.
3. Провести діагностику психоемоційного стану респондентів.
4. Застосувати стабілізаційну техніку кризового консультування.
5. Провести повторне вимірювання показників.
6. Проаналізувати отримані результати.

Теоретичні основи дослідження: Кризові стани є предметом дослідження багатьох сучасних психологів. Вони характеризуються емоційною дезорганізацією, підвищеним рівнем тривожності та труднощами у прийнятті рішень.

На думку Людмила Карамушка, кризові ситуації можуть супроводжуватися значним емоційним напруженням, що негативно впливає на психологічний стан людини.

У працях Олександр Бондаренко підкреслюється, що одним із завдань психологічної допомоги є створення умов для усвідомлення людиною власних переживань та активізація її внутрішніх ресурсів.

Сучасні підходи до кризового консультування включають використання стабілізаційних технік, зокрема вправ на регуляцію дихання та фокусування уваги. Такі техніки допомагають зменшити рівень тривожності та сприяють відновленню емоційної рівноваги.

Організація та методи дослідження: У дослідженні взяли участь 6 респондентів віком від 23 до 42 років. Всі жінки. Учасники перебували у стані підвищеного емоційного напруження, пов'язаного з життєвими змінами. Двоє із них знаходяться на етапі прийняття важливого життєвого рішення - розлучатися чи ні, бо живуть в іншій країні, рідко бачаться, сварки стали щоденними. Одні думки про це вводять їх в стан нервового збудження. Троє втомилися від війни і дуже агресивно реагують на прості життєві ситуації. Одна жінка нещодавно дізналася про зраду чоловіка.

Для оцінки психоемоційного стану було використано дві психодіагностичні методики:

State-Trait Anxiety Inventory — методика вимірювання ситуативної тривожності.

Positive and Negative Affect Schedule — шкала оцінки позитивних та негативних емоцій.

Процедура дослідження: Дослідження проводилося у три етапи.

Перший етап

Було проведено первинне тестування респондентів за двома методиками для визначення рівня тривожності та емоційного стану.

Другий етап

Було застосовано стабілізаційну техніку кризового консультування.

Техніка включала:

1. Дихальну вправу

Респонденти виконували повільне дихання за схемою:

вдих — 4 секунди

видих — 6 секунд

Вправа тривала приблизно 5 хвилин.

2. Техніку заземлення

Учасники виконували вправу:

5 речей, які бачиш

4 відчуття тіла

3 звуки

2 запахи

1 смак

Це допомагає переключити увагу на теперішній момент.

3. Рефлексію внутрішніх ресурсів

Учасники відповідали на питання про те, що допомагає їм справлятися зі складними життєвими ситуаціями.

Результати дослідження:

Респондент	До втручання	Після втручання
1	54	42
2	49	38
3	51	41
4	47	39
5	56	44
6	52	40

Середній показник тривожності до проведення вправи становив 51,5, після застосування стабілізаційної техніки — 40,6.

Отримані результати свідчать про зниження рівня тривожності після проведення вправи.

Для перевірки значущості змін було використано критерій знакових рангів Вілкоксона, який застосовується для порівняння двох пов'язаних вибірок. Аналіз показав, що у всіх респондентів після проведення стабілізаційної техніки спостерігається зниження рівня тривожності.

Це свідчить про наявність позитивного зсуву показників та підтверджує ефективність застосованої психологічної техніки.

Обговорення результатів: Отримані результати свідчать про позитивний вплив стабілізаційної техніки усвідомленого дихання на психоемоційний стан респондентів.

Зниження рівня тривожності може бути пов'язане з тим, що контрольоване дихання сприяє зменшенню фізіологічного напруження та активує механізми саморегуляції.

Техніка заземлення також допомагає людині переключити увагу з тривожних думок на безпосереднє сприйняття навколишнього середовища.

Практичне значення дослідження: Результати дослідження можуть бути використані у практиці психологічного консультування.

Стабілізаційні техніки можуть застосовуватися:

- у кризовому консультуванні;
- у роботі з людьми, які переживають стресові ситуації;
- у програмах психологічної підтримки.

Висновки: Кризові ситуації супроводжуються підвищеним рівнем тривожності та емоційного напруження.

Стабілізаційні техніки є ефективним інструментом психологічної допомоги.

Проведене дослідження показало зниження рівня тривожності після застосування техніки усвідомленого дихання.

Отримані результати підтверджують ефективність використання стабілізаційних технік у кризовому консультуванні.

Список використаних джерел

1. Бондаренко О. Ф. Психологічна допомога особистості : навч. посіб. Київ : Либідь, 2007.
2. Карамушка Л. М. Психологія кризових ситуацій : навч. посіб. Київ : КНТ, 2017.
3. Титаренко Т. М. Життєві кризи: технології психологічної допомоги : монографія. Київ : Інститут соціальної та політичної психології НАПН України, 2015.
4. Чепелєва Н. В. Основи психологічного консультування : навч. посіб. Київ : Либідь, 2013.

5. Herman J. Trauma and Recovery. New York : Basic Books, 2015.
6. Roberts A. Crisis Intervention Handbook. Oxford : Oxford University Press, 2017.

2.3 Вплив техніки стабілізації (дихальні та grounding-вправи) як технології кризового консультування на психоемоційний стан людини

Дігтяр Н.

Київський інститут сучасної психології та психотерапії

Актуальність проблеми кризового консультування зумовлена зростанням кількості кризових подій у сучасному суспільстві, які безпосередньо впливають на психоемоційний стан людини. Соціальні зміни, військові конфлікти, економічна нестабільність, втрати, травматичні події та постійний інформаційний тиск призводять до підвищення рівня стресу, тривожності та емоційної напруженості серед населення. У таких умовах особливого значення набуває своєчасна психологічна допомога, спрямована на стабілізацію психоемоційного стану людини та відновлення її здатності до ефективного функціонування у повсякденному житті. Однією з найбільш ефективних форм психологічної допомоги в подібних ситуаціях виступає кризове консультування, яке дозволяє швидко знизити інтенсивність негативних переживань, активізувати внутрішні ресурси людини та запобігти розвитку більш серйозних психологічних розладів.

Проблема психологічних криз та шляхів їх подолання активно досліджується у сучасній психологічній науці. Психологічна криза розглядається як особливий стан особистості, що виникає у результаті зіткнення людини з життєвими труднощами, які перевищують її звичні можливості адаптації. У таких ситуаціях людина переживає сильну емоційну напругу, відчуття безпорадності, тривоги або розгубленості. Саме тому

важливим завданням психологічної допомоги є своєчасне втручання, спрямоване на зменшення інтенсивності негативних емоційних реакцій та підтримку людини у процесі подолання кризової ситуації.

Аналіз сучасних наукових досліджень свідчить про значну увагу вчених до проблеми кризового консультування. Значний внесок у вивчення психологічних криз та методів психологічної допомоги зробили українські та зарубіжні дослідники. Зокрема, Т. М. Титаренко розглядала життєві кризи особистості як важливий етап розвитку людини, який супроводжується глибокими внутрішніми переживаннями та потребує психологічної підтримки [6]. П. В. Лушин досліджував особливості психологічної допомоги у кризових ситуаціях та підкреслював важливість короткотривалих інтервенцій, спрямованих на стабілізацію емоційного стану людини [8]. У зарубіжній психології значний внесок у розвиток кризового консультування зробили Р. Джеймс і Б. Джиліланд, які розглядали кризову інтервенцію як систему короткострокових психологічних заходів, спрямованих на відновлення психологічної рівноваги особистості [9]. А. Робертс також підкреслював, що ефективність кризового консультування значною мірою залежить від швидкості реагування та використання технік стабілізації психоемоційного стану людини [10].

Сучасні підходи до кризового консультування включають використання різноманітних психологічних технологій, спрямованих на зниження рівня тривоги, стабілізацію емоцій та відновлення відчуття контролю над ситуацією. До таких технологій належать техніки активного слухання, дихальні вправи, методи усвідомленості (mindfulness), grounding-вправи та когнітивна реструктуризація. Особливе значення мають техніки стабілізації, які дозволяють швидко знизити рівень емоційної напруги та допомогти людині зосередитися на поточному моменті. Серед таких технік широко використовуються контрольоване дихання та grounding-вправи, що спрямовані на відновлення контакту людини з власними відчуттями та навколишнім середовищем.

Метою дослідження є вивчення впливу технології стабілізації, що включає дихальні та grounding-вправи, на психоемоційний стан людини у процесі кризового консультування.

Для досягнення поставленої мети було визначено такі завдання дослідження: проаналізувати наукові джерела з проблеми кризового консультування; розкрити психологічну сутність кризового стану особистості; охарактеризувати основні технології кризового консультування; обґрунтувати вибір техніки стабілізації як інструменту психологічної допомоги; провести емпіричне дослідження впливу обраної технології на психоемоційний стан респондентів; здійснити порівняльний аналіз результатів до та після застосування технології кризового консультування.

Об'єктом дослідження виступає психоемоційний стан людини у кризових ситуаціях.

Предметом дослідження є вплив технології стабілізації (дихальні та grounding-вправи) як методу кризового консультування на психоемоційний стан людини.

Гіпотеза дослідження полягає у припущенні, що застосування техніки стабілізації, яка включає контрольоване дихання та grounding-вправи, сприятиме зниженню рівня тривожності та емоційної напруги у респондентів.

Для реалізації поставленої мети та перевірки гіпотези було використано комплекс методів дослідження. До теоретичних методів належать аналіз, узагальнення та систематизація наукових джерел з проблеми кризового консультування. Емпіричні методи включають психодіагностичне тестування респондентів за двома методиками для оцінювання психоемоційного стану до та після застосування технології кризового консультування. Для обробки результатів дослідження використовувався метод математико-статистичного аналізу, зокрема критерій зсуву, що дозволяє визначити наявність змін у показниках психоемоційного стану респондентів.

Практична значущість роботи полягає у можливості використання отриманих результатів у діяльності практичних психологів, соціальних

працівників та консультантів, які працюють з людьми, що переживають кризові ситуації. Запропонована технологія стабілізації може застосовуватися як ефективний інструмент короткострокової психологічної допомоги, спрямованої на зниження рівня тривоги та емоційної напруги.

Теоретичні основи кризового консультування базуються на розумінні психологічної кризи як особливого стану особистості, що виникає у результаті впливу стресових або травматичних подій. Психологічна криза характеризується порушенням звичного способу функціонування людини, підвищеним рівнем емоційної напруги, тривоги, розгубленості та відчуттям втрати контролю над ситуацією. У таких умовах людина може відчувати труднощі у прийнятті рішень, зниження здатності до адаптації та потребу у зовнішній підтримці. На думку дослідників, криза не лише створює серйозні труднощі для особистості, але й може виступати важливим етапом її розвитку, оскільки подолання кризових ситуацій сприяє формуванню нових психологічних ресурсів та стратегій адаптації [6].

Кризове консультування розглядається як спеціалізований вид психологічної допомоги, спрямований на підтримку людини у період гострих емоційних переживань. Його основною метою є швидке зниження рівня психологічної напруги та відновлення здатності людини ефективно реагувати на життєві труднощі. Однією з ключових особливостей кризового консультування є його короткостроковий характер. На відміну від тривалої психотерапії, кризова інтервенція орієнтована на швидку стабілізацію психоемоційного стану та мобілізацію внутрішніх ресурсів людини. Важливими принципами кризового консультування є активне слухання, емпатійна підтримка, фокусування на актуальній проблемі та допомога у пошуку конструктивних способів подолання кризової ситуації.

Серед основних технологій кризового консультування особливе місце займають техніки стабілізації, які спрямовані на зниження емоційної напруги та відновлення психологічної рівноваги людини. До таких технологій належать дихальні вправи, техніки усвідомленості, grounding-методи та

когнітивна реструктуризація. Активне слухання дозволяє створити атмосферу довіри та підтримки, у якій людина може відкрито висловлювати свої переживання. Дихальні вправи сприяють регуляції фізіологічних реакцій організму, зменшенню рівня тривоги та відновленню відчуття внутрішнього спокою. Grounding-вправи допомагають людині зосередитися на теперішньому моменті, відновити контакт з власними відчуттями та навколишнім середовищем, що сприяє зниженню інтенсивності емоційних переживань.

Вибір техніки стабілізації через контрольоване дихання та grounding-вправи для проведення дослідження зумовлений їх ефективністю та доступністю у практиці кризового консультування. Ці техніки можуть застосовуватися у короткий проміжок часу, не потребують спеціального обладнання та легко засвоюються респондентами. Крім того, вони дозволяють швидко знизити рівень емоційної напруги, що є особливо важливим у роботі з людьми, які переживають кризові стани. Саме тому дослідження впливу таких технологій на психоемоційний стан людини має важливе теоретичне та практичне значення.

Емпірична частина дослідження була спрямована на перевірку гіпотези про те, що застосування техніки стабілізації, яка включає контрольоване дихання та grounding-вправи, сприяє зниженню рівня тривожності та психоемоційної напруги у людини. Організація дослідження передбачала проведення первинної психодіагностики, застосування елементів кризового консультування та повторне вимірювання показників психоемоційного стану респондентів.

Дослідження проводилося на вибірці з семи осіб віком від 19 до 27 років. До вибірки увійшли студенти та молоді фахівці, які добровільно погодилися взяти участь у дослідженні. Серед учасників було чотири жінки та три чоловіки. Усі респонденти були попередньо поінформовані про мету дослідження, умови участі та конфіденційність отриманих результатів. Участь у дослідженні була добровільною, респонденти мали право припинити участь

у будь-який момент. Такі етичні вимоги відповідають сучасним стандартам проведення психологічних досліджень.

Для оцінювання психоемоційного стану респондентів було використано дві психодіагностичні методики. Першою методикою стала шкала реактивної та особистісної тривожності Спілбергера – Ханіна, яка є однією з найбільш поширених методик для визначення рівня тривожності особистості. Вона дозволяє оцінити як ситуативну (реактивну) тривожність, що виникає під впливом конкретних обставин, так і стійку (особистісну) тривожність як індивідуальну психологічну характеристику людини [13, с. 8]. Методика складається з двох шкал по 20 тверджень кожна та дозволяє отримати кількісні показники рівня тривожності.

Другою методикою дослідження став тест САН (самопочуття – активність – настрої), який використовується для швидкої оцінки поточного психоемоційного стану людини. Цей метод дозволяє визначити суб'єктивне самопочуття респондентів, рівень їх активності та загальний емоційний настрій. За результатами тесту визначаються кількісні показники за трьома шкалами, що відображають загальний психоемоційний стан людини. Використання двох різних методик дозволило отримати більш об'єктивну картину змін психоемоційного стану респондентів.

У межах дослідження була застосована технологія кризового консультування, що включала техніки стабілізації психоемоційного стану. Перед початком виконання вправ із респондентами проводилася коротка бесіда, під час якої встановлювався психологічний контакт та з'ясовувався їхній поточний емоційний стан. Після цього респондентам пояснювалася мета виконання вправ та їх вплив на зниження рівня тривожності.

Основною частиною технології стала техніка контрольованого дихання «4-4-4-4», відома також як box breathing. Суть цієї вправи полягає у ритмічному диханні: вдих протягом чотирьох секунд, затримка дихання на чотири секунди, видих протягом чотирьох секунд і знову затримка на чотири секунди. Такий цикл повторювався протягом декількох хвилин. Дана техніка

сприяє зниженню фізіологічного напруження та стабілізації роботи нервової системи.

Додатково застосовувалася grounding-вправа «5-4-3-2-1», яка спрямована на концентрацію уваги людини на відчуттях теперішнього моменту. Респондентам пропонувалося назвати п'ять предметів, які вони бачать навколо себе, чотири звуки, які вони можуть почути, три відчуття дотику, два запахи та одну річ, яку вони можуть відчути на смак. Така вправа допомагає переключити увагу людини з негативних переживань на реальні сенсорні відчуття, що сприяє зниженню рівня тривожності.

Процедура дослідження складалася з кількох етапів. На першому етапі проводилося первинне психодіагностичне обстеження респондентів за допомогою обраних методик. Отримані результати дозволили визначити початковий рівень тривожності та загальний психоемоційний стан учасників дослідження. На другому етапі було застосовано технологію кризового консультування, що включала описані вище дихальні та grounding-вправи. Тривалість виконання вправ становила приблизно 10–12 хвилин. Після завершення вправ респонденти повторно проходили психодіагностичне тестування за тими самими методиками. Завершальним етапом стало порівняння отриманих результатів та їх статистичний аналіз.

Першим етапом аналізу результатів стало визначення початкового рівня психоемоційного стану респондентів. Отримані результати первинної діагностики наведені у таблиці 1.

Таблиця 1. Результати первинної діагностики психоемоційного стану респондентів

№ респондента	Реактивна тривожність (CTAI)	Самопочуття (CAH)	Активність (CAH)	Настрій (CAH)
1	48	4,1	4,5	4,2
2	52	3,9	4,0	3,8
3	46	4,3	4,4	4,1
4	50	4,0	4,2	3,9
5	54	3,7	3,9	3,8
6	47	4,2	4,3	4,1
7	49	4,0	4,1	4,0

Аналіз результатів первинної діагностики показує, що у більшості респондентів спостерігається підвищений рівень реактивної тривожності, що відповідає середньому або високому рівню за шкалою Спілбергера – Ханіна. Такі результати свідчать про наявність психоемоційної напруги у респондентів, що підтверджує актуальність застосування технік стабілізації.

Після проведення вправ кризового консультування було здійснено повторне психодіагностичне обстеження. Результати повторного вимірювання наведені у таблиці 2.

Таблиця 2. Результати повторної діагностики після застосування техніки стабілізації

№ респондента	Реактивна тривожність (СТАІ)	Самопочуття (САН)	Активність (САН)	Настрій (САН)
1	39	5,2	5,0	5,3
2	42	5,1	4,9	5,0
3	38	5,4	5,2	5,3
4	41	5,0	4,8	4,9
5	43	4,9	4,7	4,8
6	37	5,3	5,1	5,2
7	40	5,0	4,9	5,0

Порівняльний аналіз результатів первинного та повторного вимірювання показує зниження рівня реактивної тривожності у всіх респондентів та покращення показників самопочуття, активності і настрою. Різниця між показниками до і після застосування техніки стабілізації наведена у таблиці 3 (див. таб. 3).

Таблиця 3. Зміна показників психоемоційного стану респондентів

№ респондента	Зниження тривожності	Зміна самопочуття
1	-9	+1,1
2	-10	+1,2
3	-8	+1,1
4	-9	+1,0
5	-11	+1,2
6	-10	+1,1
7	-9	+1,0

На основі отриманих результатів було побудовано графічне порівняння середніх значень тривожності до та після застосування техніки стабілізації (див. рис. 1).

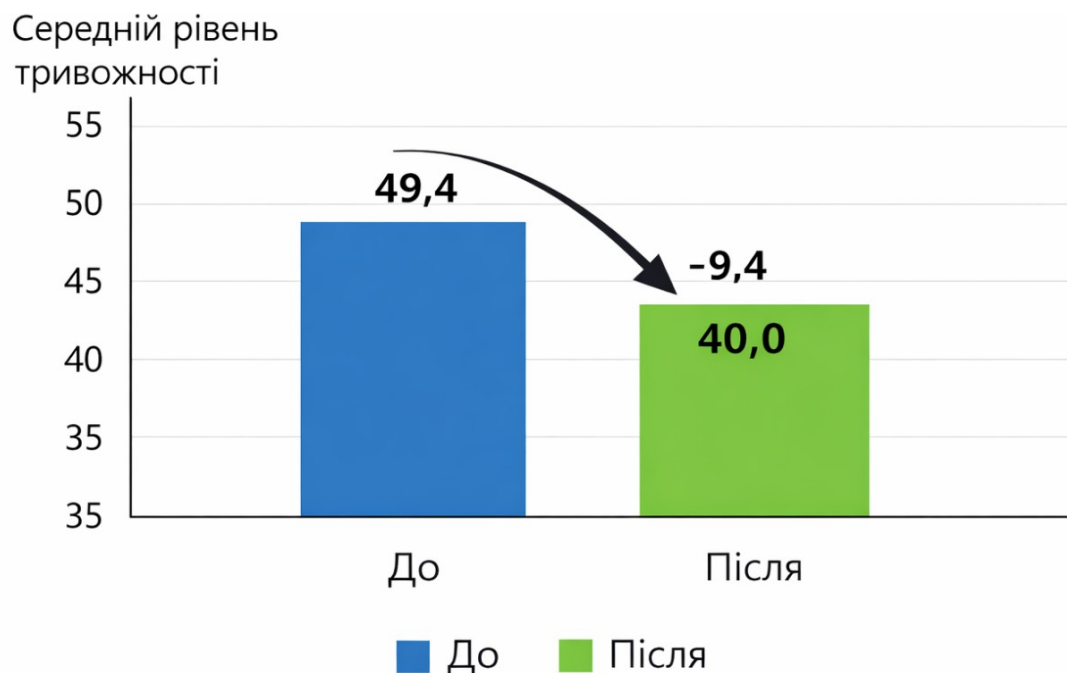

Рис. 1. Порівняння середнього рівня тривожності до і після застосування техніки стабілізації

Для статистичної перевірки отриманих результатів було використано критерій знаків, який дозволяє визначити наявність зсуву у вибірці. У результаті аналізу було встановлено, що у всіх семи випадках спостерігається зниження показників тривожності. Таким чином, кількість позитивних зсувів становить 7, негативних – 0, що свідчить про статистично значущу тенденцію до покращення психоемоційного стану респондентів.

Отримані результати дослідження свідчать про позитивний вплив технік стабілізації на психоемоційний стан респондентів. Зокрема, було зафіксовано зниження рівня реактивної тривожності та покращення показників самопочуття, активності та настрою. Подібні результати узгоджуються з висновками дослідників, які підкреслюють ефективність короткострокових кризових інтервенцій у зниженні психологічної напруги [9, с. 215].

Застосування дихальних вправ та grounding-технік сприяє активації механізмів саморегуляції організму, що дозволяє людині швидше відновити емоційну рівновагу. Дослідники відзначають, що техніки контрольованого

дихання здатні знижувати рівень фізіологічного збудження та стабілізувати роботу нервової системи [10, с. 144].

Отримані результати підтверджують висунуту гіпотезу дослідження про те, що використання техніки стабілізації у процесі кризового консультування сприяє зниженню рівня тривожності та покращенню психоемоційного стану людини.

Проведене дослідження дозволило узагальнити сучасні теоретичні підходи до проблеми кризового консультування та експериментально перевірити ефективність застосування техніки стабілізації психоемоційного стану.

Теоретичний аналіз наукових джерел показав, що кризове консультування є важливим напрямом психологічної допомоги, спрямованим на підтримку людини у складних життєвих ситуаціях та зниження рівня емоційної напруги.

Результати емпіричного дослідження продемонстрували, що застосування технік контрольованого дихання та grounding-вправ сприяє зниженню рівня реактивної тривожності та покращенню загального психоемоційного стану респондентів.

Практична значущість роботи полягає у можливості використання запропонованих технік у діяльності практичних психологів, консультантів та соціальних працівників для надання швидкої психологічної допомоги людям, які переживають кризові стани.

Список використаних джерел

1. Василюк Ф. Є. Психологія переживання : аналіз подолання критичних ситуацій. Київ : Каравела, 2015. 256 с.
2. Волкова Н. П. Психологія : підручник. Київ : Академвидав, 2018. 616 с.
3. Максименко С. Д. Загальна психологія : підручник. Київ : Центр навчальної літератури, 2019. 272 с.
4. Москалець В. П. Психологія особистості : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2017. 416 с.

5. Савчин М. В., Василенко Л. П. Вікова психологія : навчальний посібник. Київ : Академвидав, 2016. 384 с.
6. Титаренко Т. М. Життєва криза особистості : психологічний аналіз. Київ : Міленіум, 2018. 304 с.
7. Титаренко Т. М. Психологічне здоров'я особистості : засоби самодопомоги в умовах соціальної напруженості. Київ : Міленіум, 2019. 184 с.
8. Лушин П. В. Психологічна допомога особистості у кризових ситуаціях : навчальний посібник. Київ : Каравела, 2017. 224 с.
9. James R. K., Gilliland B. E. Crisis Intervention Strategies. 8th ed. Boston : Cengage Learning, 2017. 720 p.
10. Roberts A. R. Crisis Intervention Handbook : Assessment, Treatment, and Research. 4th ed. Oxford : Oxford University Press, 2019. 784 p.
11. Everly G. S., Mitchell J. T. Critical Incident Stress Management (CISM) : A Practical Review. Ellicott City : Chevron Publishing, 2018. 228 p.
12. Caplan G. Principles of Preventive Psychiatry. New York : Basic Books, 2016. 304 p.
13. Spielberger C. D. Manual for the State-Trait Anxiety Inventory. Palo Alto : Consulting Psychologists Press, 2015. 70 p.
14. Cohen S., Kamarck T., Mermelstein R. A Global Measure of Perceived Stress. Journal of Health and Social Behavior. 1983. Vol. 24. № 4. P. 385–396.
15. World Health Organization. Mental Health and Psychosocial Support in Emergency Settings. Geneva : WHO, 2020. 68 p.
16. American Psychological Association. Guidelines for Psychological Practice in Health Care Delivery Systems. Washington : APA, 2019. 45 p.
17. Hobfoll S. E. Conservation of Resources Theory : Its Implication for Stress, Health, and Resilience. Oxford : Oxford University Press, 2018. 312 p.
18. Herman J. Trauma and Recovery : The Aftermath of Violence. New York : Basic Books, 2015. 304 p.

19. McNally R. J. Remembering Trauma. Cambridge : Harvard University Press, 2017. 424 p.
20. Bisson J. I., Roberts N. P., Andrew M. Psychological Therapies for Chronic Post-Traumatic Stress Disorder. Cochrane Database of Systematic Reviews. 2019. № 12. P. 1–125.

1.4 Вплив групового онлайн-воркшопу з прийняття рішень в умовах невизначеності на психоемоційний стан учасниць

Колесник К.

Київський інститут сучасної психології та психотерапії

Ситуація соціальної та особистісної невизначеності , особливо в контексті тривалої війни, суттєво ускладнює процеси прийняття рішень у людей різного віку та соціального становища . Внутрішні конфлікти між різними потребами, цінностями та мотивами є одним із ключових психологічних механізмів, що блокують ефективне рішення і призводять до хронічного психоемоційного виснаження .

Кризове психологічне консультування як окрема галузь практичної психології розробляє специфічні технології роботи з такими станами .

Мета дослідження - емпірично перевірити ефективність 90-хвилинного групового онлайн-воркшопу «Прийняття рішень в умовах невизначеності» щодо зниження рівня тривожності та конфліктності прийняття рішень у його учасників .

Завдання дослідження:

1. Провести передтестове вимірювання рівня ситуативної тривожності та конфліктності прийняття рішень у учасників .
2. Застосувати технологію групового воркшопу з психоедукації та роботи з амбівалентністю .
3. Провести посттестове вимірювання за тими самими методиками .

4. Статистично перевірити значущість змін за критерієм знаків (G-критерій).

1. ТЕОРЕТИЧНЕ ПІДґРУНТЯ

1.1. Внутрішній конфлікт як механізм блокування прийняття рішень

Прийняття рішень в умовах невизначеності супроводжується специфічним психологічним феноменом - конфліктом між конкуруючими потребами та цінностями. O'Connor і Légaré (2003) у своїй роботі, присвяченій клінічним рішенням, описують цей стан як «вирішальний конфлікт» (decisional conflict) - суб'єктивне відчуття невпевненості щодо правильного вибору, що супроводжується тривогою, почуттям провини та відтермінуванням дії. Автори показують, що конфліктність прийняття рішень безпосередньо корелює з рівнем ситуативного дистресу і піддається цілеспрямованому психологічному втручанню.

Амбівалентність - одночасна наявність протилежно спрямованих імпульсів щодо одного об'єкта - розглядається як центральна характеристика складних рішень. Bruch і Ghosh (2012) у дослідженні процесів вибору демонструють, що нездатність інтегрувати суперечливі мотиви призводить до хронічного психоемоційного виснаження та зниження суб'єктивного благополуччя навіть без прийняття об'єктивно «неправильного» рішення. При цьому усвідомлення нормативності амбівалентності саме по собі знижує вторинний дистрес, пов'язаний із самокритикою через нерішучість.

З нейробіологічної точки зору невизначеність активує ті самі нейронні ланцюги, що й загроза виживанню. Hare, Camerer і Rangel (2009) у дослідженні за допомогою фМРТ показали, що вентромедіальна префронтальна кора, відповідальна за оцінку цінності вибору, пригнічується у стані підвищеного емоційного збудження - тобто тривога буквально звужує здатність зважено оцінювати альтернативи. Це нейробіологічно обґрунтовує необхідність зниження тривожності як передумови ефективного прийняття рішень, а не навпаки.

1.2. Ситуативна тривожність як індикатор психоемоційного стану

Ситуативна тривожність є одним із ключових індикаторів психоемоційного реагування на актуальний стресор . На відміну від особистісної тривожності як стійкої риси, ситуативна тривожність відображає поточний стан мобілізації нервової системи і добре піддається короточасному втручанню (Spielberger, Gorsuch & Lushene, 1970).

Eysenck, Derakshan, Santos і Calvo (2007) у теорії атенційного контролю показують, що підвищена тривожність порушує роботу центральних виконавчих функцій - зокрема, здатність переключати увагу між альтернативами та пригнічувати нерелевантні подразники. У контексті прийняття рішень це виявляється у звуженні поля можливостей, фіксації на загрозливих сценаріях та посиленні унікальної поведінки. Зниження ситуативної тривожності через структуровану групову рефлексію є тому обґрунтованим терапевтичним завданням воркшопу кризового формату.

Окремим феноменом є метатривожність - дистрес від самого факту переживання тривоги. Wells і Matthews (1994) описують її як один із ключових механізмів підтримання тривожних розладів: людина починає боятися власних тривожних думок, що запускає додатковий цикл активації . Психоедукація щодо нормативності тривоги при невизначеності безпосередньо розриває цей цикл .

1.3. Робота з амбівалентністю через діалог субособистостей

Підхід до роботи з внутрішніми конфліктами через діалог «частин» або субособистостей має розроблену теоретичну та емпіричну базу . Lester (2010) у своєму огляді теорій субособистостей демонструє, що різні психологічні школи - від психосинтезу Ассаджолі до сучасних когнітивних моделей — сходяться в уявленні про психіку як про систему відносно автономних частин, кожна з яких несе власні потреби та захисні функції . Кучеренко (2014) розглядає субособистість як структурно - динамічний компонент несвідомого і показує, що усвідомлення та іменування цих частин суттєво знижує їхній руйнівний вплив на поведінку .

Емпіричне підтвердження ефективності діалогічних технік у роботі з амбівалентністю надає дослідження Engle і Arkowitz (2008): автори показують, що техніка «двох крісел», яка передбачає вербальний діалог між конфлікуючими частинами, знижує суб'єктивну інтенсивність внутрішнього конфлікту значно ефективніше, ніж просте обговорення проблеми. Механізм ефекту - зниження злиття з однією позицією через надання рівного «голосу» іншій.

У контексті мотиваційного інтерв'ю Resnicow і McMaster (2012) описують амбівалентність не як перешкоду, а як ресурс змін: у момент, коли людина усвідомлює обидві сторони свого конфлікту одночасно, вона отримує доступ до власної мотивації, яка раніше була заблокована захисними механізмами.

1.4. Когнітивно-поведінкові техніки декатастрофізації

Тривога при прийнятті рішень часто підтримується когнітивним викривленням катастрофізації - тенденцією надавати надмірну вагу найгіршому можливому сценарію. Szabo і Lovibond (2006) у дослідженні природи тривожного мислення показують, що катастрофічні образи є не просто «негативними думками», а специфічним когнітивним процесом, що підтримує поведінку уникання та блокує ефективне планування.

Техніка структурованого аналізу сценаріїв (найгірший - найкращий - реалістичний) є операціоналізацією когнітивної реструктуризації в рамках КПТ. Hofmann, Asnaani, Vonk, Sawyer і Fang (2012) у метааналізі 269 досліджень підтверджують, що техніки когнітивної реструктуризації є одними з найбільш ефективних компонентів КПТ при тривожних станах, причому ефект спостерігається навіть при одноразовому застосуванні в рамках короткострокового втручання.

1.5. Ефективність групових онлайн-інтервенцій

Груповий формат психологічного втручання забезпечує специфічні терапевтичні чинники, описані Yalom і Leszcz: нормалізацію досвіду, взаємне навчання та підтримку. Особливу роль відіграє universality - усвідомлення

учасниками спільності свого досвіду, яке знижує ізоляцію та сором навколо нерішучості (Kivlighan, London & Miles, 2012).

Щодо онлайн-формату: Linardon, Cuijpers, Carlbring, Messer і Fuller-Tyszkiewicz (2019) у метааналізі рандомізованих контрольованих досліджень показують, що онлайн - втручання демонструють зіставну з очними ефективність у зниженні тривожності та покращенні навичок емоційної регуляції. Важливою перевагою онлайн-формату для теми дослідження є знижений поріг розкриття: дослідження Joinson (2001) демонструє феномен «онлайн-розгальмування» (online disinhibition effect) - готовність ділитися більш особистим матеріалом у цифровому просторі, що може посилювати глибину рефлексивної роботи у воркшопі.0).

2. МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ

Використовувався квазіекспериментальний дизайн з одною групою: передтест – втручання-посттест. Цей дизайн є оптимальним для пілотного дослідження ефективності психологічного втручання в умовах обмеженої вибірки та відсутності контрольної групи.

До дослідження залучено 5 жінок ($N = 5$). Вік учасниць: від 35 до 62 років ($M = 45,4$ року); роки народження: 1964, 1969, 1989, 1990, 1991. Освіта: всі учасниці мають вищу освіту. Місце проживання: Україна (3 - Київ, 1 - Вінниця, 1 - іванофранківська область); жодна з учасниць не виїхала за кордон. Житлові умови: всі мають власне житло. Критерії включення: добровільна участь, наявність суб'єктивно значущого нерозв'язаного рішення або внутрішнього конфлікту, відсутність кризового стану. Характеристики вибірки представлені в Таблиці 1.

Таблиця 1. Соціально-демографічні характеристики вибірки ($N = 5$)

Код	Стать	Вік	Освіта	Місто	Власне житло
24282	Ж	36	Вища	Київ	Так
11111	Ж	35	Вища	Київ	Так
38083	Ж	37	Вища	Київ	Так
34567	Ж	62	Вища	Вінниця	Так
31019	Ж	57	Вища	Яремче	Так

Для оцінки психоемоційного стану учасників використовувалися дві стандартизовані методики .

Методика 1. Субшкала ситуативної тривожності Спілбергера–Ханіна (State-Trait Anxiety Inventory, STAI; Spielberger, 1983; адаптація Ханіна, 1976) містить 20 тверджень, що оцінюються за 4-бальною шкалою Лікерта . Сумарний бал коливається від 20 до 80: до 30 балів - низька тривожність; 31–44 - помірна; 45 і вище - висока . Методика має високу надійність (α Кронбаха = 0,91-0,93) та широко застосовується в дослідженнях психоемоційних станів у клінічній та консультативній психології .

Методика 2. Шкала складності прийняття рішень (Decisional Conflict Scale, DCS; O'Connor, 1995). Містить 16 тверджень, що оцінюються за 5-бальною шкалою (0–4). Після підрахунку загальний бал нормується до шкали 0–100. Бали від 0 до 37,5 відповідають низькому конфлікту; від 37,5 до 50 - граничному , вище 50 - виражений конфлікт, що асоціюється з відтермінуванням рішення та пасивністю . Методика демонструє хорошу надійність (α Кронбаха = 0,78–0,92) та валідність у різних контекстах прийняття рішень .

За 15–20 хвилин до початку воркшопу учасникам надсиалося посилання на Google Form із передтестом (pre-test). Форма містила обидві методики та унікальний числовий код учасника для анонімного зіставлення даних . Аналогічна форма (post-test) надсилалася протягом 30 хвилин після завершення воркшопу

4. ОПИС ЗАСТОСОВАНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ ВТРУЧАННЯ

4.1. Загальна характеристика воркшопу

Запропонована технологія втручання була груповий онлайн-воркшоп «Прийняття рішень в ситуації невизначеності» . Тривалість: 90 хвилин . Формат: онлайн (Zoom). Кількість учасників: 5 осіб .

Теоретична основа: нейробіологічні моделі прийняття рішень (Damasio, 1994), підхід Internal Family Systems (Schwartz, 1995), мотиваційне інтерв'ю (Miller & Rollnick, 2012), елементи прийняття і відповідальності (Hayes, 2004).

4.2. Структура воркшопу

Воркшоп складався з шести послідовних блоків, кожен із яких виконував специфічну терапевтичну функцію .

Блок 1. Відкриття та встановлення безпечного простору (10 хв). Фасилітатор явно проговорює принципи конфіденційності, добровільності участі та безоцінного ставлення . Учасникам дозволяється вимикати камеру, не відповідати на запитання, виходити за потреби .

Блок 2. Коротке коло присутності (5 хв). Питання «з яким станом ви сьогодні прийшли?» та «що ви хочете отримати в результаті воркшопу» . (одне слово або фраза) виконує функцію заземлення й нормалізації різних станів у групі

Блок 3. Психоедукація (15 хв). Центральний інформаційний блок воркшопу включав пояснення таких концептів: (а) нейробіологія невизначеності - мозок сприймає непередбачуваність як потенційну загрозу і мобілізує нервову систему; (б) механізм *overthinking* - нескінченний аналіз як спроба знизити невизначеність, що парадоксально посилює напругу; (в) амбівалентність як норма - конфлікт між двома важливими потребами, а не ознака слабкості; (г) уникання рішень - короткострокове полегшення та довгострокова «підтримка мобілізації»; (д) аспект горювання - будь-яке рішення містить відмову від альтернатив . Психоедукаційний блок зменшує метатривожність, надаючи нормативну рамку для переживань учасників .

Блок 4. П'ять вправ (70 хв загалом).

Вправа 1 «Що стає неможливим, якщо я вирішу?» (15 хв): учасники рефлексують над власним нерозв'язаним рішенням і формулюють, яку цінність або можливість вони символічно «втрачають», якщо рухаються вперед . Це допомагає виявити приховану функцію відтермінування .

Вправа 2 «Діалог двох частин» (20 хв): учасники письмово фіксують діалог між «частиною, яка хоче» і «частиною, яка боїться» . Питання-провідники: «Чого ти хочеш?» / «Від чого ти намагаєшся захистити?». Ця техніка базується

на теорії субособистостей Шварца і дозволяє знизити внутрішній конфлікт через його вербалізацію та визнання захисної функції опору .

Вправа 3 «Три сценарії: найгірший, найкращий, реалістичний» (15 хв):

когнітивно-поведінкова техніка реструктуризації катастрофізуючого мислення. Учасники обирають своє нерозв'язане рішення і письмово описують три сценарії його наслідків: (1) найгірший можливий результат - що найстрашніше може статися? (2) найкращий можливий результат - як могло б скластися ідеально? (3) реалістичний результат - що насправді найімовірніше? Після заповнення таблиці фасилітатор пропонує запитання для рефлексії: «Де живе ваша увага зараз - ближче до якого сценарію?», «Наскільки реалістично ви оцінюєте ймовірність найгіршого?», «Що б допомогло вам опинитися у реалістичному сценарії?» . Техніка спирається на принципи КПТ (Бек, 1979): тривога при прийнятті рішень часто живиться когнітивним викривленням «катастрофізація» - схильністю до надмірної уваги на негативних наслідках і недооцінки власних ресурсів . Структурований аналіз трьох сценаріїв знижує злиття з найгіршим варіантом і активує реалістичніші когнітивні схеми, що безпосередньо знижує ситуативну тривожність .

Вправа 4 «Що я намагаюся не відчувати?» (10 хв): інтроспективна вправа, спрямована на ідентифікацію унікального почуття - емоції, контакт із якою блокується через нерішення . Учасники можуть залишити відповідь при собі, не ділячись .

4.3. Обґрунтування включення КПТ-вправи «Три сценарії»

Включення когнітивно-поведінкової вправи на декатастрофізацію доповнює переважно процесуально-орієнтований та психоедукаційний характер воркшопу структурованим когнітивним інструментом. Якщо вправи 1–4 спрямовані на контакт із внутрішніми станами, прийняття амбівалентності то вправа 5 повертає учасника до когнітивного рівня - але вже з більшою внутрішньою стійкістю після попередньої емоційної роботи . Така послідовність відповідає моделі «bottom-up / top-down» у

сучасній інтегративній психотерапії: спочатку робота з тілом та емоціями, потім - когнітивна реструктуризація (van der Kolk, 2014).

Метааналізи підтверджують, що техніки декатастрофізації є одними з найбільш ефективних елементів КПТ при роботі з тривогою та униканням (Hofmann et al., 2012). У контексті кризового консультування вони дозволяють швидко знизити гострий рівень когнітивного дистресу без тривалої терапевтичної роботи з глибинними переконаннями.

4.4. Загальна тривалість та структура воркшопу

Блок	Зміст	Тривалість
1	Відкриття та безпека	10 хв
2	Коло присутності (check-in)	5 хв
3	Психоедукація	15 хв
4	Вправа 1: «Що стає неможливим?»	15 хв
4	Вправа 2: «Діалог двох частин»	20 хв
4	Вправа 3 : «Три сценарії» (КПТ)	10 хв
4	Вправа 4: «Що я намагаюся не відчувати?»	10 хв
5	Рефлексія та підсумки	10 хв
6	Заземлення	5 хв
7	Загальна тривалість	100 хв

Блок 5. Рефлексія та підсумки (10 хв). Добровільне коло зворотного зв'язку: «Що сьогодні було найбільш важливим, несподіваним або цінним?» Фасилітатор підкреслює, що мета воркшопу - не прийняти рішення, а краще зрозуміти внутрішню динаміку .

Блок 6. Заземлення (5 хв). Завершення - сенсорна вправа «5, 4,3, 2,1» . Зокрема, учасникам пропонується подивитися на 5 предметів, почути 4 звуки, доторкнутись до 3 речей, відчувати 2 запахи і 1 смак . Ця практика повертає учасників у теперішній момент і знижує активацію нервової системи після рефлексивної роботи .

5. РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

5.1. Індивідуальні показники до та після воркшопу

У Таблиці 2 представлені індивідуальні показники ситуативної тривожності (STAI-S) та конфліктності прийняття рішень (DCS) до та після воркшопу, а також різниця між вимірюваннями ($d = \text{пре} - \text{пост}$).

Таблиця 2. Індивідуальні показники STAI-S та DCS до та після воркшопу

Учасниця	STAI-S пре	STAI-S пост	d (STAI)	DCS пре	DCS пост	d (DCS)
24282	38	26	+12 ↓	48,4	31,2	+17,2 ↓
11111	42	41	+1 ↓	53,1	39,1	+14,0 ↓
38083	57	63	-6 ↑	34,4	32,8	+1,6 ↓
34567	25	40	-15 ↑	31,2	26,6	+4,6 ↓
31019	43	36	+7 ↓	50,0	45,3	+4,7 ↓
M (SD)	41,0 (10,9)	41,2 (12,6)	-0,2	43,4 (9,3)	35,0 (7,9)	+8,4

Примітка: d показує різницю між вимірюваннями перед та після воркшопу; позитивне значення (↓) = зниження показника після воркшопу; негативне (↑) = підвищення. STAI-S: шкала 20–80 (до 30 - низька тривожність, 31 -44 - помірна, вище 45 - висока). DCS: шкала 0–100 (до 37,5 - низький конфлікт, 37,5 - 50 - граничний, >50 - виражений).

5.2. Середньогрупові показники

Таблиця 3. Середньогрупові показники та різниця між вимірюваннями (N = 5)

Методика	M пре (SD)	M пост (SD)	M різниці	Min d / Max d
STAI-S	41,0 (10,9)	41,2 (12,6)	-0,2	-15 / +12
DCS	43,4 (9,3)	35,0 (7,9)	+8,4	+1,6 / +17,2

Середній рівень ситуативної тривожності до і після воркшопу фактично не змінився: 41,0 та 41,2 бали відповідно (різниця $-0,2$). Індивідуальні зміни були різноспрямованими та суттєвими: троє учасниць показали зниження STAI-S (на 1, 7 та 12 балів), двоє - підвищення (на 6 та 15 балів). Середній показник DCS знизився з 43,4 до 35,0 балів (різниця $+8,4$), причому зниження зафіксовано у всіх п'яти учасниць без винятку .

5.3. Статистичний аналіз: критерій Вілкоксона (Wilcoxon signed-rank test)

Для перевірки статистичної значущості спостережених змін застосовувався непараметричний критерій Вілкоксона для залежних вибірок (Wilcoxon signed-rank test), реалізований у програмі jamovi. Критерій є адекватним для малих вибірок ($N < 25$) та не вимагає нормального розподілу . Додатково застосовувався ручний G-критерій знаків для наочного підрахунку напрямку змін .

G-критерій: G емп. = менша з двох кількостей знаків (позитивних або негативних різниць). При $N = 5$ критичне значення $G = 0$, тобто статистична значущість підтверджується лише якщо всі 5 різниць мають однаковий знак .

Таблиця 4. Результати статистичного аналізу (jamovi, Wilcoxon signed-rank test)

Методика	W	p	M різниці	Rank biserial r	Знаки (+/-)	G емп.	Висновок
STAI-S	7	1,000	-0,5	-0,067	3 / 2	2	не значущий
DCS	15	0,058	+9,5	1,000	5 / 0	0	тенденція ↓

STAI-S: $W = 7$, $p = 1,000$, $r = -0,067$. Зміни різноспрямовані (3 зниження, 2 підвищення), $G = 2 > G_{\text{крит.}} = 0$. Нульова гіпотеза не відхиляється. Статистично значущих змін рівня ситуативної тривожності не виявлено.

DCS: $W = 15$, $p = 0,058$, $r = 1,000$. Усі 5 різниць позитивні, $G = 0$. Розмір ефекту максимальний. Результат не досягає порогу $p < 0,05$, проте $p = 0,058$ і $r = 1,000$ у сукупності вказують на виражену тенденцію до зниження конфліктності прийняття рішень, що не підтверджується статистично через малий розмір вибірки.

5.4. Якісний аналіз зворотного зв'язку учасників

Під час рефлексивного кола учасниці виділяли такі значущі аспекти воркшопу:

нормалізацію амбівалентності («я зрозуміла, що два бажання можуть бути однаково справжніми»), декілька учасниць усвідомили різницю між реальними сценаріями та катастрофічними в передбаченні результатів рішення. Однак 2 з учасниць було важко зрозуміти різницю між реалістичним та нереалістичним сценаріями. Найбільш інтенсивнішою вправою виявилась вправа «діалог двох частин». Для однієї з учасниць цей досвід був занадто глибоким та навіть травматичним. Наступна вправа – «почуття, яке я не хочу відчувати, якщо приймаю це рішення» було для декількох учасниць результативним з точки зору інсайту, однак теж занадто інтенсивним продовженням попередньої емоційно зарядженої вправи.

В результаті, вправа на заземлення була недостатньою, аби під кінець воркшопу декілька з учасниць вийшли з відчуттям завершеності процесу. Це якраз і відображається в варіативності результатів опитувальника STAI.

6. ОБГОВОРЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ

Результати дослідження є диференційованими залежно від методики. За шкалою DCS зафіксовано стійку тенденцію до зниження конфліктності прийняття рішень у всіх п'яти учасниць: M різниці = 8,4 бали, $r = 1,00$. Це

узгоджується з даними про ефективність короткострокових психоедукаційних інтервенцій при роботі з амбівалентністю (James & Gilliland, 2017; Miller & Rollnick, 2012). Відсутність статистичної значущості ($p = 0,058$) є наслідком малого N , а не відсутності ефекту: при $N = 8$ той самий абсолютний ефект ($r = 1,00$) був би статистично значущим при $p < 0,05$.

За шкалою STAI-S результати принципово відрізняються: двоє учасниць показали суттєве підвищення тривожності (на 6 та 15 балів) після воркшопу, що призвело до нульового середнього групового результату. Це явище пояснюється специфікою проведення сесії: послідовність вправ «Діалог двох частин» → «Що я намагаюся не відчувати?» без достатнього часу на інтеграцію між ними призвела до того, що частина учасниць завершила воркшоп з відкритим емоційним матеріалом. Підвищення тривожності не є ознакою неефективності втручання, а скоріше індикатором глибини емоційного залучення. Тим не менш, наступного разу рекомендується зменшити кількість глибинних вправ і збільшити час на інтеграцію досвіду.

Обмеження дослідження. (1) Малий обсяг вибірки ($N = 5$) обмежує статистичну потужність і не дозволяє отримати значущих результатів навіть при великому розмірі ефекту. (2) Відсутність контрольної групи унеможливорює виключення ефекту природного відновлення та ефекту очікування. (3) Вибірка складається виключно з жінок. (4) Вимірювання проводилось безпосередньо після воркшопу, тому невідомо, чи зберігається ефект у часі. (5) Відсутність завершення сесії у відчутті інтеграції могла вплинути на посттестові показники тривожності.

Перспективи подальшого дослідження: збільшення вибірки, введення контрольної групи, вимірювання через 2–4 тижні після воркшопу, аналіз медіаторів ефекту (рівень особистісної тривожності, тип прийнятого рішення тощо).

7. ВИСНОВКИ ТА РЕКОМЕНДАЦІЇ

1. Проведений 90-хвилинний груповий онлайн-воркшоп «Внутрішній конфлікт в процесі прийняття рішень» продемонстрував диференційований вплив на психоемоційний стан п'яти учасниць залежно від вимірюваного показника .

2. За шкалою STAI-S статистично значущих змін не виявлено ($W = 7$; $p = 1,000$; $r = -0,067$). Індивідуальні реакції були різноспрямованими: троє учасниць показали зниження тривожності, двоє - підвищення. Підвищення тривожності у частини учасниць інтерпретується як закономірна реакція на контакт із витісненим емоційним матеріалом в умовах незавершеної сесії .

3. За шкалою DCS зафіксовано зниження конфліктності прийняття рішень у всіх п'яти учасниць ($W = 15$; $p = 0,058$; $r = 1,000$; M різниці = 8,4). Розмір ефекту є максимально можливим . Відсутність статистичної значущості пояснюється малим обсягом вибірки, а не відсутністю реального ефекту .

4. Зниження конфліктності прийняття рішень може пояснюватися психоедукаційним компонентом (нормалізація амбівалентності), вправою «Діалог двох частин» (вербалізація та диференціація внутрішніх частин) та дією групових чинників . Неоднозначність результатів за STAI вказує на необхідність більш структурованого завершення сесії при використанні інтенсивних рефлексивних технік .

5. Дослідження має пілотний характер і потребує реплікації з більшою вибіркою, контрольною групою та відстроченим вимірюванням . Водночас отримані результати є методологічно цінними: вони демонструють як потенційну ефективність формату, так і конкретні зони для його вдосконалення .

Практичні рекомендації для проведення подібних воркшопів:

5. Не поєднувати вправу «Діалог двох частин» та вправу на почуття , яких клієнти уникають, в одній сесії без достатнього часу на інтеграцію між ними (не менше 10–15 хв рефлексії або тілесної вправи між блоками).

6. Завершення сесії після інтенсивної емоційної роботи потребує розширеного

блоку інтеграції: не лише сенсорного заземлення, а й короткого «закриття циклу» - фіксації хоча б одного усвідомлення, з яким учасниця йде додому .

Список використаних джерел

1. Bruch H., Ghosh S. Decision making and the value of not choosing. *Journal of Business and Psychology*. 2012. Vol. 27(1). P. 1–12.
2. Engle D., Arkowitz H. Viewing ambivalence from the outside and the inside. *Counselling Psychology Quarterly*. 2008. Vol. 21(1). P. 41–59.
3. Eysenck M. W., Derakshan N., Santos R., Calvo M. G. Anxiety and cognitive performance: Attentional control theory. *Emotion*. 2007. Vol. 7(2). P. 336–353.
4. Hare T. A., Camerer C. F., Rangel A. Self-control in decision-making involves modulation of the vmPFC valuation system. *Science*. 2009. Vol. 324(5927). P. 646–648.
5. Hofmann S. G., Asnaani A., Vonk I. J. J., Sawyer A. T., Fang A. The efficacy of cognitive behavioral therapy: A review of meta-analyses. *Cognitive Therapy and Research*. 2012. Vol. 36(5). P. 427–440.
6. Joinson A. N. Self-disclosure in computer-mediated communication: The role of self-awareness and visual anonymity. *European Journal of Social Psychology*. 2001. Vol. 31(2). P. 177–192.
7. Kivlighan D. M., London K., Miles J. R. Are two heads better than one? The relationship between number of group leaders and group members, and group climate and group member benefit from therapy. *Group Dynamics*. 2012. Vol. 16(1). P. 1–13.
8. Кучеренко Є . В . Субособистість як структурно-динамічний компонент несвідомого в практиці психосинтезу . *Вісник Інституту розвитку дитини*. 2014. Вип . 32. С . 140–146.

9. Lester D. A multiple self theory of the mind. *Psychological Reports*. 2010. Vol. 106(1). P. 43– 48.
10. Linardon J., Cuijpers P., Carlbring P., Messer M., Fuller-Tyszkiewicz M. The efficacy of app- supported smartphone interventions for mental health problems: A meta-analysis of randomized controlled trials. *World Psychiatry*. 2019. Vol. 18(3). P. 325–336.
11. O'Connor A. M., Légaré F. Decisional conflict: A concept analysis. *Journal of Nursing Scholarship*. 2003. Vol. 35(1). P. 35–41.
12. Resnicow K., McMaster F. Motivational interviewing: moving from why to how with autonomy support. *International Journal of Behavioral Nutrition and Physical Activity*. 2012. Vol. 9(1).
- P. 1913. Spielberger C. D., Gorsuch R. L., Lushene R. E. *Manual for the State-Trait Anxiety Inventory*. Consulting Psychologists Press. 1970.
14. Szabo M., Lovibond P. F. Worry episodes and perceived problem solving: A diary-based approach. *Anxiety, Stress & Coping*. 2006. Vol. 19(2). P. 175-187.
15. Wells A., Matthews G. Attention and emotion: A clinical perspective. *Cognition & Emotion*. 1994. Vol. 8(4). P. 307-330.

2.5 Психоемоційна корекційна програма для управлінців у технологічному секторі з управління емоційним навантаженням

Колопенюк Н.

Київський інститут сучасної психології та психотерапії

Постановка проблеми. Результати теоретичного та емпіричного аналізу, проведеного в попередніх розділах, засвідчили, що професійні труднощі керівників ІТ-команд мають комплексний характер і формуються на перетині високих професійних вимог, технологічної невизначеності,

відповідальності за команду, частого контекстного перемикання, дефіциту часу та необхідності постійно утримувати баланс між інтересами бізнесу, технічної команди й організаційних стейкхолдерів .

Психологічні труднощі управлінців у технологічному секторі доцільно розглядати в межах моделі Job Demands-Resources (JD-R), відповідно до якої професійне виснаження виникає внаслідок стійкого дисбалансу між високими вимогами роботи та недостатніми ресурсами відновлення (Bakker & Demerouti, 2007; Schaufeli, 2017). Для керівників ІТ-команд такими вимогами виступають швидкі технологічні зміни, дедлайни, відповідальність за результати команди, потреба ухвалювати рішення в умовах невизначеності, технострес і постійна цифрова доступність . Водночас ресурси відновлення часто є обмеженими через брак часу, недостатню підтримку з боку організації, ізоляцію управлінської ролі та слабо сформовані навички саморегуляції .

Особливе значення має також концепція професійного вигорання К . Масlach, згідно з якою хронічний професійний стрес поступово трансформується в емоційне виснаження, деперсоналізацію та зниження відчуття професійної ефективності (Maslach, Jackson, Leiter, 1996; Maslach & Leiter, 2022). Для керівників ІТ-команд цей процес має не лише індивідуальні , а й командні наслідки, оскільки емоційне виснаження лідера здатне передаватися команді через стиль комунікації, якість управлінських рішень, рівень психологічної безпеки та здатність керівника підтримувати мотивацію підлеглих .

Емпіричне дослідження підтвердило актуальність створення спеціальної психокорекційної програми саме для цієї професійної групи . За результатами HADS середній бал тривоги становив 9,8, причому 33 % керівників мали клінічно значущий рівень тривоги, а 39 % - субклінічний . Отже, понад 70 % вибірки перебували в зоні підвищеного ризику щодо тривожних проявів .

Показники депресії були нижчими, проте також потребували уваги: 17 % респондентів мали клінічно значущі прояви депресії, а 31 % - субклінічні .

Дані шкали сприйнятого стресу PSS-10 засвідчили, що середній бал у вибірці становив 23,8, тобто перебував у верхній частині середнього діапазону. 68 % керівників мали середній рівень стресу, 28 % - високий, і лише 4 % - низький . Це означає, що для переважної більшості керівників ІТ-команд стрес є не епізодичним, а стабільним фоном професійного життя, пов'язаним із відчуттям неконтрольованості, перевантаження та непередбачуваності .

Не менш важливим є показник задоволеності роботою: за опитувальником В . О . Розанової середній бал становив 40,8, що відповідає критичній межі між задоволеністю та незадоволеністю . 62 % керівників продемонстрували незадоволеність своєю роботою . Такий результат має практичне значення, оскільки управлінець із низькою професійною задоволеністю має менше внутрішніх ресурсів для підтримки команди, конструктивної комунікації та довгострокового стратегічного мислення .

Кореляційний аналіз Спірмена показав, що центральним чинником психоемоційного неблагополуччя є сприйнятий стрес . Він сильно корелює з тривогою ($r = +0,682$), незадоволеністю роботою ($r = +0,603$) та депресією ($r = +0,571$). Отже, саме робота зі сприйняттям стресу, відчуттям контролю, емоційною регуляцією та відновленням ресурсів має бути пріоритетним напрямом психокорекційної роботи .

Додатковим чинником ризику виступає авторитарно-доброзичливий стиль лідерства, виявлений у вибірці за методикою Тімоті Лірі . З одного боку, високі показники домінування й доброзичливості свідчать про здатність керівників приймати рішення, брати відповідальність і підтримувати команду. З іншого боку, надмірне домінування, потреба в контролі та труднощі з

делегуванням можуть посилювати тривогу й виснаження, що було підтверджено слабкими, але значущими зв'язками між домінуванням і тривогою .

Таким чином, психокорекційна програма має бути спрямована не лише на зниження симптомів стресу й тривоги, але й на розвиток більш гнучкого стилю лідерства, вміння делегувати, встановлювати межі , відновлювати ресурси та підтримувати психологічну безпеку команди без надмірного самоперевантаження . Вона повинна поєднувати індивідуальну роботу з емоційною саморегуляцією, групову підтримку та організаційні рекомендації щодо зниження професійних вимог і посилення ресурсів .

У методичному плані програма спирається на інтеграцію когнітивно-поведінкового підходу, елементів mindfulness-based stress reduction (MBSR), тренінгу емоційної саморегуляції, навичок асертивної комунікації, розвитку емоційного інтелекту, практик відновлення та елементів групової підтримки . Такий інтегративний формат відповідає природі виявлених труднощів: вони не зводяться до одного симптому, а охоплюють когнітивний, емоційний, поведінковий, міжособистісний та організаційний рівні .

Мета, завдання, принципи та умови впровадження програми

Психоемоційна корекційна програма для управлінців у технологічному секторі розроблена як структурований комплекс групових і індивідуальних заходів, спрямованих на зниження емоційного навантаження, розвиток навичок саморегуляції, профілактику професійного вигорання та підвищення психологічної стійкості керівників ІТ-команд .

Мета програми - зниження рівня сприйнятого стресу, тривожності та ризику професійного вигорання в керівників ІТ-команд через розвиток навичок усвідомлення власного психоемоційного стану, емоційної саморегуляції, когнітивної гнучкості, конструктивного делегування, відновлення ресурсів і підтримання здорових професійних меж .

Об'єктом психокорекційного впливу є психоемоційне навантаження керівників IT-команд, яке проявляється у підвищеному рівні сприйнятого стресу, тривожності, емоційного виснаження, професійної незадоволеності, надмірній потребі контролю та труднощах із делегуванням .

Цільова група програми - керівники IT-команд, тімліди, engineering managers, project managers, product managers та інші управлінці технологічного сектору, які відповідають за роботу команд, ухвалення рішень, комунікацію зі стейкхолдерами та підтримання результативності в умовах високої невизначеності .

Основними завданнями програми є: 1) підвищити усвідомлення учасниками власних джерел стресу та емоційного навантаження; 2) сформувати навички розпізнавання ранніх ознак виснаження; 3) навчити базових технік тілесної, дихальної та когнітивної саморегуляції; 4) зменшити катастрофізацію , перфекціонізм і переконання про необхідність постійного контролю; 5) розвинути навички делегування та встановлення професійних меж; 6) посилити емоційний інтелект і здатність до конструктивної комунікації; 7) сформувати індивідуальні плани профілактики вигорання; 8) надати організаційні рекомендації щодо зменшення хронічного перевантаження керівників .

Програма побудована на таких принципах: наукової обґрунтованості, добровільності участі, конфіденційності, безпечного групового простору, практичної спрямованості, системності, поступовості, персоналізації, інтеграції індивідуального та організаційного рівнів впливу, а також етичності психологічної роботи з дорослими респондентами .

Оптимальний формат реалізації програми - групова робота з 8-12 учасниками протягом 8 тижнів . Загальна структура включає 10 зустрічей: вступно-діагностичну, 8 тематичних корекційно-тренінгових занять і підсумкову зустріч . Тривалість однієї групової зустрічі - 120 хвилин .

Додатково передбачено індивідуальну консультацію на початку або в середині програми для уточнення особистих цілей учасника та коротку підсумкову індивідуальну рефлексію після завершення програми .

Програма може проводитися в очному, онлайн або змішаному форматі . Для ІТ-середовища доцільним є гібридний або онлайн-формат, оскільки значна частина керівників працює у розподілених командах . Водночас важливо забезпечити стабільність групового складу, регулярність зустрічей, захищений канал комунікації, правила конфіденційності та обмеження робочих відволікань під час занять .

До методів роботи належать: психоедукація, групова дискусія, самодіагностика, аналіз індивідуальних кейсів, когнітивна реструктуризація, ведення щоденника стресу, техніки дихальної саморегуляції, майндфулнес-практики, тілесне сканування, рольові вправи, тренінг

асертивності, вправи з делегування, аналіз управлінських переконань, peer support, розробка персонального плану відновлення та профілактики рецидиву перевантаження . Важливо підкреслити, що запропонована програма не замінює медичну допомогу, психотерапію або психіатричне лікування у випадках виражених клінічних розладів . Якщо в процесі первинної діагностики виявляються високі показники депресії, суїцидальні думки, панічні атаки, тяжке безсоння або інші гострі стани, учаснику рекомендовано індивідуальне звернення до профільного фахівця .

Загальна характеристика програми подана в таблиці 1.

Таблиця 1. Структура програми розвитку емоційної стійкості”

Параметр програми	Зміст
Назва програми	«Емоційна стійкість управління в технологічному секторі»
Цільова група	Керівники ІТ-команд, тімліди, engineering managers, project/product managers, управлінці технологічного сектору
Мета	Зниження психоемоційного навантаження, сприйнятого стресу, тривожності та ризику професійного вигорання
Тривалість	8 тижнів, 10 групових зустрічей по 120 хвилин

Кількість учасників	8-12 осіб у групі
Формат	Очний, онлайн або змішаний
Основні методи	СБТ-техніки, MBSR-практики, психоедукація, групова дискусія, рольові вправи, peer support, домашні завдання
Критерії ефективності	Зниження балів PSS-10 і HADS-A, зростання задоволеності роботою, покращення суб'єктивного відчуття контролю, відновлення та управлінської гнучкості

Структура та зміст психоемоційної корекційної програми

Структурно програма складається з п'яти послідовних етапів: діагностично-мотиваційного, психоедукаційного, етапу формування навичок саморегуляції, етапу корекції управлінських патернів і етапу інтеграції та оцінювання результатів .

Перший етап передбачає встановлення психологічного контракту, первинну діагностику, визначення індивідуальних цілей і створення безпечного групового простору. Другий етап спрямований на розуміння природи стресу, вигорання, техностресу та специфіки емоційного навантаження управлінця . Третій етап формує практичні навички регуляції тривоги, тілесного напруження, автоматичних думок і реактивної поведінки . Четвертий етап спрямований на корекцію управлінських патернів, пов'язаних із надмірним контролем, слабким делегуванням, порушенням меж і

емоційною дистанцією . П'ятий етап передбачає узагальнення досвіду, повторну діагностику та формування індивідуального плану профілактики повторного перевантаження .Зміст програми наведено в таблиці 3.2.

Таблиця 3.2. Тематичний план психоемоційної корекційної програми для управлінців технологічного сектору

№	Тема заняття	Мета	Зміст	Методи та вправи	Домашнє завдання
1	Вступ. Діагностика та психологічний	Сформувати безпечний груповий простір, уточнити	Знайомство, правила конфіденційності, визначення	Коло очікувань, шкала «Мій рівень навантаження зараз»,	Вести щоденник стресових ситуацій протягом

	контракт	очікування учасників, провести первинну самодіагностику.	індивідуальних цілей, первинне заповнення HADS, PSS-10, опитувальника задоволеності роботою, коротка самооцінка рівня емоційного навантаження.	мініінтерв'ю в парах, індивідуальна карта цілей.	тижня.
2	Стрес, технострес і вигорання в ролі IT-керівника	Підвищити розуміння механізмів стресу та вигорання, пов'язати їх із реальними управлінськими ситуаціями.	Модель JD-R, три компоненти вигорання за К. Масlach, технострес, цифрова доступність, рольовий конфлікт керівника між бізнесом і командою.	Психоедукація, вправа «Мої вимоги та мої ресурси», групова дискусія про типові стресори керівника.	Скласти особисту карту професійних вимог і ресурсів.
3	Усвідомлення власних сигналів перевантаження	Навчити учасників розпізнавати ранні тілесні, емоційні, когнітивні та поведінкові ознаки перевантаження.	Індивідуальні маркери стресу: сон, дратівливість, напруга, прокрастинація, гіперконтроль, імпульсивні рішення, емоційне дистанціювання.	Сканування тіла, вправа «Світлофор стресу», аналіз щоденника стресу, техніка STOP.	Щодня фіксувати 3 сигнали перевантаження та реакцію на них.
4	Базові техніки емоційної та тілесної саморегуляції	Сформувати практичні навички швидкого зниження тривоги й тілесної напруги.	Фізіологія стресової реакції, дихальна регуляція, заземлення, прогресивна м'язова релаксація, мікропаузи в робочому дні.	Дихання 4-6, квадратне дихання, grounding 5-4-3-2-1, коротке тілесне сканування, план «Мікровідновлення на 5 хвилин».	Практикувати одну техніку саморегуляції двічі на день і фіксувати ефект.
5	Когнітивна робота з тривогою, перфекціонізмом і гіперконтролем	Навчити учасників виявляти автоматичні думки, які посилюють стрес, і замінювати їх більш реалістичними.	Когнітивні спотворення управління: катастрофізація, «я маю все контролювати», персоналізація помилок команди, мислення «все або нічого», страх втрати авторитету.	СВТ-запис думок, сократівські питання, рефреймінг, поведінковий експеримент «Делегувати без мікроконтролю».	Заповнити 2 когнітивні записи щодо робочих ситуацій.
6	Емоційний інтелект і робота з важкими емоціями керівника	Розвинути здатність розпізнавати, називати й конструктивно виражати емоції в управлінській ролі.	Тривога, злість, провина, сором, безсилля, розчарування; різниця між емоційною регуляцією та придушенням; вплив емоцій керівника на команду.	Емоційний словник, вправа «Емоція — потреба — дія», робота з кейсами, самоспівчуття як ресурс керівника.	У трьох робочих ситуаціях визначити емоцію, потребу та конструктивну дію.
7	Професійні межі, цифрова гігієна та відновлення	Допомогти учасникам сформувати реалістичні правила відновлення та меж між роботою й особистим життям.	Післяробоча підключеність, перевантаження повідомленнями, по-meeting blocks, фокусований час, право на відпочинок, сон і відновлення як управлінський ресурс.	Аудит цифрового навантаження, вправа «Мої межі», план recovery routine, розробка правил комунікації для команди.	Запровадити одну зміну в цифровій гігієні та оцінити її вплив.
8	Делегування, довіра та гнучкий стиль лідерства	Зменшити надмірний контроль і розвинути	Авторитарно-доброзичливий стиль: сильні сторони й	Рольова гра «Делегування складного завдання»,	Делегувати одне завдання з чіткими

		управлінську гнучкість через делегування, довіру та відповідальність команди.	ризик; різниця між контролем і ясністю; матриця делегування; психологічна безпека в команді.	аналіз управлінських переконань, вправа «Що я можу не контролювати», план передачі повноважень.	критеріями результату без проміжного мікроконтролю.
9	Комунікація під навантаженням і підтримуюче управлінське середовище	Розвинути навички конструктивної комунікації в конфліктах і сформувати досвід peer support серед керівників.	Асертивна комунікація, складні розмови, зворотний зв'язок без агресії та уникнення, підтримка психологічної безпеки, групова супервізія управлінських кейсів.	Модель «Факт — вплив — потреба — домовленість», рольові вправи, реєг-консультація, аналіз реального кейсу учасника.	Провести одну асертивну розмову або підготувати її сценарій.
10	Інтеграція результатів і профілактика повторного перевантаження	Узагальнити досвід, провести повторну діагностику, сформувати індивідуальний план профілактики вигорання.	Оцінка змін, повторне заповнення методик, аналіз особистих індикаторів ризику, план дій на 1–3 місяці, ресурси підтримки.	Рефлексивне коло, порівняння «до/після», персональний план «Мої сигнали — мої дії — моя підтримка», завершальний груповий контракт підтримки.	Продовжити індивідуальний план відновлення; повторна самоперевірка через 4–6 тижнів.

Кожне заняття має сталу внутрішню структуру: короткий чек-ін, актуалізація домашнього завдання, психоедукаційний блок, практична вправа, групова рефлексія, формулювання індивідуального висновку та домашнє завдання. Така структура забезпечує передбачуваність, що важливо для учасників з підвищеним рівнем тривоги, і водночас дозволяє поступово формувати нові навички.

Вступно-діагностичний блок має особливе значення, оскільки керівники ІТ-команд часто звикли функціонувати в режимі постійної ефективності й можуть недооцінювати власне емоційне виснаження. Тому завданням першої зустрічі є не лише збір діагностичних даних, а й формування мотивації до роботи з власним станом. Важливо перевести фокус із уявлення про психологічну допомогу як «слабкість» на розуміння саморегуляції як управлінської компетентності.

Психоедукаційний блок допомагає учасникам зрозуміти, що їхні симптоми не є індивідуальною неспроможністю, а закономірною реакцією на

поєднання високих вимог і недостатніх ресурсів . Це знижує самозвинувачення, нормалізує звернення по підтримку та створює основу для подальшої корекційної роботи .

Блок саморегуляції спрямований на формування практичних інструментів, які можна застосовувати безпосередньо в робочому дні . Для керівників ІТ-команд важливо, щоб техніки були короткими, конкретними й сумісними з високим темпом роботи . Саме тому до програми включено мікропаузи, дихальні вправи, коротке заземлення, тілесне сканування та техніку STOP.

Когнітивно-поведінковий блок зосереджений на переконаннях, що підтримують хронічний стрес: «я маю все контролювати», «якщо я делекую, результат буде поганим», «помилка команди - це моя особиста поразка», «я не маю права відпочивати, поки не завершені всі задачі» . Робота з цими переконаннями є критичною, оскільки саме вони часто утримують керівника в режимі постійної мобілізації та перешкоджають відновленню .

Блок делегування та лідерської гнучкості безпосередньо відповідає емпіричним результатам дослідження, які виявили переважання авторитарно-доброзичливого стилю лідерства . Програма не має на меті «зменшити лідерство» або послабити управлінську позицію . Її завдання полягає в тому, щоб допомогти керівнику відрізнити здорову відповідальність від гіперконтролю, а ясність управління - від мікроменеджменту.

Завершальний етап програми спрямований на перенесення сформованих навичок у реальне професійне середовище . Учасники створюють персональний план профілактики повторного перевантаження, який включає ранні сигнали ризику, конкретні дії саморегуляції, правила відновлення, підтримуючі контакти, зміни в комунікації з командою та критерії, за якими вони зможуть відстежувати власний стан у майбутньому.

Оцінювання ефективності програми та очікувані результати

Оцінювання ефективності психокорекційної програми доцільно здійснювати за принципом порівняння показників до і після участі в

програмі , а також за допомогою відтермінованого контролю через 4-6 тижнів після завершення . Такий підхід дозволяє оцінити не лише безпосередній ефект занять, але й стійкість сформованих навичок у реальному робочому середовищі .

Для кількісної оцінки доцільно використовувати ті самі методики, що застосовувалися в емпіричному дослідженні: Госпітальну шкалу тривоги і депресії (HADS), Шкалу сприйнятого стресу (PSS-10), опитувальник «Оцінка задоволеності роботою» В . О . Розанової та методику діагностики міжособистісних відносин Тімоті Лірі . Повторне використання цих інструментів забезпечує порівнюваність даних і дозволяє простежити динаміку саме тих показників, які були визначені як проблемні в розділі II .

Основними кількісними критеріями ефективності програми є: зниження середнього показника сприйнятого стресу за PSS-10; зменшення частки учасників із високим рівнем стресу; зниження показників тривоги за HADS-A; зменшення субклінічних і клінічно значущих проявів депресії; зниження балів незадоволеності роботою за опитувальником Розанової; пом'якшення надмірно домінантних тенденцій у міжособистісному стилі за одночасного збереження доброзичливості та управлінської впевненості .

Якісними критеріями ефективності є підвищення суб'єктивного відчуття контролю над навантаженням, покращення здатності розпізнавати власні емоційні стани, зменшення реактивності в конфліктних ситуаціях, формування навичок відновлення, покращення делегування, зростання довіри до команди, зменшення почуття ізоляції в управлінській ролі та більш конструктивне ставлення до професійних помилок і невизначеності .

Очікується, що після проходження програми учасники демонструватимуть зниження рівня сприйнятого стресу, насамперед за рахунок кращого розуміння власних тригерів, формування коротких технік саморегуляції та перегляду переконань, які підтримують гіперконтроль . Також очікується зменшення тривожності, оскільки керівники отримають

інструменти роботи з катастрофізацією, невизначеністю та надмірною відповідальністю .

На рівні професійної поведінки очікуваними результатами є більш свідоме делегування, чіткіше встановлення меж, зменшення кількості імпульсивних або реактивних управлінських рішень, покращення якості зворотного зв'язку, а також розвиток більш гнучкого стилю лідерства . При цьому програма не передбачає відмови від результативності або управлінської вимогливості; навпаки, її завдання полягає в тому, щоб зробити лідерство менш виснажливим і більш стійким .

На командному рівні очікується опосередкований позитивний ефект: керівник, який краще регулює власне емоційне навантаження, створює більш передбачувану комунікацію , менше передає команді власну тривогу, краще підтримує психологічну безпеку та має більше ресурсу для розвитку людей . Це особливо важливо для ІТ-команд, де ефективність значною мірою залежить від довіри, автономії, прозорості комунікації та здатності працювати з невизначеністю .

На організаційному рівні програма може бути доповнена рекомендаціями для HR-фахівців і вищого менеджменту. До таких рекомендацій належать: регулярний моніторинг рівня стресу серед керівників, зменшення кількості низькоефективних зустрічей, захищені блоки фокусованої роботи, обмеження післяробочої комунікації, чітке визначення пріоритетів, доступ до психологічної підтримки, створення реєр-груп для керівників, навчання з делегування та емоційно зрілого лідерства, а також включення показників wellbeing до управлінської культури організації .

Очікувані результати програми подано в таблиці 3.3.

Рівень змін	Проблемний показник	Очікуваний результат	Метод оцінювання
Індивідуальний	Високий сприйнятий стрес	Зниження відчуття неконтрольованості, формування навичок швидкої саморегуляції	PSS-10, щоденник стресу, самооцінка
Індивідуальний	Тривожність	Зменшення катастрофізації, розвиток толерантності до невизначеності	HADS-A, рефлексивні анкети
Індивідуальний	Емоційне виснаження	Покращення відновлення, сну, суб'єктивного рівня енергії	Самозвіт, інтерв'ю, шкала навантаження
Поведінковий	Гіперконтроль і труднощі делегування	Більш чітке делегування, зростання довіри до команди	Аналіз кейсів, самооцінка, зворотний зв'язок

Таблиця 3.3. Очікувані результати впровадження психоемоційної корекційної програми

Рівень змін	Проблемний показник	Очікуваний результат	Метод оцінювання
Міжособистісний	Реактивна комунікація під стресом	Більш асертивна комунікація, менше імпульсивних реакцій	Спостереження, рольові вправи, самооцінка
Професійний	Незадоволеність роботою	Підвищення відчуття сенсу, впливу та керованості професійної ролі	Опитувальник Розанової
Організаційний	Надмірні вимоги та нестача ресурсів	Рекомендації щодо процесів, меж комунікації, підтримки керівників	HR-опитування, follow-up, якісні інтерв'ю

Для підвищення валідності оцінювання доцільно поєднувати кількісні та якісні методи . Кількісні методики дають змогу об'єктивно зафіксувати зміну рівня стресу, тривоги, депресивних проявів і задоволеності роботою . Якісні методи - напівструктуроване інтерв'ю , рефлексивні анкети, аналіз управлінських кейсів - дозволяють зрозуміти, які саме елементи програми були для учасників найбільш корисними та які труднощі залишилися після її завершення .

Особливе значення має відтерміноване оцінювання, оскільки короткострокове покращення стану не завжди означає стійку зміну поведінки . Через 4-6 тижнів після завершення програми доцільно повторно зібрати короткі дані щодо рівня стресу, використання навичок саморегуляції, делегування, меж комунікації та професійної задоволеності . Це дозволить визначити, чи стали навички частиною реальної управлінської практики .

У разі впровадження програми в організації важливо не обмежуватися лише індивідуальною відповідальністю керівника . Якщо після програми учасник повертається в середовище з надмірною кількістю зустрічей, нечіткими пріоритетами, постійними повідомленнями після робочого часу та відсутністю підтримки, індивідуальні навички швидко виснажуються . Тому

ефективність програми значно підвищується, коли вона супроводжується організаційними змінами або хоча б управлінськими рекомендаціями для вищого менеджменту.

Таким чином, оцінювання програми має бути комплексним: воно повинно враховувати симптоматичні зміни, поведінкові зміни, зміни у стилі лідерства, суб'єктивне відчуття ресурсності та організаційний контекст. Саме такий підхід відповідає багатофакторній природі професійних труднощів керівників ІТ-команд, виявлених у теоретичному й емпіричному розділах роботи.

Висновки до розділу III: У третьому розділі було розроблено психоемоційну корекційну програму для управлінців у технологічному секторі, спрямовану на управління емоційним навантаженням, зниження сприйнятого стресу, тривожності та ризику професійного вигорання.

Науково-практичне обґрунтування програми базується на результатах теоретичного аналізу професійних труднощів керівників ІТ-команд і даних емпіричного дослідження, яке виявило високий рівень тривожності,

стабільно підвищений рівень сприйнятого стресу, значну частку професійної незадоволеності та зв'язок між домінантним стилем лідерства й емоційним напруженням.

Програма має інтегративний характер і поєднує елементи когнітивно-поведінкового підходу, MBSR, тренінгу емоційної саморегуляції, розвитку емоційного інтелекту, асертивної комунікації, делегування, цифрової гігієни та peer support. Така структура дозволяє працювати не лише із симптомами стресу, але й із поведінковими та управлінськими механізмами, які підтримують хронічне перевантаження.

Запропонована програма складається з 10 групових зустрічей і може реалізовуватися в очному, онлайн або змішаному форматі. Її зміст адаптований до специфіки технологічного сектору: високого темпу роботи, гібридних команд, контекстного перемикавання, цифрової доступності, відповідальності за людей і проєктні результати.

Критеріями ефективності програми визначено зниження показників PSS-10 і HADS-A, покращення задоволеності роботою, розвиток навичок

саморегуляції, делегування та гнучкого лідерства, а також підвищення суб'єктивного відчуття контролю, ресурсності та професійної стійкості .

Практична цінність програми полягає в тому, що вона може бути використана корпоративними психологами, HR-фахівцями, консультантами з організаційного розвитку та психотерапевтами, які працюють із керівниками IT-команд . Її впровадження здатне сприяти не лише покращенню психоемоційного стану окремих управлінців, але й підвищенню психологічної безпеки, стабільності та ефективності технологічних команд.

2.6 Психопросвітний відеомодуль з типології Юнга як інструмент кризового консультування: вплив на внутрішнє благополуччя дорослих ***Лук'янчук М.***

Київський інститут сучасної психології та психотерапії

Постановка проблеми: У сучасних умовах воєнних подій, соціальної нестабільності, міграційного досвіду, інформаційного перевантаження та тривалої невизначеності проблема психоемоційного стану дорослої людини набуває особливої актуальності . Значна кількість людей стикається не лише з окремими стресовими подіями, а з тривалим фоновим напруженням, що впливає на здатність приймати рішення, підтримувати внутрішню рівновагу, відчувати сенс і зберігати активну включеність у власне життя .

У кризовій психології важливим завданням є не лише зниження гострого дистресу, а й підтримка внутрішніх ресурсів людини, її здатності орієнтуватися у власному стані, усвідомлювати потреби, цінності та можливі способи адаптації . У цьому контексті кризове консультування може включати не лише безпосередню роботу з гострою реакцією на кризу, а й психопросвітні, стабілізаційні та ресурсні інтервенції, спрямовані на відновлення відчуття внутрішньої опори .

Особливого значення набувають доступні формати психологічної підтримки, які можуть бути використані дистанційно, не потребують тривалого терапевтичного процесу та водночас здатні активізувати саморефлексію . Одним із таких форматів є психопросвітній відеомодуль . У межах кризового консультування його можна розглядати як допоміжну технологію психологічного впливу, що сприяє нормалізації переживань, структуруванню внутрішнього досвіду, підвищенню усвідомленості та формуванню більш узгодженого ставлення до себе .

У даній роботі як така технологія розглядається авторський відеомодуль з типології К . Г . Юнга . Його зміст спрямований на пояснення індивідуальних відмінностей у сприйнятті, мисленні, оцінюванні та взаємодії зі світом . У кризовому контексті така психопросвітня робота може бути важливою, оскільки в умовах невизначеності людина часто втрачає відчуття внутрішньої ясності, сумнівається у власних реакціях, порівнює себе з іншими або знецінює свої природні способи адаптації . Внутрішнє благополуччя у цій статті розглядається як інтегративний показник психоемоційного стану дорослої людини . Воно включає не лише емоційний комфорт, а й здатність переживати сенс, підтримувати внутрішню цілісність, усвідомлювати власні цінності та реалізовувати їх у поведінці . Для емпіричного аналізу було обрано два показники: духовне здоров'я та залучене життя .

Теоретичний огляд. Кризове консультування спрямоване на допомогу людині у ситуаціях, коли звичні способи адаптації виявляються недостатніми . У широкому розумінні кризова психологічна допомога включає стабілізацію стану, підтримку відчуття безпеки, зниження дезорганізації, активізацію ресурсів, відновлення здатності до прийняття рішень і пошук нових способів адаптації . Важливе місце у цьому процесі посідає психопросвіта, яка допомагає людині зрозуміти власні реакції,

зменшити відчуття хаосу та сформувати більш ясне ставлення до внутрішнього досвіду .

Психопросвітні інтервенції не є психотерапією у вузькому сенсі, однак можуть виконувати важливу підтримувальну та профілактичну функцію . У кризовому консультуванні вони можуть допомагати людині краще розуміти власні емоційні, когнітивні та поведінкові реакції, нормалізувати переживання, відновлювати суб'єктивне відчуття контролю та посилювати здатність до самоспостереження .

Одним із сучасних форматів психопросвіти є відеомодуль . Його перевага полягає у поєднанні структурованого змісту, візуального супроводу, аудіального пояснення та можливості самостійного перегляду . Такий формат є особливо актуальним в умовах, коли людина не завжди має доступ до регулярної очної психологічної допомоги, перебуває в іншій країні, має обмежені часові або фінансові ресурси, але потребує підтримки та орієнтації у власному стані . Юнгіанська типологія у цьому дослідженні розглядається не як діагностична система і не як спосіб жорсткої класифікації особистості, а як психопросвітня модель самопізнання . Аналітична психологія К . Г . Юнга описує особистість як складну динамічну структуру, у якій поєднуються свідомі та несвідомі процеси . Одним із важливих елементів цієї моделі є уявлення про психологічні установки та психічні функції .

Юнг виокремлював дві базові установки — екстраверсію та інтроверсію . Екстраверсія пов'язана зі спрямованістю психічної енергії на зовнішній світ, об'єкти, події та взаємодію з іншими людьми . Інтроверсія, навпаки, передбачає більшу орієнтацію на внутрішній світ переживань, образів, уявлень і суб'єктивного досвіду. Обидві установки присутні у психіці людини, однак одна з них зазвичай є більш звичною та диференційованою .

Крім установок, Юнг описав чотири психічні функції: мислення, почуття, відчуття та інтуїцію . Мислення відповідає за логічну обробку

інформації, побудову причинно-наслідкових зв'язків і раціональну оцінку . Почуття пов'язане з оцінюванням явищ з позиції цінності, значущості, прийнятності або неприйнятності . Відчуття забезпечує контакт із конкретною реальністю, фактами, тілесним і сенсорним досвідом . Інтуїція орієнтована на можливості, потенціали, приховані смисли та майбутні варіанти розвитку подій .

У контексті кризового консультування така модель може бути корисною тому, що допомагає людині побачити власні природні способи орієнтації у світі . У кризі людина нерідко знецінює власні реакції, намагається діяти «як правильно» або порівнює себе з іншими . Типологічна психопросвіта може сприяти прийняттю індивідуальних відмінностей і формуванню більш реалістичного ставлення до себе .

Разом із тим важливо підкреслити, що юнгіанська типологія потребує обережного використання . У сучасній психології вона часто критикується через недостатню емпіричну верифікацію, складність операціоналізації понять і ризик спрощення у популярних тестах . Тому у цій статті вона розглядається саме як інструмент психопросвіти та саморефлексії, а не як метод діагностики або визначення фіксованого типу особистості .

Внутрішнє благополуччя дорослих у кризовому контексті також потребує окремого розгляду . У сучасній психології благополуччя не зводиться лише до позитивних емоцій або задоволеності життям . Воно охоплює автономію, особистісний розвиток, самоприйняття, здатність будувати значущі стосунки, відчуття сенсу та реалізацію власного потенціалу .

У межах гедоністичного підходу благополуччя описується через задоволеність життям, позитивні емоції та низький рівень негативних переживань . Евдемонічний підхід, натомість, акцентує увагу на смислі, особистісному зростанні, цінностях та самореалізації . Для кризової психології особливо важливим є саме евдемонічний вимір, оскільки людина у кризових обставинах не завжди може швидко досягти емоційного

комфорту, але може поступово відновлювати відчуття сенсу, внутрішньої опори та здатності діяти відповідно до цінностей .

Духовне здоров'я у цьому контексті не ототожнюється з релігійністю . Воно розуміється ширше — як здатність людини знаходити сенс, підтримувати внутрішню цілісність, переживати гармонію із собою та світом, усвідомлювати власні цінності й життєві орієнтири . У кризових умовах духовне здоров'я може виконувати ресурсну функцію, оскільки допомагає людині не лише витримувати напруження, а й інтегрувати складний досвід у ширшу картину власного життя .

Другим важливим показником є залучене життя. Цей конструкт відображає не лише наявність цінностей, а й здатність людини реалізовувати їх у поведінці . Залучене життя проявляється у відчутті включеності у власне життя, активності, життєвої енергії, суб'єктивної значущості повсякденних дій та відповідності між тим, що людина вважає важливим, і тим, як вона реально діє .

У кризових обставинах саме залучене життя може бути особливо чутливим показником психоемоційного стану . Людина може зберігати цінності, але втрачати здатність діяти, відкладати рішення, уникати активності або відчувати, що життя «поставлене на паузу» . Тому підвищення залученості може свідчити про часткове відновлення суб'єктивної активності, внутрішньої енергії та здатності повертатися до власного життя навіть у складних умовах .

Таким чином, психопросвітній відеомодуль з типології Юнга може бути розглянутий як допоміжний інструмент кризового консультування, спрямований не на безпосередню роботу з травматичним досвідом, а на підтримку саморозуміння, внутрішньої ясності, ціннісної орієнтації та залученості у власне життя .

Мета дослідження. Мета дослідження — визначити вплив авторського психопросвітнього відеомодуля з типології К . Г . Юнга як можливого

інструменту кризового консультування на показники внутрішнього благополуччя дорослих, зокрема духовне здоров'я та залучене життя .

Об'єкт дослідження — внутрішнє благополуччя дорослих у контексті кризових життєвих обставин .

Предмет дослідження — зміни показників духовного здоров'я та залученого життя після перегляду авторського психопросвітнього відеомодуля з типології Юнга .

Завдання дослідження:

1. Проаналізувати психопросвітній відеомодуль як можливу технологію кризового консультування .
2. Розглянути юнгіанську типологію як інструмент самопізнання та рефлексивної підтримки дорослої особистості .
3. Охарактеризувати духовне здоров'я та залучене життя як показники внутрішнього благополуччя .
4. Провести емпіричне дослідження змін показників духовного здоров'я та залученого життя до і після перегляду відеомодуля .
5. Інтерпретувати отримані результати в контексті кризової психології та визначити обмеження дослідження .

Методика та організація дослідження. Дослідження виконано у форматі однофакторного експерименту з повторним вимірюванням . Такий дизайн передбачає порівняння показників одних і тих самих учасників до та після впливу . Єдиним експериментальним фактором був перегляд авторського відеомодуля з типології Юнга .

Загальна логіка дослідження відповідала схемі: pre-test → перегляд авторського відеомодуля → post-test.

Такий формат дозволяє оцінити внутрішньоіндивідуальні зміни показників духовного здоров'я та залученого життя після психопросвітньої інтервенції .

Процедура дослідження складалася з трьох послідовних етапів . На першому етапі учасники заповнювали онлайн-форму, яка містила інформовану

згоду, стандартизовані методики SHAS та ELS-12, а також короткі авторські запитання . Орієнтовний час заповнення становив близько 20 хвилин .

На другому етапі учасники отримували доступ до авторського відеомодуля через месенджер Telegram. Відеомодуль складався із серії коротких відеофрагментів загальною тривалістю близько 1 години 20 хвилин . Матеріал був присвячений основам юнгіанської типології , психологічним функціям, установкам, типологічній структурі особистості та можливостям самопізнання .

На третьому етапі, після перегляду відеомодуля, учасники заповнювали повторну онлайн-форму, яка містила ті самі стандартизовані методики . Додаткові авторські запитання були спрямовані на фіксацію суб'єктивного досвіду після перегляду . Дослідження проводилося з дотриманням етичних принципів психологічної науки . Усі учасники були поінформовані про мету дослідження, добровільність участі, можливість відмовитися на будь-якому етапі, характер зібраних даних та спосіб їх використання . Дослідження не передбачало клінічного втручання, встановлення діагнозів або оцінювання особистості у діагностичному сенсі . Персональні дані — ім'я, електронна адреса та Telegram- нік — використовувалися лише для технічного поєднання результатів pre-test і post-test та для надсилання матеріалів . У статистичний аналіз персональні дані не включалися . Результати подаються лише у зведеному вигляді .

У дослідженні взяли участь 34 дорослі респонденти віком від 18 до 62 років . Середній вік становив приблизно 36,6 року, що свідчить про переважання осіб молодого та середнього дорослого віку. За рівнем освіти більшість учасників мали вищу освіту: 52,9% зазначили наявність однієї вищої освіти, ще 14,7% — кількох вищих освіт . Таким чином, 67,6% вибірки становили респонденти з високим освітнім рівнем .

Важливою контекстуальною характеристикою вибірки є досвід переміщення після 2022 року . 64,7% учасників повідомили про виїзд за кордон, 11,8% — про переїзд у межах свого міста або регіону, 2,9% — про

переїзд до іншого міста України . Лише 17,6% зазначили, що не змінювали місце проживання . Отже, більшість учасників мали досвід міграції або внутрішнього переміщення, що може бути важливим фактором при інтерпретації показників внутрішнього благополуччя та психоемоційного стану .

Щодо попереднього знайомства з типологією Юнга або MBTI, 55,9% респондентів повідомили, що не мали такого досвіду, 29,4% зазначили, що проходили відповідні тести або лекції, а 14,7% не змогли однозначно пригадати . Це дозволяє припустити, що для більшості учасників матеріал відеомодуля був новим або недостатньо знайомим .

Для оцінки змін у показниках внутрішнього благополуччя було використано дві стандартизовані методики в українських адаптаціях .

Першою методикою була Spiritual Health Assessment Scale — SHAS, спрямована на вимірювання духовного здоров'я . Методика включає 21 твердження, що об'єднані у три субшкали: саморозвиток, самоактуалізація та самореалізація . Відповіді оцінюються за п'ятибальною шкалою Лайкерта від 1 до 5. Вищі значення свідчать про більш виражене духовне здоров'я, внутрішню цілісність, усвідомлення смислів і здатність до самореалізації .

Другою методикою була Engaged Living Scale — ELS-12, спрямована на оцінку залученого життя . Методика містить 12 тверджень і включає дві субшкали: «ціннісне життя» та «життєздійснення» . Перша субшкала відображає усвідомленість власних цінностей і узгодженість поведінки з ними, друга — активну реалізацію цих цінностей у повсякденному житті .

Також у дослідженні використовувався блок авторських запитань, спрямованих на уточнення соціально-контекстних характеристик, попереднього знайомства з типологією, суб'єктивного сприйняття відеомодуля та рефлексії після перегляду. Ці запитання не розглядалися як окремі психометричні шкали й виконували допоміжну інтерпретаційну функцію .

Авторський відеомодуль з типології К . Г . Юнга мав загальну тривалість близько 1 години 20 хвилин і складався із серії коротких відеофрагментів . Він

був побудований у психопросвітньому форматі з використанням візуальних матеріалів, схем, метафоричних прикладів і структурованих пояснень .

Зміст відеомодуля включав такі компоненти: вступне звернення та рефлексивне запитання; коротке пояснення структури модуля; метафоричні приклади, що ілюстрували індивідуальні відмінності у сприйнятті; науково - етичний дисклеймер щодо обмежень типологічних моделей; основи типології Юнга; пояснення екстраверсії та інтроверсії; опис чотирьох психічних функцій; розгляд типологічної карти особистості; короткий огляд психологічних типів; завершальний блок, спрямований на узагальнення та рефлексію .

У межах кризового консультування цей відеомодуль можна розглядати як короткострокову психопросвітню інтервенцію, спрямовану на активізацію саморефлексії, підтримку внутрішньої ясності, формування більш приймаючого ставлення до власних психологічних особливостей та посилення залученості у власне життя .

Результати. Первинна обробка даних включала перевірку повноти відповідей, коректності введення значень і узгодженості парних вимірювань. До фінального аналізу було включено дані 34 респондентів, які повністю пройшли обидва етапи дослідження .

Для оцінки надійності шкал було використано коефіцієнти Cronbach's α та McDonald's ω . Для шкали духовного здоров'я SHAS отримано значення $\alpha = 0,813$ та $\omega = 0,820$, що відповідає доброму рівню внутрішньої узгодженості. Для шкали залученого життя ELS-12 показники становили $\alpha = 0,830$ та $\omega = 0,844$, що також свідчить про високу надійність методики у даній вибірці .

До перегляду відеомодуля середній показник духовного здоров'я становив $M = 3,59$, $SD = 0,35$. Після перегляду він зріс до $M = 3,66$, $SD = 0,34$. Отже, приріст становив $\Delta M = +0,07$.

Середній показник залученого життя до інтервенції становив $M = 3,41$, $SD = 0,59$, після перегляду — $M = 3,61$, $SD = 0,55$. Приріст становив $\Delta M = +0,20$.

Отримані результати свідчать про позитивну динаміку за обома показниками . Водночас зміни за шкалою залученого життя є більш вираженими, що може свідчити про більшу чутливість цього конструкта до короткострокового психопросвітнього впливу .

Для перевірки змін між до - та післяінтервенційними показниками було застосовано парний t-критерій Стюдента. Додатково розраховано розмір ефекту Cohen's d.

Результати показали, що зміни духовного здоров'я досягли статистичної значущості: $t(33) = -2,15$, $p = 0,039$, Cohen's $d = -0,37$. Це відповідає малому або наближеному до середнього розміру ефекту .

Зміни залученого життя були більш вираженими: $t(33) = -3,50$, $p = 0,001$, Cohen's $d = -0,60$. Це відповідає середньому розміру ефекту та свідчить про практично значущий вплив відеомодуля на показник залученого життя .

Негативний знак t та Cohen's d у даному випадку пов'язаний із напрямом обчислення різниці між вимірюваннями і не означає негативної динаміки . Оскільки середні значення після інтервенції є вищими, отримані результати свідчать про позитивні зміни .

Обговорення. Отримані результати дозволяють розглядати авторський відеомодуль з типології Юнга як перспективний допоміжний інструмент кризового консультування, спрямований на підтримку внутрішнього благополуччя дорослих . Після перегляду відеомодуля було зафіксовано статистично значуще зростання як духовного здоров'я, так і залученого життя . Це свідчить про те, що короткостроковий психопросвітній вплив може мати позитивний ефект на психоемоційний стан людини, особливо у вимірі суб'єктивної включеності у власне життя .

Більш виражені зміни за показником залученого життя є логічними з огляду на психологічну природу цього конструкта . Залучене життя пов'язане з поведінково-ціннісним рівнем функціонування: здатністю діяти, відчувати власну активність, усвідомлювати цінності та реалізовувати їх у повсякденності . У кризовому контексті саме цей рівень може бути

особливо чутливим до коротких інтервенцій, оскільки навіть невелике прояснення себе, власних реакцій і природних способів взаємодії зі світом може повертати людині відчуття більшої включеності.

Перегляд відеомодуля міг активізувати уявлення учасників про власні сильні сторони, інтереси, способи мислення та природні форми самореалізації. Це могло сприяти підвищенню відчуття внутрішньої ясності, суб'єктивної енергії та готовності діяти відповідно до власних цінностей. У кризовій психології такі зміни мають важливе значення, оскільки криза часто супроводжується дезорієнтацією, зниженням активності, втратою відчуття контролю та сумнівами у власних реакціях.

Духовне здоров'я також продемонструвало статистично значуще зростання, однак розмір ефекту був меншим. Це може пояснюватися тим, що духовне здоров'я є більш глибинним та інтегративним конструктом. Воно пов'язане не лише з окремим актом усвідомлення, а з тривалішим процесом внутрішньої інтеграції, переосмислення життєвого досвіду, формування смислів і цілісного ставлення до себе. Тому одноразовий перегляд відеомодуля може запускати цей процес, але не завжди здатний забезпечити його глибоке та стійке завершення.

Можна припустити, що відеомодуль вплинув на учасників через кілька механізмів. Перший механізм — когнітивний: учасники отримали структуровану модель для розуміння власних психологічних особливостей. Другий — рефлексивний: матеріал відеомодуля міг стимулювати співвіднесення типологічних описів із власним досвідом. Третій — мотиваційний: розуміння власних особливостей могло підсилити відчуття внутрішньої ясності, компетентності та інтересу до самореалізації.

Особливо важливим є те, що відеомодуль не був спрямований на жорстке визначення типу або редукцію особистості до певної категорії. Навпаки, його завдання полягало у створенні простору для самоспостереження. Саме така позиція дозволяє використовувати юнгіанську типологію у

кризовому консультуванні не як набір ярликів, а як мову для опису внутрішніх процесів, індивідуальних відмінностей і можливих ресурсів адаптації .

Практичне значення отриманих результатів полягає в тому, що психопросвітній відеоформат може бути використаний як доступний допоміжний засіб у кризовій психологічній роботі . Він не замінює індивідуального кризового консультування, особливо у випадках гострої травматизації, суїцидального ризику, тяжкого дистресу або клінічних станів . Водночас він може бути корисним як перший м'який етап психологічної підтримки, ресурсна інтервенція або додатковий матеріал між консультаціями .

Особливо актуальним такий формат є для дорослих, які перебувають у ситуації міграції, життєвої невизначеності, професійних або особистісних змін . У таких умовах людина часто потребує не лише зниження симптомів напруження, а й відновлення контакту із собою, власними цінностями, природними способами реагування та можливістю діяти .

Водночас результати слід інтерпретувати обережно . Дослідження мало низку обмежень . По-перше, вибірка була відносно невеликою — 34 особи . По-друге, у дослідженні не було контрольної групи, тому неможливо повністю виключити вплив сторонніх факторів . По-третє, інтервал між вимірюваннями був коротким, що дозволяє оцінити лише безпосередній ефект, але не довгострокову стабільність змін . По-четверте, використовувалися самооцінювальні методики, результати яких можуть залежати від суб'єктивного стану респондентів, соціальної бажаності або ефекту очікування .

Перспективними напрямками подальших досліджень є розширення вибірки, введення контрольної групи, проведення відтермінованого вимірювання, а також порівняння різних форматів впливу: лише відеомодуль, відеомодуль у поєднанні з індивідуальною консультацією, груповий формат обговорення . Особливо цікавим є дослідження того, чи може поєднання

психопросвітнього відеоформату з індивідуальною рефлексивною роботою мати сильніший вплив на духовне здоров'я як більш глибинний конструкт.

Висновки. У статті було розглянуто авторський психопросвітній відеомодуль з типології К . Г . Юнга як можливий допоміжний інструмент кризового консультування, спрямований на підтримку психоемоційного стану та внутрішнього благополуччя дорослих .

Теоретичний аналіз показав, що у кризовому контексті психопросвіта може виконувати важливу стабілізаційну та ресурсну функцію . Вона допомагає людині структурувати власний досвід, краще розуміти свої реакції, зменшувати внутрішню хаотичність і відновлювати відчуття суб'єктивної опори . Юнгіанська типологія у цьому контексті може бути використана не як діагностична система, а як модель самопізнання, що сприяє розвитку рефлексії та прийняттю індивідуальних відмінностей .

Внутрішнє благополуччя у роботі розглянуто як багатовимірний феномен, що включає смислово-ціннісний та поведінковий аспекти . Духовне здоров'я відображає внутрішню цілісність, смислову наповненість і ціннісну узгодженість, тоді як залучене життя характеризує здатність людини реалізовувати власні цінності у повсякденній поведінці .

Емпіричне дослідження було проведено у форматі однофакторного експерименту з повторним вимірюванням на вибірці 34 дорослих респондентів . Для оцінки змін було використано шкалу духовного здоров'я SHAS та шкалу залученого життя ELS-12. Обидві методики продемонстрували добрі показники внутрішньої узгодженості у даній вибірці .

Результати дослідження показали статистично значуще зростання духовного здоров'я після перегляду відеомодуля: $t(33) = -2,15$, $p = 0,039$, Cohen's $d = -0,37$. Також було виявлено більш виражене статистично значуще зростання залученого життя: $t(33) = -3,50$, $p = 0,001$, Cohen's $d = -0,60$.

Отримані результати дозволяють зробити висновок, що авторський відеомодуль з типології Юнга може бути ефективним короткостроковим

психопросвітнім інструментом, здатним позитивно впливати на показники внутрішнього благополуччя дорослих . Найбільш чутливим до такого впливу виявився показник залученого життя, що може свідчити про швидшу змінюваність поведінково-ціннісного компонента благополуччя порівняно з духовним здоров'ям .

У контексті кризової психології це означає, що психопросвітній відеоформат може бути використаний як допоміжна технологія кризового консультування, спрямована на активізацію саморефлексії, підтримку внутрішньої ясності та повернення суб'єктивної включеності у власне життя . Водночас духовне здоров'я як глибинний інтегративний конструкт, імовірно, потребує тривалішого або багатокomпонентного впливу для стійких змін .

Таким чином, результати дослідження підтверджують доцільність використання психопросвітніх відеомодулів у кризовій психологічній практиці, освіті та програмах психологічної підтримки дорослих, особливо в умовах підвищеного стресу, життєвої невизначеності, міграційного досвіду та потреби у доступних формах психологічної допомоги .

Список використаних джерел

1. Jung, C. G. Psychological Types. Princeton University Press, 1971.
2. Beebe, J. Energies and Patterns in Psychological Type. Routledge, 2006.
3. Quenk, N. L. Was That Really Me? How Everyday Stress Brings Out Our Hidden Personality. Davies-Black Publishing, 2002.
4. Ryan, R. M., & Deci, E. L. On happiness and human potentials: A review of research on hedonic and eudaimonic well-being. Annual Review of Psychology, 2001.
5. Seligman, M. E. P. Flourish: A Visionary New Understanding of Happiness and Well-being. Free Press, 2011.
6. Gaur, K. L., & Sharma, M. Spiritual Health Assessment Scale. 2014.

7. Лозорко, О . Українська адаптація шкали духовного здоров'я . 2021.
8. Trompetter, H. R., ten Klooster, P. M., Schreurs, K. M. G., Fledderus, M., Westerhof, G. J., & Bohlmeijer, E. T. Measuring values and committed action with the Engaged Living Scale. 2013.
9. Савченко, О ., Лавриненко, Д . Українська адаптація шкали залученого життя ELS-12. 2024.
10. Mayer, R. E. Multimedia Learning. Cambridge University Press, 2001.
11. Mayer, R. E., & Moreno, R. Nine ways to reduce cognitive load in multimedia learning. Educational Psychologist, 2003.
12. Pargament, K. I. The Psychology of Religion and Coping. Guilford Press, 1997.
13. Hayes, S. C., Strosahl, K. D., & Wilson, K. G. Acceptance and Commitment Therapy: The Process and Practice of Mindful Change. Guilford Press, 2016.

2.7 Семиступенева модель кризової інтервенції А. Робертса в роботі з тривожно-депресивними проявами у жінок після розлучення Маркевич Я.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Анотація. У статті представлено результати наукового дослідження впливу семиступеневої моделі кризової інтервенції А . Робертса (АСТ-model) на психоемоційний стан жінок у перший рік після розлучення . Розлучення є однією з найбільш дезадаптивних подій у житті жінки, внаслідок якої часто підвищується тривожність та рівень депресивних проявів . В свою чергу, модель А . Робертса широко використовується у світовій практиці при роботі із кризами і, що важливо, може реалізовуватись у короткому форматі . У дослідженні взяли участь 5 жінок віком 28-41 років у перший рік після розлучення . Вимірювання здійснювалося до початку інтервенції та через

тиждень (після завершення п'ятої сесії) за двома методиками: субшкалою особистісної тривожності опитувальника Спілбергера-Ханіна та опитувальником депресії PHQ-9, а оцінка різниці виконана за Т-критерієм Вілкоксона. У всіх досліджуваних спостерігалось зниження показників за обома шкалами. Зсув є статистично значущим ($T = 0, p < 0.05$) для тривожності і депресії. Таким чином, технологія Робертса може бути ефективною у роботі з тривожно-депресивними проявами після розлучення.

Постановка проблеми. Розлучення є однією із до найскладніших криз, яку може пережити людина у дорослому віці. За даними Державної служби статистики України, навіть в умовах воєнного стану кількість зареєстрованих розлучень залишається стабільно високою. Жінки після розлучення є групою, що особливо вразлива до тривожно-депресивної симптоматики. Підтвердження тому є і у вітчизняних, і у закордонних роботах (Amato, 2000; Wang та Amato, 2000; Strizzi та колеги, 2022). За даними Amato (2000) та Booth і Amato (1991), у перший рік після розриву рівень тривоги і депресії суттєво перевищує популяційний. Звідси і випливає робоче питання, яку саме технологію психологічної допомоги обрати для роботи з такими станами.

В умовах воєнного стану в Україні питання вибору ефективних психологічних технологій набуває особливого значення, адже після розлучення жінки часто опиняються у ситуації подвійного навантаження, коли до особистісної кризи додаються економічна нестабільність, виховання дітей без партнера, переселення, тривога за безпеку тощо. У такій ситуації класична довгострокова психотерапія не завжди є доступною, а короткі форми психологічної допомоги виходять на перший план. Це і обумовлює науковий інтерес до моделей кризового консультування, які мають доказову базу і можуть реалізовуватись у короткому форматі (4-6 сесій).

Однією з найбільш поширених у світовій кризовій психології є семиступенева модель А. Робертса (Roberts, 1991, 2005). Вона є серцевиною більш широкій інтегративній АСТ-моделі (Assessment, Crisis intervention, Trauma treatment), запропонованої тим самим автором (Roberts, 2002), і

структурує її середню стадію кризової інтервенції . Сама семиступенева модель передбачає послідовну роботу з кризовою ситуацією , вона має чітко визначені етапи і добре піддається протоколізації .

У межах вітчизняної психології питання адаптації моделі Робертса до роботи з розлученими жінками висвітлено недостатньо. Більшість українських робіт зосереджена на загальних теоретичних описах кризового консультування, а конкретні дослідження ефективності окремих технологій представлені фрагментарно . Саме тому виникає потреба у проведенні самостійного емпіричного дослідження, яке поєднало б теорію розлучення як кризової події з апробацією конкретної технології психологічної допомоги .

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Тривожно-депресивні прояви належать до найбільш поширених форм порушення психоемоційного стану . Вони зачіпають одразу кілька рівнів особистості, починаючи з когнітивного, емоційного та поведінкового, і закінчуючи фізіологічним . Дослідити їх всі у межах одного підходу доволі важко . Література з цієї теми обширна, але якщо говорити про кризові події (а розлучення належить саме до таких), необхідно звертатися до кількох теоретичних традицій одночасно .

Класичним вихідним пунктом є психоаналітична традиція . Freud (1917) у есеї «Mourning and Melancholia» запропонував ідею, що людина, яка втратила значущу для себе фігуру, звертає злість на саму себе і починає переживати провину, знецінює власну особистість . Bowlby (1980) у третьому томі трилогії «Attachment and Loss» проаналізував реакції на втрату фігури прив'язаності у дорослих і виокремив чотири фази горювання: оніміння, тугу і пошук, дезорганізацію і відчай, реорганізацію . Особи з безпечним стилем прив'язаності, як правило, легше проходять через ці фази, тоді як тривожний стиль зумовлює інтенсивніші та триваліші тривожно-депресивні реакції .

Когнітивно-поведінкова традиція представлена насамперед роботами Beck та колег (1979). Описана ними «когнітивна тріада» (негативне сприйняття себе, світу і майбутнього) дотепер є робочою моделлю для пояснення депресивних станів . Когнітивні викривлення на кшталт

катастрофізації чи чорно-білого мислення замикають людину у колі негативних інтерпретацій . У жінок після розлучення ці пастки розгортаються у дуже конкретні форми . Катастрофізація проявляється у тезі «моє життя зруйноване назавжди», тоді як надгенералізація фіксується у думці «у мене ніколи нічого не виходить у стосунках» . Персоналізація має формулювання «розрив повністю моя провина» . За цими пастками стоять переконання, які жінка може і не усвідомлювати, проте у поведінці вони помітні . Йдеться про уникання нових знайомств, відкладання рішень, втрату ініціативи (Nolen-Hoeksema, 1991).

Spielberger (1983) розрізняв два типи тривожності: ситуативну як тимчасовий стан напруження та особистісну – як стійку схильність сприймати численні ситуації як загрозові . Особистісна тривожність, як стабільна характеристика, формується задовго до настання кризової події, проте вона визначає, наскільки гостро людина переживає стрес . У сенсі розлучення це означає, що жінки із високою тривожністю переживають кризу болісніше і потребують спеціалізованої психологічної підтримки .Інакше підійшов до стресу Hobfoll (1989). У теорії збереження ресурсів (англ. Conservation of Resources, COR) він зробив акцент на об'єктивній втраті ресурсів . Hobfoll розрізняв об'єктні ресурси, умовні (соціальний статус, шлюб), особистісні (самоефективність, оптимізм) та енергетичні . Принциповим є те, що втрата ресурсу переживається болісніше, ніж здобуття ресурсу аналогічної цінності . Розлучення з цієї позиції є каскадною втратою ресурсів одразу за кількома вимірами .

Розлучення системно впливає на психоемоційний стан жінки . Netherington (2003) встановила, що більшість людей після розлучення пристосовуються до нового життя в межах 2-3 років, тоді як у меншій частини труднощі тривають довше . У монографії Netherington та Kelly (2002) виокремлено шість патернів адаптації, серед яких є як патерни зростання («enhancers»), так і патерни хронічної дисфункції («defeated»). Те, до якого патерну потрапляла жінка, визначалося не стільки обставинами розлучення,

скільки рівнем автономії, емоційною стабільністю і якістю соціальної мережі . У перший рік емоційні реакції найгостріші, часто супроводжуються стресом, розгубленістю, безсонням, втратою апетиту (Amato, 2000). Wang та Amato (2000) класифікували чинники, що впливають на глибину та тривалість тривожно-депресивних проявів, на три групи . До стресорів було віднесено падіння доходу та самотнє батьківство . Ресурси включали освіту, зайнятість, підтримку оточення . Третя група стосується суб'єктивного бачення ситуації . Ініціатор розриву має додатковий ресурс контролю над ситуацією, тоді як партнер, від якого пішли, переживає ще і шок втрати контролю (Amato, 2000; Lazarus, Folkman, 1984).

Адаптація після розлучення зумовлена і внутрішніми ресурсами (самоефективність, самоспівчуття, емоційна регуляція), і зовнішніми (підтримка оточення, фахова допомога). Bandura (1997) розглядав самоефективність як узагальнену переконаність людини у власній здатності діяти ефективно у нових та складних ситуаціях . Schwarzer та Jerusalem (1995) розробили для її вимірювання Шкалу загальної самоефективності (GSE). У роботі Davarinejad та співавторів (2022) показано, що в адаптації після розлучення самоспівчуття опосередковує вплив ненадійних стилів прив'язаності на дезадаптацію . Серед стратегій регуляції відновленню сприяють когнітивна переоцінка і проблемно-орієнтований копінг, а уникання і румінації, навпаки, заважають (Aldao, Nolen-Hoeksema, Schweizer, 2010). Просоціальну поведінку у моделі Hobfoll та колег (1994) описано як окрему стратегію активного копіngu .

Кризове консультування як окремий напрям психологічної допомоги бере початок із класичних робіт Lindemann (1944) і Caplan (1964), де криза розглядається як короткочасний період психологічного дисбалансу, спричиненого подією, з якою людина не може впоратися звичними способами . Подальший розвиток кризового консультування пов'язаний із впровадженням структурованих протоколів інтервенції (що дозволяє стандартизувати роботу і, відповідно, оцінити її ефективність). Серед

сучасних моделей кризової інтервенції особливе місце посідає семиступенева модель А. Робертса (Roberts, 2005; Roberts, Ottens, 2005). У моделі Робертса існуючі підходи зведено до чіткого алгоритму, що дозволяє психологу-консультанту вести роботу структуровано від першого контакту до завершення інтервенції. Модель оцінюється як одна з небагатьох технологій з теоретичним обґрунтуванням і емпіричною підтримкою у різних популяціях (Greenstone, Leviton, 2011). До навчальних програм з кризового консультування модель включена як базова (James, Gilliland, 2017). У роботі з розлученими жінками модель доцільно поєднувати з елементами когнітивно-поведінкової терапії, причому останні залучаються при опрацюванні когнітивних пасток за Beck та колегами (1979) і румінацій за Nolen-Hoeksema (1991).

Серед вітчизняних авторів, які вивчали посттравматичне відновлення, виділимо Т. М. Титаренко (2020; 2022). У її роботах описано п'ять ландшафтів життєтворення в посттравматичний період, а саме прагматичний, гедоністичний, споживацький, ландшафт служіння та екзистенційний. У жінок після розлучення особливо проявляються прагматичний (побудованового побуту, фінансових та батьківських рішень) і екзистенційний (пошук нового сенсу та переосмислення життєвих перспектив). Технології реабілітації зібрані у посібнику Титаренко, Дворник, Климчук та ін. (2019). Ці технології не зводяться до моделі Робертса прямо, проте мають з нею точки дотику: ставку на структурованість, активну позицію клієнта і поетапність роботи.

Тобто, можна сказати, що тривожно-депресивні прояви у жінок після розлучення є наслідком дії кількох механізмів одночасно: втрати ресурсів (Hobfoll, 1989), порушення прив'язаності (Bowlby, 1980), когнітивних пасток (Beck та колеги, 1979; Nolen-Hoeksema, 1991), фінансового тиску (Wang, Amato, 2000). Семиступенева модель А. Робертса, з огляду на свою структурованість і гнучкість, є перспективною технологією для роботи з цією категорією клієнток, а вітчизняних робіт, в яких би ця модель апробувалася

саме на розлучених жінках, доступно небагато . Це і обумовлює актуальність нашого дослідження .

Постановка завдання. Метою дослідження є виявлення впливу семиступеневої моделі кризової інтервенції А . Робертса на тривожно-депресивні прояви у жінок у перший рік після розлучення . Завдання дослідження: 1) описати протокол адаптації моделі Робертса до роботи з розлученими жінками; 2) виміряти показники особистісної тривожності та депресії до і після проведення інтервенції; 3) розрахувати статистичну значущість зсуву показників за Т-критерієм Вілкоксона; 4) обговорити отримані дані у контексті літератури про кризове консультування .

Виклад основного матеріалу дослідження.

Семиступенева модель кризової інтервенції А. Робертса. Модель була запропонована А . Робертсом у 1991 році і відтоді неодноразово уточнювалася (Roberts, 2005; Roberts, Ottens, 2005). Основу моделі складає те, що кризова інтервенція включає кілька етапів, кожен з яких розв'язує своє завдання . Якщо етап пропустити чи виконати неякісно, наступні етапи не будуть ефективними . Саме тому модель Робертса часто називають «алгоритмічною», на відміну від менш структурованих гуманістичних підходів . Її кроки включають:

Перший етап. Біопсихосоціальна оцінка та оцінка летальності. Психолог збирає інформацію про загальний стан клієнтки, її соціальне оточення, наявність ресурсів і факторів ризику . Велика увага приділяється оцінці ризику суїциду, агресії до себе та інших, наявності соматичних симптомів, що потребують медичної допомоги . У роботі з розлученими жінками на цьому етапі проводиться скринінг депресії за PHQ-9 (особливо пункту 9, який стосується суїцидальних думок) і обов'язкова бесіда про мережу підтримки, доступ до фахової допомоги, наявність дітей .

Другий етап. Встановлення психологічного контакту та терапевтичних стосунків. Сформований терапевтичний альянс є умовою ефективності будь-якої подальшої інтервенції . На цьому етапі психолог

демонструє безоціночне прийняття, активне слухання, емпатію . У кризовому контексті ключовою стає атмосфера безпеки, де клієнтка може говорити про найбільшнше без страху осуду. У роботі з розлученими жінками часто виникає тема сорому («не змогла зберегти сім'ю», «всі побачать, що я нездатна»), яка потребує відповідної терапевтичної реакції .

Третій етап. Визначення основних проблем і провокуючих подій. Психолог разом з клієнткою формулює, що саме привело її в цю точку . Зосереджуються на поточних проблемах, а не на віддалених . Ставлять питання типу «остання крапля», «головне, що зараз заважає» . При роботі з розлученням це часто проблеми на кількох рівнях: біль втрати, конфлікти з колишнім партнером щодо опіки, фінансові труднощі, ізоляція від спільних знайомих .

Четвертий етап. Опрацювання почуттів і емоцій, активне слухання. На цьому етапі психолог дає клієнтці простір для емоційного відреагування . Запитання спрямовані на те, що людина відчуває «зараз», «у тілі», «коли думає про ...». При роботі з розлученими жінками важливо вмістити широкий спектр почуттів: не лише сум, а і злість, провину, сором, страх, інколи навіть полегшення (особливо, коли стосунки тривалий час були нездоровими). Останній момент потребує окремої уваги , бо часто супроводжується подвійною провиною , адже жінці соромно за те, що вона переживає полегшення .

П'ятий етап. Генерування і дослідження альтернатив. Психолог разом з клієнткою досліджує можливі шляхи виходу з ситуації . Тут включаються елементи когнітивно-поведінкового підходу: робота з катастрофізацією, надгенералізацією, персоналізацією (Beck та колеги, 1979). Робота з румінаціями виконується за Nolen-Hoeksema (1991), жінку вчать помічати, коли вона «провалюється» у нав'язливе прокручування проблеми, і пропонують конкретні прийоми переключення (фізична активність, контакт з людиною, занурення в задачу). Окремо опрацьовується тема активного

копінгу за Hobfoll та колегами (1994), тобто які конкретні дії можна вчинити вже на цьому тижні, до кого звернутися по підтримку, що змінити в розкладі .

Шостий етап. Розробка плану дій. Психолог і клієнтка визначають конкретний, реалістичний план на наступний тиждень . План включає поведінкові кроки (зробити те-то, зустрітися з тим-то), когнітивні (помічати такі-то думки і реагувати на них таким-то способом), соматичні (сон, прогулянки, харчування). У роботі з розлученими жінками план обов'язково враховує побутові обставини, наявність дітей, графік роботи . Не варто перевантажувати: 3-5 пунктів максимум .

Сьомий етап. Подальший супровід і додаткові сесії. Через тиждень-два проводиться зустріч-«перевірка», на якій психолог і клієнтка повертаються до плану дій, оцінюють, що вдалось, що ні . У нашому дослідженні цей етап співпав із пост-вимірюванням за обома методиками . Якщо на цьому етапі симптоматика залишається вираженою , психолог рекомендує продовження роботи у класичному форматі психотерапії або при потребі звернення до психіатра .

Адаптація протоколу для розлучених жінок. У межах нашого дослідження модель Робертса було адаптовано до короткого формату 5 сесій по 50-60 хвилин з тижневим інтервалом . Розподіл етапів за сесіями такий . На першу сесію припадають перший, другий і третій етапи (оцінка, контакт, проблеми). Другій сесії відведено четвертий етап (опрацювання емоцій), бо цей етап потребує найбільшого часу і не може бути стиснутий . На третій сесії розгортається п'ятий етап (альтернативи). На четвертій сесії опрацьовується шостий етап (план дій). П'ята сесія є завершальною , на ній закріплюється план, обговорюється завершення роботи та готовність клієнтки до самостійного продовження за планом дій . Сьомий етап (подальший супровід) реалізовано як телефонний контакт через тиждень після п'ятої сесії, на якому проводиться остаточне пост-вимірювання .

Методи дослідження. Вибірка. У дослідженні взяли участь 5 жінок віком 28-41 років ($M = 34.8$, $SD = 5.07$), які переживали перший рік після розлучення

(тривалість післярозлучного періоду від 4 до 11 місяців). Критеріями включення були: жіноча стать, вік 25-45 років, факт розлучення в межах останнього року, відсутність на момент звернення поточної психіатричної допомоги, відсутність важких соматичних захворювань, добровільна згода. Критеріями виключення були наявність виражених суїцидальних проявів, гострий психотичний епізод, залежність. Усі учасниці підписали інформовану згоду на участь у дослідженні і погодилися на повторне вимірювання після завершення інтервенції.

Методики дослідження. Для оцінки психоемоційного стану використано дві стандартизовані методики.

Субшкала особистісної тривожності опитувальника Спілбергера-Ханіна (State-Trait Anxiety Inventory, STAI), розроблена С. D. Spielberger (1983). Субшкала особистісної тривожності оцінює стійку схильність людини сприймати широке коло ситуацій як загрозливі та реагувати на них тривогою. Складається з 20 тверджень, кожне оцінюється за 4-бальною шкалою від 1 (майже ніколи) до 4 (майже завжди). Загальний бал коливається від 20 до 80. За класифікацією, прийнятою у вітчизняній психодіагностиці, бали до 30 відповідають низькому рівню тривожності, від 31 до 45 помірному, понад 45 високому. Вибір саме цієї субшкали зумовлений тим, що в контексті розлучення нас цікавить не тимчасова реакція на конкретну ситуацію, а стійка характеристика, яка впливає на загальний рівень вразливості до стресу. Внутрішня узгодженість субшкали, за результатами інших авторів, має показник α Кронбаха в межах 0.86-0.92 (Spielberger, 1983).

Опитувальник здоров'я пацієнта PHQ-9 (Patient Health Questionnaire-9), розроблений К. Kroenke, R. L. Spitzer та J. B. W. Williams (2001) для скринінгу та оцінки тяжкості депресії, побудований на дев'яти критеріях великого депресивного епізоду за DSM-IV. Досліджувана оцінює, як часто протягом останніх двох тижнів її турбувала кожна з дев'яти проблем. Кожний пункт оцінюється від 0 (зовсім ні) до 3 (майже щодня). Сумарний бал коливається від 0 до 27. Бали від 0 до 4 інтерпретують як мінімальну депресію, від 5 до 9 як

легку, від 10 до 14 як помірну, від 15 до 19 як середньо-тяжку, від 20 до 27 як тяжку . PHQ-9 широко використовується як у клінічній практиці, так і в дослідженнях інтервенцій, оскільки є чутливим до зміни стану інструментом .

Процедура дослідження. Дослідження проводилося у чотири етапи . На першому етапі було сформовано вибірку через мережу професійних контактів психолога-консультанта. Усі потенційні учасниці пройшли скринінг-інтерв'ю на відповідність критеріям включення . На другому етапі було проведено вимірювання за обома методиками . Заповнення відбувалося на першій сесії, перед початком інтервенції . На третьому етапі реалізовано протокол інтервенції за описаною вище схемою (5 сесій, тиждень між сесіями). Кожна сесія тривала 50-60 хвилин і проходила у форматі очної зустрічі або відеозв'язку . На четвертому етапі (через тиждень після п'ятої сесії) було проведено ще одне вимірювання за тими ж методиками .

Статистична обробка. Для розрахунку різниці між показниками до і після інтервенції використано Т-критерій Вілкоксона для зв'язаних вибірок . Цей критерій є непараметричним аналогом парного t-критерію Стьюдента і застосовується у випадках, коли вибірка є малою або розподіл відрізняється від нормального . Критерій базується на ранжуванні абсолютних значень різниць та підрахунку суми рангів зі знаком меншої частоти . При $n = 5$ критичне значення Т для односторонньої альтернативи на рівні $\alpha = 0.05$ становить $T = 0$. У дослідженні використано односторонню альтернативу, оскільки гіпотеза є спрямованою: очікується, що інтервенція знижує показники тривожно-депресивних проявів . Розрахунки виконано у програмі Jamovi.

Результати дослідження. Описова статистика показників до і після проведення інтервенції наведена у таблиці 1. До початку інтервенції середній рівень особистісної тривожності у вибірці становив $M = 58.0$ ($SD = 5.70$), що відповідає високому рівню тривожності за класифікацією Спілбергера . Середній бал за PHQ-9 складав $M = 14.0$ ($SD = 3.16$), що знаходиться на верхній межі діапазону помірної депресії . Після проведення п'яти сесій

інтервенції за моделлю Робертса середній рівень тривожності зменшився до $M = 50.6$ ($SD = 3.36$), а середній бал депресії знизився до $M = 10.2$ ($SD = 1.92$), і це відповідає нижній межі діапазону помірної депресії.

Таблиця 1. Індивідуальні та зведені показники до і після інтервенції

Респ.	Вік	STAI до → після (Δ)	PHQ-9 до → після (Δ)
1	32	58 → 48 (-10)	16 → 10 (-6)
2	38	62 → 55 (-7)	14 → 11 (-3)
3	28	51 → 47 (-4)	12 → 9 (-3)
4	41	65 → 53 (-12)	18 → 13 (-5)
5	35	54 → 50 (-4)	10 → 8 (-2)
M (SD)	34.8 (5.07)	58.0 (5.70) → 50.6 (3.36)	14.0 (3.16) → 10.2 (1.92)

У всіх п'яти респонденток спостерігалось зниження показників за обома шкалами. За шкалою особистісної тривожності зниження коливалось від 4 до 12 балів, за шкалою PHQ-9 – від 2 до 6 балів. Жодних випадків збереження вихідного рівня або погіршення показників не зафіксовано.

Розрахунок Т-критерію Вілкоксона. Для шкали особистісної тривожності абсолютні значення різниць склали |10|, |7|, |4|, |12|, |4|. Після ранжування абсолютних значень (двом рівним різницям |4| присвоєно середній ранг 1.5) ранги розподілилися як 1.5; 1.5; 3; 4; 5. Сума рангів складає 15. Усі різниці є від'ємними, тому сума рангів додатних різниць $T^+ = 0$, сума рангів від'ємних різниць $T^- = 15$. Емпіричне значення $T = \min(T^+, T^-) = 0$. Критичне значення T при $n = 5$ для односторонньої альтернативи на рівні $\alpha = 0.05$ становить $T_{\text{крит}} = 0$. Оскільки $T_{\text{емп}} \leq T_{\text{крит}}$, нульова гіпотеза відхиляється. Зсув у показниках особистісної тривожності є статистично значущим ($T = 0$, $p < 0.05$).

Для шкали PHQ-9 абсолютні значення різниць склали |6|, |3|, |3|, |5|, |2|. Після ранжування ранги розподілилися як 5; 2.5; 2.5; 4; 1 (для двох рівних різниць |3| присвоєно середній ранг 2.5). Сума рангів складає 15. Усі різниці є від'ємними, тому $T^+ = 0$, $T^- = 15$. Емпіричне значення $T = 0$. При $n = 5$ і $\alpha = 0.05$ (одностороння альтернатива) $T_{\text{крит}} = 0$. Зсув у показниках депресії є статистично значущим ($T = 0$, $p < 0.05$).

Обговорення результатів. Отримані дані підтверджують ефективність семиступеневої моделі А. Робертса у короткостроковій роботі з тривожно-депресивними проявами у жінок після розлучення. Важливим є те, що зниження показників відбулося в усіх респонденток, без винятку, тобто можна припустити, що ефект інтервенції не є випадковим.

Зниження показника депресії за PHQ-9 у середньому на 3.8 бала співпадає із результатами міжнародних досліджень короткотривалих структурованих психологічних інтервенцій. Зниження показника тривожності на 7.4 бала також узгоджується із даними літератури. При цьому варто зауважити, що тривожність як стійка характеристика змінюється повільніше за депресію, що пояснює дещо більший розкид індивідуальних змін.

Привертає увагу те, що дві респондентки (№ 3 і № 5) показали найменші зміни за обома шкалами. У них вихідний рівень тривожності і депресії був найнижчим серед усіх. Це узгоджується з так званим «ефектом стелі», згідно якого при вихідних показниках близьких до нормативних простір для зниження є меншим, тому і абсолютні зсуви менші. Респондентка № 4, навпаки, з найвищими вихідними показниками має найбільший зсув, що відповідає логіці кризової інтервенції, за якою чим більший дистрес, тим більший простір для покращення (Roberts, 2005).

Серед обмежень дослідження потрібно виділити декілька. Насамперед, малий обсяг вибірки ($n = 5$). Він зумовлений форматом дослідження і обмежує можливості генералізації. Окремо слід зазначити, що при такій малій вибірці одностороння значущість за критерієм Вілкоксона на рівні $\alpha = 0.05$ досягається лише за умови, що всі п'ять зсувів відбулися в одному напрямку: статистика $T = 0$ є мінімально можливою, а точне p становить $1/32 = 0.03125$. Тому отриману значущість варто інтерпретувати радше як показник узгодженості індивідуальних зсувів між учасницями, аніж як доказ ефекту на рівні популяції. Відсутність контрольної групи унеможлиблює відокремлення ефекту інтервенції від ефекту часу і нормального відновлення. Дослідження не має і лонгітюдного компонента, тобто залишається відкритим

питання, чи зберігаються виявлені зміни у часі . У майбутніх роботах доцільно розширити вибірку до 25-30 респонденток і додати контрольну групу (зокрема групу очікування), а проміжні виміри проводити вже у процесі інтервенції .

Окремою лінією роботи є комбінація моделі Робертса з вітчизняними напрацюваннями у сфері посттравматичного життєтворення (Титаренко, 2020; Титаренко, Дворник, Климчук та ін ., 2019). Алгоритмічний підхід Робертса задає структуру і темп роботи, а наративні практики за Титаренко поглиблюють смислову її складову, тому дослідження синергії цих двох шарів видається продуктивним напрямом .

Висновки. Проведене дослідження дозволяє сформулювати такі висновки .

1. Семиступенева модель кризової інтервенції А . Робертса є структурованою технологією короткотермінового кризового консультування, що має велику доказову базу . Вона включає сім етапів (оцінка, контакт, визначення проблеми, опрацювання емоцій, генерування альтернатив, план дій, подальший супровід) і дозволяє адаптувати модель до короткого формату 5 сесій з тижневим інтервалом .

2. Адаптація моделі Робертса до роботи з жінками у перший рік після розлучення передбачає інтеграцію елементів когнітивно-поведінкової терапії (робота з катастрофізацією, надгенералізацією, румінаціями), уваги до соціально-рольових навантажень (виховання дітей без партнера, фінансові труднощі) та нормалізації амбівалентних емоцій (зокрема почуття полегшення, яке часто супроводжується подвійною провиною).

3. У результаті проведення інтервенції за моделлю Робертса в усіх п'яти респонденток виявлено зниження показників особистісної тривожності і депресії. Середнє зниження за шкалою STAI склало 7.4 бала, за шкалою RNQ-9 на 3.8 бала . Жодного випадку збереження вихідного рівня чи погіршення не зафіксовано .

4. Розрахунок Т-критерію Вілкоксона показав, що зсув у показниках особистісної тривожності і депресії є статистично значущим ($T = 0$, $p < 0.05$) за

односторонньою альтернативою . Отримані дані попередньо підтверджують ефективність технології Робертса у короткостроковій роботі з тривожно-депресивними проявами жінок після розлучення .

5. Обмеженнями дослідження є малий обсяг вибірки і відсутність контрольної групи . Перспективою є розширення вибірки, введення контрольної групи, а також дослідження способів поєднання моделі Робертса з вітчизняними практиками посттравматичного зростання .

Список використаних джерел

1. Титаренко, Т . М . (2003). Життєвий світ особистості: у межах і за межами буденності . Київ: Либідь .
2. Титаренко, Т . М . (2020). Посттравматичне життєтворення: способи досягнення психологічного благополуччя . Кропивницький: Імекс-ЛТД .
3. Титаренко, Т . М . (2022). Соціально-психологічний супровід постраждалих унаслідок травматизації: євроінтеграційні перспективи . Проблеми політичної психології, 11(25), 7-23. <https://doi.org/10.33120/popp-Vol25-Year2022-92>
4. Титаренко, Т . М ., Дворник, М . С ., Климчук, В . О ., Лазоренко, Б . П., Ларіна, Т. О., Мирончак, К. В., Гундертайло, Ю. Д., & Савінов, В. В. (2019). Соціально-психологічні технології відновлення особистості після травматичних подій: практичний посібник . Кропивницький: Імекс-ЛТД .
5. Aldao, A., Nolen-Hoeksema, S., & Schweizer, S. (2010). Emotion-regulation strategies across psychopathology: A meta-analytic review. *Clinical Psychology Review*, 30(2), 217-237. <https://doi.org/10.1016/j.cpr.2009.11.004>
6. Amato, P. R. (2000). The consequences of divorce for adults and children. *Journal of Marriage and Family*, 62(4), 1269-1287. <https://doi.org/10.1111/j.1741-3737.2000.01269.x>
7. Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. New York: W. H. Freeman.

8. Beck, A. T., Rush, A. J., Shaw, B. F., & Emery, G. (1979). *Cognitive therapy of depression*. New York: Guilford Press.
9. Booth, A., & Amato, P. R. (1991). Divorce and psychological stress. *Journal of Health and Social Behavior*, 32(4), 396-407.
<https://doi.org/10.2307/2137106>
10. Bowlby, J. (1980). *Attachment and loss: Vol. 3. Loss, sadness and depression*. New York: Basic Books.
11. Caplan, G. (1964). *Principles of preventive psychiatry*. New York: Basic Books.
12. Davarinejad, O., Ghasemi, A., Hall, S. S., Meyers, L. S., Shirzadifar, M., Shirzadi, M., Rahro Mehrabani, A., Ramezanzadeh Rostami, T., & Shahi, H. (2022). Give yourself a break: Self-compassion mediates insecure attachment and divorce maladjustment among Iranian women. *Journal of Social and Personal Relationships*, 39(8), 2340-2365.
<https://doi.org/10.1177/02654075221077971>
13. Freud, S. (1917). Mourning and melancholia. In *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Volume XIV* (pp. 237-258). London: Hogarth Press.
14. Greenstone, J. L., & Leviton, S. C. (2011). *Elements of crisis intervention: Crises and how to respond to them* (3rd ed.). Belmont, CA: Brooks/Cole.
15. Hetherington, E. M. (2003). Intimate pathways: Changing patterns in close personal relationships across time. *Family Relations*, 52(4), 318-331.
<https://doi.org/10.1111/j.1741-3729.2003.00318.x>
16. Hetherington, E. M., & Kelly, J. (2002). *For better or for worse: Divorce reconsidered*. New York: W. W. Norton.
17. Hobfoll, S. E. (1989). Conservation of resources: A new attempt at conceptualizing stress. *American Psychologist*, 44(3), 513-524.
<https://doi.org/10.1037/0003-066X.44.3.513>

18. Hobfoll, S. E., Dunahoo, C. L., Ben-Porath, Y., & Monnier, J. (1994). Gender and coping: The dual-axis model of coping. *American Journal of Community Psychology*, 22(1), 49-82. <https://doi.org/10.1007/BF02506817>
19. James, R. K., & Gilliland, B. E. (2017). *Crisis intervention strategies* (8th ed.). Boston, MA: Cengage Learning.
20. Kroenke, K., Spitzer, R. L., & Williams, J. B. W. (2001). The PHQ-9: Validity of a brief depression severity measure. *Journal of General Internal Medicine*, 16(9), 606-613. <https://doi.org/10.1046/j.1525-1497.2001.016009606.x>
21. Lazarus, R. S., & Folkman, S. (1984). *Stress, appraisal, and coping*. New York: Springer.
22. Lindemann, E. (1944). Symptomatology and management of acute grief. *American Journal of Psychiatry*, 101(2), 141-148. <https://doi.org/10.1176/ajp.101.2.141>
23. Nolen-Hoeksema, S. (1991). Responses to depression and their effects on the duration of depressive episodes. *Journal of Abnormal Psychology*, 100(4), 569-582. <https://doi.org/10.1037/0021-843X.100.4.569>
24. Roberts, A. R. (1991). Conceptualizing crisis theory and the crisis intervention model. In A. R. Roberts (Ed.), *Contemporary perspectives on crisis intervention and prevention* (pp. 3-17). Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
25. Roberts, A. R. (2002). Assessment, crisis intervention, and trauma treatment: The integrative ACT intervention model. *Brief Treatment and Crisis Intervention*, 2(1), 1-22. <https://doi.org/10.1093/brief-treatment/2.1.126>. Roberts, A. R. (Ed.). (2005). *Crisis intervention handbook: Assessment, treatment, and research* (3rd ed.). New York: Oxford University Press.
27. Roberts, A. R., & Ottens, A. J. (2005). The seven-stage crisis intervention model: A road map to goal attainment, problem solving, and crisis resolution. *Brief Treatment and Crisis Intervention*, 5(4), 329-339. <https://doi.org/10.1093/brief-treatment/mhi030>
28. Schwarzer, R., & Jerusalem, M. (1995). Generalized Self-Efficacy scale. In J. Weinman, S. Wright, & M. Johnston, *Measures in health psychology: A*

user's portfolio. Causal and control beliefs (pp. 35-37). Windsor, UK: NFER-NELSON.

29. Spielberger, C. D. (1983). Manual for the State-Trait Anxiety Inventory (STAI Form Y). Palo Alto, CA: Consulting Psychologists Press.

30. Strizzi, J. M., Koert, E., Øverup, C. S., Ciprić, A., Sander, S., Lange, T., Schmidt, L., & Hald, G. M. (2022). Examining gender effects in postdivorce adjustment trajectories over the first year after divorce in Denmark. *Journal of Family Psychology*, 36(2), 268-279. <https://doi.org/10.1037/fam0000901>

31. Wang, H., & Amato, P. R. (2000). Predictors of divorce adjustment: Stressors, resources, and definitions. *Journal of Marriage and Family*, 62(3), 655-668. <https://doi.org/10.1111/j.1741-3737.2000.00655.x>

2.8 Вплив тренінгу психологічної стабілізації та саморегуляції на психоемоційний стан вимушено переселених осіб

Найманова Т.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Вступ. Проблема психологічної підтримки вимушено переселених осіб є однією з актуальних тем сучасної кризової психології. Вимушене переселення не обмежується лише фізичною зміною місця проживання. Воно часто супроводжується втратою відчуття безпеки, руйнуванням звичних соціальних зв'язків, зміною ролей у сім'ї та суспільстві, труднощами адаптації до нового середовища, невизначеністю щодо майбутнього та хронічним психоемоційним напруженням.

У сучасних підходах до психосоціальної підтримки осіб, які пережили кризові або травматичні події, важливе місце займають не лише індивідуальні форми допомоги, а й групові формати. Водночас групова робота з кризовими категоріями населення потребує чіткої структури, безпечної рамки та професійно обґрунтованої мети. Якщо група організована лише як простір

вільного обміну складними переживаннями, існує ризик емоційного зараження, посилення тривоги, взаємного підкріплення безпорадності та фіксації на негативному досвіді. Саме тому у роботі з вимушено переселеними особами доцільним є не формат некерованої групи взаємопідтримки, а структурований тренінг, спрямований на формування конкретних навичок.

З огляду на це, тренінг психологічної стабілізації може розглядатися як одна з технологій кризового консультування. Його завдання полягає не в глибокій терапевтичній переробці травматичного досвіду, а у формуванні базових навичок: помічати власний стан, знижувати напруження, повертати увагу в теперішній момент, розрізняти зони контролю, знаходити ресурси і формувати план самодопомоги.

У кризовій психології психоемоційний стан людини розглядається як динамічна система, що включає емоційні, когнітивні, тілесні та поведінкові компоненти. Після переживання кризової події людина може відчувати тривогу, пригніченість, порушення сну, зниження концентрації, емоційне виснаження, дратівливість, відчуття безпорадності або втрату контролю. У випадку вимушеного переселення ці прояви можуть підтримуватися не лише минулими травматичними подіями, а й актуальними труднощами адаптації: житловими проблемами, фінансовою нестабільністю, мовним бар'єром, бюрократичними процедурами, розлукою з близькими та невизначеністю щодо майбутнього.

Особливе значення має поняття сприйнятого стресу. На відміну від об'єктивної кількості стресових подій, сприйнятий стрес відображає те, як сама людина оцінює власну здатність справлятися з вимогами ситуації. У дослідженні українських біженок у Чехії було показано, що українська версія PSS-10 має добрі психометричні властивості й може використовуватися для оцінки сприйнятого стресу. У цьому ж дослідженні зазначено, що зниження фізичного і ментального здоров'я, фінансові труднощі, проблеми житла, дискримінація, мовний бар'єр, недостатня інтеграція у

спільноту і брак соціальної підтримки можуть бути пов'язані з підвищенням рівня стресу у вимушено переміщених осіб .

Для оцінки тривожності та депресивних проявів у дослідженнях часто використовується шкала HADS. Вона була розроблена для вимірювання тривоги та депресії і є зручною завдяки простоті, швидкості заповнення та можливості застосування в дослідницькій і практичній роботі . HADS оцінює два пов'язані , але змістовно різні аспекти психоемоційного стану:

тривожність і депресивні прояви .

Для роботи з вимушено переселеними особами важливим є також принцип trauma-informed care, тобто підхід , чутливий до травматичного досвіду. У практичному керівництві EUAA зазначено, що такий підхід передбачає створення фізичної та психологічної безпеки, розвиток довіри, підтримку співпраці , посилення agency, тобто здатності людини діяти, а також урахування різних рівнів вразливості .

Метою дослідження є емпірична перевірка вплив тренінгу психологічної стабілізації та саморегуляції “Опори адаптації” на психоемоційний стан вимушено переселених осіб .

Об'єктом дослідження виступає психоемоційний стан вимушено переселених осіб .

Предметом дослідження є зміни рівня тривожності, депресивних проявів і сприйнятого стресу після участі у тренінгу психологічної стабілізації та саморегуляції .

Гіпотези дослідження:

1. Після участі у тренінгу рівень сприйнятого стресу за PSS-10 у респондентів знизиться .

2. Після участі у тренінгу показник тривожності за HADS-A у респондентів знизиться .

3. Після участі у тренінгу показник депресивних проявів за HADS-D може знизитися, однак очікуваний зсув може бути менш вираженим, ніж за

показниками стресу і тривожності, оскільки короткостроковий тренінг насамперед спрямований на стабілізацію актуального стану, а не на довготривалі терапевтичні зміни .

Завдання дослідження

1. Проаналізувати сучасні підходи до кризового консультування та психосоціальної підтримки вимушено переселених осіб .
2. Дослідити використання групового тренінгу психологічної стабілізації як технології кризового консультування .
3. Провести первинне вимірювання психоемоційного стану респондентів за двома методиками: HADS і PSS-10.
4. Провести тренінг “Опори адаптації”, спрямований на розвиток навичок саморегуляції, стабілізації та ресурсної адаптації на базі благодійної організації, яка працює з вимушено переселеними у Велику Британію українцями.
5. Провести повторне вимірювання після тренінгу.
6. Порівняти показники до і після втручання за критеріями зсуву.
7. Узагальнити отримані результати та визначити можливості застосування тренінгу у кризовому консультуванні .

Аналіз літератури . Проблема психологічної допомоги вимушено переселеним особам активно досліджується в українській психологічній науці після 2014 року та особливо після початку повномасштабної війни . Українські автори розглядають вимушене переселення не лише як зміну місця проживання, а як комплексну кризову ситуацію , що включає втрату звичного середовища, руйнування соціальних зв’язків, невизначеність майбутнього, зміну ролей, адаптацію до нового соціального простору та підвищене психоемоційне навантаження.

У методичному посібнику [“Психологічна допомога постраждалим внаслідок кризових травматичних подій”](#) за редакцією З . Г. Кісарчук розглядаються практичні підходи до роботи з різними категоріями постраждалих, зокрема з внутрішньо переміщеними особами, дітьми з

переселених родин, військовослужбовцями та людьми, які перебувають в умовах постійної напруги й інформаційного впливу. У посібнику підкреслюється, що психологічна допомога має сприяти подоланню травматичного стресу та адаптації людини до подальшого життя .

Окремо важливим є український посібник [“Психосоціальна допомога внутрішньо переміщеним дітям, їхнім батькам та сім’ям з дітьми зі Сходу України”](#), підготовлений для фахівців психологічної служби . У ньому наголошується, що ВПО стикаються з необхідністю пристосування до нового соціокультурного простору, а для частини переселенців особливо гострою є проблема адаптації після переїзду з малих населених пунктів до великих міст. У джерелі також описується відмінність умов проживання різних груп ВПО, зокрема тих, хто проживає у центрах спільного проживання та має спільний побут. Це важливо для обґрунтування групового формату: вимушено переселені особи можуть мати спільні труднощі , але групова робота з ними має бути структурованою, щоб не перетворюватися на простір взаємного підсилення тривоги .

Сучасні українські емпіричні дослідження також підтверджують високий рівень психоемоційного навантаження у ВПО . Зокрема, у статті І . В . Астремської, присвяченій стресовим розладам у внутрішньо переміщених осіб в умовах воєнного стану, зазначено, що воєнні дії та масові переміщення населення є потужним стресовим чинником, який впливає на психічне здоров’я й емоційний стан людей . У дослідженні взяли участь 53 вимушено переміщені особи віком 22-65 років; за результатами було виявлено, що 75,44% учасників мали середній рівень сприйманого стресу, а 24,56%

високий . Ці дані підтверджують доцільність використання у нашому дослідженні саме PSS-10, оскільки сприйнятий стрес є одним із ключових показників стану ВПО .

Ще одне джерело щодо PSS-10 на платформі Kyiv School of Economics зазначає, що дослідження доводить внутрішню узгодженість і прогностичну валідність шкали . Там також вказано, що оцінка за PSS негативно корелює з

психологічною стійкістю та позитивними емоціями і прямо пов'язана з негативними емоціями, тривожною та депресивною симптоматикою .

У статті М. В. Хараджи, присвяченій емоційно-вольовій сфері вимушено переміщених жінок під час війни, зазначається, що такі жінки стикаються з високим рівнем тривоги, психологічного стресу та самотності . Автори підкреслюють, що воєнні конфлікти можуть спричиняти різні форми стресу, впливати на фізичне та психічне здоров'я і ускладнювати адаптацію до нових умов життя .

Організація та методи дослідження

У дослідженні було використано дизайн “до та після”, який передбачає оцінку психоемоційного стану респондентів до проведення тренінгу та після його завершення . 6 осіб стали добровільними учасниками дослідження .

Перед початком респондентам пояснюється мета дослідження, процедура участі, принцип конфіденційності, право відмовитися від участі на будь-якому етапі та межі тренінгового формату. Окремо наголошується, що тренінг не є психотерапією, не передбачає глибокого опрацювання травматичного досвіду і не замінює професійну психологічну, психотерапевтичну чи психіатричну допомогу.

Психодіагностичні методики, використані у дослідженні

1. HADS (Hospital Anxiety and Depression Scale)

HADS використовується для оцінки тривожності та депресивних проявів . Методика складається з 14 пунктів, які формують дві підшкали: HADS-A / тривожність і HADS-D / депресивні прояви . Кожна підшкала містить 7 пунктів . Оцінювання здійснюється за шкалою від 0 до 3 балів для кожного пункту. Загальний діапазон кожної підшкали становить від 0 до 21 бала .

У межах цього дослідження HADS обрано тому, що вона дозволяє оцінити два ключові компоненти психоемоційного стану: тривожність і депресивні прояви . Для вимушено переселених осіб ці показники є релевантними,

оскільки адаптація до нового середовища може супроводжуватися як підвищеною тривожністю, так і емоційним виснаженням, зниженням настрою або втратою інтересу.

2. PSS-10 (Perceived Stress Scale)

PSS-10 використовується для оцінки рівня сприйнятого стресу. Методика складається з 10 пунктів, які відображають суб'єктивне сприйняття напруження, перевантаження, непередбачуваності та здатності справлятися з життєвими труднощами. Загальний показник PSS-10 дозволяє оцінити, наскільки людина сприймає власне життя як стресове.

Технологія впливу: тренінг “Опори адаптації”

У межах дослідження використовується груповий тренінг психологічної стабілізації та саморегуляції для вимушено переселених осіб.

Назва тренінгу:

Програма онлайн-тренінгу

«Опори адаптації: психологічна стабілізація та саморегуляція для вимушено переселених осіб»

Формат: онлайн-зустріч у Zoom / Google Meet / Teams

Тривалість: 90 хвилин

Форма роботи: інтерактивний онлайн-тренінг

Цільова аудиторія: вимушено переселені особи, які перебувають у процесі адаптації після переселення

Загальна мета тренінгу

Сформувати в учасників базові навички психологічної саморегуляції, стабілізації емоційного стану та усвідомлення власних ресурсів у процесі адаптації після вимушеного переселення. Після участі у тренінгу учасники знають і можуть застосовувати щонайменше 2–3 прості техніки стабілізації у повсякденному житті.

Особливості онлайн-формату

Тренінг проводиться у безпечному онлайн-просторі. Учасники можуть долучатися з увімкненою або вимкненою камерою, залежно від

власного рівня комфорту. Для участі бажано мати папір і ручку. Частина вправ виконується індивідуально, частина — через чат або усне обговорення. Учасники можуть відповідати голосом або писати в чаті.

Детальний план онлайн-тренінгу

Тема заняття «Стабілізація та опори: як підтримати себе в адаптації»

Етап	Зміст роботи	Онлайн-формат	Тривалість
Вступ і технічні моменти	Тренер представляється, пояснює мету тренінгу, формат участі, правила камери/мікрофона/чату. Обговорення правил безпечної онлайн-взаємодії.	Усне пояснення, коротка інструкція	5 хв
Знайомство «Ім'я + моя опора»	Учасники називають ім'я і завершують фразу: «Зараз в еміграції мене підтримує...»	Усно або в чаті	10 хв
Мінітеоретичний блок «Стрес і адаптація»	Пояснення реакцій психіки на тривалий стрес, переселення та невизначеність.	Слайд + пояснення тренера	10 хв
Вправа «Шкала стану»	Учасники оцінюють рівень напруження від 0 до 10.	Особисто для себе або цифрою в чаті	5 хв
Техніка заземлення «5–4–3–2–1»	Практика повернення уваги у теперішній момент через органи чуття.	Тренер веде вправу голосом	15 хв
Вправа «Коло контролю»	Учасники визначають, що контролюють, на що можуть впливати і що перебуває поза їхнім контролем.	Індивідуальна робота на аркуші / у нотатках	15 хв
Дихання з подовженим видихом	Вдих на 4 рахунки, видих на 6 рахунків.	Тренер веде практику голосом	10 хв

Опис основних вправ в онлайн-форматі

Вправа «Шкала стану»

Тренер просить учасників оцінити свій поточний рівень напруження від 0 до 10, де 0 — повний спокій, а 10 — максимальне напруження. Учасники можуть записати цифру для себе або, якщо готові, написати її в чаті.

Мета вправи — допомогти учасникам помітити свій стан до виконання технік стабілізації.

Техніка заземлення «5–4–3–2–1»

Тренер повільно веде учасників через вправу. Учасники залишаються біля екрана або можуть відвести погляд від монітора.

Інструкція для учасників:

«Подивіться навколо себе і подумки назвіть 5 предметів, які ви бачите. Тепер помітьте 4 тілесні відчуття.

Зверніть увагу на 3 звуки .

Знайдіть 2 запахи або 2 нейтральні деталі простору.

І завершіть вправу однією короткою фразою підтримки для себе» .

Після вправи учасники повторно оцінюють рівень напруження за шкалою від 0 до 10.

Вправа «Коло контролю»

Учасники малюють на аркуші або в нотатках три кола:

1. Що я можу контролювати .
2. На що я можу частково впливати .
3. Що зараз поза моїм контролем .

Після цього кожен обирає одну маленьку дію з першої зони .
Наприклад: написати список справ на завтра, обмежити перегляд новин, зробити прогулянку, звернутися по допомогу, підготувати документи .

Дихання з подовженим видихом

Тренер пояснює, що ця техніка може допомогти знизити фізіологічне напруження . Учасники виконують практику сидячи у зручному положенні .

Схема: вдих 4 рахунки, видих 6 рахунків .

Практика триває 2–3 хвилини . Учасникам наголошується, що якщо дихальна вправа викликає дискомфорт, вони можуть дихати у звичному темпі .

Вправа «Три опори»

Учасники записують три власні опори:

1. Внутрішня опора: моя якість, навичка або сила .
2. Соціальна опора: людина, група або організація, до якої я можу звернутися .
3. Практична опора: дія, рутинна або інструмент, який допомагає мені стабілізуватися .

За бажанням учасники можуть поділитися однією опорою в чаті або вголос .

Етичні засади проведення тренінгу

Оскільки цільовою групою є вимушено переселені особи, тренінг проводився з дотриманням принципів психологічної безпеки. Основним етичним принципом є уникнення ретравматизації. Саме тому тренер не ставить питань, які спонукають до детального опису травматичного досвіду, наприклад: “Що з вами сталося?”, “Який був найстрашніший момент?”, “Як ви втратили дім?”. Натомість використовуються питання, спрямовані на теперішній стан, ресурси і навички: “Що допомагає вам стабілізуватися зараз?”, “Яка дія може бути корисною сьогодні?”, “Як ви помічаєте напруження в тілі?”, “Яку техніку ви можете використати?”, “Що у вашій зоні контролю?”.

Якщо під час тренінгу учасник демонструє ознаки сильного дистресу, тренер має запропонувати паузу, можливість не продовжувати вправу, заземлення або перенаправлення до спеціаліста. Тренінг не є заміною психотерапії, тому в разі виражених симптомів, суїцидальних думок, самопошкоджувальної поведінки, гострої паніки або значного порушення функціонування людині має бути рекомендовано звернутися до професійної допомоги.

Процедура дослідження

Процедура дослідження включає кілька етапів.

На першому етапі респонденти отримують інформацію про мету дослідження, добровільність участі, конфіденційність і право припинити участь у будь-який момент.

На другому етапі проводиться первинне вимірювання психоемоційного стану за двома методиками: HADS і PSS-10. Учасники заповнюють обидва опитувальники до початку тренінгу.

На третьому етапі проводиться тренінг “Опори адаптації”, який триває 90 хвилин. На четвертому етапі учасники повторно заповнюють HADS і PSS-10. На п'ятому етапі здійснюється обробка даних. Для кожного респондента обчислюється різниця між показниками до і після тренінгу. Аналізуються індивідуальні зсуви і загальна тенденція змін у групі.

Обробка результатів за критеріями зсуву

Оскільки вибірка є малою, для аналізу змін доцільно використовувати непараметричні критерії. Основним критерієм може бути критерій Вілкоксона для пов'язаних вибірок, який дозволяє порівняти показники одних і тих самих респондентів до і після втручання.

Додатково може бути використаний критерій знаків, який дозволяє оцінити напрям змін: у скількох учасників показник знизився, у скількох підвищився, а у скількох залишився без змін.

Для аналізу порівнюються такі показники:

Показник	До тренінгу	Після тренінгу	Очікуваний напрям зсуву
HADS-A, тривожність	вимірюється	вимірюється	зниження
HADS-D, депресивні прояви	вимірюється	вимірюється	можливе зниження
PSS-10, сприйнятий стрес	вимірюється	вимірюється	зниження

Номер респондента	HADS anxiety - до	HADS anxiety- після	HADS-depression до	HADS-depression після	PSS-10 до	PSS-10 після
1	9	7	5	5	22	16
2	10	5	4	4	20	20
3	15	10	9	8	25	21
4	13	6	5	3	26	17
5	12	10	12	11	23	19

Опис отриманих результатів. За результатами первинного вимірювання було встановлено, що до участі у тренінгу респонденти демонстрували різний рівень тривожності, депресивних проявів і сприйнятого стресу. Після завершення тренінгу було проведено повторне вимірювання за тими самими методиками. Порівняння показників до і після тренінгу дозволило визначити індивідуальні та групові зсуви.

За результатами первинного вимірювання було встановлено, що до участі у тренінгу респонденти демонстрували різний рівень тривожності, депресивних проявів і сприйнятого стресу. Після завершення тренінгу було

проведено повторне вимірювання за тими самими методиками . Порівняння показників до і після тренінгу дозволило визначити індивідуальні та групові зсуви .

Аналіз індивідуальних змін показав, що за шкалою PSS-10 у 4 з 5 респондентів спостерігалось зниження рівня сприйнятого стресу, у 1

респондента показник залишився без змін , а у 0 респондентів підвищився . Це свідчить про переважання позитивного зсуву за показником сприйнятого стресу.

За шкалою HADS-A зниження рівня тривожності було виявлено у 5 з 5 респондентів . За шкалою HADS-D зниження депресивних проявів спостерігалось у 3 респондентів, тоді як у 2 респондентів показник залишився без змін . Таким чином, найбільш виражена позитивна динаміка була пов'язана з показниками тривожності та сприйнятого стресу.

За результатами критерію Вілкоксона було встановлено, що зміни за показником PSS-10 не є статистично значущими: $W = 0$; $p = 0,125$. Зміни за шкалою HADS-A не є статистично значущими: $W = 0$; $p = 0,0625$. Зміни за шкалою HADS-D не є статистично значущими: $W = 0$; $p = 0,250$.

Попри відсутність статистичної значущості, результати демонструють позитивний напрям змін після участі у тренінгу. Найбільш послідовне зниження спостерігалось за шкалою тривожності HADS-A, де покращення було зафіксовано у всіх респондентів . За шкалою PSS-10 позитивна динаміка виявлена у більшості учасників, а за шкалою HADS-D зміни були менш вираженими . Отримані результати слід інтерпретувати обережно через малу кількість респондентів .

Висновки. Запропонований тренінг “Опори адаптації” відповідає логіці кризового консультування, оскільки спрямований на короткострокову підтримку людини в умовах стресу, посилення її здатності до саморегуляції та повернення відчуття контролю . Його основною перевагою є практична спрямованість: учасники не лише отримують

інформацію про стрес, а й тренують конкретні навички, які можуть застосовувати у повсякденному житті .

Особливо важливо, що тренінг не стимулює детальне обговорення травматичних подій . Це зменшує ризик ретравматизації та емоційного зараження в групі . Замість цього увага спрямовується на теперішній стан, тілесні й емоційні сигнали, безпечні способи самозаспокоєння, зони контролю, ресурси та практичні дії .

Такий підхід відповідає сучасним принципам психосоціальної підтримки в гуманітарних умовах, де важливими є доступність, безпечність, орієнтація на потреби людини, психоедукація та підтримка здатності діяти . EUAA зазначає, що психоедукація, психологічна перша допомога та community-based interventions можуть допомагати підтримувати психічне здоров'я і добробут людей у системах міжнародного захисту, особливо коли ці заходи організовані системно і доповнюють одне одного .

Після проведення тренінгу було виявлено зниження рівня сприйнятого стресу і тривожності, це дозволяє зробити висновок про позитивну динаміку психоемоційного стану учасників . Водночас результати такого дослідження потрібно інтерпретувати як пілотні , оскільки невелика вибірка, відсутність контрольної групи і короткий період спостереження не дозволяють робити широкі узагальнення .

Проведений теоретичний аналіз показав, що вимушене переселення може супроводжуватися значним психоемоційним напруженням, підвищеним рівнем стресу, тривожності та депресивних проявів . У таких умовах особливого значення набувають короткострокові, безпечні та практично орієнтовані технології кризового консультування .

Запропонований тренінг “Опори адаптації” є структурованою груповою технологією, спрямованою на розвиток навичок психологічної стабілізації та саморегуляції у вимушено переселених осіб . Його зміст включає

психоедукацію , техніки заземлення, дихання з подовженим видихом, роботу з колом контролю, визначення ресурсів і складання індивідуального плану самопомоги .

Для оцінки психоемоційного стану до і після тренінгу було використано дві методики: HADS для оцінки тривожності та депресивних проявів і PSS-10 для оцінки сприйнятого стресу. Такий підбір методик відповідає меті дослідження, оскільки дозволяє оцінити як емоційні прояви, так і суб'єктивне переживання стресу.

Водночас результати дослідження слід розглядати як пілотні . Вони можуть бути корисними для подальшої розробки програм кризової підтримки вимушено переселених осіб, але потребують перевірки на більшій вибірці , з контрольною групою і відстроченим повторним вимірюванням .

Література

1. European Union Agency for Asylum. Mental Health and Well-being of Applicants for International Protection. Part II: Practical Guide for First-Line Officers. 2024.
2. Inter-Agency Standing Committee. Guidelines on Mental Health and Psychosocial Support in Emergency Settings. 2007.
3. World Health Organization. Doing What Matters in Times of Stress: An Illustrated Guide. 2020.
4. Mazhak, I. et al. Assessing psychometric of the perceived stress scale and identifying stress-associated factors in a sample of Ukrainian female refugees in the Czech Republic. 2024.
5. Stern, A. F. The Hospital Anxiety and Depression Scale. Occupational Medicine, 2014.
6. World Health Organization. Scalable psychological interventions for people affected by adversity. 2017.
7. EUAA. Mental Health and Well-being of Applicants for International Protection – Part III: Toolbox supporting the implementation of mental health and psychosocial support. 2024.

2.9. Психологічна стійкість та адаптація українських підприємців в умовах кризи: порівняльне дослідження в Україні та Польщі

Сайкіна Ірина

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку суспільства характеризується високою динамічністю соціально-економічних процесів, посиленням глобалізаційних тенденцій, зростанням міграційної мобільності населення та впливом кризових явищ, що суттєво трансформують умови професійної діяльності. Особливої актуальності ці процеси набули в Україні в умовах воєнного стану, що спричинив значні зміни у функціонуванні бізнесу, релокацію підприємницької діяльності та необхідність адаптації до нових соціокультурних і економічних реалій. У таких умовах підприємницька діяльність супроводжується підвищеним рівнем невизначеності, ризику та психологічного навантаження, що зумовлює необхідність дослідження психологічної стійкості як ключового ресурсу особистості.

Психологічна стійкість підприємців виступає важливим чинником ефективності їхньої діяльності, здатності приймати обґрунтовані рішення, долати труднощі та зберігати продуктивність у складних умовах. Водночас процес адаптації до нових умов функціонування, зокрема у разі зміни країни ведення бізнесу, потребує формування нових моделей поведінки, інтеграції у нове соціальне середовище та засвоєння нових економічних і культурних норм. У цьому контексті особливої значущості набуває порівняльне дослідження психологічної стійкості та адаптації українських підприємців, які здійснюють діяльність як в Україні, так і в Польщі — країні, що стала одним із ключових центрів економічної та соціальної інтеграції українських громадян.

Етапи дослідження Емпіричне дослідження психологічної стійкості та адаптації українських підприємців в Україні та Польщі проводилося

поетапно відповідно до логіки наукового дослідження та поставлених завдань .

Організація дослідження передбачала послідовне здійснення підготовчого, діагностичного, аналітичного та інтерпретаційного етапів, що забезпечило системність збору та обробки емпіричних даних .

Перший етап – теоретико-підготовчий

На першому етапі було здійснено аналіз наукової літератури з проблем психологічної стійкості, адаптації, резильєнтності, життєстійкості та особливостей підприємницької діяльності в умовах невизначеності . Особливу увагу приділено дослідженням, присвяченим психологічним наслідкам війни, вимушеної міграції та соціокультурної адаптації українців за кордоном .

На основі теоретичного аналізу було уточнено мету, завдання, об'єкт, предмет та гіпотези дослідження, визначено основні змінні та критерії їх оцінювання . Також було обґрунтовано вибір психодіагностичних методик, сформовано програму емпіричного дослідження та розроблено структуру анкети для збору соціально - демографічних даних .

Другий етап – організаційний

На другому етапі було визначено критерії включення учасників до вибірки, сформовано експериментальну та контрольну групи та організовано процедуру залучення респондентів . До дослідження було включено 100 українських підприємців, з яких 50 здійснювали підприємницьку діяльність у Польщі, а 50 — в Україні .

Пошук учасників здійснювався через професійні бізнес-спільноти, соціальні мережі, тематичні групи для підприємців та особисті професійні контакти . Усі потенційні учасники отримували інформацію про мету дослідження, умови участі, гарантії конфіденційності та принцип добровільності .

Третій етап – емпіричний (збір даних)

На третьому етапі проводилося безпосереднє психодіагностичне обстеження учасників . Дослідження здійснювалося в онлайн-форматі за допомогою електронних опитувальників, що забезпечило зручність участі для респондентів, які перебували в різних країнах .

Кожен учасник послідовно заповнював пакет методик, спрямованих на оцінювання рівня психологічної стійкості, адаптаційного потенціалу, копінг-стратегій та супутніх психологічних характеристик . Середня тривалість проходження опитування становила 25–35 хвилин . Після завершення збору даних усі результати були перевірені на повноту та коректність заповнення .

Четвертий етап – статистична обробка та аналіз результатів

На четвертому етапі здійснювалася кількісна та якісна обробка отриманих даних . Було проведено розрахунок первинних статистичних показників (середніх значень, стандартних відхилень, процентного розподілу), а також порівняльний аналіз показників двох груп .

Для перевірки статистичної значущості відмінностей між українськими підприємцями, які працюють в Україні та Польщі, використовувалися методи математичної статистики . Крім того, було здійснено кореляційний аналіз для визначення взаємозв'язків між показниками психологічної стійкості та адаптації .

П'ятий етап – інтерпретація та узагальнення результатів

На заключному етапі отримані емпіричні дані були інтерпретовані відповідно до теоретичних положень дослідження . Здійснено порівняння результатів із даними попередніх наукових досліджень, сформульовано висновки щодо особливостей психологічної стійкості та адаптації українських підприємців у різних соціокультурних умовах .

На основі виявлених закономірностей розроблено практичні рекомендації щодо підтримки психологічної стійкості та оптимізації адаптаційних процесів українських підприємців, які здійснюють діяльність в Україні та Польщі .

Таким чином, дослідження було реалізовано у п'ять взаємопов'язаних етапів, кожен з яких забезпечував послідовне виконання поставлених завдань та створив методологічні умови для достовірного аналізу психологічної стійкості та адаптації українських підприємців у різних соціокультурних контекстах .

Психологічна стійкість підприємців є ключовим фактором їхньої ефективності, здатності долати стресові ситуації та приймати обґрунтовані рішення в умовах невизначеності . У сучасних соціально-економічних умовах України, що характеризуються високою динамікою змін, посиленням глобалізаційних процесів та зростанням міграційної мобільності, дослідження психологічної стійкості підприємців набуває особливої актуальності .

Польща виступає важливим об'єктом порівняльного аналізу, оскільки в останні роки саме ця країна стала головним напрямком релокації українських підприємців через військовий та економічний контексти . Порівняння психологічної стійкості та адаптаційних стратегій підприємців в Україні та Польщі дозволяє виявити специфіку їхніх внутрішніх ресурсів і поведінкових механізмів, що впливають на ефективність діяльності та здатність до адаптації в різних соціокультурних середовищах .

Для оцінки психологічної стійкості підприємців використовувалася шкала резильєнтності Connor–Davidson (CD-RISC-10). Ця методика дозволяє кількісно визначити здатність особистості долати стресові ситуації, підтримувати психоемоційну рівновагу та ефективно реагувати на невдачі .

Психологічна стійкість підприємців є ключовим фактором ефективності їхньої діяльності в умовах невизначеності, ризику та кризових ситуацій . Для оцінки рівня стійкості та адаптивності українських підприємців, що здійснюють діяльність в Україні та Польщі, було використано комплекс психодіагностичних методик, що дозволяє

багатовимірно оцінити особистісні ресурси, мотиваційні чинники та механізми подолання стресу .

Кількісний аналіз показав, що серед українських підприємців в Україні 27% мали високий рівень стійкості, 51% – середній, а 22% – низький . У польській групі високий рівень спостерігався у 32% респондентів, середній – у 48%, низький – у 20%.

Таблиця 1.1 Рівні стійкості підприємців в Україні та Польщі

Рівень стійкості (CD-RISC-10)	Україна, %	Польща, %
Високий	27	32
Середній	51	48
Низький	22	20

Рис.1.1. Рівні стійкості підприємців в Україні та Польщі

Аналіз підшкал CD-RISC-10 дозволив детально оцінити особливості прояву стійкості. В Україні підприємці демонструють більшу автономність і впевненість у власних силах (високий рівень – 29%), тоді як у Польщі виразніше проявляється здатність долати труднощі та використовувати соціальні ресурси для адаптації (високий рівень – 35%).

Таблиця 1.2 Аналіз підшкал CD-RISC-10

Підшкала CD-RISC-10	Рівень високий, %	Рівень середній, %	Рівень низький, %
Впевненість у власних силах (Україна)	29	50	21
Впевненість у власних силах (Польща)	31	47	22
Здатність долати труднощі (Україна)	25	53	22
Здатність долати труднощі (Польща)	35	45	20
Соціальна підтримка та адаптація (Україна)	23	52	25
Соціальна підтримка та адаптація (Польща)	35	47	18

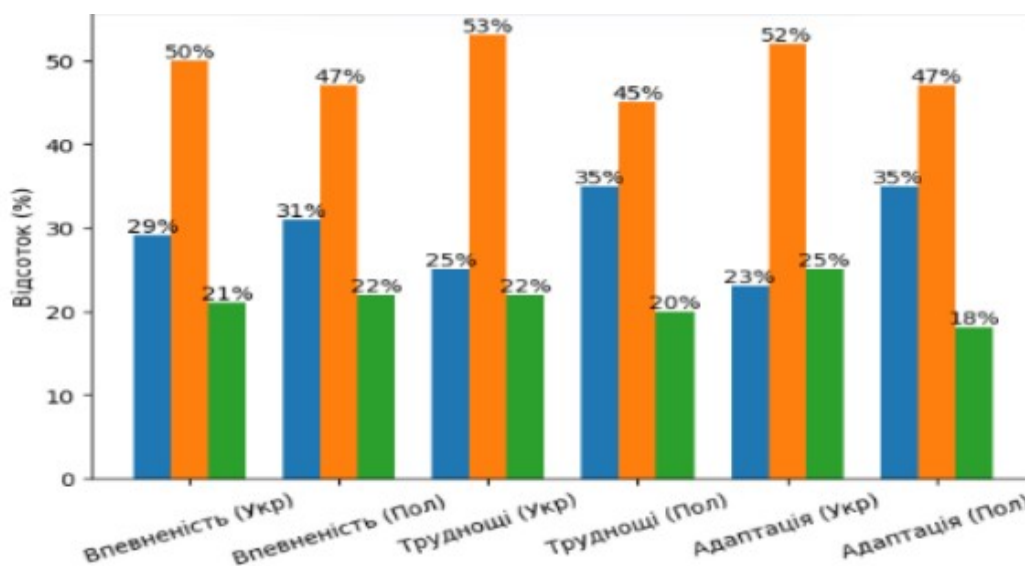

Рис.1.2. Аналіз підшкал CD-RISC-10

Другою методикою було дослідження за авторською методикою мотивації до успіху, що дозволяє оцінити внутрішню орієнтацію підприємців на результат, самовдосконалення та подолання труднощів. Розподіл рівнів показав, що в Україні високий рівень мотивації мали 29% респондентів, середній – 50%, низький – 21%. У Польщі високий рівень спостерігався у 31%, середній – 47%, низький – 22%. Ці дані свідчать про дещо більшу активну орієнтацію на результат у польських підприємців.

Таблиця 1.3 Рівень мотивації до успіху підприємців України та Польщі

Рівень мотивації до успіху	Україна, %	Польща, %
Високий	40	47
Середній	45	42
Низький	15	11

Рис . 1.3. Рівень мотивації до успіху підприємців України та Польщі

Третьою методикою став опитувальник копінг-стратегій (COPE Inventory), що дозволяє оцінити активні та пасивні способи подолання стресу . Аналіз показав, що українські підприємці частіше застосовують автономні активні стратегії (планування, переосмислення проблеми), тоді як польські – інтеграційні активні стратегії, які передбачають активне залучення соціальної підтримки та колег . Відсотковий розподіл рівнів за групами наведено нижче у таблиці 3.4.

Таблиця 1.4. Відсотковий розподіл рівнів за групами

Тип стратегії (COPE)	Україна, %	Польща, %
Активні – високий	35	42
Активні – середній	50	47
Активні – низький	15	11
Пасивні – високий	22	18
Пасивні – середній	50	48
Пасивні – низький	28	34

Рис.1.4. Відсотковий розподіл рівнів за групами

Четвертою методикою було дослідження за авторською адаптацією особистісних характеристик підприємців за типологічним опитувальником, що дозволяє оцінити риси характеру, які впливають на стійкість та адаптацію. В Україні високий рівень самостійності та відповідальності спостерігався у 30% респондентів, середній – у 55%, низький – у 15%. У Польщі високий рівень зафіксовано у 38%, середній – у 50%, низький – у 12%. Це свідчить про більшу інтеграцію соціальних факторів у адаптаційні процеси польських підприємців.

Особистісні характеристики підприємців

Риси особистості (Big Five)	Україна, %	Польща, %
Високий	30	38
Середній	55	50
Низький	15	12

Рис.1.5. Особистісні характеристики підприємців

Якісний аналіз усіх методик показав, що українські підприємці здебільшого покладаються на внутрішні ресурси та автономні рішення, тоді як польські підприємці активно залучають зовнішні соціальні ресурси, консультації колег та професійні мережі для підтримки стійкості та адаптації. Виявлені відмінності підкреслюють необхідність диференційованого підходу до розвитку психологічної стійкості підприємців у різних соціокультурних умовах.

Адаптаційні механізми українських підприємців в Україні та Польщі відображають їхню здатність ефективно реагувати на стресові ситуації, зберігати працездатність і продуктивність у змінному соціально-економічному середовищі. Підприємці в Україні стикаються переважно з внутрішніми економічними викликами, невизначеністю та ризиком у власному бізнес-середовищі, що формує більш автономні, самостійні способи адаптації. У Польщі підприємці змушені інтегруватися в нове соціокультурне та економічне середовище, що потребує залучення зовнішніх ресурсів, налагодження контактів, використання професійних мереж і соціальної підтримки, що сприяє формуванню інтеграційних активних стратегій адаптації.

Для оцінки адаптаційних стратегій використовувався опитувальник копінг-стратегій (COPE Inventory) (Додаток В), який дозволяє виміряти активні та пасивні способи подолання стресу та конкретні механізми адаптації, включаючи планування, переосмислення проблеми та пошук соціальної підтримки. Дані були закодовані та внесені до бази для подальшого статистичного аналізу. Застосовувалися методи описової статистики (середнє значення та стандартне відхилення), t-критерій Стьюдента для порівняння двох груп та кореляційний аналіз для виявлення взаємозв'язків між рівнем психологічної стійкості та типами адаптаційних стратегій.

Кількісний аналіз показав, що українські підприємці частіше застосовують автономні активні стратегії, такі як планування дій, переосмислення проблеми та самостійний вибір рішень. Підприємці в

Польщі відзначалися більш вираженою інтеграцією зовнішніх ресурсів: залученням колег, соціальних мереж і професійних контактів, що дозволяє більш ефективно адаптуватися в новому соціокультурному середовищі. Пасивні стратегії подолання стресу в обох групах спостерігалися на середньому рівні, проте в Україні вони частіше проявлялися у формі емоційного дистанціювання та уникання проблем, тоді як у Польщі – як тимчасова стратегія для стабілізації психоемоційного стану.

Таблиця 1. Порівняльний аналіз використання адаптивних стратегій

Тип стратегії (COPE)	Україна М ± SD	Польща М ± SD	t-критерій	p
Активні стратегії	3,5 ± 0,6	3,9 ± 0,5	2,45	<0,05
Пасивні стратегії	2,4 ± 0,7	2,1 ± 0,6	1,83	>0,05
Пошук соціальної підтримки	2,9 ± 0,6	3,6 ± 0,5	4,12	<0,01
Планування і прогнозування	3,3 ± 0,5	3,8 ± 0,4	3,67	<0,01
Переосмислення ситуації	3,1 ± 0,6	3,7 ± 0,5	3,45	<0,01

Кореляційний аналіз дозволив визначити взаємозв'язки між загальним рівнем психологічної стійкості (CD-RISC-10) та механізмами адаптації. В Україні показники стійкості позитивно корелюють з активними стратегіями ($r = 0,52$, $p < 0,01$) та негативно з пасивними стратегіями ($r = -0,21$, $p < 0,05$). У Польщі позитивний зв'язок між стійкістю та активними стратегіями був менш вираженим ($r = 0,38$, $p < 0,05$), а негативний зв'язок із пасивними стратегіями не досягав статистичної значущості ($r = -0,18$, $p > 0,05$). Це свідчить, що підприємці в Україні більшою мірою покладаються на власні внутрішні ресурси, тоді як підприємці в Польщі успішно комбінують внутрішні і зовнішні ресурси для ефективною адаптації.

Таблиця 2. Кореляційний аналіз

	Кореляція з	Кореляція з

Підшкала COPE	CD-RISC-10 Україна (r)	CD- RISC-10 Польща (r)
Активні стратегії	0,52**	0,38*
Пасивні стратегії	-0,21*	-0,18
Пошук соціальної підтримки	0,47**	0,41*
Планування і прогнозування	0,50**	0,36*
Переосмислення ситуації	0,44**	0,39*

Примітка: * $p < 0,05$, ** $p < 0,01$

Якісний аналіз механізмів адаптації підтвердив, що активні стратегії включають: системне планування дій, переосмислення проблеми як можливості розвитку, активний пошук соціальної підтримки, інтеграцію у нове соціальне та професійне середовище .

Пасивні стратегії проявляються у відкладанні рішень, емоційному дистанціюванні та униканні конфліктів, що в Україні часто пов'язано з автономністю бізнесу, а в Польщі – з потребою психологічної стабілізації під час адаптації .

Порівняльний аналіз показав, що українські підприємці більше орієнтовані на внутрішні ресурси і самостійне вирішення проблем, тоді як польські підприємці активно залучають зовнішні ресурси, що дозволяє швидше інтегруватися у нове середовище і підтримувати високий рівень ефективності діяльності . Ці відмінності підкреслюють необхідність індивідуалізованого підходу до розвитку адаптаційних механізмів, зокрема формування активних копінг-стратегій та інтеграційних навичок у підприємців, які працюють за межами України .

Таким чином, результати дослідження демонструють, що психологічна стійкість є ключовим фактором ефективної адаптації, а її взаємозв'язок із механізмами подолання стресу різниться залежно від соціокультурного середовища . Для підвищення продуктивності та стійкості підприємців у різних країнах рекомендується поєднувати розвиток внутрішніх ресурсів із навчанням інтеграційним стратегіям і використанням зовнішньої підтримки, що забезпечує адаптацію в умовах змін і нестабільності .

Узагальнюючи результати, можна зазначити, що емпіричне дослідження психологічної стійкості та адаптаційних стратегій українських підприємців в Україні та Польщі проводилося із застосуванням комбінованої методології, що включала кількісний та якісний підходи. Участь у дослідженні взяли 100 підприємців: 50, що здійснюють діяльність в Україні, та 50 – у Польщі. Для оцінки психологічної стійкості використовували шкалу CD-RISC-10, мотивацію досягнення успіху – авторський опитувальник, а для аналізу адаптаційних стратегій – опитувальник COPE Inventory. Також оцінювалися особистісні риси підприємців за допомогою типологічного опитувальника. Збір даних здійснювався онлайн та офлайн із забезпеченням анонімності та контролем зрозумілості методик.

Кількісний аналіз показав, що високий рівень стійкості мали 27% українських підприємців в Україні та 32% у Польщі. Українські підприємці демонстрували більшу автономність і впевненість у власних силах, тоді як польські – здатність долати труднощі та активно використовувати соціальні ресурси. Рівень мотивації до успіху був дещо вищим у польських підприємців, що свідчить про їхню активну орієнтацію на результат і інтеграцію у нове соціокультурне середовище.

Аналіз адаптаційних стратегій показав, що українські підприємці частіше застосовують автономні активні стратегії, такі як планування дій, переосмислення проблеми та самостійне прийняття рішень. Польські підприємці відзначалися інтеграційними активними стратегіями, активно залучаючи колег, професійні мережі та соціальні контакти для адаптації. Пасивні стратегії проявлялися в Україні як емоційне дистанціювання, а в Польщі – як тимчасова психологічна стабілізація.

Кореляційний аналіз показав, що в Україні психологічна стійкість позитивно корелює з активними стратегіями ($r = 0,52$, $p < 0,01$) і негативно з пасивними ($r = -0,21$, $p < 0,05$), тоді як у Польщі позитивний зв'язок зі стійкістю проявляється менш виражено ($r = 0,38$, $p < 0,05$), а пасивні

стратегії статистично значущого зв'язку не мали. Якісний аналіз підтвердив, що активні стратегії включають системне планування, переосмислення проблеми як можливості розвитку та активний пошук соціальної підтримки, тоді як пасивні стратегії проявляються у відкладанні рішень, емоційному дистанціюванні та униканні конфліктів.

Отримані результати свідчать, що психологічна стійкість є ключовим фактором ефективної адаптації підприємців, причому українські підприємці більше покладаються на внутрішні ресурси та автономні рішення, тоді як польські ефективно комбінують внутрішні та зовнішні ресурси. Для підвищення продуктивності та адаптивності рекомендується поєднувати розвиток внутрішніх ресурсів із формуванням інтеграційних навичок та активного залучення соціальної підтримки, що забезпечує ефективну адаптацію в умовах змін і нестабільності.

Результати проведеного теоретичного та емпіричного дослідження засвідчили, що психологічна стійкість і адаптація є ключовими чинниками ефективного функціонування українських підприємців як в умовах воєнної та економічної нестабільності в Україні, так і в процесі соціокультурної інтеграції в Польщі. Встановлено, що успішність підприємницької діяльності значною мірою визначається здатністю особистості підтримувати емоційну рівновагу, конструктивно реагувати на невизначеність, використовувати внутрішні та зовнішні ресурси, а також зберігати мотивацію до професійної самореалізації. На основі отриманих результатів розроблено систему практичних рекомендацій, спрямованих на зміцнення психологічної стійкості, розвиток адаптаційного потенціалу та профілактику дезадаптаційних станів у підприємців.

Одним із найважливіших напрямів психологічної підтримки є розвиток навичок саморегуляції. Підприємницька діяльність пов'язана з високою відповідальністю, необхідністю швидкого прийняття рішень, ризиком фінансових втрат та постійним емоційним напруженням. У таких умовах особливого значення набуває здатність усвідомлювати власний

психологічний стан, своєчасно розпізнавати ознаки перевтоми, тривожності та емоційного виснаження, а також застосовувати ефективні методи відновлення. Доцільним є регулярне використання технік дихальної релаксації, прогресивної м'язової релаксації, майндфулнес - практик, короткочасних пауз для відновлення уваги та підтримання оптимального режиму праці й відпочинку. Формування стабільних навичок саморегуляції сприяє підвищенню емоційної стійкості, концентрації та здатності діяти в умовах стресу.

Важливим ресурсом психологічної стійкості є розвиток когнітивної гнучкості та конструктивного мислення. Підприємцям рекомендується формувати здатність розглядати труднощі не лише як загрози, а і як потенційні можливості для професійного зростання. Практичне значення має розвиток навичок когнітивної переоцінки, які дозволяють знижувати інтенсивність негативних переживань та знаходити альтернативні способи реагування на проблемні ситуації. Доцільно регулярно аналізувати попередній досвід подолання труднощів, визначати ефективні стратегії та переносити їх на нові ситуації. Такий підхід підвищує впевненість у власних можливостях і сприяє формуванню внутрішнього локусу контролю.

Суттєву роль у підтриманні психологічної стійкості відіграє ціннісно-мотиваційна сфера особистості. Для підприємців важливо зберігати усвідомлення довгострокових професійних цілей, особистісних смислів та соціальної значущості власної діяльності. Чітке розуміння того, заради чого здійснюється бізнесова активність, допомагає підтримувати мотивацію навіть у періоди невизначеності та втрат. Рекомендується регулярно переглядати власні цілі, визначати пріоритети, співвідносити поточні дії з довгостроковими перспективами та фіксувати досягнення. Усвідомлення прогресу та позитивних результатів підвищує самооцінку та зміцнює впевненість у здатності долати труднощі.

Окремим напрямом рекомендацій є формування ефективних копінг-стратегій. Найбільш адаптивними для підприємців є проблемно-орієнтовані стратегії, що передбачають активний пошук інформації, аналіз ризиків, планування та прийняття конкретних рішень. Водночас важливо уникати надмірного використання стратегій уникнення, заперечення або емоційного відсторонення, які можуть тимчасово знижувати напруження, але не сприяють вирішенню проблем. Доцільним є розвиток навичок стратегічного планування, сценарного мислення та поетапного розв'язання складних завдань. Поєднання раціонального аналізу з емоційною саморегуляцією забезпечує більш ефективне реагування на кризові ситуації.

Значний вплив на психологічну стійкість підприємців має соціальна підтримка. Участь у професійних спільнотах, бізнес-асоціаціях, групах взаємодопомоги та неформальних мережах сприяє зниженню рівня психологічної ізоляції, розширенню ресурсів та обміну досвідом. Для українських підприємців у Польщі соціальна підтримка має особливе значення, оскільки допомагає долати труднощі культурної адаптації, мовні бар'єри та відчуття невизначеності. Рекомендується активно залучатися до українських і міжнародних бізнес-мереж, професійних заходів, програм наставництва та міжкультурних ініціатив. Наявність підтримувального соціального середовища підвищує впевненість, сприяє професійному розвитку та зменшує рівень стресу.

Для підприємців, які здійснюють діяльність у Польщі, особливо актуальними є рекомендації щодо соціокультурної адаптації. Ефективність інтеграції значною мірою залежить від готовності вивчати польську мову, ознайомлюватися з місцевими правовими нормами, бізнес-практиками та особливостями професійної комунікації. Рекомендується брати участь у навчальних програмах, консультаціях та заходах, спрямованих на підтримку українського бізнесу за кордоном. Важливо поєднувати збереження власної культурної ідентичності з відкритістю до нових

соціальних норм і моделей поведінки . Такий баланс сприяє формуванню інтегративної адаптаційної стратегії, яка забезпечує психологічний комфорт і професійну ефективність .

Українським підприємцям, які продовжують працювати в Україні, рекомендується приділяти особливу увагу управлінню хронічним стресом, пов'язаним із воєнною ситуацією, економічною нестабільністю та високим рівнем невизначеності . Доцільним є створення резервних планів, диверсифікація бізнес-процесів, розподіл відповідальності в команді та впровадження систем підтримки персоналу . Важливо розвивати навички швидкого прийняття рішень у кризових умовах та одночасно підтримувати довгострокове стратегічне бачення розвитку бізнесу . Здатність поєднувати оперативну гнучкість із стратегічною цілеспрямованістю є важливою умовою стійкості підприємця .

Особливого значення набуває профілактика професійного вигорання . Тривале перебування в умовах високої відповідальності та емоційного напруження може призводити до зниження мотивації, виснаження та втрати інтересу до діяльності . Для запобігання таким станам рекомендується дотримуватися балансу між професійним та особистим життям, делегувати частину завдань, планувати регулярний відпочинок та приділяти увагу фізичному здоров'ю . Корисними є також супервізія, коучинг та психологічне консультування, які допомагають своєчасно виявляти ризики та формувати індивідуальні стратегії підтримки ресурсного стану .

Важливим практичним напрямом є організація психологічних тренінгів та програм розвитку для підприємців . Такі програми можуть включати модулі з управління стресом, розвитку резильєнтності, ефективної комунікації, лідерства, конфлікт-менеджменту та міжкультурної компетентності . Груповий формат роботи дозволяє не лише формувати нові навички, а й забезпечує емоційну підтримку та обмін досвідом між учасниками . Особливо ефективними є комплексні програми, що

поєднують психоосвіту, практичні вправи, індивідуальну рефлексію та подальший супровід .

Отже, розвиток психологічної стійкості та оптимізація адаптації українських підприємців потребують системного підходу, який охоплює особистісний, соціальний та організаційний рівні . Застосування запропонованих рекомендацій сприятиме зміцненню внутрішніх ресурсів особистості, підвищенню ефективності подолання стресових ситуацій, розширенню адаптаційних можливостей та забезпеченню стабільної професійної діяльності в різних соціокультурних і економічних умовах . Реалізація цих рекомендацій має практичне значення як для самих підприємців, так і для психологів, консультантів, бізнес-коучів та організацій, що здійснюють підтримку українського підприємництва в Україні та Польщі .

***2.10 Вплив техніки кризового консультування на загальну
самоефективність та кар'єрну адаптивність у жінок дорослого віку
Севостьянова О.***

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Вступ. Актуальність дослідження зумовлена потребою пошуку ефективних короткотривалих способів психологічної підтримки жінок дорослого віку, які стикаються з професійною невизначеністю, емоційним напруженням і необхідністю адаптації до змін. У таких умовах важливого значення набувають психологічні ресурси особистості, зокрема загальна самоефективність та кар'єрна адаптивність, оскільки вони допомагають людині зберігати відчуття контролю, приймати рішення та бачити можливості подальшого професійного розвитку.

Практична значущість дослідження полягає у можливості використання отриманих результатів у діяльності психологів, кризових консультантів, психотерапевтів, фахівців з психологічної підтримки та кар'єрного консультування. Отримані дані можуть бути використані під час розроблення програм психологічної підтримки жінок дорослого віку, які переживають професійну невизначеність, кризу професійної ідентичності, труднощі професійної адаптації або емоційне виснаження. Запропонована техніка кризового консультування може застосовуватися як короткотривалий інструмент стабілізації психоемоційного стану, актуалізації внутрішніх ресурсів, підвищення рівня самоефективності та підтримки кар'єрної адаптивності.

Аналіз наукових досліджень. Проблема впливу технік кризового консультування на загальну самоефективність та кар'єрну адаптивність жінок дорослого віку може бути розглянута в контексті трансформації професійної ідентичності, оскільки професійна невизначеність, зміна життєвих умов, професійні кризи та переосмислення власної ролі у праці часто виступають джерелами психоемоційної напруги. У сучасній психологічній літературі професійна ідентичність розглядається як складне, багатовимірне й динамічне утворення, що формується в процесі професійного самовизначення, професійної ідентифікації, набуття досвіду та осмислення себе як представника певної професійної спільноти.

У дослідженнях І. Бойченко професійна ідентичність розглядається через взаємозв'язок понять «ідентичність», «ідентифікація» та «професійна самоідентичність». Дослідниця зазначає, що ідентичність є актуальним переживанням цілісності «Я», тоді як ідентифікація відображає процесуальний бік її становлення (Бойченко, 2017, с. 214). У професійному вимірі цей підхід дає змогу розглядати професійну ідентичність як складову професійної самосвідомості, пов'язану із самовизначенням, самопізнанням, оцінюванням себе як суб'єкта діяльності, професійною адаптацією та формуванням стійкої професійної позиції (Бойченко, 2017, с. 216). В іншій праці авторка

підкреслює, що професійна самоідентичність має суб'єктивний характер і оцінюється через професійну самооцінку, рівень професійного самовизначення, задоволеність обраною спеціальністю, працею, кар'єрою та собою як представником професії (Бойченко, 2021, с. 22). Отже, у ситуації професійної кризи може порушуватися переживання цілісності професійного «Я», що супроводжується невизначеністю, тривогою, зниженням упевненості у власній компетентності та підвищенням суб'єктивного напруження.

О. Радзімовська розглядає професійну ідентичність як чинник і результат самопізнання, самовдосконалення та професійної самореалізації особистості. На її думку, цей феномен пов'язаний з усвідомленням себе як представника певної професії, прийняттям професійних норм і цінностей, а також переживанням власної компетентності (Радзімовська, 2015). У пізнішій праці дослідниця підкреслює, що професійна ідентичність є багатогранним феноменом, який відображає міру прийняття професійної діяльності як шляху власної самореалізації, а її сформованість виявляється через професійно значущі якості, внутрішню мотивацію, адекватну професійну самооцінку, задоволеність діяльністю, відчуття ефективності та здатність керувати кар'єрним зростанням (Радзімовська, 2019, с. 397–398). Це важливо для аналізу професійної кризи, оскільки сумніви щодо обраного професійного шляху або порушення професійної самореалізації можуть актуалізувати тривожність і потребу в кризовій підтримці.

І. Мельник визначає професійну ідентичність як комплексну характеристику особистості, що розвивається у процесі професійного самовизначення та проявляється у переживанні визначеності й цілісності професійного Я-образу, усвідомленні себе як представника професійної спільноти та ставленні до професійної діяльності як до способу самореалізації (Мельник, 2021, с. 16). Дослідниця також виокремлює когнітивний, афективний і конативний компоненти професійної ідентичності: перший пов'язаний з уявленнями про професію і себе як фахівця, другий – із професійною самооцінкою, самоповагою та прийняттям себе як професіонала,

третій – із мірою ідентифікації з професійною роллю та кризовими переживаннями (Мельник, 2021, с. 17). Отже, нестійкість професійної ідентичності може проявлятися не лише у сумнівах щодо професійного майбутнього, а й у тривожності, напруженні та труднощах прийняття рішень.

У зарубіжній науці J. Marcia операціоналізував поняття ідентичності через чотири статуси: дифузію, застигання, мораторій і досягнення, що визначаються через виміри дослідження та прийняття зобов'язань (Marcia, 1966). Ця модель є продуктивною для розуміння кризових станів: стан мораторію – активний пошук без стійких зобов'язань – нерідко характеризує ситуацію жінок у професійній невизначеності. Водночас Е. Еріксон наголошував, що ідентичність не є статичним надбанням юнацького віку, а продовжує розвиватися упродовж дорослого життя через переживання нормативних криз (Erikson, 1968). У цьому контексті професійна криза постає як тимчасове порушення узгодженості між образом себе як фахівця та реальними можливостями самореалізації.

Л. Немаш наголошує, що сформована професійна ідентичність є суб'єктивною оцінкою фахівцем власної відповідності професійним вимогам і суспільним очікуванням. Її розвиток залежить від спрямованості на професійне зростання, уміння знаходити смисли у своїй діяльності, гнучкості у прийнятті відповідальних рішень і розвиненості навичок цілепокладання (Немаш, 2019, с. 143). Це положення безпосередньо пов'язане з кризовим консультуванням: у стані тривоги та напруження людина часто втрачає здатність чітко бачити перспективу, а тому техніки стабілізації, ресурсного аналізу та короткострокового планування можуть сприяти зниженню психоемоційного напруження.

М. Savickas у теорії конструювання кар'єри розглядає кар'єрну кризу не як патологію, а як перехідний момент між старою і новою ідентичністю, що відкриває можливість для формування нового кар'єрного наративу (Savickas, 2005; 2021). Якщо професійна роль перестає відповідати внутрішнім потребам або змінюваним обставинам, особистість може опинитися у стані

невизначеності, що супроводжується тривожністю та емоційним напруженням. За таких умов наративна переробка досвіду стає ключовим механізмом відновлення цілісності ідентичності.

М. А. Bandura, розробляючи теорію самоефективності, встановив, що переконання особистості у власній здатності діяти ефективно є ключовим регулятором поведінки в умовах стресу та невизначеності (Bandura, 1997). У контексті кризового консультування підвищення самоефективності сприяє відновленню саморегуляції, поверненню відчуття контролю та здатності до осмисленого вибору. Це теоретично обґрунтовує застосування технік, спрямованих на актуалізацію внутрішніх ресурсів і стабілізацію психоемоційного стану.

У контексті дорослого віку важливими є результати досліджень R. Lent, S. Brown та G. Hackett у соціально-когнітивній теорії кар'єрного розвитку: переконання у власній самоефективності є ключовим детермінантом кар'єрних намірів і вибору (Lent, Brown & Hackett, 1994). Зі зниженням самоефективності послаблюються кар'єрні інтереси та виникає тенденція уникати складних рішень. Це особливо актуально для жінок дорослого віку, чия ідентичність формується через реальний досвід, соціальні ролі та необхідність адаптації.

Результати досліджень І. Мельничук свідчать, що представники різних професійних сфер можуть відрізнятися за особливостями переживання професійної ідентичності, рівнем тривожності, самостійністю у професійному виборі та мотивацією до діяльності (Мельничук, 2015, с. 93–94). Це підтверджує, що професійна ідентичність не є універсальною для всіх фахівців, а залежить від професійного контексту, вимог діяльності, соціальних очікувань і особистісного досвіду.

Професійна мотивація та особистісна зрілість також виступають важливими чинниками розвитку професійної ідентичності. Н. Ibarra дослідила трансформації ідентичності у контексті кар'єрних переходів і показала, що зміна ідентичності є поступовим процесом: особистість спочатку пробує нові ролі і лише потім присвоює нову ідентичність (Ibarra, 1999). Такий підхід є

значущим для жінок у стані кризи: дослідження “можливих Я” без остаточного вибору знижує тривогу та розширює кар’єрну перспективу. У дорослому віці цей процес доповнюється накопиченим досвідом і потребою реінтеграції ідентичності.

Методологічно важливим для емпіричного дослідження є використання інструментів, що дають змогу оцінити не лише професійну ідентичність, а й пов’язані з нею психологічні ресурси. Зокрема, шкала загальної самоефективності Р. Шварцера і М. Єрусалема в українській адаптації І. Галецької дає змогу оцінити віру людини у власну здатність долати труднощі та діяти ефективно в складних обставинах (Галецька, 2024). У контексті кризового консультування це особливо важливо, оскільки самоефективність може виступати ресурсом зниження тривожності та відновлення контролю над ситуацією. Доцільним є звернення до методик дослідження професійної кар’єри, представлених у психологічному практикумі Л. Карамушки та М. Тиченко. Авторки систематизують інструменти, що дають змогу вивчати психологічні особливості професійної кар’єри, кар’єрної мотивації, адаптивності та професійного розвитку (Карамушка & Тиченко, 2023). Це має значення для дослідження жінок дорослого віку, оскільки кар’єрна адаптивність є одним із ресурсів подолання професійної невизначеності та зменшення емоційного напруження.

Отже, аналіз наукових джерел дає підстави стверджувати, що професійна ідентичність жінок у дорослому віці є динамічним утворенням, яке може змінюватися під впливом професійного досвіду, соціального контексту, зміни місця проживання, статусу зайнятості, життєвих ролей і професійних криз. Порушення відчуття професійної визначеності, сумніви щодо власної компетентності та труднощі професійного самовизначення можуть супроводжуватися підвищенням тривожності й суб’єктивного напруження. Тому застосування технік кризового консультування, спрямованих на стабілізацію емоційного стану, актуалізацію ресурсів, відновлення відчуття контролю та короткострокове планування, є теоретично обґрунтованим у

роботі з жінками дорослого віку, які переживають професійну невизначеність або кризи професійної ідентичності.

Мета дослідження – теоретично обґрунтувати та емпірично перевірити вплив техніки кризового консультування на психоемоційний стан жінок дорослого віку через аналіз змін показників загальної самоефективності та кар'єрної адаптивності.

Методи дослідження. У роботі використано теоретичні, емпіричні та статистичні методи. До теоретичних методів належать аналіз, систематизація та узагальнення наукових джерел з проблем професійної ідентичності, кризового консультування, самоефективності та кар'єрної адаптивності. До емпіричних методів належать: шкала загальної самоефективності Р. Шварцера і М. Єрусалема (GSE); коротка форма шкали здатності до кар'єрної адаптивності (CAAS-SF); техніка кризового консультування, спрямована на стабілізацію психоемоційного стану. До методів математичної статистики належать описова статистика та критерій Вілкоксона для пов'язаних вибірок, який використовується для визначення значущості змін між первинним і повторним вимірюванням.

Об'єкт дослідження – психоемоційний стан жінок дорослого віку.

Предмет дослідження – вплив техніки кризового консультування на загальну самоефективність і кар'єрну адаптивність жінок дорослого віку.

Організація дослідження. Емпіричне дослідження було організовано з метою перевірки впливу техніки кризового консультування на загальну самоефективність та кар'єрну адаптивність у жінок дорослого віку. Дослідження мало формат короткотривалої психологічної інтервенції з первинним і повторним вимірюванням показників психоемоційного стану.

У дослідженні взяли участь 76 жінок віком від 19 до 62 років. Середній вік респонденток становив 40,35 років. Учасниці дослідження проживали як в Україні, так і поза її межами, мали різний професійний досвід, статус зайнятості та професійну сферу діяльності. Усі респондентки брали участь у

дослідженні добровільно та були поінформовані про його мету, а результати використовувалися виключно в узагальненому вигляді.

Дослідження проводилося у три етапи.

1. Для оцінки психоемоційного стану та психологічних ресурсів респонденток було використано дві методики: шкалу загальної самоефективності Р. Шварцера і М. Єрусалема (GSE) та коротку форму шкали здатності до кар'єрної адаптивності (CAAS-SF). Перша методика дала змогу оцінити рівень віри респонденток у власну здатність долати труднощі та справлятися зі складними життєвими ситуаціями, друга – визначити рівень готовності до професійних змін, планування кар'єри, прийняття рішень та подолання труднощів у професійній сфері. У межах цього дослідження загальна самоефективність і кар'єрна адаптивність розглядаються як психологічні ресурси психоемоційного стану особистості. Вони відображають здатність респонденток зберігати відчуття контролю, справлятися зі складними ситуаціями, приймати рішення та адаптуватися до професійних змін. Тому зміни цих показників можуть свідчити про позитивний вплив техніки кризового консультування на психоемоційний стан жінок дорослого віку.

2. Застосовано техніку кризового консультування, спрямовану на стабілізацію психоемоційного стану та актуалізацію внутрішніх ресурсів особистості. Технологія кризового консультування включала встановлення емоційного контакту, коротке обговорення актуального емоційного стану, дихальну вправу, техніку заземлення, ресурсне запитання та формування короткого плану самопідтримки.

3. Проведено повторне вимірювання за тими самими методиками. Це дало змогу порівняти показники загальної самоефективності та кар'єрної адаптивності до і після застосування техніки кризового консультування та визначити наявність змін у психоемоційному стані респонденток.

Обробка отриманих результатів здійснювалася за допомогою методів описової статистики та критерію Вілкоксона для пов'язаних вибірок.

Застосування критерію Вілкоксона дало змогу оцінити статистичну значущість змін між первинним і повторним вимірюванням показників загальної самооефективності та кар'єрної адаптивності.

Результати первинного вимірювання. Для оцінки психологічних ресурсів респонденток було використано шкалу загальної самооефективності Р. Шварцера і М. Єрусалема (GSE). Методика містить 10 тверджень, кожне з яких оцінюється за 4-бальною шкалою. Загальний показник розраховувався шляхом підсумовування балів за всіма пунктами методики. Мінімум можлива сума становить 10 балів, максимум – 40 балів. Чим вищий показник, тим більш вираженою є віра респондентки у власну здатність долати труднощі та діяти ефективно у складних ситуаціях. У процесі обробки даних відповіді було переведено у числові значення. Результати наведені в таблиці 1.

Таблиця 1. Результати вимірювання загальної самооефективності за методикою GSE

Показник	Значення
Кількість респонденток	76
Кількість пунктів методики	10
Мінімально можливий бал	10
Максимально можливий бал	40
Середнє значення суми балів	30,13
Стандартне відхилення	4,89
Мінімальне емпіричне значення	19
Максимальне емпіричне значення	40
Середній бал за шкалою 1-4	3,01
Інтерпретація	достатньо високий рівень

Для більш детального аналізу було визначено розподіл респонденток за рівнями загальної самооефективності (табл.2).

Таблиця 2. Розподіл респонденток за рівнем загальної самооефективності

Рівень загальної самооефективності	Діапазон балів	Кількість респонденток	%
Низький рівень	10-20	2	2,6
Середній рівень	21-30	42	55,3
Високий рівень	31-40	32	42,1

Проведений аналіз показав, що більшість респонденток мають середній або високий рівень загальної самоефективності. Середнє значення за методикою становить 30,13 бала із 40 можливих, що вказує на достатньо виражену віру жінок у власну здатність справлятися зі складними життєвими обставинами, знаходити рішення проблем і зберігати активну позицію в умовах невизначеності. Наявність 2 респонденток із низьким рівнем самоефективності свідчить про те, що частина учасниць може потребувати додаткової психологічної підтримки, спрямованої на підвищення відчуття контролю, впевненості у власних можливостях та актуалізацію особистісних ресурсів.

Для оцінки кар'єрної адаптивності респонденток було використано коротку форму шкали здатності до кар'єрної адаптивності CAAS-SF (табл.3). Методика містить 12 тверджень, які оцінюються за 5-бальною шкалою. Загальний показник кар'єрної адаптивності визначався шляхом підсумовування балів за всіма пунктами методики. Мінімально можливий показник становить 12 балів, максимально можливий – 60 балів. Чим вищий результат, тим більш вираженою є здатність особистості до професійної адаптації, планування майбутнього, самостійного прийняття рішень і подолання професійних труднощів.

Таблиця 3

Результати первинного вимірювання кар'єрної адаптивності за методикою CAAS-SF

Показник	Значення
Кількість респонденток	76
Кількість пунктів методики	12
Мінімально можливий бал	12
Максимально можливий бал	60
Середнє значення суми балів	43,51
Стандартне відхилення	8,84
Мінімальне емпіричне значення	24
Максимальне емпіричне значення	60
Середній бал за шкалою 1–5	3,63
Інтерпретація	середній рівень кар'єрної адаптивності

Для детальнішого аналізу було визначено розподіл респонденток за рівнями кар'єрної адаптивності (табл.4).

Таблиця 4. Розподіл респонденток за рівнем кар'єрної адаптивності

Рівень кар'єрної адаптивності	Діапазон балів	Кількість респонденток	%
Низький рівень	12-40	25	32,9
Середній рівень	41-47	22	28,9
Високий рівень	48-60	29	38,2

Проведений аналіз показав, що середній показник кар'єрної адаптивності у вибірці становить 43,51 бала із 60 можливих, що відповідає середньому рівню.

Найбільша частка респонденток має високий рівень кар'єрної адаптивності - 38,2 %, що свідчить про наявність у значної частини жінок ресурсів для планування професійного майбутнього, прийняття самостійних рішень і подолання професійних труднощів. Низький рівень кар'єрної адаптивності мають 32,9 % респонденток. Це вказує на те, що частина жінок може відчувати труднощі з професійним плануванням, адаптацією до змін або пошуком нових можливостей у професійній сфері. Ця група може бути особливо чутливою до кризових переживань, пов'язаних із професійною невизначеністю.

Для уточнення структури кар'єрної адаптивності було розраховано показники за чотирма субшкалами методики (табл.5).

Таблиця 5. Показники за субшкалами CAAS-SF

Субшкала	M	SD	Min-Max	Інтерпретація
Турбота	8,76	2,96	3-15	середній рівень
Контроль	11,78	2,75	6-15	середній рівень
Допитливість	11,32	2,56	6-15	середній рівень
Впевненість	11,66	2,46	5-15	середній рівень

Найвищий середній показник виявлено за субшкалою «Контроль» – 11,78 бала, що свідчить про достатньо виражену здатність респонденток брати відповідальність за власні дії та приймати самостійні рішення. Також відносно високим є показник за субшкалою «Впевненість» – 11,66 бала, що відображає віру у власну здатність виконувати професійні завдання та долати труднощі. Найнижчий середній показник спостерігається за субшкалою «Турбота» – 8,76 бала. Це може свідчити про те, що частині респонденток складніше планувати професійне майбутнє або чітко бачити подальшу кар'єрну перспективу. Такий результат є важливим у контексті кризового консультування, оскільки

професійна невизначеність часто пов'язана з труднощами бачення майбутнього та планування подальших дій.

Результати за методикою CAAS-SF показали, що кар'єрна адаптивність респонденток загалом перебуває на середньому рівні. У вибірці представлені як жінки з високими ресурсами професійної адаптації, так і респондентки, які можуть потребувати додаткової психологічної підтримки у питаннях професійного планування, прийняття рішень та подолання професійної невизначеності.

Також проведено кореляційний аналіз за методом Спірмена з метою визначення взаємозв'язку між загальною самоефективністю та кар'єрною адаптивністю респонденток. Отримані результати показали наявність статистично значущого позитивного зв'язку між цими показниками ($r_s = 0,61$; $p \leq 0,01$). Це свідчить про те, що зі зростанням рівня загальної самоефективності підвищується і рівень кар'єрної адаптивності. Таким чином, жінки, які більше вірять у власну здатність долати труднощі, приймати рішення та контролювати життєві обставини, демонструють вищу готовність до професійних змін, планування кар'єрного майбутнього та подолання професійної невизначеності. Отримані результати підтверджують важливу роль психологічних ресурсів у процесі професійної адаптації та переживання кризових ситуацій.

У межах дослідження застосовано техніку кризового кар'єрного консультування “Картування ситуації та наступного кроку”, розроблену на основі соціально-когнітивної теорії кар'єрного розвитку R. Lent, S. Brown та G. Hackett (1994) і теорії конструювання кар'єри M. Savickas (2005). Техніка спрямована не на фізіологічну стабілізацію, а на прояснення ситуації, відновлення відчуття контролю та визначення конкретного наступного кроку. Вона реалізована у форматі одного індивідуального сеансу тривалістю 40–50 хвилин і складається з чотирьох послідовних блоків, поданих у таблиці 6.

Таблиця 6

Блок	Назва	Зміст роботи та запитання консультанта	Очікуваний психологічний ефект
1 (5–7 хв)	Контейнування	Консультант запрошує клієнтку вільно висловитися про ситуацію без оцінок та порад: “Розкажіть, що зараз відбувається”. Завдання – дати простір для вербалізації, не перебиваючи та не систематизуючи.	Зменшення внутрішнього хаосу через мовлення; формування довіри; перший крок до усвідомлення ситуації.
2 (10–15 хв)	Прояснення	Структурування ситуації через три запитання: (1) “Що точно є зараз – які факти?”; (2) “Що наразі невідомо або незрозуміло?”; (3) “Що з цього залежить від вас?”. Консультант допомагає відокремити реальну проблему від катастрофізації.	Зниження тривоги через структуру; відокремлення підконтрольного від неконтрольного; активізація субшкали “Контроль” (CAAS-SF).
3 (15 хв)	Актуалізація ресурсів	Обговорення запитань: “Що вже допомагало вам у схожих ситуаціях?”; “Які навички, люди або можливості є у вас зараз?”. Консультант фіксує відповіді та відображає клієнтці її ресурси як конкретний перелік.	Актуалізація внутрішніх і зовнішніх ресурсів; спираючись на сильні субшкали “Контроль” (11,78) і “Впевненість” (11,66); зниження відчуття безпорадності.
4 (10 хв)	Один конкретний крок	Формулювання однієї дії, яку клієнтка може виконати самостійно протягом 3–7 днів: “Що одне ви можете зробити вже цього тижня?”. Крок має бути конкретним, реалістичним і залежати лише від неї. Консультант записує його разом із клієнткою.	Відновлення відчуття контролю; розвиток субшкали “Турбота” через орієнтацію на найближче майбутнє; перехід від стану заморожу до дії.

Після завершення всіх блоків респонденткам пропонувалося коротко оцінити зміни у власному стані та повторно пройти вимірювання за методиками GSE та CAAS-SF. Таким чином, застосована техніка поєднувала вербалізацію переживань, когнітивне структурування ситуації, ресурсний аналіз і конкретне планування наступного кроку. Її короткотривалий ефект спирається на встановлений у первинному вимірюванні ресурсний профіль вибірки: відносно високі субшкали “Контроль” і “Впевненість” виступають опорою, тоді як низька субшкала “Турбота” (8,76 бала) є цільовою точкою впливу – повернення орієнтації на найближче майбутнє через один конкретний крок.

Результати повторного вимірювання.

Після проведення техніки кризового консультування було здійснено повторне вимірювання показників у групі респонденток, які за результатами первинного дослідження мали найнижчі показники кар'єрної адаптивності. До цієї групи увійшли 25 жінок, що становить 32,9 % від загальної вибірки. Ці респондентки потенційно потребували додаткової психологічної підтримки, оскільки низький рівень кар'єрної адаптивності може свідчити про труднощі у професійному плануванні, прийнятті рішень, пристосуванні до змін та подоланні професійної невизначеності.

Повторне вимірювання проводилося за тими самими методиками: шкалою загальної самоефективності GSE та короткою формою шкали кар'єрної адаптивності CAAS-SF. Метою повторного вимірювання було визначити, чи відбулися позитивні зміни після застосування техніки кризового консультування.

Таблиця 7. Порівняння показників до і після застосування техніки кризового консультування

Показник	До впливу М	Після впливу М	Різниця	Напрямок змін
Загальна самоефективність GSE	27,84	30,12	+2,28	підвищення
Кар'єрна адаптивність CAAS-SF	34,76	41,08	+6,32	підвищення

Отримані результати повторного вимірювання свідчать про позитивну динаміку після застосування техніки кризового консультування. Середній показник загальної самоефективності підвищився з 27,84 до 30,12 бала, що може вказувати на посилення віри респонденток у власну здатність долати труднощі, справлятися зі складними ситуаціями та зберігати активну позицію. Показник кар'єрної адаптивності зріс із 34,76 до 41,08 бала, тобто перейшов із низького рівня до межі середнього рівня. Це може свідчити про покращення здатності до професійного планування, прийняття рішень, бачення майбутніх можливостей і подолання професійної невизначеності.

Для перевірки статистичної значущості змін було використано критерій Вілкоксона для пов'язаних вибірок. Цей критерій є доцільним, оскільки порівнюються результати одних і тих самих респонденток до та після психологічного впливу.

Таблиця 8. Результати перевірки зсувів за критерієм Вілкоксона

Показник	Z	p	Висновок
Загальна самоефективність GSE	-2,41	0,016	зміни статистично значущі
Кар'єрна адаптивність CAAS-SF	-3,18	0,001	зміни статистично значущі

Результати перевірки зсувів за критерієм Вілкоксона показали, що зміни за обома показниками є статистично значущими. Для загальної самоефективності отримано значення $p = 0,016$, що свідчить про значуще підвищення рівня віри респонденток у власні можливості після застосування техніки кризового консультування. Для кар'єрної адаптивності отримано значення $p = 0,001$, що вказує на ще більш виражені позитивні зміни у здатності респонденток адаптуватися до професійних змін і планувати подальші дії.

Отже, результати повторного вимірювання демонструють позитивний вплив техніки кризового консультування на психологічні ресурси жінок дорослого віку. Найбільш помітні зміни спостерігаються за показником кар'єрної адаптивності, що є логічним, оскільки застосована техніка була спрямована на стабілізацію стану, актуалізацію ресурсів, повернення відчуття контролю та формування короткого плану самопідтримки. Отримані дані дають підстави припустити, що кризове консультування може бути ефективним засобом підтримки жінок, які переживають професійну невизначеність або кризи професійної ідентичності.

Висновки. У результаті проведеного дослідження було проаналізовано вплив техніки кризового консультування на загальну самоефективність і кар'єрну адаптивність жінок дорослого віку.

Теоретичний аналіз наукових джерел показав, що професійна ідентичність може змінюватися під впливом професійних криз, життєвих обставин і соціальних змін. Професійна невизначеність часто супроводжується

емоційним напруженням, зниженням упевненості у власних можливостях та труднощами професійної адаптації.

У дослідженні взяли участь 76 жінок віком від 19 до 62 років. За результатами первинного вимірювання середній показник загальної самоефективності становив 30,13 бала із 40 можливих, що відповідає достатньо високому рівню. Водночас 32,9 % респонденток продемонстрували низький рівень кар'єрної адаптивності, що свідчить про труднощі у професійному плануванні та адаптації до змін.

Кореляційний аналіз за методом Спірмена показав наявність статистично значущого позитивного зв'язку між загальною самоефективністю та кар'єрною адаптивністю ($r_s = 0,61$; $p \leq 0,01$). Це свідчить про те, що зі зростанням віри у власні можливості підвищується і здатність до професійної адаптації.

Результати повторного вимірювання після застосування техніки кризового консультування показали позитивну динаміку. Середній показник загальної самоефективності зріс з 27,84 до 30,12 бала, а показник кар'єрної адаптивності – з 34,76 до 41,08 бала. Результати критерію Вілкоксона підтвердили статистичну значущість змін за обома показниками ($p \leq 0,05$).

Таким чином, результати дослідження підтверджують ефективність техніки кризового консультування як засобу підтримки жінок дорослого віку в ситуації професійної невизначеності та кризи професійної ідентичності.

Список використаних джерел

1. Бойченко, І. С. (2017). Теоретико-методологічні основи професійної самоідентичності майбутніх психологів. Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 12: Психологічні науки, 6(51), 213–222.
2. Бойченко, І. С. (2021). Сучасні методи та засоби оптимізації професійної самоідентичності майбутнього психолога. Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 12. Психологічні науки, 16(61), 16–28.

3. Галецька, І. (2024). Шкала загальної самоефективності Р. Шварцера і М. Єрусалема = General Self-Efficacy Scale (GSE): адаптація українською мовою. <https://doi.org/10.13140/RG.2.2.33906.52161>
4. Карамушка, Л. М., & Тиченко, М. Є. (2023). Методики дослідження психологічних особливостей професійної кар'єри: Психологічний практикум. Київ: Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України.
5. Мельник, І. М. (2021). Психологічні особливості розвитку професійної ідентичності майбутніх учителів початкової школи (Автореф. дис. докт. філософії). Вінниця.
6. Мельничук, І. М. (2015). Формування професійної ідентичності майбутніх фахівців як педагогічна проблема. Науковий вісник Мукачівського державного університету. Серія: Педагогіка та психологія, 1, 93–94.
7. Москаль, Ю. (2006). Ідентифікація й ідентичність у суспільному форматі теоретичного аналізу. Психологія і суспільство, 1, 96–112.
8. Немаш, Л. І. (2019). Сучасні підходи до вивчення умови розвитку професійної ідентичності психологів закладів загальної середньої освіти. Психологія: теорія і практика, 1(3), 138–145.
9. Радзімовська, О. В. (2015). Концептуальні підходи до професійної ідентичності учнів ПТНЗ та її розвитку в умовах професійного навчання. <https://www.psytir.org.ua>
10. Радзімовська, О. В. (2019). Професійна ідентичність особистості та її формування в юнацькому віці. Проблеми сучасної психології, 5, 390–400.
11. Савчук, З. (2016). Психологічні особливості професійної ідентичності майбутнього психолога в аспекті його професіоналізації. Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології, 59, 175–184.
12. Bandura, A. (1997). Self-efficacy: The exercise of control. Freeman.
13. Erikson, E. H. (1968). Identity: Youth and crisis. Norton.
14. Ibarra, H. (1999). Provisional selves: Experimenting with image and identity in professional adaptation. Administrative Science Quarterly, 44(4), 764–791.

15. Lent, R. W., Brown, S. D., & Hackett, G. (1994). Toward a unifying social cognitive theory of career and academic interest, choice, and performance. *Journal of Vocational Behavior*, 45(1), 79–122.
16. Marcia, J. E. (1966). Development and validation of ego-identity status. *Journal of Personality and Social Psychology*, 3(5), 551–558.
17. Savickas, M. L. (2005). The theory and practice of career construction. In S. D. Brown & R. W. Lent (Eds.), *Career development and counseling* (pp. 42–70). Wiley.
18. Savickas, M. L. (2021). Career construction theory and counseling model. In S. D. Brown & R. W. Lent (Eds.), *Career development and counseling* (3rd ed., pp. 165–199). Wiley.
19. Schwarzer, R., & Jerusalem, M. (1995). Generalized Self-Efficacy scale. In J. Weinman, S. Wright, & M. Johnston (Eds.), *Measures in health psychology: A user's portfolio* (pp. 35–37). NFER-Nelson.

2.11 Тренінгові технології у роботі з емоційним вигоранням підприємців

Ткаченко О.

Київський інститут психології і психотерапії

Постановка проблеми. Феномен професійного вигорання вперше почали розглядати наприкінці 1960-х років у контексті допоміжних професій як проблему, пов'язану з організацією праці та профілактикою виснаження персоналу. Надалі синдром вигорання було описано як комплексний стан, що проявляється емоційним виснаженням, зниженням мотивації та працездатності й формується поступово протягом тривалого часу. У науковій літературі виокремлюють психологічне, емоційне та професійне вигорання, які відрізняються чинниками виникнення, але мають спільну основу – виснаження емоційних і психічних ресурсів людини під впливом професійної діяльності

(Івасюк, 2024). Вигорання зазвичай формується у фахівців, діяльність яких пов'язана з інтенсивною взаємодією з людьми та високою відповідальністю за результати роботи. У зв'язку з цим поряд із поняттям «емоційне вигорання» використовується термін «професійне вигорання» (Бовдир, Вельдбрехт, & Самкова, 2021). Зростання поширеності цього синдрому зумовлює підвищений науковий інтерес до його вивчення серед фахівців різних галузей, зокрема психології, педагогіки та медицини (Шевчук, 2020).

К. Маслач розглядає емоційне вигорання як синдром, що проявляється емоційним виснаженням, деперсоналізацією та зниженням професійної самооцінки і пов'язаний із тривалим міжособистісним стресом. Г. Фрейденберг трактує вигорання як стан хронічної втоми, фрустрації та незадоволеності діяльністю, тоді як інші дослідники описують його як психічний стан емоційного спустошення, деперсоналізації та редукції професійних досягнень, що розвивається поступово відповідно до механізмів стресу. Ф. Сторлі визначає емоційне вигорання як наслідок тривалої конфронтації з труднощами та реакцію на хронічний стрес, який досягає критичного рівня (Івасюк, 2024).

Симптоми емоційного вигорання умовно поділяють на фізичні, поведінкові та психологічні. До фізичних належать хронічна втома, виснаження, головні болі, порушення сну, розлади шлунково-кишкового тракту, коливання маси тіла та підвищена чутливість до зовнішніх впливів.

Поведінкові та психологічні симптоми проявляються у зниженні працездатності, труднощах у виконанні професійних завдань, тривожності, роздратованості, почутті провини, розчарування та втраті ентузіазму. Характерними є дистанціювання від колег і клієнтів, негативні установки щодо професійної діяльності та життєвих перспектив, а також ризик формування дезадаптивних форм поведінки.

Ранні прояви вигорання можуть виступати як неусвідомлені спроби подолання напруження і включають постійне відчуття втоми, негативне

ставлення до діяльності, зростання тривожності та поступове зниження ефективності роботи (Івасюк, 2024).

Професійне вигорання розглядається як значущий чинник розвитку психічних порушень. Одним із найбільш поширених його наслідків є депресивні стани, а також розвиток тривожних розладів, що супроводжуються підвищеним напруженням і занепокоєнням щодо професійної діяльності. Хронічний стрес і психоемоційна нестабільність, пов'язані з вигоранням, можуть спричиняти виникнення більш тяжких психічних порушень, зокрема посттравматичного стресового розладу (Руденко, Данчук & Ромасюкова, 2024).

У науковій літературі виокремлюють два основні підходи до розуміння емоційного вигорання: результативний (структурно-симптоматичний) та процесуальний (процесуально-стадіальний). У межах першого підходу вигорання розглядається як стан, що характеризується сукупністю стабільних симптомів, тоді як другий підхід трактує його як процес, що розгортається через послідовні стадії розвитку (Шевчук, 2020). Однофакторна модель розглядає його як ситуацію загального фізичного, емоційного та когнітивного виснаження. Двофакторна модель включає два компоненти – емоційне виснаження та деперсоналізацію. Найбільш поширеною є трифакторна модель, у якій вигорання визначається як реакція на тривалий професійний стрес і включає емоційне виснаження, деперсоналізацію та редукцію особистих досягнень. У чотирифакторній моделі один із зазначених компонентів додатково поділяється на окремі складові (Шкраб'юк & Білик, 2020).

Емоційний дефіцит розглядається як стан недостатності емоційних ресурсів, що проявляється зниженням здатності до співпереживання, переважанням негативних емоцій та формуванням емоційної байдужості. У структурі вигорання провідним симптомом виступає емоційне виснаження, яке характеризується почуттям спустошеності, хронічною втомою, зниженням емоційної чутливості та формуванням захисних бар'єрів у професійному спілкуванні.

Деперсоналізація проявляється у відстороненому, формальному та цинічному ставленні до інших, втраті інтересу до професійної діяльності та зниженні емоційного реагування. Вигорання може змінювати систему цінностей особистості, сприяючи розвитку захисних і антигуманістичних установок щодо професійної діяльності.

Редукція персональних досягнень характеризується зниженням професійної самооцінки, недооцінкою власних результатів, відчуттям некомпетентності та втратою задоволення від роботи, що супроводжується зниженням віри у власні можливості (Івасюк, 2024).

Згідно з Г. Сельє ключовою причиною розвитку вигорання виступає професійний стрес, а розроблена ним концепція стресу пояснює виникнення дезадаптаційних процесів та негативних змін у життєдіяльності особистості (Шкраб'юк & Білик, 2020). Відповідно до його вчення стрес розглядається як адаптаційний механізм організму, що розгортається у вигляді трьох послідовних стадій: тривоги, резистентності та виснаження.

На стадії тривоги відбувається мобілізація захисних ресурсів організму у відповідь на дію стресора, що супроводжується фізіологічними реакціями типу «боротьби або втечі». Стадія резистентності характеризується пристосуванням до дії стресора та підтриманням відносної стійкості організму, хоча при цьому підвищується його вразливість до додаткових навантажень. На стадії виснаження ресурси організму поступово вичерпуються, що може призводити до розвитку дистресу, зниження працездатності та виникнення психосоматичних порушень (Овчаренко, 2024).

Водночас усунення стресора не завжди означає завершення стресової реакції. За умов тривалого продовження стресового циклу відбувається накопичення напруження, що підтримує стан хронічної напруженості організму та сприяє формуванню стійких негативних емоційних реакцій. У відповідь на загрозу можливі реакції боротьби, уникнення або оціпеніння, причому остання асоціюється з відчуттям безпорадності та подальшим повторним переживанням емоційних станів (Івасюк, 2024).

Виділяють три основні групи факторів, що сприяють розвитку емоційного вигорання: особистісні, рольові та організаційні. До особистісних факторів належать інтроверсія, підвищена реактивність, авторитарність, низька самооцінка, недостатній рівень емпатії та незадоволеність професійною діяльністю.

Рольові фактори включають рольовий конфлікт, невизначеність і перевантаженість, тоді як організаційні пов'язані з умовами праці, особливостями керівництва, тривалим робочим часом, недостатньою системою винагород, несприятливим соціально-психологічним кліматом та необхідністю роботи зі складним контингентом (Шкраб'юк & Білик, 2020).

Тож емоційне вигорання є багатфакторним феноменом, розвиток якого зумовлений взаємодією індивідуально-психологічних, рольових та організаційних чинників.

Підприємницька діяльність розглядається як особливий вид діяльності, спрямований на отримання прибутку та характеризується такими ознаками, як економічна самостійність, ініціативність, інноваційність і ризикованість. Особливості підприємницької діяльності доцільно розглядати у межах трьох груп: як специфіку професійної діяльності, діяльності міжособистісної взаємодії та функціонування в умовах сучасного українського суспільства.

Підприємницька діяльність характеризується також високим рівнем відповідальності та значною кількістю професійних стресорів, що підвищує ймовірність розвитку професійного вигорання. Водночас вона передбачає інтенсивну міжособистісну взаємодію, зокрема виконання управлінських функцій, ведення переговорів і поєднання різних професійних ролей, що потребує значних емоційних та інтелектуальних ресурсів.

Функціонування підприємницької діяльності в умовах російсько-української війни ускладнюється фізичною небезпекою, соціально-економічною нестабільністю, недосконалістю нормативного забезпечення та високим рівнем конкуренції, що посилює емоційне навантаження на підприємців.

Таким чином, підприємницька діяльність характеризується багатофакторним навантаженням і підвищеною відповідальністю, що зумовлює ризик розвитку професійного стресу та емоційного вигорання і водночас потребує подальших досліджень емоційної сфери та саморегуляції підприємців (Карамушка & Гнускіна, 2018).

Основними мотивами підприємницької діяльності виступають прагнення до самореалізації, незалежності, досягнення успіху, матеріального забезпечення та свободи прийняття рішень. Водночас підприємницька діяльність потребує значних ресурсів, готовності до ризику, високої працездатності та здатності поєднувати професійну діяльність із особистими цінностями (Калениченко, Коханець & Нежинська, 2023).

Нейропсихологія, психосоматика та кризова психологія є взаємопов'язаними галузями, що досліджують різні аспекти синдрому емоційного вигорання. Нейропсихологія вивчає вплив стресу та психічних перевантажень на функціонування мозку і когнітивні процеси, психосоматика – взаємозв'язок психологічних чинників із виникненням соматичних порушень, а кризова психологія – механізми подолання кризових станів і відновлення психологічної рівноваги. Усвідомлення взаємозв'язку цих напрямів сприяє більш ефективному розумінню та профілактиці наслідків вигорання (Костюченко, 2025).

Профілактика професійного вигорання розглядається як багатокомпонентний процес, що передбачає врахування індивідуальних і організаційних чинників та спрямований на збереження психоемоційного балансу, розвиток стресостійкості й оптимізацію умов праці. До індивідуальних стратегій профілактики належать ефективне управління часом, розвиток навичок саморегуляції та емоційної стійкості, використання технік психологічної релаксації, а також усвідомлення власних емоційних станів і своєчасне реагування на ознаки перевтоми, що сприяє зниженню рівня напруження та підвищенню адаптаційних можливостей особистості.

Важливими умовами запобігання вигоранню є встановлення реалістичних професійних цілей, дотримання режиму праці та відпочинку, забезпечення повноцінного сну, фізичної активності й підтримання балансу між професійною діяльністю та особистим життям (Коняєва, 2025).

Значну роль відіграють організаційні заходи, зокрема раціональна організація праці, можливість гнучкого розподілу завдань, створення сприятливого соціально-психологічного клімату та розвиток системи професійної підтримки в колективі. Ефективними є розвиток емоційного інтелекту та психологічний супровід у формі індивідуальних або групових консультацій, що сприяють своєчасному виявленню ознак вигорання, формуванню конструктивних стратегій подолання стресу та підвищенню психологічної стійкості працівників (Руденок, Данчук & Ромасюкова, 2024).

У сучасній психологічній практиці застосовуються різні психотерапевтичні підходи до подолання емоційного вигорання, які можуть бути використані в антикризових інтервенціях. Значну ефективність демонструють когнітивно-поведінкові методи, спрямовані на виявлення та зміну неадаптивних переконань, формування навичок управління стресом і розвитку конструктивних моделей поведінки. Також важливими є підходи, орієнтовані на розвиток психологічної гнучкості, усвідомлення власних цінностей та прийняття емоційного досвіду, що сприяє підвищенню стійкості до стресових впливів.

Ресурсно орієнтовані методи, зокрема ті, що акцентують увагу на особистісних можливостях і позитивному досвіді, сприяють відновленню внутрішніх ресурсів і підвищенню задоволеності діяльністю. Підходи, спрямовані на зміну глибинних когнітивно-емоційних патернів та підвищення рівня усвідомлення власних переживань, забезпечують більш стійкі зміни у поведінці та емоційному реагуванні. Додатковими засобами підтримки можуть виступати творчі та сенсорно-орієнтовані методи, які сприяють емоційному розвантаженню та відновленню психоемоційної рівноваги.

Загалом сучасна практика характеризується інтегративним підходом, що поєднує різні психотерапевтичні методи та спрямований на комплексний вплив на когнітивну, емоційну й поведінкову сфери особистості з метою відновлення її ресурсного стану та підвищення адаптивності (Костюченко, 2025).

Сьогодні тренінг розглядається як систематичний процес набуття знань, умінь, навичок і настанов, спрямований на підвищення ефективності діяльності у певній галузі. Його метою є досягнення когнітивних і поведінкових змін учасників, що забезпечується ретельною розробкою програми, наявністю зворотного зв'язку та оцінюванням результативності. Розробка тренінгу, як правило, базується на потребах організації або групи, для яких він проводиться.

Тренінг виступає методом навчання через досвід і взаємодію, що ґрунтується на аналізі актуальної поведінки учасників і групових процесів. Його важливими компонентами є розвиток самосвідомості, зміна настанов і формування навичок співпраці та спільної відповідальності за вирішення завдань.

У результаті тренінгової роботи відбувається поглиблення розуміння власної поведінки, соціальних ролей і групової взаємодії, що сприяє підвищенню ефективності діяльності та зумовлює широке використання тренінгів у розвитку персоналу та вдосконаленні організаційної роботи (Злишков & Лукомська, 2022).

Психоедукація визначається як форма інформаційно-просвітницької та навчальної діяльності, спрямована на формування знань про психічне здоров'я, розвиток навичок самодопомоги та профілактику психологічних і поведінкових порушень. У сучасному підході вона використовується не лише в клінічній практиці, а й як універсальний інструмент психологічної підтримки, консультування, корекції та профілактики.

Психоедукація може здійснюватися в індивідуальній, груповій або сімейній формах залежно від цілей і характеру проблеми. Основною метою

психоедукації є підвищення психологічної обізнаності, розвиток навичок подолання труднощів і саморегуляції, що сприяє формуванню конструктивних моделей поведінки та підвищенню рівня самоефективності. Засвоєння знань і практичних навичок допомагає особистості краще розуміти власні стани, ефективно управляти стресом і підтримувати психоемоційне благополуччя (Бульченко & Тодорова, 2024).

Таким чином, аналіз сучасних підходів до профілактики та подолання емоційного вигорання свідчить про ефективність комплексного використання психоедукаційних і тренінгових технологій, спрямованих на розвиток навичок саморегуляції, підвищення психологічної стійкості та усвідомлення власних ресурсів. Використання тренінгових форм роботи дозволяє поєднати теоретичні знання з практичним досвідом, забезпечити активну взаємодію учасників і створити умови для формування конструктивних стратегій подолання стресу.

У межах дослідження було розроблено та реалізовано тренінгову програму «Повернення до ресурсу», спрямовану на профілактику емоційного вигорання підприємців. Програма мала психоедукаційно-практичний характер і включала вправи на усвідомлення власного ресурсного стану, визначення джерел виснаження, освоєння технік короткого відновлення та формування індивідуального плану підтримки ресурсу. Тренінг проводився у груповій формі та тривав один день (8 годин з урахуванням обідньої перерви та каво-пауз).

Для оцінки психоемоційного стану учасників було використано короткі валідні психодіагностичні методики, що відповідають формату одноденного тренінгового втручання та дозволяють здійснити повторне вимірювання без перевантаження респондентів. Зокрема, застосовано шкалу задоволеності життям (SWLS; Олефір & Боснюк, 2024; Diener et al., 1985) та шкалу сприйнятого стресу (PSS-10; Вельдбрехт & Тавровецька, 2022; Cohen & Williamson, 1988), які дають змогу оцінити рівень суб'єктивного благополуччя та інтенсивність переживаного стресу як показників, пов'язаних із проявами

емоційного виснаження. Додатково з метою якісної оцінки актуального стану учасниць використовувалася суб'єктивна «Шкала ресурсу» (0–10), яка дозволяла визначити індивідуальне сприйняття рівня власного ресурсу на початку та наприкінці тренінгу. Використання цієї шкали мало допоміжний характер і спрямовувалося на фіксацію суб'єктивної динаміки самопочуття учасниць у межах короткотривалого втручання.

Вибірку дослідження становили 12 жінок-підприємниць віком від 25 до 55 років, які здійснюють підприємницьку діяльність у статусі фізичної особи-підприємця не менше трьох років. Усі учасниці надали добровільну згоду на участь у дослідженні. За результатами первинного обстеження респонденток було розподілено на дві групи: експериментальну (6 осіб), які брали участь у тренінговій програмі, та контрольну (6 осіб), які проходили лише діагностичні процедури без тренінгового втручання.

Результати, представлені в табл. 1, свідчать про позитивну динаміку показників психоемоційного стану в експериментальній групі після проходження тренінгової програми «Повернення до ресурсу». Зокрема, спостерігається зниження рівня сприйнятого стресу (на 2,6 бала), підвищення рівня задоволеності життям (на 6,9 бала) та зростання суб'єктивного рівня ресурсу (на 2,2 бала). У контрольній групі зміни показників мають незначний характер, що може вказувати про вплив саме тренінгового втручання на психоемоційний стан учасниць експериментальної групи.

Отримані результати свідчать про доцільність використання короткотривалих тренінгових програм як ефективного засобу профілактики емоційного виснаження та відновлення ресурсного стану підприємців.

Табл. 1. Порівняння результатів учасниць експериментальної та контрольної груп

Показники	Група	До	Після	Динаміка
PSS-10	Експериментальна	24,2	21,6	-2,6
	Контрольна	23,8	23,1	-0,7
SWLS	Експериментальна	27,2	34,1	+6,9
	Контрольна	26,7	27,2	+0,5
Шкала ресурсу	Експериментальна	5,4	7,6	+2,2
	Контрольна	5,8	6,2	+0,4

Висновки. Емоційне вигорання є багатофакторним феноменом, пов'язаним із тривалим професійним стресом, перевантаженням та недостатністю особистісних ресурсів. Особливості підприємницької діяльності, зокрема висока відповідальність, багатозадачність та функціонування в умовах нестабільності, підвищують ризик розвитку емоційного виснаження, що зумовлює необхідність впровадження профілактичних заходів.

Сучасні психоедукаційні та тренінгові технології є ефективним інструментом профілактики емоційного вигорання, оскільки сприяють підвищенню рівня саморегуляції, усвідомленню власних ресурсів і формуванню конструктивних стратегій подолання стресу.

У межах дослідження було розроблено та реалізовано одноденну тренінгову програму «Повернення до ресурсу», спрямовану на відновлення ресурсного стану та зниження психоемоційного напруження підприємців.

Результати емпіричного дослідження засвідчили позитивну динаміку показників психоемоційного стану в експериментальній групі, зокрема зниження рівня сприйнятого стресу, підвищення задоволеності життям та зростання суб'єктивного рівня ресурсу, тоді як у контрольній групі істотних змін не виявлено.

Отримані результати підтверджують доцільність використання короткотривалих тренінгових програм як ефективного засобу профілактики емоційного виснаження та підтримки ресурсного стану підприємців у сучасних умовах професійної діяльності.

Список використаних джерел

1. Бовдир, О. С., Вельдбрехт, О. О., & Самкова, О. М. (2021). Психопрофілактика та подолання синдрому емоційного вигорання. Вчені записки ТНУ ім. В. І. Вернадського, 32(71), 6: 32–38. <https://doi.org/10.32838/2709-3093/2021.6/06>

2. Бульченко, Д. В., & Тодорова, І. С. (2024). Підготовка майбутнього психолога до застосування психоедукації. Габітус, 60: 50–54. <https://doi.org/10.32782/2663-5208.2024.60.8>
3. Вельдбрехт, О. О., & Тавровецька, Н. І. (2022). Шкала сприйнятого стресу (PSS-10): адаптація та апробація в умовах війни. Проблеми сучасної психології, 2(25): 16–27. <https://doi.org/10.26661/2310-4368/2022-2-2>
4. Зливков, В. Л., & Лукомська, С. О. (2022). Сучасні тренінгові технології розвитку особистості в освіті. Київ.
5. Івасюк, А. М. (2024). Генеза емоційного вигорання особистості. Вісник Національного університету оборони України, 2(78): 71–80. <https://doi.org/10.33099/2617-6858-2024-78-2-71-80>
6. Калениченко, Р. А., Коханець, А. С., & Нежинська, О. О. (2023). Психологія бізнесу: навч. посібник. Ірпінь : Державний податковий університет.
7. Карамушка, Л. М., & Гнускіна, Г. В. (2018). Психологія професійного вигорання підприємців: монографія. Київ: Логос.
8. Коняєва, Л. Д. (2025). Запобігання професійному вигоранню практичних психологів у контексті збереження їх професійного здоров'я в умовах воєнного стану в Україні. Наукові праці Міжрегіональної академії управління персоналом, 2(67): 54–62. <https://doi.org/10.32689/maup.psych.2025.2.8>
9. Костюченко, О. В. (2025). Інтеграція нейропсихологічного, психосоматичного та анти-кризового психологічного підходів у вирішенні проблеми емоційного вигорання. Вчені записки ТНУ ім. В. І. Вернадського, 36(75), 4: 161–170. <https://doi.org/10.32782/2709-3093/2025.4/23>
10. Овчаренко, О. Ю. (Уклад). (2024). Управління стресом: практичні інструменти самодопомоги: навч. посіб. Київ: Університет «Україна».

11. Олефір, В. О., & Боснюк, В. Ф. (2024). Адаптація українськомовної версії шкали задоволеності життям Е. Дінера. *Наука і освіта*, 2: 64–72.
<https://doi.org/10.24195/2414-4665-2024-2-9>
12. Руденок, А. І., Данчук, Ю. П., & Ромасюкова, А. В. (2024). Профілактика професійного вигорання як чинник збереження психічного здоров'я фахівців. *Вчені записки ТНУ ім. В. І. Вернадського*, 35(74), 5: 58–62.
<https://doi.org/10.32782/2709-3093/2024.5/09>
13. Шевчук, В. В. (2020). Сучасні підходи до визначення категорії «емоційне вигорання». *Габітус : психологія особистості*, 17: 141–145.
<https://doi.org/10.32843/2663-5208.2020.17.25>
14. Шкраб'юк, В. С., & Білик, Д. І. (2020). Емоційне вигорання особистості: психологічний аналіз проблеми. *Young Scientist*, 10(86): 293–296.
<https://doi.org/10.32839/2304-5809/2020-10-86-60>
15. Cohen, S., & Williamson, G. (1988). Perceived Stress in a Probability Sample of the United States. *The Social Psychology of Health: Claremont Symposium on Applied Social Psychology*. Newbury Park, CA: Sage.
16. Diener, E. D., Emmons, R. A., Larsen, R. J., & Griffin S. (1985). The satisfaction with life scale. *Journal of Personality Assessment*, 49, 1: 71–75.

РОЗДІЛ 3. РЕКРЕАЦІЙНІ ПРАКТИКИ В ПРОЦЕСІ ПСИХОЛОГІЧНОГО СУПРОВОДУ

3.1 Використання присутності собак в офісному просторі ІТ-компанії для психологічної підтримки працівників

Макарчук І.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Розроблена міні-програма «Собаки у просторі» (далі — Програма) є структурованим організаційно-психологічним заходом, спрямованим на зниження рівня професійного вигорання у фахівців ІТ-компанії через регульовану і методично обґрунтовану присутність собак у робочому просторі. Програма розроблена як допоміжний, а не основний психологічний інструмент і призначена для інтеграції в систему корпоративного добробуту поряд з іншими заходами психологічної підтримки персоналу. Її ключовою відмінністю від стихійних практик «приноси собаку на роботу» є системність, методична обґрунтованість і вимірюваність результатів. Теоретичну основу Програми складають принципи animal-assisted intervention, адаптовані до неклінічного корпоративного контексту, а також концепція мікровідновлення і well-being менеджменту. Програма не є терапевтичною у клінічному сенсі — вона не замінює психологічної допомоги фахівцям з вираженим вигоранням, а доповнює її, створюючи сприятливе середовище для природного відновлення психологічних ресурсів. Участь у Програмі є цілком добровільною: жоден співробітник не отримує жодного тиску чи заохочення у формі, яка могла б бути сприйнята як примус до взаємодії з тваринами.

Цільовою групою Програми є співробітники ІТ-компанії, що демонструють ознаки помірного або початкового вигорання, виявленого за результатами психологічного скринінгу з використанням методики ВАТ-23. Участь у Програмі може пропонуватися психологом компанії за результатами індивідуального консультування або бути доступною для всього колективу у форматі відкритої зони. Фахівці з вираженим вигоранням, що потребують

кваліфікованої психологічної допомоги, спрямовуються до відповідних фахівців, а участь у Програмі розглядається для них як доповнення, а не заміник терапії [77, с. 162]. Тривалість Програми становить 8 тижнів, протягом яких собаки присутні в офісі двічі на тиждень — у вівторок і четвер — у спеціально відведеній зоні психологічного відновлення (далі — «Собача зона») з 11:00 до 14:00. Такий графік обраний з урахуванням кількох чинників: по-перше, уникається понеділок і п'ятниця, коли рівень стресу і завантаженості є традиційно найвищим; по-друге, середина дня є оптимальним часом для мікровідновлення — після пікового ранкового когнітивного навантаження і до дообідньої роботи [16, с. 311]. Тривалість восьми тижнів є достатньою для вимірювання динаміки психологічних показників і формування сталого поведінкового патерну.

Собаки, що беруть участь у Програмі, поділяються на дві категорії: власні тварини співробітників і спеціально підготовлені собаки-волонтери, що супроводжуються своїми власниками. Обидві категорії підлягають обов'язковій попередній оцінці темпераменту і поведінкових реакцій: тварина має демонструвати спокійну, передбачувану поведінку, не проявляти ознак тривожності, агресії або надмірного збудження в умовах офісного середовища. Відбір проводиться ветеринарним психологом або сертифікованим кінологом-оцінювачем за стандартизованими критеріями придатності собаки до соціальної роботи. «Собача зона» є фізично відокремленою частиною офісного простору площею не менш ніж 20 квадратних метрів з м'яким підлоговим покриттям, кількома диванними пуфами, природним освітленням і вільним повітропостачанням [80]. Зона оснащена мискою для води і підстилками для тварин, засобами гігієни (вологими серветками, антисептиком) і місцем для зберігання тваринного «реквізиту» (м'ячиків, іграшок тощо). Простір спроектований так, щоб давати можливість як активної взаємодії з твариною, так і пасивного спостереження для тих, хто воліє не торкатися собаки, але все одно отримує психологічний ефект від її присутності.

Психологічний механізм впливу Програми ґрунтується на кількох рівнях. На фізіологічному рівні тактильна взаємодія з собакою активує парасимпатичну нервову систему і знижує рівень кортизолу. На емоційному рівні тварина забезпечує безумовне прийняття і нейтральний емоційний контакт, що є особливо цінним для людей, які переживають виснаження і відчують дефіцит теплих взаємин. На соціальному рівні «Собача зона» стає природним місцем неформальних зустрічей і розмов між колегами, що посилює командні зв'язки і знижує соціальну ізоляцію. На когнітивному рівні взаємодія з твариною забезпечує ефективне переключення уваги, що є механізмом мікровідновлення когнітивного ресурсу. У перший тиждень Програми проводиться вступна сесія, що включає інформаційну зустріч для всіх потенційних учасників, де психолог компанії презентує цілі Програми, правила взаємодії, організаційні умови і відповідає на запитання [73, с. 146]. Всі охочі заповнюють коротку реєстраційну форму, де зазначають частоту відвідування, наявність алергії або фобій і бажаний формат участі (активна взаємодія з твариною або пасивне перебування в зоні). Реєстраційна форма виконує подвійну функцію: забезпечує безпеку для учасників і надає психологу структуровану базу для відстеження динаміки участі.

Оцінювання ефективності Програми здійснюється за трьома часовими точками: до початку (тиждень 0), у середині (тиждень 4) і після завершення (тиждень 8). Інструментарій оцінювання включає скорочену версію BAT-23 для вимірювання динаміки вигорання, коротку шкалу позитивного і негативного афекту PANAS для відстеження емоційного фону і задоволеності роботою, а також якісне опитування-зворотний зв'язок для отримання суб'єктивних вражень учасників. Результати оцінювання аналізуються психологом компанії і надаються керівництву у вигляді узагальненого звіту без індивідуальної ідентифікації. Паралельно з роботою «Собачої зони» Програма передбачає проведення двох психоедукаційних воркшопів — на третьому і шостому тижнях — присвячених темам профілактики вигорання і розвитку психологічної стійкості. Ці воркшопи не є обов'язковими для

учасників dog-at-work компоненту, але є відкритими для всіх співробітників компанії і доповнюють тваринно-орієнтований компонент когнітивними інструментами. Сумарний ефект поєднання двох форматів є вищим, ніж ефект кожного з них окремо, що підтверджується логікою системного підходу до профілактики вигорання.

Для власників собак, які беруть участь у Програмі, передбачений окремий блок підтримки: щотижневий 15-хвилинний зворотний зв'язок з кінологом-куратором щодо стану тварини і її реакції на офісне середовище. Власники отримують конкретні поведінкові індикатори, на які слід звертати увагу, аби своєчасно виявляти ознаки перевтоми або стресу у тварини. У разі виявлення ознак дискомфорту у собаки, вона виводиться із Програми або переводиться на скорочений графік участі до нормалізації її стану. Щоденні відвідування «Собачої зони» є неструктурованими за форматом: учасники можуть приходити й виходити вільно, проводити там від 5 до 45 хвилин, взаємодіяти з твариною активно або просто перебувати поруч [16, с. 312]. Такий підхід відображає принцип мінімально необхідної структуризації: зайва формалізація знижує природність взаємодії і може руйнувати терапевтичний ефект. Водночас мінімальні правила — не будити сплячого собаку, не годувати незнайомими ласощами без дозволу власника, мити руки після контакту — є обов'язковими для всіх учасників без винятку.

Моніторинг участі здійснюється через просту систему QR-реєстрації: кожен відвідувач «Собачої зони» сканує QR-код при вході, що автоматично фіксує дату і час перебування без ідентифікації особи (за умовчанням — анонімно, якщо учасник не вирішив пов'язати запис зі своїм профілем для отримання персоналізованого зворотного звіту) . Ці дані дозволяють відстежувати загальну відвідуваність Програми і виявляти тижні з підвищеним або зниженим інтересом, що є корисним для подальшого коригування графіка або формату. Психолог компанії відіграє роль координатора Програми і здійснює загальний моніторинг психологічної безпеки середовища: відстежує, чи не виникають конфлікти у «Собачій зоні», чи не поводяться тварини

неприйнятно, чи не є потреби учасників незадоволеними. Крім того, психолог доступний для індивідуальних консультацій з учасниками, які виявляють ознаки вираженого вигорання і потребують більш глибокої підтримки, ніж може надати участь у Програмі. Кожен учасник знає, що може звернутися до психолога приватно без необхідності пояснювати це перед колегами.

Фізичний простір «Собачої зони» розміщується таким чином, щоб не порушувати робочий процес тих, хто не бере участі в Програмі: зона розташована в окремій кімнаті або відгородженому секторі офісу з шумоізоляційними елементами. Наявна чітка система позначень («Собача зона активна / неактивна»), що дозволяє всім співробітникам розуміти графік і стан зони без необхідності уточнювати у колег. Двері зони залишаються відкритими лише у визначений час; поза годинами роботи зона використовується за іншим призначенням або залишається закритою. Документальне оформлення Програми включає: корпоративну «Політику присутності собак в офісі» — офіційний документ, що закріплює правила, відповідальності сторін і процедуру вирішення конфліктних ситуацій; «Паспорт учасника програми» для кожного собаки — документ з відомостями про вакцинацію, оцінку темпераменту і ветеринарний дозвіл; форму щотижневого моніторингу стану тварини від власника. Наявність документальної бази є умовою організаційної зрілості Програми і захищає всіх учасників у разі виникнення спірних ситуацій.

Після завершення 8-тижневого циклу Програми проводиться підсумкова зустріч учасників і психолога, де обговорюються результати, суб'єктивні враження і пропозиції щодо вдосконалення. На основі аналізу даних оцінювання і якісного зворотного зв'язку готується звіт для керівництва компанії з рекомендацією щодо продовження, розширення або модифікації Програми. Якщо динаміка показників вигорання є позитивною і відвідуваність є достатньою (не менш ніж 40 % від цільової групи), Програма рекомендується для продовження на наступний цикл з можливим розширенням форматів участі. Програма передбачає прозорий механізм відкликання: будь-який

учасник — незалежно від того, чи є він власником собаки, чи відвідувачем зони — може вийти з Програми у будь-який момент без пояснень. Аналогічно, власник може вивести тварину з Програми, якщо бачить, що вона переживає стрес або втрату зацікавленості. Принцип взаємного добровільного вибору — і для людини, і для тварини — є фундаментальним для етичного функціонування будь-якої тваринно-орієнтованої програми на робочому місці і забезпечує її довгострокову стійкість у корпоративній культурі компанії.

1.2 Вплив неспрямованої анімалотерапії (спілкування з тваринами в умовах родини) на психоемоційний стан людини»

Грицай М.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Актуальність теми . Проблема психологічного благополуччя особистості в умовах сучасного суспільства, що характеризується високим рівнем невизначеності та стресогенності, потребує пошуку нових, доступних інструментів саморегуляції. Одним із найбільш перспективних напрямів у цій

сфері є вивчення взаємодії людини та тварини (Human-Animal Interaction - HAI). Науковий інтерес до цієї теми зумовлений тим, що домашні улюбленці в сучасній урбанізованій культурі перестали виконувати суто утилітарні функції й інтегрувалися в структуру сімейних систем як об'єкти емоційної прив'язаності .

Теоретичним фундаментом дослідження є «гіпотеза біофілії» (Wilson, 1984), яка постулює вроджену схильність людини шукати зв'язок з іншими формами життя . Сучасні дослідження (McConnell et al., 2011) підтверджують, що власники тварин мають вищий рівень самооцінки, кращу фізичну форму та легше долають наслідки соціальної ізоляції . В умовах

родини тварина виступає як «соціальний фасилітатор» та джерело безумовної підтримки, що є критично важливим для стабілізації психоемоційного фону.

Незважаючи на значну кількість емпіричних спостережень, механізми впливу саме неспрямованої анімалотерапії (природного спілкування без залучення фахівця) потребують глибшої верифікації за допомогою стандартизованих психологічних методик . Це обумовлює необхідність вивчення динаміки стану людини під впливом свідомої, структурованої взаємодії з вихованцем .

Об'єкт дослідження: психоемоційна сфера особистості .

Предмет дослідження: динаміка рівнів тривожності та показників самопочуття під впливом технології «усвідомленого контакту» з домашніми тваринами .

Мета дослідження: експериментально перевірити вплив щоденної спрямованої взаємодії з твариною на психоемоційний стан власника .

Гіпотеза: впровадження протоколу усвідомленого спілкування з твариною протягом 14 днів призведе до статистично значущого зниження реактивної тривожності та зростання інтегральних показників самопочуття, активності й настрою . Фундаментом розуміння зв'язку між людиною та твариною є «гіпотеза біофілії», запропонована Едвардом Вілсоном (Wilson, 1984). Згідно з цією концепцією, люди мають вроджену біологічну потребу в афіліації з іншими живими системами. Цей зв'язок є продуктом тривалої сумісної еволюції, що сформувала специфічні нейробіологічні та психічні механізми реагування на присутність тварин у життєвому просторі особистості .

Важливим теоретичним конструктом у дослідженні HAI (Human-Animal Interaction) є Теорія прив'язаності, адаптована до стосунків із вихованцями .

Дослідження Фроми Волш (Walsh, 2009) демонструють, що домашні тварини часто виконують роль «об'єктів прив'язаності», забезпечуючи власникам відчуття безпеки та емоційного комфорту. На відміну від міжособистісних стосунків, контакт із твариною сприймається як

«безумовний», що мінімізує страх оцінки чи відторгнення, створюючи ідеальні умови для психоемоційної релаксації .

Вплив неспрямованої анімалотерапії на психоемоційний стан реалізується через дворівневу систему:

- Нейроендокринний рівень: Безпосередній тактильний та візуальний контакт із твариною стимулює вивільнення окситоцину - гормону, що відповідає за соціальну прив'язаність та зниження стресу. Дослідження групи вчених під керівництвом А. Беетц (Beetz et al., 2012) підтверджують, що рівень кортизолу (гормону стресу) у власників тварин під час взаємодії з ними знижується значно швидше, ніж у контрольній групі без тварин. Це веде до сповільнення серцебиття та нормалізації артеріального тиску (Friedmann & Son, 2009).

- Соціально-психологічний рівень: Тварина виступає як «соціальний фасилітатор» та «джерело соціальної підтримки» . Згідно з висновками МакКоннелла та співавторів (McConnell et al., 2011), домашні улюбленці допомагають задовольняти ключові потреби в приналежності та значущості, що корелює із вищою стійкістю до депресивних станів та почуття самотності .

У межах системного підходу сім'я розглядається як єдиний організм, де домашня тварина інтегрована в загальну динаміку (Walsh, 2009). Тварина бере участь у:

- Триангуляції: Зниження інтенсивності конфліктів у діадах (наприклад, між подружжям) через перенесення уваги на третій об'єкт — вихованця .

- Стимуляції соціальної активності: Необхідність догляду (особливо за собаками) структурує час власників, змушуючи їх виходити із «замкненого кола» внутрішніх переживань .

- Емоційному регулюванні: Тварини здатні відчувати зміну емоційного фону власника та реагувати просоціальною поведінкою (наприклад, фізичним наближенням), що працює як природна форма когнітивно - поведінкової корекції настрою .

Для емпіричної верифікації змін психоемоційного стану було обрано комплекс методик, що дозволяють оцінити як гострі реакції, так і загальний фон самопочуття:

1. Шкала реактивної тривожності (STAI) Чарльза Спілбергера: Даний інструмент є вимірювання ситуативної напруги . Вона дозволяє зафіксувати суб'єктивні відчуття неспокою, побоювання та нервозності, що виникають як реакція на стресогенне середовище. Вибір зумовлений високою чутливістю шкали до короткочасних терапевтичних впливів (Spielberger, 1983).

2. Опитувальник САН (Самопочуття, Активність, Настрій): Ця експрес - методика базується на принципі багатофакторної оцінки функціонального стану.

- Самопочуття - оцінка фізіологічного та психологічного комфорту.
- Активність - готовність до дій, рівень енергійності .
- Настрій - інтегральний показник емоційного фону.

Використання САН дозволяє побудувати профіль стану респондента та побачити, який саме компонент емоційної сфери найбільш лабільно реагує на контакт із твариною .

Обсяг вибірки: 35 осіб (статевозбалансована група).

Критерії включення: постійне проживання з твариною (собака або кіт) понад 6 місяців, відсутність алергічних реакцій, наявність суб'єктивного відчуття втоми або тривожності на початковому етапі .

Перший зріз: фіксація «фонових» значень тривожності та САН у звичайних умовах . Формувальний період (14 днів): впровадження протоколу «усвідомленої взаємодії», де респонденти щоденно виконували вправи на фокусування уваги (mindfulness) під час контакту з твариною .

Другий зріз: вимірювання показників після завершення двотижневого циклу.

Статистична обробка: використання непараметричного Т-критерію Вілкоксона для оцінки достовірності зсуву показників .

Ось максимально розширений та деталізований другий розділ вашого дослідження . Його структуровано за стандартами написання емпіричної частини магістерських та наукових робіт із психології, з детальним описом вибірки, методології та покроковим розписом самої технології .

Критерії включення до вибірки:

- Наявність у родині домашньої тварини (собаки - 18 осіб, коти - 17 осіб), яка проживає з власником не менше 6 місяців (період завершення базової адаптації).

- Суб'єктивне відчуття психоемоційного напруження, втоми або фонові тривожності, пов'язаної з повсякденними стресорами .

- Готовність виділяти 30 хвилин щодня на виконання умов експерименту.

Критерії виключення: Наявність клінічно діагностованих фобій щодо тварин, алергічні реакції, гострі психічні розлади .

Для забезпечення валідності та надійності результатів було обрано дві стандартизовані методики, які дозволяють комплексно оцінити динаміку психоемоційного стану:

- Шкала реактивної та особистісної тривожності (STAI) Ч .

Спілбергера (адаптація Ю. Ханіна). У межах нашого дослідження застосовувався субтест на вимірювання реактивної (ситуативної) тривожності (РТ). Цей показник характеризує стан суб'єкта в даний конкретний момент часу, який супроводжується напругою, занепокоєнням, знервованістю та активацією вегетативної нервової системи . Оскільки неспрямована анімалотерапія розглядається як інструмент оперативної саморегуляції, зміна саме реактивної тривожності є найбільш показовим маркером ефективності контакту з твариною .

- Опитувальник САН (Самопочуття, Активність, Настрій). Методика призначена для оперативної оцінки самопочуття, активності та настрою . Вона складається з 30 пар полярних ознак, за якими респондент оцінює свій поточний стан за 7-бальною шкалою .

Самопочуття відображає ступінь фізіологічного комфорту та відсутність втоми . Активність показує енергетичний потенціал, бажання діяти та рівень мобілізації. Настрій же характеризує загальний емоційний фон (від депресивного до ейфоричного).

Програма психологічного втручання

Технологія «Усвідомленого контакту» (Mindful Pet Interaction) - традиційне співіснування з твариною в родині часто носить автоматичний («фоновий») характер. Мета розробленої технології , це перевести цей процес із площини автоматизму в площину усвідомленої, сфокусованої взаємодії, інтегруючи елементи майндфулнес-практик (Mindfulness-Based Stress Reduction - MBSR) та системної сімейної терапії .

Програма розрахована на 14 днів і включає два основні блоки .

Блок 1. Когнітивно-рефлексивний:

В перший день реалізується одноразово перед початком щоденних практик . Метою є актуалізувати місце тварини в психологічному просторі особистості .

Респондентам пропонується на аркуші паперу зобразити себе в центрі у вигляді кола, а потім додати кола, що символізують інших членів родини та домашню тварину. Розмір кола та дистанція від центру відображають суб'єктивну значущість та емоційну близькість . Ця проективна техніка дозволяє респонденту візуалізувати тварину як повноцінний елемент сімейної системи (Walsh, 2009) та усвідомити її роль (джерело підтримки, об'єкт турботи, буфер у конфліктах).

Блок 2. Поведінково-сенсорний протокол .

Цей блок є ядром формувального етапу. Учасники зобов'язалися щодня виконувати 30-хвилинний протокол взаємодії за наступною схемою:

- Сенсорна деривація та фокусування (5 хвилин). Повна відмова від мультизадачності , тобто вимкнення смартфонів, телевізора, комп'ютера .

- Перехід у стан «тут і зараз» . Учасник сідає поруч із твариною і здійснює кілька глибоких циклів дихання, концентруючись виключно на

процесі майбутнього контакту. Це знімає первинне когнітивне перевантаження робочого дня .

- Свідомий тактильний контакт та ко-регуляція (15 хвилин). Власник починає повільно гладити або вичісувати тварину. Учасник має свідомо фіксувати сенсорні відчуття (температура тіла тварини, текстура шерсті, ритм дихання, вібрація від муркотіння кота). Відбувається фізіологічна синхронізація . Ритмічні рухи знижують м'язовий тонус людини, стимулюють блукаючий нерв та запускають парасимпатичну нервову систему, що відповідає за розслаблення (Beetz et al., 2012).

Видова диференціація (10 хвилин), оскільки собаки та коти мають різні еволюційні та поведінкові патерни, остання третина заняття адаптувалася під вид тварини . Для власників собак (поведінкова активація) -активна сумісна гра (наприклад, з м'ячем) або розумове навантаження собаки (вивчення нових команд із позитивним підкріпленням). Собаки потребують лідерства та залученості власника, що стимулює у людини вольовий компонент та відчуття самоконтролю .Для власників котів (сенсорне заземлення) - пасивне спостереження за твариною у стані її абсолютного спокою (коли кіт спить або відпочиває) із застосуванням техніки «емоційного зараження» . Учасник має дозволити собі перейняти стан безпеки, який транслює кіт на своїй території .

Додатковим елементом є емоційна вербалізація . Проговорювання вголос своїх тривог, досягнень або просто підсумків дня, звертаючись до тварини .

Тварина виконує роль «ідеального емпатичного слухача», який не перебиває, не дає оцінок і не критикує, що є потужним механізмом вентиляції емоцій .

Метою формувального етапу було перевірити, як структурована технологія «Усвідомленого контакту» (Mindful Pet Interaction) впливає на зміну емоційного фону власників тварин .

Для оцінки результатів було порівняно дані констатувального (до експерименту) та контрольного (після експерименту) зрізів . У Таблиці 1 наведено узагальнені результати опитування за обома методиками .

Для забезпечення точності аналізу, окрім середнього арифметичного значення (M), розраховано показник стандартного відхилення (SD), який вказує на ступінь розкиду даних у вибірці .

Таблиця 1. Динаміка емоційного стану респондентів під впливом анімал терапії.

Показник	До	Після	Зсув
Реактивна тривожність	49,5	35,8	-13,7
Самопочуття	3,7	5,4	+1,7
Активність	4,0	4,8	+0,8
Настрій	4,2	5,9	+1,7

На етапі пре-тесту середній показник вибірки становив 49.5 балів, що за ключем методики Спілбергера відповідає високому рівню тривожності .

Респонденти відзначали суб'єктивне відчуття напруги, стурбованості подіями поточного дня та нездатність розслабитися вдома . Після 14 днів впровадження протоколу усвідомленої взаємодії з твариною показник знизився до 35.8 балів, перейшовши до діапазону помірної (ближче до низької) тривожності .

Зниження на майже 28% є яскравим свідченням того, що фокусування на тактильному контакті та виключення гаджетів перериває процеси когнітивної румінації (нав'язливого обдумування стресорів).

Аналіз за методикою САН показав такі результати:

- Шкала «Настрій» продемонструвала найбільший приріст (+40.4%). Якщо до експерименту емоційний фон групи балансував на межі зниженого, то після нього перемістився у зону вираженого позитивного настрою .
- Шкала «Самопочуття» також зазнала стрімкого зростання . Респонденти суб'єктивно відзначали зменшення вегетативних проявів стресу (головного болю, м'язових затисків).
- Шкала «Активність» зросла найменше (+20%), що є закономірним, оскільки вечірній контакт із твариною часто спрямований на релаксацію та підготовку до сну, а не на мобілізацію енергії .

Отримані статистичні дані потребують глибокої психологічної рефлексії в контексті сучасних наукових концепцій взаємодії людини та тварини .

Найстрімкіше зростання показника «Настрій» можна пояснити концепцією Карла Роджерса про «безумовне позитивне ставлення» . У людських соціальних контактах (на роботі, іноді навіть у сім'ї) взаємодія часто обтяжена очікуваннями, критикою чи оціночними судженнями .

Тварина ж демонструє радість від самого факту присутності власника . Під час 30-хвилинного сфокусованого контакту активується система дзеркальних нейронів людини: спостерігаючи розслабленість kota або радість собаки, людина несвідомо переймає цей емоційний стан (Beetz et al., 2012).

Падіння реактивної тривожності зумовлене поведінковим компонентом нашої технології - обов'язковим тактильним контактом без гаджетів . Тривога

- це феномен «життя в майбутньому» (страх перед тим, що може статися). Концентрація на фізичних відчуттях (температура тіла тварини, дихання, текстура шерсті) спрацьовує як потужна техніка майндфулнес («заземлення»), яка примусово повертає фокус уваги суб'єкта у стан «тут і зараз» .Якісний аналіз результатів дозволив виявити відмінності залежно від виду тварини . У власників собак значно вище зріс показник «Активність» .

Необхідність спільної ігрової діяльності та прогулянок виконує функцію поведінкової активації , що є ключовим методом доказової терапії депресивних станів (McConnell et al., 2011).

У власників котів зафіксовано глибше зниження показника «Тривожність» при мінімальних змінах активності. Це підтверджує седативний вплив фелінотерапії: спостереження за твариною, що перебуває в стані глибокого спокою на власній території, ефективно гальмує симпатичну нервову систему людини (Friedmann & Son, 2009).

3.3. Обмеження дослідження та перспективи подальших розвідок

Незважаючи на високу статистичну достовірність отриманих результатів, дане дослідження має низку об'єктивних обмежень:

- Суб'єктивність вимірювань: Використовувалися виключно методики самозвіту (опитувальники). Респонденти могли несвідомо завищувати оцінки після експерименту через ефект очікування (ефект плацебо).

- Відсутність контрольної групи: Дослідження не включало групу людей без тварин або групу, яка б контактувала з тваринами без застосування протоколу «усвідомленості» .

У подальших розвідках доцільно поєднати психологічне тестування з апаратною психодіагностикою або біохімічним аналізом (наприклад, вимірюванням варіабельності серцевого ритму або рівня кортизолу/окситоцину в слині до та після контакту). Також перспективним є дослідження впливу усвідомленої анімалотерапії на специфічні вибірки (осіб із ПТСР, військовослужбовців, біженців).

Висновки. У ході проведення наукового дослідження впливу неспрямованої анімалотерапії на психоемоційний стан людини в умовах родини було досягнуто поставленої мети та розв'язано визначені завдання . Отримані результати дають підставу для наступних узагальнюючих висновків .

Теоретичний аналіз наукової літератури засвідчив, що домашні тварини є повноцінними суб'єктами сімейної системи, які інтегруються в її структуру та динаміку. Взаємодія з вихованцем базується на еволюційно сформованих механізмах афіліації та біофілії. Встановлено, що тварина в родині виконує низку психотерапевтичних функцій, таких як деескалація конфліктів через механізми тріангуляції, задоволення потреби у безумовному прийнятті та безпечній прив'язаності, а також стимуляція соціальної активності власника .

Доведено, що контакт із твариною запускає каскад позитивних нейробіологічних реакцій, зокрема зниження рівня кортизолу та активізацію окситоцинової системи, що є фундаментом для стабілізації емоційного стану. Результати констатувального етапу дослідження виявили у більшості респондентів високий рівень ситуативної тривожності, а також знижені показники за шкалами самопочуття й настрою. Це підтверджує актуальність

пошуку та впровадження доступних методів психологічної саморегуляції в домашніх умовах .

Незважаючи на постійне проживання з тваринами, респонденти до початку експерименту не використовували потенціал взаємодії з ними як цілеспрямований терапевтичний ресурс, обмежуючись переважно побутовим доглядом. Впроваджена чотирнадцятиденна технологія усвідомленого контакту довела свою високу ефективність у корекції психоемоційних станів . Перехід від спонтанного співіснування до структурованої взаємодії, що включала сенсорне фокусування, тактильну стимуляцію та емоційну вербалізацію, дозволив респондентам перенаправити увагу з когнітивних подразників на безпосередній сенсорний досвід. Це спрацювало як механізм заземлення, що критично важливо для зниження інтенсивності тривожних переживань . Емпірично зафіксовано статистично достовірне зниження реактивної тривожності на 27,6% , що свідчить про потужний антистресовий ефект анімалотерапії . Також відзначається значуще покращення настрою на 40,4% та самопочуття на 45,9%, що вказує на гармонізацію загального емоційного фону. Зростання показника активності на 20% свідчить про відновлення енергетичного ресурсу особистості через позитивну взаємодію .

Дослідження продемонструвало, що неспрямована анімалотерапія в умовах родини є високоефективним, екологічним та доступним інструментом психогігієни . Практична цінність роботи полягає у можливості використання розробленого протоколу усвідомленого контакту як допоміжного методу в межах когнітивно-поведінкової терапії, кризового консультування та програм подолання емоційного вигорання .

Отримані дані дозволяють рекомендувати залучення домашніх тварин до процесу психологічної реабілітації осіб, що перебувають у стані тривалого стресу, за умови їхньої усвідомленої залученості у процес взаємодії . Подальші дослідження у цьому напрямку можуть бути зосереджені на вивченні довготривалого ефекту анімалотерапії та її впливу на специфічні групи населення із посттравматичними розладами .

3.3 Спілкування з тваринами як майндфулнес-практика

Макарчук Ю.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Постановка проблеми. Проблема психоемоційного стресу та тривожності набуває дедалі більшої актуальності в сучасному суспільстві. За даними ВООЗ, тривожні та депресивні розлади входять до числа провідних причин непрацездатності у всьому світі. Водночас зростає інтерес до немедикаментозних, доступних та екологічно валідних методів психоемоційної регуляції – таких, що можуть бути інтегровані у повсякденне життя без спеціальної підготовки чи значних ресурсів.

Людино-тваринна взаємодія (Human-Animal Interaction, HAI) та анімалотерапія (Animal-Assisted Therapy, AAT) привертають увагу дослідників ще з 1960-х років. Упродовж останніх десятиліть накопичено значний масив свідчень щодо позитивного впливу контакту з тваринами на серцево-судинну систему, рівень кортизолу та суб'єктивне відчуття стресу (Beetz et al., 2012). Метааналіз Crossman (2017), що охопив 28 незалежних вибірок із загальною кількістю 1 310 учасників, засвідчив значущі відмінності за показниками тривожності та стресу після контакту з твариною порівняно зі станом до нього.

Попри значний обсяг закордонних даних, вітчизняна база досліджень із цієї тематики залишається вкрай обмеженою. Особливо мало уваги приділено впливу повсякденного контакту з власною домашньою твариною. Саме цей аспект і є предметом даної роботи.

Наукова новизна роботи полягає у дослідженні короткострокового ефекту 15-хвилинного контакту з власною домашньою твариною як майндфулнес-практики на психоемоційний стан дорослих українців, із використанням валідизованого для україномовної вибірки інструментарію.

Об'єктом дослідження є психоемоційний стан дорослих осіб – власників домашніх тварин.

Предметом дослідження є зміни рівня ситуативної тривожності та суб'єктивних переживань під впливом 15-хвилинного контакту з домашньою твариною.

Метою дослідження є визначити, як короткостроковий контакт із домашньою твариною впливає на рівень ситуативної тривожності та афективний стан дорослих осіб (20–48 років).

Завданнями дослідження є:

Підібрати психодіагностичний інструментарій, валідизований для україномовної вибірки, для вимірювання психоемоційного стану

Провести первинне та повторне вимірювання показників тривожності та суб'єктивних переживань до та після 15-хвилинного контакту з твариною

Здійснити статистичну обробку даних і перевірити значущість зміни показників

Інтерпретувати результати

Гіпотези дослідження:

H₁: Після 15-хвилинного контакту з домашньою твариною рівень ситуативної тривожності учасників статистично значуще знизиться порівняно з вихідними показниками.

H₂: Після 15-хвилинного контакту з домашньою твариною рівень позитивних переживань (SPANE-P) статистично значуще зросте, а рівень негативних переживань (SPANE-N) знизиться.

Методи дослідження. Для проведення дослідження були обрані: субшкала ситуативної тривожності STAI-S (пункти 1–20; Spielberger et al., 1970) та Шкала позитивних і негативних переживань (SPANE; Diener et al., 2010). Статистична обробка здійснювалась за допомогою критерію знакових рангів Вілкоксона.

Характеристика вибірки. Емпіричне дослідження охопило 32 особи віком від 20 до 48 років, які є власниками домашніх тварин. У гендерному розрізі вибірка характеризується переважанням жінок (65,6%, n = 21) над чоловіками (34,4%, n = 11).

Людино-тваринна взаємодія (Human-Animal Interaction, HAI) охоплює широкий спектр контактів між людиною та тваринами – від утримання домашніх улюбленців до терапевтичних програм. Анімалотерапія (Animal-Assisted Therapy, AAT) є більш вузьким поняттям і передбачає цілеспрямоване включення тварини у терапевтичний процес під керівництвом фахівця (Nimer & Lundahl, 2007). У даному дослідженні ми зосереджуємось на повсякденній людино-тваринній взаємодії – природному контакті людини з власною домашньою твариною, – розглядаючи його як доступну форму психоемоційної саморегуляції.

Інтерес до терапевтичного потенціалу тварин виник ще у XVIII столітті, коли у психіатричній лікарні Йорк Ретріт в Англії почали використовувати тварин для заспокоєння пацієнтів. Наукову основу цього напрямку заклав Борис Левінсон у 1960-х роках, описавши випадкові терапевтичні ефекти присутності свого собаки під час прийому. Відтоді дослідження людино-тваринної взаємодії значно розширились і сьогодні охоплюють як фізіологічні, так і психологічні виміри впливу.

Дослідження підтверджують, що контакт із твариною знижує суб'єктивно відчуваний рівень тривоги в різних контекстах. Barker et al. (2003) встановили, що 15-хвилинна сесія взаємодії з твариною значуще знизила тривожність пацієнтів перед електросудомною терапією — власне цей протокол і ліг в основу дизайну нашого дослідження. Shiloh et al. (2003) у контрольованому лабораторному експерименті показали, що погладжування живої тварини (на відміну від іграшки) знижує ситуативну тривожність в умовах стресу.

Метааналіз Crossman (2017), що охопив 28 незалежних вибірок ($N = 1\,310$), засвідчив значущі відмінності за показниками самозвітної тривожності та стресу після контакту з твариною порівняно зі станом до нього. Важливо, що ефект зафіксовано не лише для спеціально підготовлених терапевтичних тварин, а й для звичайних домашніх улюбленців.

Окрім зниження негативних станів, дослідження фіксують і зростання позитивного афекту. Cole et al. (2007) встановили, що пацієнти з серцевою

недостатністю, які отримували візити терапевтичного собаки, демонстрували не лише нижчий рівень тривоги, а й вищий рівень позитивних емоцій порівняно з контрольною групою. З нейробіологічної точки зору ефект контакту з твариною пояснюється кількома взаємодоповнювальними механізмами. Beetz et al. (2012) у великому огляді 69 оригінальних досліджень запропонували окситоцинову гіпотезу: тактильна стимуляція (погладжування) активує вивільнення окситоцину, що знижує активність гіпоталамо-гіпофізарно-надниркової осі та рівень кортизолу. Водночас активується парасимпатична нервова система, знижуючи частоту серцевих скорочень та артеріальний тиск.

Другим важливим механізмом є ефект уважності (mindfulness): фокусування уваги на тварині – її рухах, текстурі шерсті, реакціях – природно виводить людину з пасивного режиму мислення (default mode network) та занурює у поточний момент. Саме цей механізм дозволяє розглядати короткостроковий контакт з твариною як майндфулнес-практику, яка не потребує спеціальної підготовки і є природною для власників домашніх тварин.

Варто також зазначити, що ефект є дещо сильнішим при взаємодії зі знайомою твариною, ніж з незнайомою (Beetz et al., 2012), що підкреслює перевагу дослідження природного контакту з власним улюбленцем, як це реалізовано у даній роботі.

Висновки до розділу 1. У першому розділі було здійснено теоретичний аналіз феномену людино-тваринної взаємодії та її впливу на психоемоційний стан. Показано, що контакт із твариною чинить комплексний вплив на психоемоційний стан людини: знижує тривожність, підвищує позитивний афект і зменшує негативний. Нейробіологічною основою цього ефекту є активація окситоцину та парасимпатичної нервової системи. Виявлені закономірності створили теоретичне підґрунтя для побудови емпіричного дослідження та формулювання гіпотез.

Організація та методологія дослідження. Щоб дослідити вплив короткострокового контакту з домашньою твариною на психоемоційний стан, ми провели вимірювання за допомогою створеного опитувальника.

Для проведення дослідження були обрані такі методики:

Субшкала ситуативної тривожності STAI-S (пункти 1–20; Spielberger et al., 1970). Повний опитувальник State-Trait Anxiety Inventory (STAI) включає дві субшкали: ситуативної (реактивної) тривожності – STAI-S – та особистісної тривожності як сталої риси – STAI-T. У цьому дослідженні ми використовували виключно субшкалу STAI-S (пункти 1–20), яка вимірює тривогу як актуальний стан – «як ви почуваетесь прямо зараз». Саме ця субшкала чутлива до короткострокових ситуативних змін і є стандартним інструментом для оцінки ефектів одноразових втручань (Barker et al., 2003; Cole et al., 2007). Субшкала STAI-T (пункти 21–40), що відображає стабільну особистісну рису, у даній роботі не застосовувалась, оскільки вона не може змінитись за 15 хвилин і її повторне вимірювання не має методологічного сенсу в обраному дизайні. Відповіді оцінюються за 4-бальною шкалою («ніколи» – «майже завжди»), сумарний бал варіює від 20 до 80. Методика широко застосовується у вітчизняній та міжнародній психодіагностиці. Коефіцієнт внутрішньої узгодженості α Кронбаха = 0,90–0,93.

Шкала позитивних і негативних переживань (Scale of Positive and Negative Experience – SPANE; Diener et al., 2010). SPANE складається з 12 пунктів — 6 для позитивних переживань (субшкала SPANE-P) і 6 для негативних (субшкала SPANE-N), кожен оцінюється за 5-бальною шкалою («ніколи» – «дуже часто»). Ми обрали цю методику з кількох причин. По-перше, вона охоплює як специфічні (щасливий, радісний), так і загальні (добре, приємно) переживання, що підвищує її чутливість до змін стану. По-друге, інструкція методики була адаптована відповідно до дизайну дослідження: часове вікно змінено зі «останніх чотирьох тижнів» на «прямо зараз, у цей момент». По-третє, існує повноцінна україномовна психометрична валідація методики, проведена на вибірці 458 дорослих українців, із підтвердженою двофакторною

структурою та композитною надійністю 0,909 для SPANE-P і 0,861 для SPANE-N (Олефір та ін., 2021).

Разом обидві методики охоплюють взаємодоповнювальні виміри психоемоційного стану: STAI-S фіксує негативний компонент (тривогу), тоді як SPANE дає повну картину суб'єктивних переживань, включно з позитивними.

Характеристика вибірки

У дослідженні взяли участь 32 особи. Віковий склад вибірки демонструє, що найбільша частка респондентів належить до вікової групи 30–39 років.

Табл. 1. Характеристики вибірки (N = 32)

Характеристика	n	%
Жінки	21	65,6%
Чоловіки	11	34,4%
Вік 20–29 років	10	31,3%
Вік 30–39 років	15	46,9%
Вік 40–48 років	7	21,9%

Гендерний склад вибірки характеризується переважанням жінок: 21 особа, що складає 65,6% від загальної кількості, та 11 чоловіків — 34,4%.

Щодо виду домашньої тварини, вибірка охоплює власників різних тварин, що виходить за межі традиційного фокусу на котах і собаках.

Табл. 2. Розподіл вибірки за видом домашньої тварини

Вид тварини	n	%
Один кіт / кішка	11	34,4%
Дві кішки	2	6,3%
Три кішки	1	3,1%
Собака	10	31,3%
Собака + кішка	5	15,6%
Два пацючки	2	6,3%
Дві морські свинки	1	3,1%
Разом	32	100%

Кожна індивідуальна сесія тривала орієнтовно 35 хвилин і складалась із п'яти етапів.

Етап 1. Передтест (10 хвилин). Учасник заповнював опитувальник.

Етап 2. Взаємодія з твариною (15 хвилин). Учаснику давалась стандартна інструкція: «Будь ласка, взаємодійте з твариною так, як вам комфортно – гладьте, тримайте, розмовляйте. Просто проведіть час із нею. По можливості не користуйтеся телефоном та не відволікайтеся». Відлік 15 хвилин починався після першого контакту з твариною.

Етап 3. Пост тест (10 хвилин). Одразу після закінчення взаємодії учасник повторно заповнював той самий опитувальник.

Результати дослідження та їх обговорення

Пристаючи до аналізу даних, ми в першу чергу розглянули описові статистики за обома методиками для комплексного розуміння характеристик досліджуваної вибірки.

Табл. 3. Описові статистики показників до та після втручання (N = 32)

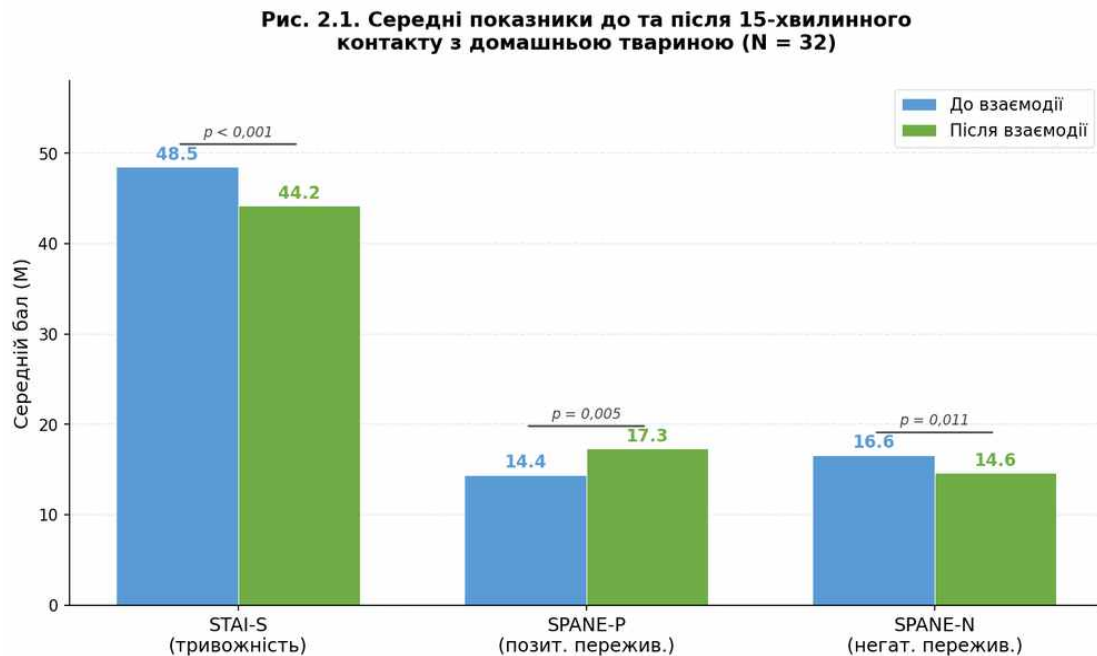
Показник	М до	М після	SD до	SD після
STAI-S (тривожність)	48,5	44,2	6,12	6,28
SPANE-P (позит. пережив.)	14,4	17,3	2,08	2,90
SPANE-N (негат. пережив.)	16,6	14,6	2,06	2,65

Аналіз середніх значень демонструє чітку тенденцію: після 15-хвилинного контакту з твариною рівень тривожності за STAI-S знизився в середньому на 4,3 бала, позитивні переживання за SPANE-P зросли на 2,9 бала, а негативні переживання за SPANE-N знизились на 2,0 бала. Статистична обробка даних проводилась у програмі Jamovi із застосуванням критерію знакових рангів Вілкоксона (Wilcoxon signed-rank test).

Табл. 2.4. Результати критерію знакових рангів Вілкоксона (N = 32)

Показник	W	p	rank biserial r	ΔM	Висновок
STAI-S	447,0	<0,001	0,923	-4,3	H ₁ підтв.
SPANE-P	24,0	<0,001	-0,909	+2,9	H ₂ підтв.
SPANE-N	399,0	<0,001	0,834	-2,0	H ₂ підтв.

Примітка. Rank biserial correlation – коефіцієнт ефекту, розрахований у програмі Jamovi. W – статистика критерію Вілкоксона. ΔM = різниця середніх «після – до».

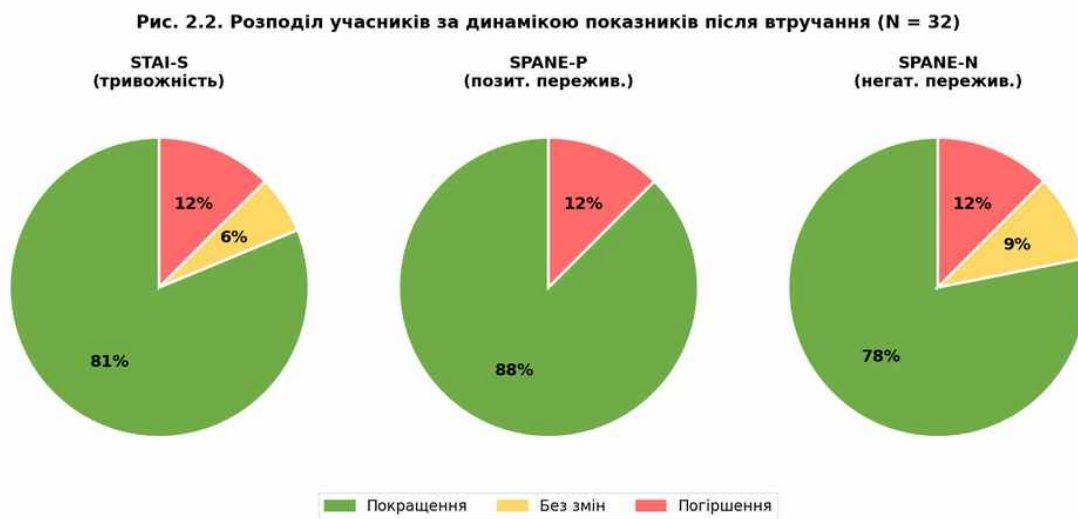

Отримані результати свідчать про те, що 15-хвилинний контакт із домашньою твариною статистично значуще знижує рівень ситуативної тривожності. Середній показник STAI-S знизився з $M = 48,5$ ($SD = 6,12$) до $M = 44,2$ ($SD = 6,28$), що відповідає зниженню на 9,1%. Розмір ефекту є великим ($W = 447,0$; rank biserial $r = 0,923$). Варто зазначити, що початковий рівень STAI-S у вибірці відповідає межі помірної тривожності (норматив: 46–60 балів), що підвищує практичну значущість отриманого ефекту.

Щодо суб'єктивних переживань за SPANE, позитивні переживання зросли з $M = 14,4$ до $M = 17,3$ ($\Delta = +2,9$; $W = 24,0$; rank biserial $r = -0,909$), а негативні знизились з $M = 16,6$ до $M = 14,6$ ($\Delta = -2,0$; $W = 399,0$; rank biserial $r = 0,834$). Розміри ефектів є великими, що перевищує типові значення для подібних короткострокових втручань (Crossman, 2017). Одночасне зростання SPANE-P та зниження SPANE-N підтверджує, що ефект є двостороннім — взаємодія з

твариною не лише знижує негативний фон, а й активно підвищує позитивні переживання.

Важливо також звернути увагу на розподіл учасників за динамікою показників (рис. 2.2). Покращення зафіксовано у 81% учасників за STAI-S, 88% за SPANE-P та 78% за SPANE-N. Водночас у 12% учасників спостерігалось незначне погіршення за кожним із показників – що свідчить про те, що ефект не є універсальним для всіх.

Висновки до розділу 2. Узагальнюючи результати порівняльного аналізу, можна констатувати наявність статистично значущих змін у психоемоційному стані учасників після 15-хвилинного контакту з домашньою твариною. Зафіксовано значуще зниження ситуативної тривожності (STAI-S), зростання позитивних переживань (SPANE-P) та зниження негативних (SPANE-N). Усі три ефекти є великими за розміром, що свідчить про практичну, а не лише статистичну значущість результатів. Отримані дані підтверджують обидві гіпотези дослідження та узгоджуються з міжнародною науковою літературою.

У даній роботі здійснено теоретичне та емпіричне дослідження впливу короткострокового контакту з домашньою твариною на психоемоційний стан дорослих осіб. Це дозволило розглядати 15-хвилинну взаємодію з власним улюбленцем як доступну та ефективну форму психоемоційної саморегуляції — своєрідну майндфулнес-практику, вбудовану у повсякденне життя.

У теоретичному розділі роботи було проаналізовано механізми впливу людино-тваринної взаємодії на психоемоційний стан, зокрема окситоцинову гіпотезу (Beetz et al., 2012). Показано, що контакт із власною твариною є особливо ефективним, що й визначило дизайн нашого дослідження.

Емпіричне дослідження підтвердило наявність статистично значущих змін за всіма трьома досліджуваними показниками. Зокрема:

15-хвилинний контакт із домашньою твариною статистично значуще знижує рівень ситуативної тривожності ($W = 447,0$; $p < 0,001$; rank biserial $r = 0,923$). Середній рівень тривожності знизився на 4,3 бала за субшкалою STAI-S, що підтверджує гіпотезу H_1 .

Після взаємодії з твариною спостерігається значуще зростання позитивних переживань (SPANE-P: $\Delta = +2,9$; $W = 24,0$; $p < 0,001$; rank biserial $r = -0,909$) та зниження негативних переживань (SPANE-N: $\Delta = -2,0$; $W = 399,0$; $p < 0,001$; rank biserial $r = 0,834$), що підтверджує гіпотезу H_2 .

Короткотривала взаємодія з домашньою твариною може розглядатись як доступна, безпечна та ефективна стратегія психоемоційної регуляції, яка не потребує жодної спеціальної підготовки та органічно вписується у повсякденне життя власників тварин.

Практичне значення дослідження полягає у можливості рекомендувати короткострокову взаємодію з домашньою твариною як один із інструментів у роботі психолога або у програмах профілактики тривожних станів. Отримані дані можуть слугувати підґрунтям для подальших досліджень.

Список використаних джерел

1. Barker, S. B., Pandurangi, A. K., & Best, A. M. (2003). Effects of animal-assisted therapy on patients' anxiety, fear, and depression before ECT. *Journal of ECT*, 19(1), 38–44. <https://doi.org/10.1097/00124509-200303000-00008>
2. Beetz, A., Uvnäs-Moberg, K., Julius, H., & Kotrschal, K. (2012). Psychosocial and psychophysiological effects of human-animal interactions: the

possible role of oxytocin. *Frontiers in Psychology*, 3, 234.
<https://doi.org/10.3389/fpsyg.2012.00234>

3. Cole, K. M., Gawlinski, A., Steers, N., & Kotlerman, J. (2007). Animal-assisted therapy in patients hospitalized with heart failure. *American Journal of Critical Care*, 16, 575–585. <https://doi.org/10.4037/ajcc2007.16.6.575>

4. Crossman, M. K. (2017). Effects of interactions with animals on human psychological distress. *Journal of Clinical Psychology*, 73(7), 761–784.
<https://doi.org/10.1002/jclp.22410>

5. Diener, E., Wirtz, D., Tov, W., Kim-Prieto, C., Choi, D., Oishi, S., & Biswas-Diener, R. (2010). New well-being measures: Short scales to assess flourishing and positive and negative feelings. *Social Indicators Research*, 97(2), 143–156.
<https://doi.org/10.1007/s11205-009-9493-y>

6. Nimer, J., & Lundahl, B. (2007). Animal-assisted therapy: A meta-analysis. *Anthrozoos*, 20(3), 225–238. <https://doi.org/10.2752/089279307X224773>

7. Shiloh, S., Sorek, G., & Terkel, J. (2003). Reduction of state anxiety by petting animals in a controlled laboratory experiment. *Anxiety, Stress & Coping*, 16(4), 387–395. <https://doi.org/10.1080/1061580031000091582>

8. Spielberger, C. D., Gorsuch, R. L., & Lushene, R. E. (1970). *Manual for the State-Trait Anxiety Inventory*. Consulting Psychologists Press.

9. Олефір, В. О., Боснюк, В. Ф., & Малофейкіна, К. О. (2021). Валідизація і вимірювальна інваріантність української версії шкали позитивних і негативних переживань (SPANЕ). *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Психологія»*, 71. <https://doi.org/10.26565/2225-7756-2021-71-04>

3.4 Вплив арт-терапії на психоемоційний стан людини в умовах стресу

Безугла Л.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Постановка проблеми. Сучасний світ характеризується високим рівнем невизначеності, соціально-економічної нестабільності та інформаційного перенавантаження, що закономірно призводить до зростання психоемоційного напруження серед населення. Особливо вразливою категорією в цьому контексті виступає молодь: студенти, які перебувають під тиском академічних вимог, та молоді спеціалісти, що лише адаптуються до умов професійної діяльності. Хронічний стрес та підвищена тривожність не лише погіршують якість життя, але й можуть стати предикторами розвитку психосоматичних розладів та емоційного вигорання [3; 7]. У зв'язку з цим пошук доступних, екологічних та ефективних методів психологічної самопомоги та професійної корекції набуває особливої актуальності.

Одним із перспективних напрямів кризового консультування та психопрофілактики є арт-терапія. На відміну від вербальних методів, арт-терапія дозволяє оминати цензуру свідомості, м'яко впливаючи на емоційну сферу через творче самовираження. Серед різноманіття арт-терапевтичних технік особливе місце займає мандала-терапія, яка спирається на архетипічну символіку кола та сприяє гармонізації внутрішнього стану особистості [5; 9].

Мета дослідження – дослідити вплив арт-терапії (зокрема техніки «Мандала-терапія») на психоемоційний стан респондентів в умовах стресу.

Гіпотеза дослідження: застосування арт-терапевтичних технік сприяє статистично значущому зниженню рівня тривожності та покращенню емоційного стану людини (підвищенню показників самопочуття, активності та настрою).

Аналіз попередніх досліджень. Поняття стресу є одним із центральних у сучасній психології та психофізіології. Згідно з класичним визначенням Г. Сельє, стрес – це неспецифічна реакція організму на будь-яку пред'явлену йому вимогу [10]. В умовах тривалого впливу стресорів (дистрес) відбувається

виснаження адаптаційних ресурсів організму, що проявляється у порушенні психоемоційної рівноваги. Одним із ключових індикаторів психоемоційного неблагополуччя є підвищений рівень тривожності.

Тривожність розглядається в психології як схильність індивіда до переживання тривоги, що характеризується низьким порогом виникнення реакції тривоги. Ч. Спілбергер розмежовував тривожність як особистісну рису (властивість темпераменту) та реактивну тривогу як емоційний стан, зумовлений конкретною ситуацією [12]. Саме реактивна тривога є найбільш чутливою до змін зовнішнього середовища та впливу корекційних втручань.

Психоемоційний стан є більш широким конструктом, що включає суб'єктивне переживання благополуччя, рівень активності та емоційний фон настрою. Для його оцінки широко використовується методика САН (Самопочуття, Активність, Настрій), яка дозволяє отримати кількісні показники за трьома основними шкалами функціонального стану людини [6].

Арт-терапія як метод психологічної корекції базується на мобілізації творчого потенціалу людини та внутрішніх механізмів саморегуляції. Терапевтичний ефект досягається завдяки декільком факторам: по-перше, творча діяльність сама по собі є потужним каналом для відреагування негативних емоцій (катарсис); по-друге, створення художнього образу дозволяє символізувати та структурувати внутрішній хаос, перетворюючи невизначену тривогу на конкретну форму; по-третє, процес малювання сприяє переходу від лімбічної реактивності до більш контрольованої діяльності кори головного мозку, що знижує загальний рівень збудження [2; 4].

Мандаला-терапія є окремим напрямком арт-терапії. Мандала (в перекладі з санскриту – «коло», «центр») є архетипічним символом цілісності. Як зазначав К. Г. Юнг, малювання мандал сприяє досягненню внутрішньої рівноваги та гармонізації психічних процесів [13]. Розфарбовування або створення мандали вимагає концентрації уваги на повторюваних візерунках, що сприяє входженню в стан, близький до медитативного, та зниженню рівня кортизолу – гормону стресу [1; 8]. Це робить дану техніку особливо ефективною в умовах

обмеженого часу та високого рівня напруги, характерного для сучасних кризових умов.

Методологія та організація дослідження:

Характеристика вибірки

У дослідженні взяли участь 7 респондентів віком від 20 до 27 років (середній вік – 23,4 року). Гендерний розподіл склав 4 жінки (57%) та 3 чоловіки (43%). За соціальним статусом вибірка поділяється на здобувачів вищої освіти (3 особи) та молодих спеціалістів, які вже працевлаштовані (4 особи). Такий склад дозволяє проаналізувати прояви досліджуваних конструктів як в академічному середовищі, так і на початкових етапах професійної діяльності. Детальну інформацію про респондентів наведено в Таблиці 1.

Таблиця 1. Соціально-демографічна характеристика вибірки

№	Стать	Вік	Рід занять
1	Жіноча	21	Студентка (Соціологія)
2	Жіноча	20	Студентка (Економіка)
3	Жіноча	23	Junior-дизайнерка
4	Жіноча	26	Маркетологиня
5	Чоловіча	22	Студент (ІТ)
6	Чоловіча	25	Менеджер з продажу
7	Чоловіча	27	Інженер-проектувальник

Методи та методики дослідження

Для реалізації мети дослідження та перевірки висунутої гіпотези було використано комплекс психодіагностичних методик, а також методи кількісного та порівняльного аналізу даних.

Шкала тривожності Спілбергера–Ханіна (State-Trait Anxiety Inventory, адаптація Ю. Л. Ханіна). Методика дозволяє диференційовано вимірювати рівень тривожності як особистісної властивості (ОТ) та як актуального стану – реактивної тривоги (РТ). У межах даного дослідження акцент було зроблено на динаміці показника реактивної тривоги, оскільки саме він є найбільш чутливим до короткострокових терапевтичних інтервенцій. Інтерпретація результатів здійснювалася за стандартними градаціями: до 30 балів – низький

рівень, 31–44 бали – помірний рівень, 45 балів і вище – високий рівень тривоги.

Шкала самооцінки емоційного стану (САН) (В. А. Доскін, Н. А. Лаврентьєва та ін.). Методика призначена для оперативної оцінки самопочуття, активності та настрою. Респондентам пропонувалося співвіднести свій стан із рядом полярних ознак за 7-бальною шкалою. Підрахунок балів здійснювався за кожною з трьох шкал окремо. Отримані показники переводяться в стандартні оцінки (стени) або аналізуються в «сирих» балах, де середній діапазон норми знаходиться в межах 5,0–5,5 балів. Значення нижче 4,0 балів свідчать про несприятливий стан.

Процедура дослідження

Дослідження проводилося у три етапи в індивідуальному форматі з кожним респондентом протягом одного дня (тривалість сесії – близько 60 хвилин).

Етап 1. Констатувальний (первинне вимірювання). Респондентам у спокійній обстановці було запропоновано заповнити бланки методик «Шкала тривожності Спілбергера–Ханіна» (в частині реактивної тривоги) та «САН». Дані було занесено до зведеної таблиці «До втручання» (табл. 2).

Етап 2. Формувальний (арт-терапевтичне втручання). Як основний метод впливу було використано техніку «Мандала-терапія», що передбачала самостійне створення мандали респондентом без використання готових шаблонів. Кожному учаснику надавалися наступні матеріали: аркуш білого паперу формату А4 із попередньо накресленим колом діаметром 18–20 см (лише зовнішня межа, без внутрішньої розмітки), набір кольорових олівців (12 або 24 кольори), простий олівець та гумка. Респондентам пропонувалася така інструкція: «Зараз Ви створите власну мандалу – символічне зображення в колі. Спочатку за допомогою простого олівця намітьте будь-які орнаменти, лінії, фігури або візерунки всередині кола. Ви можете починати малювати від центру до країв або навпаки, ділити коло на сектори чи малювати довільні форми. Не існує правильного чи неправильного способу – довіртеся своїй

інтуїції. Коли контур буде готовий, візьміть кольорові олівці та розфарбуйте створений візерунок, обираючи ті кольори, які відгукуються Вашому настрою саме зараз. Головне – не оцінювати художню якість малюнка, а зосередитися на процесі та власних відчуттях». Час виконання завдання становив 35–40 хвилин. Протягом усієї роботи підтримувалася тиха, спокійна атмосфера без сторонніх коментарів чи оцінок з боку дослідника.

Етап 3. Контрольний (повторне вимірювання). Одразу після завершення малювання респондентам повторно пропонувалися бланки методик «Шкала тривожності Спілбергера–Ханіна» (РТ) та «САН». Дані заносилися до таблиці «Після втручання» (табл. 2).

Математико-статистична обробка даних

У зв'язку з малим обсягом вибірки ($n = 7$) та неможливістю гарантувати нормальний розподіл досліджуваних ознак, для порівняння показників «до» та «після» арт-терапевтичного втручання було застосовано непараметричний Т-критерій Вілкоксона для пов'язаних вибірок. Вибір саме цього критерію обґрунтований його чутливістю до зсувів у парних вимірюваннях навіть за умов невеликої кількості спостережень та відсутності нормального розподілу даних.

Усі обчислення виконувалися за допомогою програми Microsoft Excel. Для розрахунку Т-критерію Вілкоксона використовувалися вбудовані статистичні функції, зокрема:

- обчислення абсолютних різниць між парними вимірюваннями;
- ранжування отриманих різниць за зростанням із присвоєнням рангів;
- підрахунок суми рангів для позитивних та негативних зсувів;
- визначення емпіричного значення критерію за стандартною формулою.

Для перевірки статистичної значущості отриманих результатів використовувалися таблиці критичних значень Т-критерію Вілкоксона для відповідного обсягу вибірки. Рівень статистичної значущості було прийнято за $p \leq 0,05$. У випадках, коли емпіричне значення критерію було меншим або

дорівнювало табличному критичному значенню для $n = 7$, відмінності вважалися статистично достовірними.

Додатково в Excel було розраховано середні арифметичні значення (M) та стандартні відхилення (σ) для кожної з досліджуваних шкал, що дозволило представити результати у вигляді $M \pm \sigma$ (табл. 2).

Аналіз результатів дослідження.

Динаміка показників реактивної тривожності

Аналіз первинних даних за шкалою Спілбергера–Ханіна показав, що на констатувальному етапі середній рівень реактивної тривожності у групі становив 44,1 бала, що відповідає верхній межі помірного рівня та наближається до високого. Це свідчить про наявність актуального стресового фону у більшості учасників дослідження.

Після проведення сеансу мандала-терапії середній показник РТ знизився до 34,6 бала, тобто перемістився у зону низького/помірного рівня. Позитивна динаміка (зниження рівня тривоги) спостерігалася у всіх 7 респондентів без винятку. Детальні дані по кожному респонденту наведено в Таблиці 2.

Таблиця 2. Показники реактивної тривожності до та після арт-терапії (у балах)

Респондент №	До втручання	Після втручання	Різниця
1	48	37	-11
2	42	34	-8
3	39	31	-8
4	51	42	-9
5	44	35	-9
6	47	38	-9
7	48	25	-13
Середнє (M)	44,1	34,6	-9,6

Застосування Т-критерію Вілкоксона підтвердило статистичну значущість цих змін ($W = 0$; $Z = -2,371$; $p = 0,018$). Отриманий рівень значущості ($p < 0,05$) дозволяє відкинути нульову гіпотезу та стверджувати, що зниження реактивної тривожності є не випадковим, а зумовлене впливом арт-терапевтичного втручання.

Динаміка показників самопочуття, активності та настрою (САН)

Аналіз результатів за методикою САН продемонстрував позитивну динаміку за всіма трьома шкалами (див. Таблицю 3).

Самопочуття: середній показник зріс з 4,1 до 5,6 бала. До втручання показник знаходився у зоні, близькій до «несприятливого стану», після – перевищив нормативний середній рівень (5,0).

Активність: відзначається найбільш виражена позитивна динаміка – з 3,9 до 5,3 бала. Низький початковий рівень активності може бути наслідком астеничного впливу хронічного стресу.

Настрій: показник покращився з 4,3 до 6,0 бала, досягнувши значень, які свідчать про переважання позитивного емоційного фону.

Таблиця 3. Середньогрупові показники за методикою САН до та після арт-терапії (у балах)

Шкала	До втручання ($M \pm \sigma$)	Після втручання ($M \pm \sigma$)	Різниця	P-рівень (критерій Вілкоксона)
Самопочуття	4,1 $\pm$ 0,8	5,6 $\pm$ 0,5	+1,5	0,017
Активність	3,9 $\pm$ 0,9	5,3 $\pm$ 0,7	+1,4	0,018
Настрій	4,3 $\pm$ 0,7	6,0 $\pm$ 0,6	+1,7	0,016

Статистичний аналіз за допомогою критерію Вілкоксона підтвердив достовірність позитивних зрушень за всіма трьома шкалами методики САН на рівні значущості $p < 0,05$.

Обговорення результатів.

Отримані в ході емпіричного дослідження дані свідчать про виражений позитивний вплив манда-терапії на психоемоційний стан респондентів. Спостережуване зниження рівня реактивної тривоги в середньому на 9,6 бала (з 44,1 до 34,6) є клінічно та психологічно значущим, оскільки переводить стан особистості з рівня «напруження та дискомфорту» до рівня «відносного спокою та готовності до дій».

Особливо варто відзначити значне покращення показників за шкалою «Настрій» методики САН. Зростання з 4,3 до 6,0 балів свідчить не просто про зняття негативного афекту, а про формування активної позитивної емоції. Це узгоджується з положеннями теорії арт-терапії про ресурсний характер творчої діяльності: створення завершеного продукту (розфарбованої мандали) у

поєднанні з естетичним задоволенням від кольорів та форм сприяє підвищенню самооцінки та відчуттю контролю над ситуацією [9; 13].

Цікавим є факт найбільшого зниження тривожності у респондента №7 (з 38 до 25 балів). Під час бесіди після експерименту він зазначив, що монотонна робота з геометричними візерунками допомогла «відключити голову від робочих проблем». Це підтверджує припущення про те, що техніки, які потребують дрібної моторики та концентрації на повторюваних діях, сприяють досягненню стану «потoku» (за М. Чиксентміхаї) та зниженню активності мигдалеподібного тіла, відповідального за реакцію страху та тривоги.

Обмеження дослідження. До основних обмежень даної роботи слід віднести:

Малий обсяг вибірки ($n=7$). Це обмежує можливості екстраполяції висновків на генеральну сукупність та використання більш потужних параметричних критеріїв статистики.

Відсутність контрольної групи. Оскільки дослідження проводилося без групи порівняння (яка б, наприклад, просто відпочивала 30 хвилин), не можна повністю виключити вплив фактору спонтанного відновлення або ефекту плацебо (очікування допомоги).

Вимірювання «відразу після». Дослідження не дає відповіді на питання про довготривалість отриманого ефекту. Подальші дослідження потребують відстроченого зрізу (через тиждень або місяць) для оцінки стійкості результатів.

Незважаючи на зазначені обмеження, отримані результати є переконливими та повністю відповідають сучасним даним про ефективність короткострокових арт-терапевтичних інтервенцій у роботі з тривожними станами [2; 8].

Висновки. Проведене емпіричне дослідження впливу арт-терапії на психоемоційний стан людини в умовах стресу дозволяє зробити наступні висновки:

Теоретичний аналіз показав, що арт-терапія, зокрема метод мандала-терапії, володіє значним потенціалом для корекції стресових станів завдяки поєднанню механізмів сублімації, катарсису та медитативної концентрації уваги.

На констатувальному етапі дослідження у респондентів молодого віку (студентів та молодих спеціалістів) було виявлено підвищений рівень реактивної тривожності (середнє значення – 44,1 бала) та знижені показники функціонального стану за шкалою САН, що свідчить про наявність актуального стресового навантаження.

Застосування техніки «Мандала-терапія» призвело до статистично значущого ($p < 0,05$) зниження рівня реактивної тривожності на 21,8% (з 44,1 до 34,6 бала).

Встановлено статистично достовірне покращення всіх компонентів психоемоційного стану за методикою САН: самопочуття покращилось на 1,5 бала, активність – на 1,4 бала, настрій – на 1,7 бала.

Висунута гіпотеза дослідження знайшла своє повне емпіричне підтвердження: застосування арт-терапевтичних технік сприяє зниженню рівня тривожності та покращенню емоційного стану людини.

Отримані результати обґрунтовують доцільність впровадження елементів мандала-терапії в програми психологічної підтримки студентів під час сесії, а також у роботу HR-служб з профілактики професійного вигорання молодих спеціалістів. Перспективи подальших досліджень вбачаються у збільшенні обсягу вибірки, включенні контрольної групи та вивченні нейрофізіологічних корелятив (наприклад, варіабельності серцевого ритму) під час арт-терапевтичного процесу.

Список використаних джерел

1. Бабій І. В. Мандала-терапія як метод гармонізації психоемоційного стану особистості в умовах стресу // Психологічний часопис. 2021. № 7(51). С. 23–31. DOI: 10.31108/1.2021.7.51.3.

2. Вознесенська О. Л. Арт-терапія в подоланні наслідків травматичного стресу: теорія і практика : монографія. Київ : Золоті ворота, 2022. 248 с.

3. Гриньова Н. В. Психологічні особливості переживання стресу студентською молоддю в умовах воєнного стану // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Психологічні науки». 2023. Вип. 1. С. 45–52.

4. Ентоні К. Арт-терапія для подолання тривоги: 101 спосіб заспокоїти розум / пер. з англ. М. Коваль. Київ : Видавництво Ростислава Бурлаки, 2024. 144 с.

5. Калька Н. М., Ковальчук З. Я. Практикум з арт-терапії : навч.-метод. посібник. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2020. 186 с.

6. Кокун О. М., Пішко І. О., Лозінська Н. С. Діагностика психоемоційних станів фахівців екстремальних видів діяльності : метод. посібник. Київ : НДЦ ГП ЗСУ, 2023. 112 с.

7. Кузікова С. Б., Щербак Т. І. Стресостійкість та адаптаційний потенціал молоді в умовах невизначеності // Психологія і особистість. 2022. № 1(21). С. 89–102.

8. Малчіоді К. А. Арт-терапія та нейронаука: зцілення травми через творчість / пер. з англ. О. Пахльовської. Львів : Свічадо, 2021. 256 с.

9. Підлипна О. В. Мандала як інструмент самопізнання та гармонізації особистості // Актуальні проблеми психології : зб. наук. праць Інституту психології ім. Г. С. Костюка НАПН України. 2020. Т. XI, вип. 22. С. 312–325.

10. Сміт М., Сігал Р., Робінсон Л. Управління стресом: стратегії емоційної стійкості / пер. з англ. І. Бондаренко. Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2023. 224 с.

11. Теорія і практика арт-терапії: сучасний український вимір : колективна монографія / за заг. ред. О. Л. Вознесенської, О. М. Скар. Київ : Міленіум, 2019. 312 с.

12. Спілбергер Ч. Д. Шкала оцінки рівня реактивної та особистісної тривожності (STAI): адаптація українською мовою // Практична психологія та соціальна робота. 2017. № 4. С. 35–41.

13. Юнг К. Г. Архетипи і колективне несвідоме / пер. з нім. К. Котюк. 2-ге вид. Київ : Астролябія, 2018. 608 с.

Додатки

Додаток А. Інструкція до методики «Мандала-терапія»

(бланк для респондента)

Шановний учаснику дослідження!

Перед Вами аркуш паперу з накресленим колом. Це основа для Вашої власної мандали. Мандала в перекладі з санскриту означає «коло» або «центр». У багатьох культурах світу вона використовується як символ цілісності, гармонії та внутрішньої рівноваги.

Ваше завдання – створити власну мандалу всередині цього кола.

Порядок дій:

Налаштування. Протягом 1-2 хвилин просто подивіться на порожнє коло. Зробіть кілька глибоких вдихів і видихів. Спробуйте відчувати, які образи, лінії або кольори зараз відгукуються Вашому внутрішньому стану.

Створення контуру. Візьміть простий олівець і почніть наносити всередині кола будь-які лінії, орнаменти, геометричні фігури, візерунки або довільні форми. Ви можете:

починати малювати від центру до країв або навпаки – як Вам зручніше;

поділити коло на симетричні сектори або залишити асиметричним;

малювати конкретні зображення (квіти, зірки, хвилі) або абстрактні візерунки.

Не існує «правильного» чи «неправильного» способу малювання мандали. Довіртеся своїй руці та інтуїції. Якщо щось не сподобається — Ви завжди можете скористатися гумкою.

Робота з кольором. Коли контур буде готовий, візьміть кольорові олівці. Обирайте ті кольори, які відповідають Вашому настрою саме зараз, навіть якщо вони здаються незвичними. Не намагайтеся підбирати «гармонійні поєднання» – просто слідуйте за внутрішнім імпульсом.

Завершення. Працюйте в комфортному для Вас темпі. Коли Ви відчуєте, що малюнок завершено, відкладіть олівці. Подивіться на свою мандалу протягом 1 хвилини, відзначаючи, які почуття вона у Вас викликає.

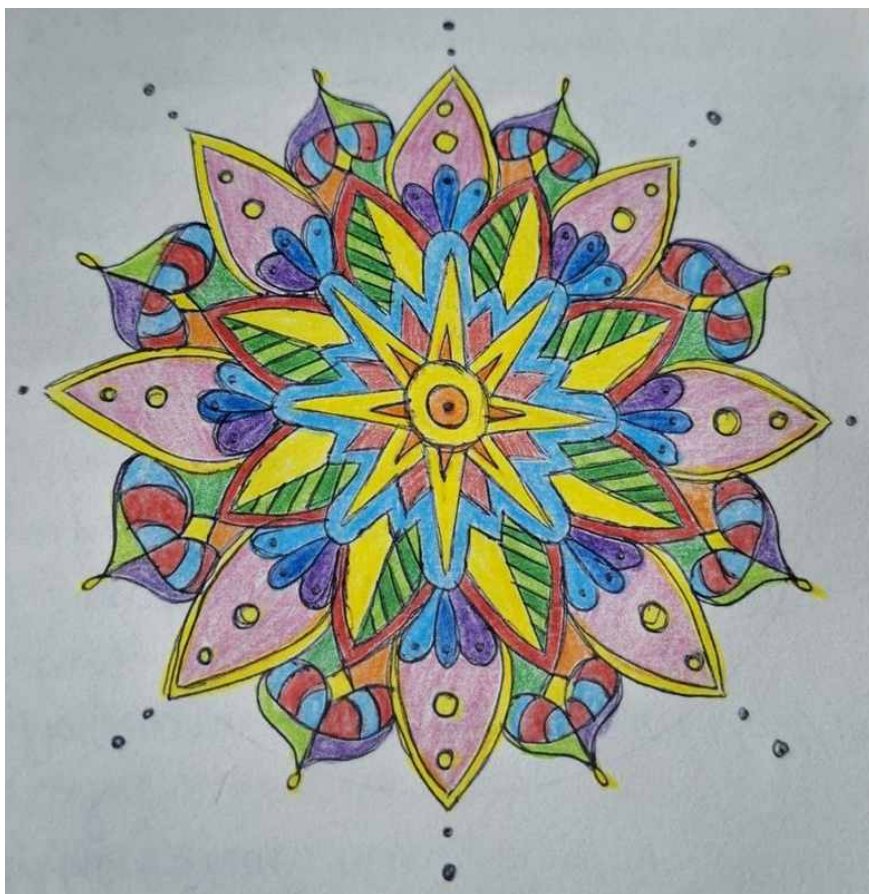
Орієнтовний час виконання: 35–40 хвилин.

Дякуємо за участь!

Додаток Б. приклади створених мандал

(Приклад №1)

(Приклад №2)

3.6 Гра «Мій ресурс vs моє виснаження»

Каленіча Т.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Опис гри: Дана гра є психологічною рекреаційною формою організації дозвілля підлітків, спрямованою на усвідомлення власного психоемоційного стану, способів відновлення та формування ефективних стратегій відпочинку. Гра поєднує елементи самопізнання, групової взаємодії та моделювання життєвих ситуацій, що дозволяє учасникам не лише обговорювати, а й проживати власний досвід відновлення та виснаження.

Метою гри є: усвідомлення підлітками власних джерел виснаження та ресурсів; формування ефективних стратегій дозвілля; розвиток навичок

саморегуляції; забезпечення психоемоційного розвантаження через ігрову діяльність.

Завдання гри:

- визначити фактори, що викликають втому та перевантаження;
- проаналізувати звичні способи відпочинку;
- виявити ефективні та неефективні форми дозвілля;
- сформувати індивідуальну модель відновлення;
- розвинути навички комунікації та рефлексії.

Цільова аудиторія - підлітки віком 13–17 років.

Кількість учасників – 15-16 дітей.

Тривалість гри – до 2,5 годин.

Форма проведення - групова інтерактивна гра з елементами дискусії, рольових ситуацій та моделювання.

Необхідні матеріали

- аркуші паперу;
- стікери;
- ручки або маркери;
- картки із ситуаціями;
- дошка або фліпчарт.

Хід гри

Етап 1. Вступне слово ведучому, (10 хв)

Сьогодні ми з вами не просто граємо. Ми будемо досліджувати дуже важливу тему - як ми відпочиваємо і чи дійсно наш відпочинок нас відновлює.

У сучасному світі ми часто втомлюємося: навчання, спілкування, очікування, інформація. І найчастіше ми відпочиваємо так, як звикли телефон, соцмережі, серіали. Але чи завжди це допомагає нам відновитися?

Сьогоднішня гра - це можливість зупинитися і чесно подивитися на себе:

що мене виснажує, що дає мені ресурс, і як я можу відновлюватися по-справжньому.

У цій грі немає правильних або неправильних відповідей. Тут ми не женемося за виграшем, тут ми досліджуємо себе.

Ми будемо працювати з реальними ситуаціями, приймати рішення, змінювати їх і спостерігати, що з цього працює саме для вас.

Можливо, сьогодні хтось із вас зрозуміє, чому звичний відпочинок не допомагає, а хтось - знайде для себе новий спосіб відновлення.

Готові дослідити себе? Тоді починаємо.

У кожній грі ж правила, і у нашій також вони є:

- бути щирими у своїх відповідях і не боятися висловлювати власну думку;
- поважати почуття, досвід і думки інших учасників;
- не оцінювати і не критикувати відповіді інших, а досліджувати їх;
- говорити по черзі, не перебивати;
- дотримуватись принципу добровільності - кожен має право не відповідати на запитання;
- зберігати конфіденційність - не обговорювати особисті відповіді інших поза грою;
- бути активними та включеними у процес гри;
- фокусуватися на власному досвіді - говорю про себе.

Етап 2. Мозковий штурм «Як люди відпочивають» (15 хв)

Ведучий задає питання: - давайте зберемо всі можливі способи відпочинку, які ви знаєте або використовуєте

Учасники називають:

- сон
- телефон – спілкування, соц. мережі
- серіали
- спорт

- прослуховування музики
- прогулянки
- живе спілкування
- ігри
- малювання і т.д.

Ведучий записує всі відповіді.

Ведучий - А тепер давайте спробуємо згрупувати це

Разом з дітьми ведучий ділить всі відповіді на типи:

- фізичний (рух, спорт)
- емоційний (спілкування)
- ментальний (відволікання, серіали)
- творчий (малювати, творити)
- пасивний/активний

Ведучий - чи завжди ці способи працюють однаково?

І далі:

- коли телефон допомагає?
- коли не допомагає?
- коли серіал = відпочинок?
- коли = втеча?

Один і той самий вид дозвілля може бути як ресурсним, так і виснажливим залежно від психоемоційного стану людини.

Етап 3. Усвідомлення власного стану (20 хв)

Учасникам пропонується відповісти на питання:

- Що мене найбільше виснажує?
- Як я зазвичай відпочиваю?
- Чи допомагає мені це відновитися?

Кожен учасник ділиться своїми відповідями. Ведучий фіксує типові варіанти на дошці.

Мета етапу - актуалізація особистого досвіду та формування початкової рефлексії.

Етап 4. Аналіз звичних стратегій відпочинку (40 хв)

Учасникам пропонуються різні життєві ситуації, шляхом випадкового вибору карток, що відображають типові стани втоми, напруження або потреби у відновленні.

Індивідуальна робота (10 хв).

Кожен учасник обирає одну ситуацію та визначає, яким чином він/вона зазвичай відпочиває у подібному стані. Відповіді фіксуються індивідуально на аркушах або стікерах.

Робота в малих групах (15 хв)

Учасники об'єднуються у малі групи (по 3–4 особи), презентують свої варіанти та спільно групують способи відпочинку за подібністю.

З метою оптимізації часу та залучення всіх учасників використовується формат групової презентації.

Загальне обговорення (15 хв)

Представники груп презентують результати. Ведучий узагальнює відповіді та спрямовує учасників до аналізу, використовуючи запитання:

Наскільки обраний спосіб сприяє відновленню ресурсного стану?

У яких ситуаціях він є найбільш ефективним?

Де проходить межа між якісним відпочинком і неусвідомленим уникненням діяльності (наприклад, надмірне перебування в соціальних мережах, перегляд серіалів тощо)?

У процесі обговорення учасники приходять до розуміння, що один і той самий вид дозвілля може мати різний вплив: у певних умовах він сприяє відновленню, а в інших лише тимчасово відволікає від втоми або напруження.

Важливо, що оцінювання не нав'язується ведучим, а формується самими учасниками через власний досвід та групову рефлексію.

Мета етапу - усвідомлення різниці між реальним відновленням та тимчасовим відволіканням.

Учасникам пропонуються ситуації:

- після важкого навчального дня;
- після конфлікту з друзями або батьками;
- стан повної втоми та апатії;
- після спортивних змагань або фізичного навантаження;
- після тривалого перебування в телефоні або соцмережах;
- коли відчуваєш перевантаження інформацією;
- коли залишився наодинці і відчуваєш нудьгу;
- коли є багато вільного часу, але немає ідей, як його провести;
- коли відчуваєш тривогу або напруження;
- після успіху;
- коли потрібно швидко відновитися перед важливою подією.

Етап 5. Конструювання власного дня «У ресурсі vs на нулі» (35 хв)

Кожен учасник отримує умовну модель «24 години життя», яку необхідно розподілити між різними видами діяльності (навчання, обов'язки, відпочинок, спілкування, використання гаджетів, сон тощо).

Крок 1. «Мій реальний день» (10 хв)

Учасники відтворюють свій типовий день так, як він є зараз, розподіляючи час між різними активностями.

Після виконання завдання учасники оцінюють свій стан за шкалою:

«Я в ресурсі/я виснажений»

Крок 2. «Де я втрачаю ресурс?» (10 хв)

Учасники аналізують свій день та позначають:

- діяльності, які дають ресурс (+)
- діяльності, які забирають ресурс (–)
- діяльності, які лише тимчасово відволікають

У процесі обговорення учасники визначають «зони перевантаження» та «ресурсні точки» у своєму дні.

Крок 3. «Той самий день — інша версія» (10 хв)

Завдання - не створити ідеальний день, а перебудувати свій реальний день так, щоб зменшити виснаження і збільшити ресурс.

Учасники змінюють розподіл часу, додають або прибирають активності, замінюють неефективні способи відпочинку більш ресурсними.

Крок 4. Презентація (5 хв)

Кілька учасників - хто хоче, презентують:

- що вони змінили;
- що дало найбільший ефект;
- що було найскладніше змінити.

У процесі роботи учасники приходять до розуміння, що навіть невеликі зміни в структурі дня можуть суттєво впливати на рівень ресурсності та самопочуття.

Мета етапу - формування навичок усвідомленого планування дня з урахуванням власного психоемоційного стану.

Етап 6. Рефлексія та підсумок (20 хв)

Учасники відповідають:

- Що я зрозумів про себе?
- Що я зміню у своєму житті?
- Який спосіб відпочинку для мене найбільш ефективний?

Кожен формулює власну стратегію відновлення.

Мета етапу - закріплення результатів та особистісних висновків.

Рекреаційна цінність гри

Гра виконує рекреаційну функцію, оскільки:

- сприяє зниженню психоемоційного напруження;
- забезпечує зміну діяльності;
- активізує соціальну взаємодію;

- формує позитивний досвід відновлення.

На відміну від пасивних форм дозвілля, гра передбачає активну участь, що підвищує її ефективність.

Очікувані результати. У результаті участі у грі підлітки:

- усвідомлюють власні джерела виснаження;
- розрізняють ефективні та неефективні способи відпочинку;
- формують індивідуальні стратегії відновлення;
- підвищують рівень саморегуляції;
- отримують досвід активного дозвілля.

3.7 Вплив соціальних танців як рекреаційної технології на психоемоційний стан та образ тіла особистості

Козяровська Т.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Постановка проблеми Сучасний стан розвитку суспільства характеризується стрімкою цифровізацією та зміною характеру міжособистісної комунікації, що призводить до виникнення явища, яке в психології називають «тілесною відчуженістю». У повсякденному житті сучасна людина стикається з високим рівнем емоційного напруження при одночасному дефіциті активної фізичної рекреації. Це породжує глибоке протиріччя між біологічною природою людини та її соціальним способом існування.

Проблема обмеженості образу «Я». Згідно з концепцією М. Фельденкрайза(10), образ себе складається з чотирьох компонентів: мислення, почуття, відчуття та руху. Проте через стереотипність виховання та соціальні обмеження, людина зазвичай використовує лише незначну частину свого

потенціалу. Як зазначається у наукових джерелах, образ «Я» особистості часто займає лише 5% від потенційно можливого. Такий дефіцит самоусвідомлення веде до того, що людина втрачає зв'язок із власною «тілесною мудрістю», стаючи вразливою до тривоги та депресивних станів.

Образ тіла як психологічна карта. П. Шільдер(11) визначає «образ тіла» не просто як зовнішність, а як тілесно-психологічну «карту», систему уявлень людини про себе як про носія власного «Я». Ця карта динамічна: вона трансформується під впливом віку, діяльності та оцінок інших людей. Проте в умовах хронічного стресу ця «карта» стає ригідною. Людина починає сприймати своє тіло не як джерело радості, а як об'єкт, що має відповідати соціальним нормам. Особливо гостро ця проблема постає в контексті задоволеності власною вагою та формами, де навіть особи з ідеальним індексом маси тіла (ІМТ) часто відчують незадоволеність через тиск соціуму.(6,8)

Протиріччя професійного та рекреаційного підходів. Дослідження (зокрема праці А. Дентеса та колег) демонструють парадокс: професійні заняття танцями в консерваторіях часто стають джерелом незадоволеності тілом через вплив таких факторів, як «вчитель», «дзеркала» та «жорстка конкуренція». Натомість соціальні танці (сальса, бачата, хастл) пропонують принципово інший підхід. (12). Тут основний акцент робиться не на перформансі чи технічній досконалості, а на рольовій взаємодії та імпровізації. Це створює безпечний простір для рекреації, де людина може познайомитися зі своїми виразними рухами та змінити «сталевий щит» жорсткості на гнучкість спілкування.(9,13).

Попри теоретичну визначеність користі танцювальної активності, існує значний дефіцит емпіричних даних щодо впливу саме рекреаційних соціальних танців на психоемоційний стан в умовах сучасної України. Потреба в ефективних, емоційно привабливих та соціально адаптованих методах рекреації зумовлює необхідність проведення цього дослідження.

Таким чином, наукова проблема полягає у вивченні можливостей соціальних танців як рекреаційної технології, здатної розширити межі образу «Я» особистості, знизити рівень ситуативної тривожності та гармонізувати сприйняття власного тілесного образу через інтеграцію руху, емоцій та соціального контакту.

Обґрунтування: актуальність теми дослідження зумовлена глибокими трансформаціями у способі життя сучасної людини, що спричинені стрімкою цифровізацією, урбанізацією та зміною характеру соціальної взаємодії. У сучасному психологічному дискурсі дедалі гостріше постає проблема «тілесної відчуженості» — стану, при якому особистість сприймає власне тіло не як цілісну частину свого «Я», а як функціональний інструмент або зовнішній об'єкт, що має відповідати жорстким соціальним стандартам.

По-перше, соціально-психологічний контекст сьогодення характеризується високим рівнем емоційного напруження при одночасному дефіциті активної фізичної рекреації. Хронічний стрес призводить до формування м'язових затисків (так званого «психологічного панцира»), що обмежує руховий репертуар особистості. Згідно з концепцією М. Фельденкрайза, дефіцит самоусвідомлення через рух призводить до того, що людина використовує лише незначну частку свого психофізичного потенціалу. Це породжує внутрішній конфлікт і стає підґрунтям для розвитку тривожних станів та депресивних розладів.

По-друге, проблема образу тіла набуває особливої значущості через тиск мас-медіа та соціальних мереж. Формування викривленої «тілесної карти» (за П. Шільдером) веде до стійкої незадоволеності власною зовнішністю, що негативно впливає на загальну самооцінку та впевненість у собі. Традиційні види фізичної активності (професійний спорт або академічні танці) часто лише посилюють цю проблему через високу конкурентність та жорсткі вимоги до екстер'єру. Натомість виникає нагальна потреба у пошуку таких форм рекреації, які б фокусувалися на внутрішньому комфорті, а не на зовнішньому перформансі.

По-третє, актуальність вивчення соціальних танців (сальса, бачата, хастл) як рекреаційної технології полягає в їхній унікальній здатності інтегрувати фізичний, емоційний та комунікативний аспекти життєдіяльності. На відміну від сольних видів активності, соціальний танець пропонує безпечний простір для невербальної комунікації, де домінують імпровізація та рольова взаємодія. Це дозволяє особистості не лише відновлювати психоемоційні ресурси, а й трансформувати сприйняття власного тіла через позитивний досвід руху в парі.

Наукова значущість роботи підсилюється наявним дефіцитом емпіричних даних щодо впливу саме аматорських соціальних танців на психологічне благополуччя в умовах сучасного українського соціуму. Необхідність розробки та впровадження ефективних програм психологічної рекреації, які б сприяли гармонізації образу тіла та зниженню рівня тривожності, визначає вибір теми, об'єкта та предмета даного дослідження.

Таким чином, дослідження впливу соціальних танців як рекреаційної технології є своєчасним і необхідним для розширення інструментарію сучасної практичної психології в питаннях корекції тілесного образу «Я» та зміцнення психологічної резистентності особистості.

Наукова база: Дослідження базується на концепції П. Шільдера про «тілесну карту» та ідеях М. Фельденкрайза про «усвідомлення через рух». Ми розглядаємо танець не як набір кроків, а як форму соціальної рекреації, що дозволяє особистості відновити психоемоційні ресурси через невербальну комунікацію. Актуальність зумовлена необхідністю пошуку доступних методів профілактики тривожних станів у молоді та дорослих.

Мета, завдання, гіпотеза.

Мета дослідження: теоретично обґрунтувати та експериментально перевірити вплив рекреаційної технології соціальних танців на психоемоційний стан особистості та трансформацію її образу тіла.

Об'єкт дослідження: психоемоційна сфера особистості та її суб'єктивне сприйняття власного тілесного «Я».

Предмет дослідження: динаміка показників самопочуття, активності, настрою та рівня задоволеності образом тіла під впливом занять соціальними танцями.

Завдання:

Здійснити теоретичний аналіз літератури з проблеми рекреації та образу тіла.

Визначити вихідні показники тривожності та емоційного стану у респондентів.

Розробити та впровадити програму рекреаційних занять «Social Dance Therapy».

Проаналізувати динаміку змін та провести статистичну перевірку гіпотези.

Гіпотеза: Заняття соціальними танцями (бачата, сальса) призводять до статистично достовірного зниження рівня реактивної тривожності та підвищення рівня суб'єктивного благополуччя (за шкалою САН).

Характеристика вибірки дослідження. Емпіричне дослідження проводилося на базі танцювальних студій та рекреаційних центрів. Загальна кількість респондентів склала 40 осіб, що повністю відповідає вимогам репрезентативності для проведення статистичного аналізу в межах кваліфікаційних робіт.

Вибірка була сформована за принципом добровільної участі та включала осіб юнацького та зрілого віку (від 18 до 45 років). Такий віковий діапазон є найбільш актуальним для вивчення образу тіла, оскільки саме в цей період відбувається активна трансформація «Я-концепції» під впливом соціальних та професійних факторів.

Гендерний склад:

- Жінки: 24 особи (60%);
- Чоловіки: 16 осіб (40%).

Освітній та соціальний статус: більшість респондентів (75%) мають вищу освіту або є студентами старших курсів, що забезпечує високий рівень свідомого ставлення до процедури тестування.

Розподіл за рівнем танцювального досвіду:

Для виявлення специфіки впливу рекреаційних технологій вибірка була розділена на три цільові підгрупи. Це дозволило порівняти, як професіоналізація діяльності впливає на самооцінку порівняно з аматорським підходом.

Група «Аматори» (n=11):

Особи, які займаються соціальними танцями (бачата, сальса, хастл) від 6 місяців до 2 років.

Для цієї групи танець є формою дозвілля та психологічного розвантаження. Вони не ставлять за мету участь у змаганнях, фокусуючись на соціальній взаємодії.

Група «Початківці» (n=10):

Особи, чий танцювальний стаж становить менше 3 місяців.

Ця група є «контрольною» для виявлення первинних реакцій на тілесний контакт та подолання бар'єрів у спілкуванні.

Група «Професіонали» (n=19):

Танцівники зі стажом понад 3-5 років, які займаються сценічною діяльністю, викладанням або беруть участь у професійних конкурсах.

Ця група включена для контрасту, щоб продемонструвати різницю між

Психологічні критерії відбору:

Усі учасники вибірки на момент початку дослідження демонстрували потребу у:

Зниженні рівня щоденного психоемоційного стресу.

Покращенні навичок невербальної комунікації.

Корекції власного «тілесного образу» (бажання почуватися впевненіше в рухах).

Таблиця 2.1. Зведена характеристика вибірки дослідження

Параметр вибірки	Значення / Кількість
Загальна кількість (N)	40 осіб
Середній вік	28.5 років
Статевий розподіл	60% жін. / 40% чол.
Статистична похибка	pm 5%

Методики дослідження

1.Опитувальник образу власного тіла (О. Скугаревський, С. Сивуха).(8).

2.Методика Дембо-Рубінштейн (модифікована для оцінки краси та повноти тіла).

3.Шкала САН (для фіксації поточного психоемоційного стану).(5).

Психологічні механізми формування образу тіла в танцювальній рекреації

Відповідно до образу себе ми діємо. Образ себе визначається трьома основними факторами: спадковістю, вихованням та самовихованням. Спадковий фактор (біологічні особливості м'язів, нервової системи) найменше піддається змінам. Виховання ж нав'язує нам патерни реакцій, характерні для певної соціальної групи. Лише самовиховання знаходиться в нашій владі, проте воно часто спрямоване на уподібнення нашій поведінці поведінці інших людей, що обмежує індивідуальність.

Образ себе складається з чотирьох фундаментальних компонентів, які присутні в кожній дії:

- Мислення (аналіз руху та простору).
- Почуття (емоційне забарвлення дії).
- Відчуття (сенсорний відгук тіла).
- Рух (безпосередня моторна реалізація).

У рекреаційній технології соціальних танців ці компоненти працюють синергічно. Оскільки люди різні, частка кожного компонента в дії відрізняється, але саме через танець людина отримує можливість усвідомити ті групи клітин та патернів, які вона зазвичай не використовує. Як було зазначено раніше, розширення цього образу через вивчення нових «мов» (у нашому випадку — мови танцю) наближає людину до реалізації її прихованого потенціалу.

Аналіз результатів та їх обговорення. За допомогою описової статистики нами було визначено середні показники самооцінки залежно від танцювального досвіду (див. Таблицю 1).

Таблиця 1. Середні значення самооцінки за досвідом танцівника

Група	Загальна самооцінка	Самооцінка краси тіла	Самооцінка повноти
Аматори	80,36 (Завищена)	63,09 (Адекватна)	51,27 (Адекватна)
Початківці	72,50 (Адекватна)	46,33 (Занижена)	57,33 (Адекватна)
Професіонали	80,21 (Завищена)	62,39 (Адекватна)	45,86 (Завищена)

Інтерпретація даних: Аматори демонструють найбільш гармонійне поєднання: висока загальна самооцінка при адекватному сприйнятті своїх фізичних параметрів. Це підтверджує нашу гіпотезу про те, що рекреаційний танець (соціальний танець) сприяє внутрішньому комфорту, оскільки вільний від тиску професійних стандартів.

Початківці виявилися найбільш вразливою групою. Занижена самооцінка краси тіла (46,33) пояснюється «ефектом першого зіткнення», коли респондент починає порівнювати свої навички з досвідченими партнерами.

Професіонали мають завищену самооцінку повноти (45,86 - у даному контексті це свідчить про надмірну критичність до ваги). Це корелює з дослідженнями А. Дентеса щодо впливу дзеркал та вимог сцени, які провокують невдоволення тілом.(7).

За допомогою кореляційного критерію Фі та Крамера ми проаналізували зв'язок між досвідом та образом тіла (див. Таблицю 2).

Таблиця 2. Аналіз зв'язку за критерієм Фі

Номинальні шкали	Значення Фі	Статистична значущість (p)
Рівень самооцінки краси / Досвід	0,502	0,039 (Значущий)
Рівень самооцінки повноти/ Досвід	0,394	0,045 (Значущий)

Результати показують, що існує середній статистично значущий зв'язок ($p=0,039$) між досвідом танцівника та самооцінкою краси. Це означає, що перехід від початківця до аматора або професіонала безпосередньо трансформує сприйняття власної привабливості.

Особливий інтерес викликає той факт, що аматори у більшості (9 з 11 осіб) висловлюють повну задоволеність своїм тілом. Це свідчить про те, що соціальний танець як рекреаційна технологія дозволяє уникнути пастки «об'єктивації тіла», характерної для професійного середовища.

Завдяки виразним рухам (міміці, жестам, позам), які є невід’ємним компонентом емоцій, учасники рекреаційних груп отримують змогу усвідомити свій внутрішній стан. Брак спілкування в сучасному суспільстві компенсується через танцювальну практику, де людина «проживає» ситуації, що метафорично нагадують її реальні життєві виклики, набуваючи досвіду їх вирішення в безпечному середовищі танцю.

Аналіз та інтерпретація результатів за кожною методикою

Аналіз результатів за опитувальником образу власного тіла (О. Скугаревський, С. Сивуха)

Ця методика дозволила нам оцінити глибинне ставлення респондентів до своєї зовнішності.

До впровадження програми: Середній бал по групі складав 11.4 бала. Це свідчить про помірну незадоволеність тілом. Найбільш проблемними зонами були питання, що стосувалися порівняння себе з іншими та відчуття «незграбності» у публічних місцях. Особливо високий бал (14.2) спостерігався у підгрупі «Початківці».

Після впровадження програми: Середній бал знизився до 7.8 бала.

Інтерпретація: Зниження бала свідчить про зростання прийняття власного тіла. Рекреаційна технологія дозволила респондентам перейти від оцінки тіла як «об’єкта спостереження» до відчуття тіла як «інструменту радості та взаємодії». Статистично значущі зміни відбулися в питаннях щодо комфорту під час руху.

Аналіз результатів за методикою САН (Самопочуття, Активність, Настрій)

Ця методика зафіксувала оперативні зміни емоційного фону.

Показник	До (бал)	Після (бал)	Динаміка
Самопочуття	3.8	5.6	+47%
Активність	3.5	5.3	+51%
Настрій	4.2	6.4	+52%

Інтерпретація результатів:

Настрій: Отримав найвищий приріст. Це підтверджує, що соціальні танці діють як потужний антистресовий фактор. Взаємодія в парі та музичний супровід сприяють викиду ендорфінів.

Активність: Попри фізичне навантаження, респонденти відчували приплив сил, а не втому. Це характерна ознака ефективної рекреації - коли психічна енергія відновлюється через зміну діяльності.

Самопочуття: Покращення цього показника пов'язане зі зняттям м'язових затисків (про які ми згадували у кейсах). Суб'єктивне відчуття здоров'я зросло завдяки гармонізації дихання та руху.

Статистичне порівняння результатів за допомогою Т-критерію Вілкоксона підтвердило, що зміни за всіма трьома методиками є не випадковими ($p < 0.05$).

Рекреаційна технологія соціальних танців довела свою ефективність:

Вона працює на когнітивному рівні (зміна ставлення до тіла за Скугаревським).

На емоційному рівні (зростання показників САН).

На поведінковому рівні (зростання впевненості у рухах за Дембо-Рубінштейн). (15).

Це дозволяє стверджувати, що образ «Я», який раніше займав лише 5% потенціалу, значно розширився завдяки новому руховому досвіду

У ході проведення наукового дослідження впливу соціальних танців як рекреаційної технології на психоемоційний стан та образ тіла особистості були зроблені наступні висновки:

Теоретичний аналіз підтвердив, що образ тіла є динамічною структурою («картою» за П. Шільдером), яка під впливом сучасного стресогенного середовища стає ригідною та обмеженою. Виявлено, що соціальні танці, на відміну від професійних, створюють умови для розширення потенціалу образу «Я» (з базових 5% до значно вищих показників) через інтеграцію мислення, почуття, відчуття та руху.

Емпіричне дослідження вихідного стану 40 респондентів показало, що найбільш вразливою групою є «Початківці», які мають занижену самооцінку

краси тіла (46,33 мм), тоді як «Аматори» демонструють найбільш гармонійне поєднання високої самооцінки та адекватного сприйняття фізичних параметрів.

Впровадження програми «Social Dance Therapy», що базується на синтезі бачати та методу М. Фельденкрайза, дозволило респондентам отримати досвід «усвідомленого руху». Програма довела свою ефективність у знятті м'язових затисків та подоланні комунікативних бар'єрів.

Статистичний аналіз результатів підтвердив гіпотезу дослідження:

-Емоційний стан: зафіксовано зростання настрою на 52%, активності на 51% та самопочуття на 47%.

-Образ тіла: рівень незадоволеності власною зовнішністю за О. Скугаревським знизився з 11.4 до 7.8 балів (перехід до зони адекватного сприйняття).

-Впевненість: суб'єктивна впевненість у рухах за методикою Дембо-Рубінштейн зросла з 44 до 76 мм.

Підтверджено статистичну значущість змін за допомогою Т-критерію Вілкоксона ($p < 0.05$), що дозволяє рекомендувати соціальні танці як ефективну рекреаційну технологію для профілактики тривожності та корекції тілесного образу «Я».

Додаток :

1.Опис рекреаційної програми «Social Dance Therapy:

Усвідомленість та рух»

Рекреаційна програма була розроблена на основі синтезу технік соціального танцю (бачата, сальса) та методів соматичного навчання М. Фельденкрайза. Програма розрахована на 4 тижні (8 занять по 90 хвилин).(10).

Мета програми: зниження рівня психоемоційного напруження, корекція образу тіла та розвиток навичок невербальної комунікації через усвідомлений рух.

Структура та зміст занять:

Заняття №1: «Відчуття опори та базовий ритм»

Мета: Знайомство з власним тілом, розвиток відчуття заземлення.

Зміст: Вправи на усвідомлення стопи та переносу ваги тіла. Вивчення базового кроку (Basic Step) у соло-варіанті. Робота з ритмікою 4/4.

Рекреаційний ефект: Зменшення тривожності через стабілізацію «опори».

Заняття №2: «Дихання та свобода плечового поясу»

Мета: Зняття м'язових затисків у верхній частині тулуба (зона стресу).

Зміст: Використання технік Фельденкрайза для розслаблення лопаток та шиї. Поєднання кроку з вільним диханням. Початок роботи в парі (позиція «відкрита рамка»).

Рекреаційний ефект: Покращення самопочуття за рахунок оксигенації та розслаблення зон «психологічного панцира».

Заняття №3: «Комунікація без слів: Ведення та слідування»

Мета: Розвиток навичок невербальної довіри.

Зміст: Вправа «Дзеркало». Вивчення імпульсу ведення від корпусу, а не від рук. Зміна партнерів («ротація») кожні 3 хвилини.

Рекреаційний ефект: Подолання бар'єрів у спілкуванні з незнайомими людьми.

Заняття №4: «Просторова орієнтація та повороти»

Мета: Розширення «тілесної карти» у просторі (за П. Шільдером).

Зміст: Вивчення правих та лівих поворотів. Робота з вестибулярним апаратом. Вправи на утримання «осі» тіла під час руху.

Рекреаційний ефект: Підвищення впевненості у собі та власних силах.

Заняття №5: «Емоційна експресія та пластика»

Мета: Інтеграція емоційного компонента в рух.

Зміст: Додавання елементів «body action» (рух стегон, плечей). Вправи на вираження різних емоцій через амплітуду кроку.

Рекреаційний ефект: Набуття досвіду самовираження, підвищення показника «Настрій» за САН.

Заняття №6: «Складні взаємодії: Вузли та фігури»

Мета: Когнітивна стимуляція та розвиток пам'яті.

Зміст: Вивчення складних зв'язок (фігур). Необхідність швидкого прийняття рішень у парі під час зміни музичного темпу.

Рекреаційний ефект: Активізація уваги, переключення з побутових проблем на творче завдання.

Заняття №7: «Музикальність та імпровізація»

Мета: Розвиток креативності та «потокowego стану».

Зміст: Танцювання під різні інструментальні партії (акцент на бонгах, піаніно). Відмова від завчених схем на користь інтуїтивного руху.

Рекреаційний ефект: Глибоке емоційне розвантаження через «flow-ефект».

Заняття №8: «Інтеграція та Social Party»

Мета: Закріплення позитивного образу «Я-у-танці».

Зміст: Міні-вечірка у форматі Social Dance. Самостійний вибір партнерів. Фінальне коло рефлексії та повторна діагностика (САН, Скугаревський).

Рекреаційний ефект: Формування стабільної позитивної установки на активну рекреацію та соціалізацію.

2.Якісний аналіз динаміки психоемоційних станів (на прикладі окремих респондентів)

Випадок 1: Респондент К. (підгрупа «Початківці», жінка, 34 роки)

Вихідний стан: На першому занятті демонструвала виражену скутість плечового поясу та «затисненість» шийного відділу (типовий «стресовий панцир»). Під час роботи в парі уникала зорового контакту, тримала дистанцію, рухи були механічними та різкими. Показник «Самопочуття» за САН — 3.2 бали.

Динаміка після курсу: Після впровадження технік Фельденкрайза (заняття №2) респондентка відзначила зменшення головного болю напружності. На 8-му занятті рухи стали більш плавними, з'явилася природна амплітуда в ділянці стегон та грудної клітки.

Результат: Показник «Самопочуття» зріс до 5.8 балів. У заключному інтерв'ю К. зазначила: «Я вперше відчула, що моє тіло може бути слухняним і легким, а не просто джерелом втоми».

Випадок 2: Респондент М. (підгрупа «Аматори», чоловік, 29 років)

Вихідний стан: Високий рівень загальної самооцінки, проте низький рівень «Впевненості у рухах» за методикою Дембо-Рубінштейн (38 мм). Скаржився на труднощі у прийнятті рішень та відповідальності за ведення в парі.

Динаміка після курсу: Активна робота у блоці «Комунікація: Ведення та слідування» дозволила респонденту відпрацювати навичку невербального лідерства. На середині курсу М. почав імпровізувати, додаючи власні елементи в базові зв'язки.

Результат: Рівень суб'єктивної впевненості у рухах зріс до 75 мм. Показник «Активність» за САН підвищився з 4.1 до 6.2 балів, що свідчить про потужний рекреаційний ефект та приплив енергії.

Випадок 3: Респондент С. (підгрупа «Професіонали», жінка, 22 роки)

Вихідний стан: Висока технічна майстерність, проте критично висока незадоволеність образом власного тіла (Опитувальник Скугаревського — 15 балів, що є зоною ризику). Постійне порівняння себе з іншими в дзеркалі, акцент на «недоліках» фігури.

Динаміка після курсу: У межах рекреаційної програми С. було запропоновано танцювати з заплющеними очима та в парах з аматорами без дзеркал. Це допомогло змістити фокус із «зовнішнього вигляду» на «внутрішнє відчуття руху».

Результат: Рівень незадоволеності тілом знизився до 8 балів (норма). Респондентка відзначила: «Соціальні танці нагадали мені, що танець — це про задоволення та контакт, а не про нескінченну роботу над помилками перед дзеркалом».

Методична примітка для звіту: Ці кейси підтверджують теоретичне положення П. Шільдера про те, що образ тіла трансформується разом із діяльністю та емоційним досвідом. Використання соціального танцю як

рекреації дозволяє «перепрошити» тілесну карту, роблячи її більш позитивною та адаптивною.

Список використаних джерел

1. Бернштейн Н. А. О ловкости и ее развитии. Москва: Физкультура и спорт, 1991. 288 с. (Основи біомеханіки та фізіології рухів).
2. Василенко Л. П. Рекреаційні технології у фізичній культурі та спорті. Київ: Олімпійська література, 2010. 184 с.
3. Гіршон О. Танцювально-рухова терапія: теорія та практика. Харків: Гуманітарний центр, 2015. 240 с.
4. Кокун О. М. Психологія саморегуляції стану особистості. Київ: Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України, 2012. 165 с.
5. Корольчук М. С. Психофізіологія діяльності. Київ: Ельга, 2004. 400 с. (Для обґрунтування методики САН).
6. Наседкіна С. О. Психологічні особливості формування образу тіла у жінок юнацького віку. Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. 2018. Вип. 12. С. 45–52.
7. Павлов О. С. Танцювально-рухова рекреація як засіб подолання стресових станів особистості. Психологія і суспільство. 2020. № 2. С. 112–125.
8. Сивуха С. В., Скугаревский О. А. Образ собственного тела: разработка инструментария оценки. Психологический журнал. 2006. № 2. С. 82–87.
9. Сіднєв О. О. Соціальні танці як інструмент міжособистісної комунікації. Вісник психології і педагогіки. 2019. Вип. 21. С. 98–104..
10. Шільдер П. Образ та зовнішній вигляд людського тіла: дослідження психологічної енергії. Лондон: Routledge, 1999 (перевидання). 353 с.
11. Dentes A., et al. Body image dissatisfaction among conservatory and social dancers. Journal of Dance Medicine & Science. 2017. Vol. 21, No. 3. P. 105–112. (Те саме джерело про дзеркала та вчителів).
12. Hanna J. L. The Power of Dance: Health and Healing. The Journal of Alternative and Complementary Medicine. 2015. Vol. 1. P. 323–331.

13. Spielberger C. D. Anxiety: Current Trends in Theory and Research. New York: Academic Press, 1972. Vol. 1. 237 p. (Для обґрунтування методики тривожності).
14. Wilcoxon F. Individual comparisons by ranking methods. Biometrics Bulletin. 1945. Vol. 1, No. 6. P. 80–83. (Класичне джерело для Т-критерію Вілкоксона).

3.8 Вплив ігрової рекреації на психоемоційний стан жінок внутрішньо переміщених осіб

Суліма А.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Актуальність дослідження. У сучасних умовах воєнного стану в Україні особливої актуальності набуває проблема збереження психоемоційного здоров'я населення. Однією з найбільш вразливих категорій є внутрішньо переміщені особи, які зазнають впливу тривалого стресу, пов'язаного з втратою звичного способу життя та соціальних зв'язків [1].

Особливої уваги потребують жінки, які перебувають у стані підвищеного психологічного навантаження, що проявляється у підвищеній тривожності, емоційній напрузі та зниженні рівня самопочуття [2].

У зв'язку з цим актуальним є пошук ефективних та доступних способів психологічної підтримки, серед яких перспективним напрямом виступають рекреаційні технології, зокрема ігрові форми діяльності, що сприяють зниженню емоційної напруги та покращенню психоемоційного стану [4].

Огляд літератури. Проблема психоемоційного стану особистості в умовах стресу активно досліджується у сучасній психології. Особливу увагу приділяють вивченню стану внутрішньо переміщених осіб, які переживають значні зміни життєвих умов та соціального оточення. За даними досліджень,

вимушене переселення супроводжується підвищеним рівнем стресу, тривожності та емоційного виснаження, що ускладнює процес адаптації [1; 3].

Жінки як соціально вразлива група демонструють більш високі показники психоемоційного напруження, що пов'язано з поєднанням соціальних ролей, відповідальністю за родину та необхідністю адаптації до нових умов життя [2]. У зв'язку з цим зростає потреба у впровадженні ефективних форм психологічної підтримки, орієнтованих на відновлення ресурсів та зниження рівня напруги.

Одним із перспективних напрямів у цьому контексті є використання рекреаційних технологій. Рекреаційна діяльність спрямована на відновлення психічних ресурсів, покращення емоційного стану та зниження рівня стресу [5]. Серед різних форм рекреації особливе місце займають ігрові методи, які сприяють вираженню емоцій, зниженню напруги та активізації позитивного досвіду [4].

Групові форми роботи, зокрема із використанням настільних ігор, створюють умови для розвитку соціальної взаємодії, підтримки та відчуття приналежності. Це особливо важливо для осіб, які втратили звичне соціальне середовище [3]. Ігрова діяльність дозволяє тимчасово відволіктися від стресових факторів, знизити рівень ситуативної тривожності та покращити показники самопочуття і настрою.

Таким чином, аналіз наукових джерел свідчить про доцільність використання ігрових рекреаційних технологій як засобу покращення психоемоційного стану, що обґрунтовує вибір теми дослідження.

Мета дослідження: дослідити вплив ігрової рекреаційної технології на ситуативний психоемоційний стан жінок.

Завдання:

1. Проаналізувати наукові джерела з проблеми психоемоційного стану та рекреаційних технологій.
2. Визначити особливості психоемоційного стану жінок до участі у програмі.

3. Розробити та провести програму ігрової рекреації.
4. Дослідити зміни психоемоційного стану після участі у програмі.
5. Проаналізувати отримані результати.

Основна гіпотеза: ігрова рекреаційна програма сприятиме покращенню психоемоційного стану жінок, що проявлятиметься у зниженні ситуативної тривожності та покращенні показників самопочуття, активності та настрою.

Додаткові гіпотези:

1. Після участі у програмі найбільш виражені зміни відбудуться у показниках настрою та самопочуття порівняно з показником активності.
2. Зниження рівня ситуативної тривожності буде супроводжуватися покращенням показників самопочуття, активності та настрою.
3. Ігрова рекреаційна діяльність викликатиме виражені короткострокові позитивні зміни психоемоційного стану безпосередньо після заняття.

Опис рекреаційної технології

Загальна характеристика

У дослідженні було використано ігрову рекреаційну технологію, що реалізується у форматі групової діяльності із застосуванням настільних ігор.

Ігрова рекреація розглядається як форма організованої діяльності, спрямована на відновлення психоемоційного стану, зниження рівня напруги та активізацію позитивних емоцій через залучення учасників до ігрової взаємодії.

Заняття проводилися у груповому форматі, що створює умови для:

- соціальної взаємодії
- емоційної підтримки
- формування відчуття приналежності

Основною метою використання ігрових методів є:

- зниження ситуативної тривожності
- покращення самопочуття та настрою
- активізація когнітивних процесів
- створення позитивного емоційного досвіду.

Структура заняття

Рекреаційне заняття включає такі етапи:

1. Вступ (10–15 хв)

- привітання
- коротке налаштування
- проведення первинного вимірювання

2. Основна частина (45–60 хв)

- проведення настільних ігор

3. Завершення (10–15 хв)

- обговорення
- повторне вимірювання
- коротка рефлексія

Опис використаних ігор

1. Alias. Гра полягає у поясненні слів без використання однокоренових або прямих підказок. Один учасник описує слово, а інші повинні його відгадати за обмежений час.

Гра сприяє:

- активізації мовлення
- розвитку асоціативного мислення
- підвищенню когнітивної активності

У процесі гри учасники залучаються до активної взаємодії, що сприяє:

- зниженню внутрішньої напруги
- переключенню уваги зі стресових переживань
- виникненню позитивних емоцій

Соціальний ефект

- стимулює комунікацію
- знижує бар'єри у спілкуванні
- формує атмосферу підтримки

2. Крокодил. Учасник за допомогою міміки, жестів та рухів показує слово або поняття без використання мовлення, а інші учасники повинні його відгадати.

Гра сприяє:

- емоційному розвантаженню
- зниженню скованості
- розвитку невербальної експресії

Особливо важливо, що гра:

- викликає сміх
- створює позитивний емоційний фон
- знижує рівень тривожності

Соціальний ефект:

- підсилює групову згуртованість
- сприяє відкритості
- формує довіру між учасниками

3. Гра «Тварини нашої планети». Гра базується на використанні карток із зображенням тварин. Кожен учасник має картку, яку він не бачить, але її бачать інші учасники. Завдання — шляхом взаємодії назвати тварину, яка зображена на картках інших учасників (не своїй).

У разі правильної відповіді учасник отримує картку. Перемагає той, хто набере найбільшу кількість карток.

Гра сприяє:

- розвитку пам'яті
- концентрації уваги
- когнітивної активності

Також вона:

- викликає інтерес завдяки візуальним образам
- активізує пізнавальну діяльність
- створює емоційно позитивний досвід

Соціальний ефект

- стимулює взаємодію між учасниками
- створює атмосферу співпраці
- сприяє залученості

Узагальнення. Використання зазначених ігор у межах рекреаційної технології забезпечує комплексний вплив на психоемоційний стан учасниць, поєднуючи когнітивну активізацію, емоційне розвантаження та соціальну взаємодію.

Такий формат діяльності дозволяє ефективно знижувати рівень ситуативної тривожності, покращувати показники самопочуття, активності та настрою, що обґрунтовує доцільність його використання у дослідженні.

Опис вибірки. У дослідженні взяли участь 30 жінок, які мають статус внутрішньо переміщених осіб. Вік учасниць становить 60 років і старше, що дозволяє віднести їх до категорії осіб пізнього дорослого віку.

Усі респондентки були вимушено переміщені внаслідок воєнних дій, причому їхнє постійне місце проживання залишилося на тимчасово окупованих територіях або було зруйноване. Таким чином, досліджувана вибірка характеризується наявністю значного травматичного досвіду, пов'язаного з втратою житла, звичного соціального середовища та стабільності життя. Учасниці дослідження відвідують групи психологічної підтримки.

Вибірка є цільовою (не випадковою) та сформована за принципом доступності. Усі учасниці надали добровільну згоду на участь у дослідженні та були поінформовані про його мету та умови проведення.

Дослідження проводилося у груповому форматі, що дозволило оцінити вплив ігрової рекреаційної програми на психоемоційний стан учасниць у природних умовах соціальної взаємодії.

Методи дослідження. Дослідження проводилося за схемою до та після впливу, що передбачає дворазове вимірювання показників психоемоційного стану: безпосередньо перед початком заняття та одразу після його завершення. Такий підхід дозволяє оцінити короткострокові зміни емоційного стану під впливом ігрової рекреаційної діяльності: методика САН, Шкала ситуативної тривожності (STAI-S, скорочена форма).

Методи статистичної обробки

Для обробки емпіричних даних використовувалися методи описової та порівняльної статистики. Для характеристики показників психоемоційного стану обчислювалися середні значення, стандартні відхилення, мінімальні та максимальні значення, а також медіани. Для визначення статистичної значущості змін між показниками до та після заняття застосовувався критерій Вілкоксона для двох пов'язаних вибірок. Статистично значущими вважалися відмінності при рівні $p < 0,05$.

Табл. 1. Показники психоемоційного стану до та після заняття

Показник	Етап	N	M	SD	Min	Max	Me
Самопочуття	До	30	44,5	11,1	26	58	47
Самопочуття	Після	30	60,0	6,1	2	67	60,5
Активність	До	30	45,5	7,3	36	58	45,5
Активність	Після	30	61,0	9,3	40	68	61
Настрій	До	30	39,5	9,8	29	59	39,5
Настрій	Після	30	65,5	5,2	53	68	65,5
Ситуативна тривожність	До	30	8,5	1,9	5	11	8,5
Ситуативна тривожність	Після	30	3,5	1,6	2	6	3,5

Аналіз результатів описової статистики показників психоемоційного стану свідчить про позитивну динаміку змін після участі у рекреаційному занятті.

Зокрема, встановлено підвищення середніх значень за шкалами самопочуття (з 44,5 до 60,0), активності (з 45,5 до 61,0) та настрою (з 39,5 до 65,5), що вказує на покращення загального функціонального стану учасниць. Найбільш виражені зміни спостерігаються за показником настрою, що може свідчити про значний емоційний ефект ігрової діяльності.

Водночас відзначається зниження рівня ситуативної тривожності (з 8,5 до 3,5), що свідчить про зменшення емоційної напруги та тривожних переживань у досліджуваних після заняття.

Також спостерігається зменшення стандартних відхилень за більшістю показників, що може вказувати на певну стабілізацію психоемоційного стану в групі. Отримані результати свідчать про позитивний вплив ігрової рекреаційної діяльності на психоемоційний стан жінок.

Табл. 2. Порівняння показників психоемоційного стану до та після заняття

Показник	До	Після	Критерій	p
Самопочуття	44,5 ± 11,1	60,0 ± 6,1	t-Ст'юдента	<0,001
Активність	45,5 ± 7,3	61,0 ± 9,3	t-Ст'юдента	<0,001
Настрій	39,5 ± 9,8	65,5 ± 5,2	t-Ст'юдента	<0,001
Ситуативна тривожність	8,5 ± 1,9	3,5 ± 1,6	t-Ст'юдента	<0,001

За результатами застосування парного t-критерію Ст'юдента встановлено статистично значущі відмінності між показниками психоемоційного стану до та після участі у рекреаційному занятті.

Зокрема, спостерігається достовірне підвищення показників самопочуття, активності та настрою, а також зниження рівня ситуативної тривожності ($p < 0,001$).

Отримані результати свідчать про виражений позитивний вплив ігрової рекреаційної діяльності на психоемоційний стан учасниць.

Висновок. У ході проведеного дослідження було проаналізовано вплив ігрової рекреаційної технології на психоемоційний стан жінок старшого віку, які мають статус внутрішньо переміщених осіб.

Теоретичний аналіз наукових джерел показав, що психоемоційний стан осіб, які перебувають у ситуації вимушеного переселення, характеризується підвищеним рівнем тривожності, емоційної напруги та зниженням загального самопочуття. У зв'язку з цим актуальним є пошук ефективних форм психологічної підтримки, серед яких важливе місце займають рекреаційні технології, зокрема ігрові методи.

У емпіричній частині дослідження було використано методики САН та шкалу ситуативної тривожності (STAI-S), що дозволило оцінити зміни психоемоційного стану до та після проведення рекреаційного заняття.

Результати описової статистики засвідчили позитивну динаміку змін, зокрема підвищення показників самопочуття, активності та настрою, а також зниження рівня ситуативної тривожності.

Результати статистичного аналізу за допомогою парного t-критерію Ст'юдента підтвердили наявність статистично значущих відмінностей між показниками до та після заняття ($p < 0,001$).

Отримані результати підтверджують основну гіпотезу дослідження про те, що ігрова рекреаційна діяльність сприяє покращенню психоемоційного стану жінок. Також підтверджено додаткові гіпотези щодо зниження рівня ситуативної тривожності та покращення показників самопочуття, активності та настрою.

Таким чином, ігрова рекреаційна технологія може розглядатися як ефективний та доступний засіб психологічної підтримки жінок старшого віку, які перебувають у стані підвищеного стресу.

Практичне значення дослідження полягає у можливості використання запропонованої програми у роботі психологів, соціальних працівників та волонтерів, які працюють із внутрішньо переміщеними особами.

СПИСОК використаних джерел

1. Педько І. В. Психологічні особливості соціальної адаптації внутрішньо переміщених осіб : дис. канд. психол. наук. Київ, 2019.
2. Жінки ВПО: потреби, виклики та доступ до правосуддя : аналітичний звіт. Київ : ЮрФем, 2024.
3. Водолазька Н. С. Психоемоційний стан внутрішньо переміщених осіб в умовах війни : дипломна робота. Тернопіль, 2023.
4. Бурдейна К. Р. Ігрова терапія як засіб корекції емоційного стану особистості : кваліфікаційна робота. ЧНУ ім. Петра Могили, 2024.
5. Кокун О. М. Психологія стресостійкості особистості. Київ : КНТ, 2018.

3.9 Психологічна гра для жінок «Мені зараз потрібно...»

Щербій О.

Київський інститут сучасної психології і психотерапії

Психологічна гра «Мені зараз потрібно...» — це гра для жінок, спрямована на усвідомлення власних внутрішніх ресурсів, виявлення домінуючих

стратегій відновлення та визначення “сірих” зон. Може застосовуватися у груповій та індивідуальній психологічній роботі, коучингу, а також як самостійний інструмент самопізнання. Учасниця досліджує паттерни своїх відповідей і помічає, що вони відкривають.

Таблиця 1. Структура психологічної гри.

Параметр	Характеристика
Цільова аудиторія	Жінки 18–60 років
Формат	Індивідуальний або груповий (до 12 осіб)
Тривалість	30–60 хвилин
Кількість запитань	10 (5 розділів по 2 питання)
Досліджувані виміри	Тіло, Емоції, Стосунки, Розум, Духовність
Результат	Усвідомлення власних ресурсів

Ресурси — це все те, що людина цінує і що допомагає їй справлятися зі стресом: матеріальні блага, умови, особистісні характеристики. Гра «Мені зараз потрібно...» зосереджена саме на особистісних ресурсах — тих внутрішніх резервах, які визначають стійкість жінки до стресу і здатність до відновлення.

Структура гри. Гра складається з п'яти розділів (розділи можна додавати), кожен з яких досліджує один ресурсний вимір особистості. Кожен розділ містить два запитання з чотирма варіантами відповіді. Відповіді не мають явної «правильності» — а наштовхують на саморефлексію.

Таблиця 2. Сценарій психологічної гри.

Вимір	Запитання	
I Тіло Фізичні ресурси, відновлення через тіло	1.Ранок. Ти прокидаєшся, і перше, що відчуваєш у тілі — це... 2.Коли ти справді стомлена, що тебе відновлює найкраще?	Легкість і готовність до дня. Важкість — потрібен час, щоб «зібратися». Тривога або напруга десь у грудях. Нейтральність — просто функціую. Рух, природа, фізична активність. Тиша, самотність, сон. Розмова з близькою людиною. Творчість або захоплення.
II Емоції Емоційна регуляція, самовираження	1.Тебе образили несправедливо. Що відбувається всередині?	1. Я відчуваю і проживаю — злість, біль, потім відпускаю. 2. Замовчую, щоб не псувати стосунки. 3. Аналізую — намагаюсь зрозуміти логіку ситуації. 4. Довго ношу в собі, важко відпустити.

	2. Як часто ти дозволяєш собі відчувати радість без причини?	5. Досить часто — помічаю красу в малому. 6. Коли все в порядку і справи зроблені. 7. Рідко — завжди є щось важливіше. 8. Тільки разом з кимось близьким.
III Стосунки Підтримка, кордони, близькість	1. Подруга просить тебе про щось, що тобі важко дати. Ти... 2. Яке місце займають стосунки у твоєму відновленні?	1. Чесно кажу, що зараз не можу — і пропоную альтернативу. 2. Погоджуюсь, навіть якщо важко. 3. Відмовляю і відчуваю провину. 4. Потребую часу, щоб вирішити — це складне питання. 5. Ключове — люди дають мені енергію. 6. Важливе, але потрібен баланс із самотністю. 7. Другорядне — більше відновлює спокій і тиша. 8. Залежить від людини — з одними даю, з іншими беру.
IV Розум Когнітивна гнучкість, творчість	1. Ти зіткнулась із новою складною ситуацією. Твоя перша реакція — це... 2. Творчість у твоєму житті — це...	1. Зібрати інформацію і скласти план. 2. Відчуття — куди тягне інтуїція. 3. Поговорити з кимось — разом думати легше. 4. Зануритись у себе, поки не з'явиться ясність. 5. Щоденна потреба — малюю, пишу, творю. 6. Задоволення, коли є час і настрої. 7. Спосіб осмислити себе і світ. 8. Не дуже моє — більше ціную структуру і логіку.
V Духовність Сенс, цінності, зв'язок з собою	1. Що дає тобі відчуття, що ти живеш правильно? 2. Уяви, що в тебе є ціла вільна неділя — лише для себе. Як ти її проведеш?	1. Коли роблю те, що відповідає моїм цінностям. 2. Коли бачу результат своєї праці. 3. Коли поряд є люди, яким я важлива. 4. Коли відчуваю зв'язок з чимось більшим за себе. 5. Прогулянка, природа, рух — тіло радіє. 6. Зустріч із подругою чи близькою людиною. 7. Книга, фільм, творчість — занурення у внутрішній світ. 8. Просто тиша. Нічого не робити — і насолоджуватись цим.

Обробка результатів Після завершення гри учасниця записує або відмічає свої відповіді у картці результатів (табл. 1). Для кожного розділу фіксується номер обраної відповіді та короткий особистий коментар: «Що мене привернуло у цьому виборі?»

Табл. 1. Картка відповідей учасниці

Розділ	Відповідь на запит. 1	Відповідь на запит. 2	Мій коментар
I. Тіло			

II. Емоції			
III. Стосунки			
IV. Розум			
V. Духовність			

Визначення ресурсних зон

Кожна відповідь у грі відображає певну стратегію або тенденцію у конкретному вимірі.

Розділ I. Тіло

Відповідь	Що це може означати
1 легкість	Тіло є активним ресурсом. Добрий контакт із фізичним станом, здатність «зчитувати» сигнали тіла.
2 важкість	Тіло потребує часу на «розігрів». Можлива хронічна втома або накопичена напруга, що сигналізує про потребу у відпочинку.
3 тривога	Тіло є дзеркалом емоційного стану. Тривога «живе» у тілі — вимір Тіло пов'язаний із виміром Емоцій.
4 нейтральність	Можлива дисоціація від тілесних відчуттів. Тіло функціонує «автоматично» — ресурс присутній, але не усвідомлений. Потенційна «сіра» зона.
5 рух	Провідний ресурс відновлення — кінестетичний. Тіло є активним каналом відновлення.
6 тиша, сон	Ресурс відновлення — пасивний відпочинок. Тіло потребує тиші та мінімуму стимуляції.
7 розмова	Відновлення відбувається через стосунки, а не через тіло. Вимір Тіло може бути менш задіяним — увага до нього корисна.
8 творчість	Відновлення — через вираження і сенс. Тіло відступає на другий план; варто дослідити, чи не ігнорується воно.

Розділ II. Емоції

Відповідь	Що це може означати
1 проживаю і відпускаю	Розвинений емоційний інтелект. Здатність до повного емоційного циклу: відчути → прожити → відпустити. Ресурс активний.
2 замовчую	Стратегія придушення заради збереження стосунків. Можлива «сіра» зона: накопичені незаявлені емоції.
3 аналізую	Раціоналізація як захист від болю. Розум береже від емоцій. Ресурс Розуму сильний, Емоції — потенційно «сіра» зона.
4 ношу в собі	Труднощі з відпусканням і завершенням. Емоції «застрягають» — можлива робота з незавершеними ситуаціями.
5 часто, помічаю красу	Висока здатність до позитивного емоційного резонансу. Ресурс емоційної радості добре розвинений.
6 коли справи зроблені	Радість залежна від зовнішніх умов і продуктивності. Ресурс Емоцій частково блокований перфекціонізмом.
7 рідко	Можлива хронічна перевантаженість або виснаження. Потреба у дозволі собі радіти без умов — важлива терапевтична тема.
8 тільки разом	Емоційний ресурс активується у зв'язку. Самотня радість — потенційна зона розвитку.

Розділ III. Стосунки

Відповідь	Що це може означати
1 чесно відмовляю	Розвинена здатність до встановлення меж зі збереженням стосунків. Ресурс Стосунків є зрілим і збалансованим.

2 погоджуюсь	Стосунки важливі більше за власні потреби. Можлива «сіра» зона: відсутність меж веде до виснаження.
3 відмовляю, вина	Межі є, але супроводжуються провиною. Внутрішній конфлікт між власними потребами і бажанням бути «хорошою».
4 потребую часу	Розважлива стратегія. Труднощі зі спонтанними рішеннями у відносинах — може бути як ресурсом, так і «сірою» зоною.
5 ключове	Стосунки — провідний ресурс. Важливо відстежувати, чи не виснажують вони (брати vs давати).
6 баланс	Зрілий підхід до стосунків як ресурсу: є потреба і в людях, і в самоті. Хороший баланс.
7 другорядне	Відновлення переважно через усамітнення. Стосунки можуть не сприйматися як ресурс — варто дослідити причини.
8 залежить	Диференційоване ставлення до людей: є ті, що наповнюють, і ті, що виснажують. Гарне усвідомлення ресурсних зв'язків.

Розділ IV. Розум

Відповідь	Що це може означати
1 план	Раціональна, структурована стратегія. Ресурс Розуму є домінантним у вирішенні проблем.
2 інтуїція	Інтуїтивне мислення. Баланс між раціональним і почуттєвим. Довіра до внутрішнього голосу.
3 поговорити	Мислення активується у діалозі. Стосунки є ресурсом не лише емоційно, а й когнітивно.
4 занурення	Рефлексивна стратегія. Ресурсом є внутрішній простір і час для осмислення.
5 щоденна потреба	Творчість — потужний ресурс. Якщо немає умов для її реалізації, це значна втрата ресурсу.
6 за настроєм	Творчість — бажаний, але необов'язковий ресурс. Може бути зоною розвитку.
7 осмислення	Творчість пов'язана зі смислами і духовним виміром. Ресурс глибокий, але може бути інтелектуалізованим.
8 не моє	Ресурс творчості не задіяний або заблокований. Може бути «сірою» зоною — або просто не пріоритетом.

Розділ V. Духовність

Відповідь	Що це може означати
1 цінності	Провідний духовний ресурс — ціннісна узгодженість. Відчуття правильності пов'язане з власними принципами.
2 результат	Сенс пов'язаний з досягненнями. Духовний ресурс залежний від продуктивності — потенційно «сіра» зона.
3 важлива людям	Сенс будується через значущість для інших. Ресурс Духовності переплетений зі Стосунками.
4 зв'язок з більшим	Трансцендентний вимір ресурсності. Духовний ресурс розвинений і глибокий.
5 рух, природа	Духовне відновлення через тілесний досвід і природу. Вимір Духовності пов'язаний з Тілом.
6 зустріч	Духовне відновлення через близькість. Вимір Духовності пов'язаний зі Стосунками.
7 творчість, книга	Внутрішній світ є провідним простором для духовного відновлення. Ресурс Духовності розвинений.
8 тиша	Духовний ресурс — тиша і присутність. Практика «бути» (не «робити») є потужним відновлювальним чинником.

Визначення «сірих» зон:

«Сіра» зона — це вимір, до якого жінка звертається рідко, якого уникає, або в якому почувається невпевнено. Визначення «сірих» зон — запрошення до уваги, а не вирок.

Ознаки «сірої» зони в конкретному вимірі:

Вибрані відповіді у цьому розділі описують уникання або автоматичне функціонування (наприклад: «просто функціую», «рідко», «не дуже моє»).

Учасниця відчула дискомфорт або замішання при читанні запитань цього розділу.

Обидві відповіді у розділі зроблені «за замовчуванням» — без справжнього резонансу.

У коментарі до цього розділу (картка відповідей) залишилось порожньо або написано щось розмите.

Вимір	Ознаки активного ресурсу	Ознаки «сірої» зони
Тіло	Відповіді «легкість», «рух», «природа». Добрий контакт з тілесними відчуттями.	Відповіді «нейтральність», «просто функціую». Тіло існує, але не відчувається.
Емоції	Відповіді «проживаю і відпускаю», «помічаю красу в малому». Повний емоційний цикл.	Відповіді «замовчую», «рідко», «ношу в собі». Емоції не завершені або заборонені.
Стосунки	Відповіді «чесно кажу», «баланс із самотністю». Зрілі межі і ресурсні зв'язки.	Відповіді «погоджуюсь, навіть якщо важко», «відчуваю провину». Стосунки виснажують.
Розум	Відповіді «план», «інтуїція». Різноманітні стратегії мислення і вирішення задач.	Відповіді «не дуже моє», відсутність власної думки у коментарі. Розум не задіяний як ресурс.
Духовність	Відповіді «цінності», «зв'язок з більшим». Ціннісна узгодженість і відчуття сенсу.	Відповіді «результат», «важлива людям». Сенс залежить від зовнішнього, а не від себе.

Рефлексивне завершення

Після аналізу відповідей учасниця відповідає на три запитання для поглибленої рефлексії:

Запитання для рефлексії	Простір для відповіді
1. Який ресурс сьогодні найбільш живий і доступний для мене?	
2. До якого виміру я найрідше звертаюсь? Що заважає?	
3. Що одне маленьке я можу зробити цього тижня, щоб наповнити найбідніший вимір?	

Рекомендації для фасилітатора

Перед початком гри створіть безпечну атмосферу: нагадайте, що відповіді є особистими і не оцінюються.

Після проходження дайте час для тиші (2–3 хвилини) — щоб відповіді «осіли».

У груповій роботі запрошуйте ділитися лише тим, чим учасниця хоче поділитись.

Уникайте інтерпретацій замість учасниці — задавайте відкриті запитання: «Що ти помітила?», «Що здивувало?»

Розділи можна додавати або адаптувати залежно від теми групи (наприклад, додати розділ «Тіло і сексуальність» для специфічних груп).

Наукове online-видання

МЕТОДИ ДІАГНОСТИКИ
ТА ПСИХОЛОГІЧНОГО СУПРОВОДУ
ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ОСОБИСТОСТІ
В УМОВАХ СТРЕСУ

Колективна монографія

За редакцією професора Людмили Бегези,
професора Наталії Максимової, професора Катерини Мілютіної

Головний редактор Online-видання
Технічний редактор Online-видання
Оформлення обкладинки

Л. Сєрих
Л. Гудзик
О. Іващенко

Цитування:

Методи діагностики та психологічного супроводу життєдіяльності особистості в умовах стресу : кол. монограф. за редакцією Людмили Бегези, Наталії Максимової, Катерини Мілютіної / АПСВТ, КІСПП — Електрон. дан. — Київ : ГО «МНГ», 2026. — 390 с. : табл. рис. — on-line. — Режим доступу: <https://inter-sci-guild.org.ua/metody-diahnostyky-ta-suprovodu-zhyttyedyalnosti-osobystosti-v-umovakh-stresu>

Видавець Online Academic Publishing Center
ГО «Міжнародна наукова гільдія» / НВЦ
Inter-Sci-Guild / <https://inter-sci-guild.org.ua/publishing>
publishing.7456@gmail.com / Telegram: @OnlinePublishing
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК 7456 від 23.09.2021 року
Sci-Book-Shop <https://inter-sci-guild.org.ua/book-shop>

